

Mặc Sắc Liên Y

Contents

Mặc Sắc Liên Y	3
1. Chương 1: Xuyên Qua	3
2. Chương 2: Hạnh Phúc Đích Anh Ấu Nhân Thì Kỳ [thời Trẻ Thơ Hạnh Phúc]	4
3. Chương 3: Cứu Người	5
4. Chương 4: Thiên Diện Độc Y, Cha Ta?	6
5. Chương 5: Thân Thế	8
6. Chương 6: Hạnh Phúc Của Một Nhà Ba Người	10
7. Chương 7: Ác Mộng	11
8. Chương 8: Rời Núi Vào Thành	13
9. Chương 9: Lừa Bán	15
10. Chương 10: Đào Hoa Nguyên	17
11. Chương 11: Đào Ca Ca Cùng Đào Tỷ Tỷ	18
12. Chương 12: Thái Hoa Công Tử Tống Ngọc	19
13. Chương 13: Giao Dịch	22
14. Chương 14: Lan Lăng Vương	24
15. Chương 15: Trốn Học	26
16. Chương 16: Cò Kè Mặc Cả	29
17. Chương 17: Rời Đi	31
18. Chương 18: Người Đi Nhà Trống	34
19. Chương 19: Mục Tiêu Đến – Thương Đô	36
20. Chương 20: Ý Nghĩ Trả Thù	38
21. Chương 21: Mua Ngựa Hay Mua Xe Ngựa	40
22. Chương 22: Tới Vạn Đăng Trấn	42
23. Chương 23: Vạn Đăng Tiết	43
24. Chương 24: Phụng Dự	45
25. Chương 25: Kế Hoạch	47
26. Chương 26: Nói Chuyện Với Nhau	48
27. Chương 27: Khi Gian Thương Gặp Bì Ai	50
28. Chương 28: Phụ Thân Đã Lâu Không Thấy	51
29. Chương 29: Cảm Giác Được Cưng Chiều Thật Là Tốt	53
30. Chương 30: Điên Cuồng	56
31. Chương 31: Giải Độc Cùng Tha Thứ	57
32. Chương 32: Ta Thật May Mắn	59
33. Chương 33: Có Duyên Sẽ Gặp Lại	60
34. Chương 34: Cứu Người Được Tạ Ôn	62
35. Chương 35: Đồng Nhân Nữ Thời Cổ Đại [hủ Nữ Thời Cổ Đại =]]]	63
36. Chương 36: Có Bạn Là Vương Phi Điện Hạ	65
37. Chương 37: Giả Trang Tiểu Thị Nữ	67
38. Chương 38: Bị Nhất Kiến Chung Tình	69
39. Chương 39: Phiên Muộn	71
40. Chương 40: Tên Tiểu Quỷ Thích Bám Lầy Người Khác	72

41. Chương 41: Phiên Toái Đến Đây	74
42. Chương 42: Cách Tiểu Tịch An Ủi	76
43. Chương 43: Chuẩn Bị Chuyển Nhà	78
44. Chương 44: Hôn Ngủ Ngon	80
45. Chương 45: Lớn Lên	83
46. Chương 46: Cuộc Sống Tám Năm Học Tập	85
47. Chương 47: Tan Nát Cõi Lòng	86
48. Chương 48: Sự Kiện Xuân Được— Đạo Đầu	89
49. Chương 49: Sự Kiện Xuân Được— Chuyển Tiếp	91
50. Chương 50: Sự Kiện Xuân Được— Cao Trào	94
51. Chương 51: Sự Kiện Xuân Được— Kết Thúc	97
52. Chương 52: Tuần Trăng Mật Tân Hôn	99
53. Chương 53: Cái Nhau Xấu Hổ	101
54. Chương 54: Người Quen Cũ	104
55. Chương 55: Tàn Nhẫn Bị Giấu Diếm	105
56. Chương 56: Chung Đường	108
57. Chương 57: Bắt Đầu Lên Đường	111
58. Chương 58: Chiến Tranh Lạnh	113
59. Chương 59: Một Lần Sảy Chân Để Hận Nghìn Đời	116
60. Chương 60: Hắc Điểm Dạ Tập	117
61. Chương 61: Thanh Vũ Gửi Thư	119
62. Chương 62: Trữ Viễn	121
63. Chương 63: Xét Lại Bản Thân	123
64. Chương 64: Ta Nguyễn Ý	124
65. Chương 65: Nảy Sinh Tư Tưởng Phản Công	127
66. Chương 66: Nhảm Chán Tán Gẫu	128
67. Chương 67: Võ Lâm Đại Hội	130
68. Chương 68: Gặp Thụy Mỹ Nhân	132
69. Chương 69: Kẻ Thù Tới Cửa	134
70. Chương 70: Cha Làm Con Chịu	136
71. Chương 71: Mới Thoát Hang Hổ Lại Vào Ổ Sói	137
72. Chương 72: Nam Sủng	139
73. Chương 73: Cái Giá Của Việc Không Nghe Lời	140
74. Chương 74: Bóng Đêm Vào Sáng Sớm	143
75. Chương 75: Gặp Lại Trữ Viễn	145
76. Chương 76: Người Quan Trọng Hơn Bất Cứ Thứ Gì	147
77. Chương 77: Hoa Yêu Bạch Phu Nhân	148
78. Chương 78: Loại Bỏ	150
79. Chương 79: Mật Hạ, Thu Sơ Và Vọng Thủy Cư	152
80. Chương 80: Lễ Vật Chia Tay — Miao	154
81. Chương 81: Ta Là Một Con Mèo	157
82. Chương 82: Cần Y [nhờ Chữa Bệnh]	158
83. Chương 83: Cùng Là Người Từ Nơi Xa Xuyên Tới	161
84. Chương 84: Tự Ăn Dấm Chua	164
85. Chương 85: Ta Không Phải Là Miêu Yêu Mà!	166
86. Chương 86: Cuối Năm Đã Đến [Hoàn]	168
87. Chương 87: Phiên Ngoại 1: Sau Khi Rời Đi [Trầm Mặc] – Thượng	170
88. Chương 88: Phiên Ngoại 2 : Sau Khi Rời Khỏi [Trầm Mặc] – Hạ	172
89. Chương 89: Phiên Ngoại 3 : Sinh Nhật Mười Tuổi Của Liên Nhi [Trầm Mặc]	173
90. Chương 90: Phiên Ngoại 4 : Phượng Dự – Thượng	175
91. Chương 91: Phiên Ngoại 5: Phượng Dự – Hạ	176
92. Chương 92: Phiên Ngoại 6: Phản Bội [Trầm Mặc]	179
93. Chương 93: Phiên Ngoại 7: Hành Trình Nam Kỳ Sơn	181
94. Chương 94: Phiên Ngoại 8 : Chuyện Đáp Ứng	186

95. Chương 95: Phiên Ngoại 9 : Mặc Liên Cùng 100 Câu Hỏi	188
96. Chương 96: Phiên Ngoại 10: Mười Năm Sau	198

Mặc Sắc Liên Y

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, phụ tử, giang hồ, cường công, ám áp, xuyên không, nữ biến nam. Truyện gồm các nhân vật sau đây:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-sac-lien-y>

1. Chương 1: Xuyên Qua

Mở to mắt, ngoài ý muốn, không nhìn thấy trần nhà màu phấn xanh của phòng ta, mà là một mảnh màn xám trắng?? Nháy mắt mấy cái, có điểm phản ứng..... Nằm mơ??

Chuyển đầu một chút, trời —— cửa —— ta —— ta ta ta, ta xuyên qua?? Lại nháy mắt mấy cái, ta có phải mệnh tốt lắm không? Ông trời thế nhưng lại thực hiện mộng tưởng hảo huyền của ta..... Nhưng mà nhưng mà, vì cái gì không phải “giường gỗ lim điêu khắc nạm vàng khảm ngọc, bạch lăng hàng thêu tốt đẹp của Hồ Nam, trong không khí có hương bạch lan, giường rộng thành thanh mềm mại dị thường”? Người ta xuyên qua đều là nói như vậy, vì cái gì ta xuyên qua lại nghèo thế a!! Không công bình không công bình! Đây là khác biệt đái ngộ! Ta phải khiếu nại! [Lâu [trong một mảnh sương trắng phiêu ra]: hải tử, người đi đâu khiếu nại? Liên [nhất thời ghen lời]: người quản ta! Lâu: hảo hảo hảo..... Ta mặc kệ người phải ngoan ngoãn [phiêu đi]]

Còn nhớ rõ Thanh liên ký sự nói, “Người trở lại cổ đại rất nhiều, phương thức trở lại cổ đại có rất nhiều loại, thời gian địa điểm nhân vật cũng bất đồng rất khác. Có khi cả thân thể đi, có khi chỉ linh hồn đi có khi một người đi, có khi hai người đi có khi đi cứu vớt thế giới, có khi đi chinh phục thế giới, đương nhiên, cũng có khi đi chinh phục mỹ nam mỹ nữ. Vô luận như thế nào, có một chút rất trọng yếu, thì là người phải sắm vai diễn mà người xuyên qua. Nếu người xuyên qua là hoàng đế, như vậy cho dù người xã hội thật là kẻ bán sách lậu, cũng phải hoàn thành nhiệm vụ khó khăn chinh phục thế giới hoặc mỹ nữ, ít nhất đệ nhị hạng cũng không khó. Nếu người bất hạnh đáp xuống một nhà trồng rau, tác giả lại có vẻ tôn trọng thực tế, như vậy cho dù người ở chỗ này là chuyên gia vũ khí hạt nhân, ở nơi đó cũng khó trụ hàng.”

Vậy vậy vậy..... Nơi này không phải chính là cái gọi là “nhà trồng rau” sao?? 555 biển gần nhất ở đâu? Ta muốn nhảy biển được rồi được rồi, sự đã rồi, dù sao ta sống lại, cũng có thể làm đại sự gì chứ, càng không nói tới cứu vớt thế giới gì gì đó. [Lâu: ha ha, hải tử của ta đúng là tự mình hiểu mình] 555, làm cả đời nông dân..... Vẫn là không chấp nhận được a a quên đi quên đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng..... Chuyện sau này nói.

Buồng tâm một chút phiền táo, tỉ mỉ đánh giá bốn phía. Nha! Bên người ta lại có một thiếu phụ xinh đẹp đang nằm! Trời ơi —— sao lại có người đẹp thế chứ hả! Tóc đen như thác nước thả tung trên giường, khuôn mặt như bức tranh, lông mi thật dài mà đậm cong lên, đường nét như một hình rẽ quạt, không được hoàn mỹ chính là sắc mặt tái nhợt. Da thịt trắng hơn tuyết, làm cho người ta nhìn không được hâm mộ. Nhưng mà..... Cảm giác nàng thật lớn a! Nước người khổng lồ? Hay là nói..... Ta nhỏ đi? Không phải đâu?

“Nha y.....”

!! Đây là thanh âm ta phát ra? Ta biến thành trẻ con? Nói cách khác, ta sống lại từ đầu? Thật không biết là nên khóc hay nên cười.....

“Liên Nhi, tỉnh?”

Ân? Liên Nhi? Ta sao? Ta quay đầu xem nàng. Vừa thấy, làm cho ta ngây người một chút. Ánh mắt đẹp quá, giống ngọc lưu ly màu đen, sóng trong mắt lưu chuyển lộ ra phong tình vạn chủng. Nha nha nha, ta

là con gái nha! Như thế nào có thể thấy mỹ nữ mà ngây ngốc chớ.

Nàng ngồi dậy, mặc dù bố y bình thường, nhưng nhắc tay vẫn là giấu không được u nhả. Cẩn thận ôm lấy ta, ngón tay mảnh khảnh một lần lại một lần men theo khắp mặt ta, cuối cùng ôm chặt ta vào lòng, làm cho ta không thoải mái lắm lắm hai tiếng.

“Liên Nhi Liên Nhi, nương chỉ có người.....”

Ách..... Xem ra là gia đình mồ côi cha.....

555: ngôn ngữ chat của mấy bạn Trung a, 555 phát âm như wuwuwu, như khóc huhuhu ấy.

2. Chương 2: Hạnh Phúc Đích Anh Ấu Nhân Thì Kì [thời Trẻ Thơ Hạnh Phúc]

Không biết có phải may mắn hay không, ta lại có thể rõ ràng hưởng thụ được đối xử như trẻ con như vậy. Phải biết rằng kiếp trước [hẳn là có thể nói như thế], em trai ta ấy, quả thực là cuộc sống hoàng đế nha! Quả nhiên là ôm trong tay sợ quăng ngã, ngậm trong miệng sợ tan..... Sùng lên trời!! Bất quá giây tiếp theo, ta chỉ biết đây tuyệt đối không phải may mắn!

Bởi vì ta đói bụng..... Hơn nữa ta biết phải ăn cái gì.....

Ta trông mong nhìn mẫu thân như tiên của mình, cẩn thận nuốt nước miếng. Lạy trời phù hộ ta đã tới thời điểm có thể uống bột sữa rồi đi..... Cơ mà, khúc sau tất nhiên là tình huống kêu trời trời không nghe rồi..... Quả nhiên.....

Mẫu thân nhìn ta mỉm cười, nói: “Liên Nhi là đói bụng?”

Ta không muốn gật đầu.....

Mẫu thân bắt đầu cõ áo sam.....

Ta..... Không nói gì.....Nếu đây là truyện tranh, hẳn là là đầu đầy mồ hôi nè

Cái loại cảm giác không được tự nhiên này, ta không muốn hình dung.....

Không qua nhiều thời gian, ta xuất hiện một loại phản ứng sinh lý khác—— ta muốn xua tay. Động đậy cánh tay, hướng mẫu thân ân a vài tiếng. Mẫu thân thực thông minh, sùng nịch khoe miệng cong lên, bế ta lên.

Tiếp theo đó là..... Sầm! Chớp! Ngang! Tai!

Trên thân mình trắng nõn của ta, có thêm một thứ không nên có! 555..... Người ta..... Người ta không cần biến tính đâu!!

555..... 555 ta biến thành nam..... Hơn nữa nhất định là gay.

Nhưng mà nhưng mà, để ta so sánh một chút..... Nam, là có thể không cần sinh con nam, mỗi tháng sẽ không cần dùng “thần thích” nam, ở cái thời đại trọng nam khinh nữ này thì so với nữ tốt hơn chút..... Tóm lại tóm lại, làm nam nhân chỗ tốt vẫn là nhiều phải không nè? Chính là chính là, vẫn là thực không được tự nhiên a!

Hít ——thở —— vẫn là chấp nhận sự thật đi! Sở Thu Linh.

A đúng rồi, vẫn quên nói, kiếp trước ấy, tên của ta kêu Sở Thu Linh, là một sinh viên tốt nghiệp vừa tìm được việc làm. Ngày đó, miễn bàn ta vui vẻ bao nhiêu, dù sao đời ta khi đó, với một sinh viên tốt nghiệp không có kinh nghiệm tìm được việc làm là chuyện khó bao nhiêu nha. Hơn nữa, ta rốt cục có thể thoát khỏi gia đình như vậy. Không cần cảm thấy, bản thân là người dư thừa trong nhà nữa..... 16 tuổi cha mẹ ly dị, mẹ rốt cục có thể cùng tình nhân nhiều năm quang minh chính đại cùng một chỗ, hơn nữa không lâu ta còn có một đứa em trai. Nghe nói cha đi nước ngoài công tác, cũng không thấy trở về..... Hình như là tai nạn xe cộ. Lễ tang của cha, ta đang ngồi ở trường thi, đối mặt cái đề toán đáng ghét. Mỗi khi ở nhà thấy mẹ, cha kể cùng em trai ở một chỗ hạnh phúc ấm áp, ta lại có một loại cảm giác bị ngăn cách. Như là có một bức tường trong suốt ngăn trước mặt ta, rõ ràng ở gần như vậy, lại cảm giác rất xa rất xa. Vì thế ý

thức bắt đầu tránh né, muốn ra khỏi cái nhà kia. Thật vất vả tốt nghiệp đại học, thật vất vả tìm được công việc, lại không sớm không muộn, bị xe đụng chết. Ha ha, thật ứng với câu nói “Vui quá hóa buồn”. Bất quá nói lại, đúng như tiểu thuyết xuyên không đã nói mà — vì tai nạn xe cộ, ta lại xuyên không..... Tóm lại, có thể có cơ hội sống thêm một lần nữa, thật sự thực may mắn.

Mẫu thân không chỉ là một mỹ nhân, còn là một mỹ nhân đa tài đa nghệ nha! Nếu không tin, người gặp qua một người nghèo trong nhà có cầm tiêu kì và văn phòng tứ bảo sao? Mẫu thân trước kia khẳng định là tiểu thư nhà giàu rồi! Về phần cô đơn đến nước này..... Ách..... Hửn là bởi vì nguyên nhân nào đó rồi, có thể là gia đạo sa sút, có thể là..... Ân ân..... Rồi nhà trốn đi? Đào hôn? Này, này..... Hửn là ta coi tiểu thuyết hơi bị nhiều. Kia..... cuộc sống mẫu thân như thế nào mà? Sau ta mới biết được, mẫu thân là đến thanh lâu trong thành ca hát kiếm tiền. Đương nhiên, ta hiện tại là không biết, cho nên cũng không ngăn cản.

Ta thích nằm trên giường nghe mẫu thân đánh đàn. Nhưng mà, mẫu thân luôn đàn những khúc bi thương, làm cho lòng ta cũng không tốt theo, mỗi lần như thế, ta sẽ lặn qua lặn lại trên giường biểu đạt ta bất mãn, sau đó mẫu thân sẽ ôm lấy ta, dỗ dành ta, đổi khúc nhạc khác. Ha ha, chiêu này lần nào cũng xài được. Bất quá có di chứng—— đầu choáng váng

Dần dần, ta trưởng thành, có thể nói. Mẫu thân bắt đầu dạy ta đọc sách đánh đàn thổi tiêu chơi cờ, mỗi lần ta cuối cùng là nhịn không được oán giận, “Nương, ta còn nhỏ! Sao lại học nhiều như vậy?” Sau đó mẫu thân sẽ nói, “Liên Nhi xinh đẹp bộ dạng như vậy, không học nhiều chút sẽ làm thất vọng khuôn mặt này?” Ta chỉ có thể không nói gì.

Nói đến khuôn mặt ta, thật sự là..... có tiềm chất hồng nhan họa thủy. Tầm tắc..... lông mi nè, mắt nè, mũi nè, môi nè..... Thế nào á? Người nói một đứa con trai lớn như vậy xinh đẹp gì chứ? Trước khi trưởng thành đã vậy, sau khi trưởng thành sẽ thế nào a? Thật sự là tai họa a tai họa! Ân, muốn che nó đi quá. Tiểu thuyết đều là viết như vậy a, tranh chấp tình cảm gút mắt mâu thuẫn to nhỏ gì, đa số cũng đều là bởi vì gương mặt diễn viên khuynh quốc khuynh thành a! Ha ha, có điểm tự kỷ nga [Lâu: đâu chỉ một chút! Liên: người quân ta a! Lâu: không thể không quân người, ta là mẹ người! Liên: biết biết, ta còn biết người không bằng một phần mười mẫu thân của ta a Lâu [tức giận phát run, phát tay áo lượn ra]]

3. Chương 3: Cứu Người

Lúc lớn thêm một chút, ta phát hiện ta là ở hoang sơn dã lĩnh, ách..... Có một chút khoa trương rồi, bất quá trên cơ bản cũng không khác bao nhiêu. Đáng tiếc mẫu thân không cho ta cùng nàng vào thành, cho nên đến nay ta vẫn chưa thấy đáng về thành trấn, là người nhà quê trong núi chân chính.

Hôm nay mẫu thân vào thành “làm việc”, ta thường lui tới hoa viên bí mật của ta tìm Tiểu Bạch. Hoa viên bí mật là một chỗ phong thủy bảo địa nửa năm trước ta phát hiện được, là một thảm cỏ khó tìm ra ở ngọn núi này, đầy một loại hoa trắng nhỏ không biết tên, 5 cánh hoa, nhụy hoa màu tím đậm. Xa xa nhìn qua, một mảnh màu xanh biếc điểm một chút trắng, màu tím như ẩn như hiện, trông rất đẹp mắt. Tiểu Bạch là một con..... Ân..... bạch hổ. Lúc trước gặp nó, là một con hổ bị thương, chân sau chảy máu, ta mãi do dự, vẫn là động tâm, thật cẩn thận tiến qua, trước đó nói ta là người tốt, xem nó không nhe răng trợn mắt với ta, lại dùng móng vuốt ba chân đáng thương học ở trường ra băng cho nó, sau đó nó liền đi theo ta, ngấm lại thật sự là không thể hiểu nổi. Hiện tại, Tiểu Bạch mập tròn trịa, đi một bước còn lắc ba cái..... Có thể thấy được ta đối đãi nó tuyệt đối là không tệ a a bất quá ta thực lo lắng địa vị vua rừng rậm của nó còn giữ được không? Tiểu Bạch một thân tuyết trắng, lông mềm, sờ lên thoải mái, ôm lại càng thoải mái, ta cuối cùng là ôm nó ngủ trưa, ha ha. Hôm nay lại có thể ôm Tiểu Bạch ngủ, chờ mong ing.....

“Rời xa quê nhà, không lắm thổn thức, biến hóa thành lá mùa thu mà ta cũng giống lá rụng về cội về bên cạnh người vài phần u buồn vài phần cô đơn, đều cam tâm tình nguyện mà ta lại giống lá rụng về cội gia, duy độc trong trái tim người ”

Ngâm nga ca, cũng không biết có hát đúng không, bất quá lấy tiếng nói tuyệt diệu của thân thể này, hửn là sẽ không bắt ổn đi ha.

Dọc theo dòng suối nhỏ sau rừng trúc, vẫn hướng lên trên chạy, đi không được bao lâu, sẽ thấy mấy tảng đá, lách qua tảng đá, xuyên qua một rừng cây nhỏ, đi ra hoa viên bí mật.

A? Tiểu Bạch không có đây? Cơ mà nó không phải mỗi lần đều ở nơi này chờ ta sao? Chẳng lẽ..... Nó bị kế hoạch giảm béo độc nhất vô nhị ta dành cho nó lần trước dọa mất rồi? Cơ mà cơ mà, Tiểu Bạch thật sự cần giảm béo mà! Hơn nữa, kế hoạch giảm béo của người ta sao mà dọa người khác sợ được chứ a

“Tiểu Bạch, người ở nơi nào a?”

“Tiểu Bạch, người đi ra a chỉ là giảm béo thôi mà, cùng lắm ta không giảm cho người thì được rồi ”

“Đi ra đi ta ngày mai trộm hồng thiêu nhục [thịt kho tàu] của mẫu thân cho người ăn còn không được sao?”

“Tiểu Bạch, nhanh đi ra đi không cần trốn mà. Ta là tốt cho người, lúc người già rồi nhất định sẽ cảm ơn ta nha ”

“Người không ra ta sẽ giận đó nha! Ta đi nè ta thật sự đi nè thật sự à nha người đừng hối hận nha ”

Ngô..... Yết hầu lại đau tử Tiểu Bạch thối Tiểu Bạch..... Ta nhất định tiến hành kế hoạch giảm béo cho người!

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến một tiếng gào quen thuộc.

Tiểu Bạch?

Ta “phăng” một cái từ tảng đá đứng lên, hướng về chỗ thanh âm truyền đến.

Nhìn thấy màu trắng quen thuộc sau mấy cây đại thụ, ta nhẹ nhàng thở ra, bước chậm lại.

“Tiểu Bạch người ở đây a! Ta còn nghĩ người bị con cộp cái nào câu dẫn đi rồi.....”

Lời còn chưa dứt, ta nhìn thấy người đầu tiên trừ mẫu thân ra..... Hắn nghe thấy thanh âm của ta, có chút khó khăn mở hai mắt, nhìn về phía ta.

Ách.....

Ta trong nháy mắt đại ra.

Mỹ nhân a một đôi mắt phượng dài nhỏ, bởi vì đau đớn mà hơi hơi nhú mày kiếm, tuy rằng xinh đẹp, cũng không có vẻ nữ khí, lộ ra vẻ đẹp nam tính, là nam tử phi thường tuấn mỹ mà!

“Đại thúc, người bị thương?” Ta lấy thanh âm mềm nhẹ cùng biểu tình phù hợp tuổi thân thể ta hiện tại hỏi.

Nam tử sững sốt, lập tức mỉm cười, nói: “Tiểu huynh đệ, người có thể cứu ta không?”

Ta có chút kinh ngạc, hắn như thế nào lại hỏi loại vấn đề này? Nhưng biểu tình không có chút sơ hở, nghiêng đầu, nhếch môi, cho hắn một nụ cười sáng lạn, dùng thanh âm ngọt ngào nói: “Được!”

4. Chương 4: Thiên Diện Độc Y, Cha Ta?

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng chân trời diễm lệ khôn cùng. Truyền thuyết, đó là cháu gái Tây Vương Mẫu yêu nhất—— Chúc Nữ dẹt nên, nhưng Tây Vương Mẫu yêu cầu rất nghiêm, lại muốn xem ánh nắng chiều mỗi ngày khác nhau. Nên, Chúc Nữ đáng thương của chúng ta tựa như cô bé lọ lem, mỗi ngày mỗi ngày ngồi bên khung cửa làm thủ công.

“Vậy Ngưu Lang mà?” Còn nhớ rõ ta hỏi cái này, về mặt mẫu thân rất đáng yêu.

Ha hã, sau đó Ngưu Lang làm hoàng tử đã đến, lừa gạt cô bé lọ lem chạy đi..... [Lâu [thần tình hắc tuyến]: ta như thế nào có đứa con như người! Liên: đây là phúc khí của ngài, xem ta câu rùa kim quy cho ngài nè]

“Đại thúc, người tên gì?” Ta ngồi ở bên giường, thật cẩn thận băng bó vết thương cho nam tử tuấn mỹ này.

Mĩ nam phong đậm vân khinh liếc ta một cái, nói: “Trầm Mặc.”

“Quên đi, tiểu huynh đệ, vẫn là ta tự làm đi.” Mĩ nam rút cục xem không nổi, muốn tự mình xử lý vết thương.

Nhìn bằng vải bị ta làm cho loạn thất bát tao, ta mím mím cái miệng nhỏ nhắn, bất đắc dĩ gật đầu.

Mĩ nam cười cười, như một cơn xuân phong a như một cơn xuân phong

“Tiểu huynh đệ, người tên gì?”

“Nguyệt Sâm Liên.”

“Trong nhà chỉ một mình người ở sao?”

“Ta ở với nương.” Ta ngồi ở một bên, tận lực làm bảo bảo ngoan hiền.

Trầm Mặc ánh mắt tối sầm, nhắm hai mắt lại.

Làm sao vậy? Bị ta làm gì mà xúc động thương tâm? Nhưng mà..... A nha a nha, thiệt là đẹp mắt nha!

“Nương người đâu? Sao chỉ mình người ở nhà?”

“Nương ta vào thành làm việc, buổi sáng ngày mai có thể trở về.”

Trong phòng đột nhiên lặng im.

A nha, phải cái gì a..... 555, ta rốt cuộc đang khẩn trương cái gì??

“A! Người đói không? Muốn tẩy..... Ách, tắm rửa không? Ta đi chuẩn bị cho người!” Ta nhảy xuống giường, chuẩn bị chạy ra ngoài.

“Không cần.....”

Bàn tay to của hắn duỗi ra, dễ dàng bắt được tay ta, sau đó, thân mình nhỏ nhắn của ta ngã cả vào ngực hắn.

“Ngô!” Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, nắm tay của ta thật chặt.

“Người thế nào? Có phải đụng đến vết thương của người không?” Ta kích động muốn xoay người.

“Không cần..... nhúc nhích.” Hắn kê đầu trên vai ta, thở phì phò.”Tiểu đồng tây, người..... muốn ta chết một lần nữa sao?”

Hơi thở hắn nóng rực ngay bên tai ta, hắn thở dốc như có như không phun ở cổ ta. Ta có thể cảm giác được cơ thể của ta đang run rẩy rất nhỏ.

Này, này..... Đây là tình huống gì a? [Lâu: chính là tình huống này a, diễm ngộ mẹ người ta đây an bài cho người]

Oa oa oa..... Ta hiện tại đang được một siêu cấp cực dễ nhìn ôm! Ta, ta sẽ không chảy máu mũi chứ? 555..... Làm sao bây giờ? Trái tim nhảy thiệt là nhanh hắn sẽ không phát hiện đi? Ta bây giờ còn là một tiểu P hài mà! Này khẳng định không bình thường rồi người thấy ở đâu mà một tiểu hài tử 6 tuổi thấy mĩ nam lại đỏ mặt a?

“Làm sao vậy?” Hắn xoay mặt ta lại. Như là phát hiện tân đại lục ấy, xoa bóp mặt phần nộn của ta, cười nói: “Tiểu đồng tây, sao mặt đỏ?”

“Người, người.....” Mặt ta còn nóng hơn.

Hắn buồn cười nhìn ta, “Ta làm sao?”

“Người đùa giỡn ta!”

Mĩ nam sững sốt một chút, lập tức nở một nụ cười hấp dẫn, “Đùa giỡn? Tiểu đồng tây, người xác định người biết ý tứ đùa giỡn sao?”

Vô nghĩa! Ta đương nhiên biết. Nhưng mà ta không thể nói.

Thấy ta trầm mặc, hần một tay xoa mặt của ta, thanh âm tràn ngập từ tính vang lên bên tai. “Cần ta dạy cho người không?”

Ta cứng ngắc thân mình, không biết nên làm cái gì bây giờ? Vì sao ta cảm thấy tên này đột nhiên biến thành đại sắc lang

“Liên Nhi, người ở đâu?”

Ta cả kinh, lập tức mở miệng đáp: “A, nương —— ta ở trong này.”

Lập tức đẩy con sói ra, chạy ra ngoài.

555..... Nương, người thật đúng là thiên sứ

“Nương người hôm nay sao trở về sớm như vậy?” Ta rót chén trà, đưa cho mẫu thân.

“Hôm nay chỗ mẫu thân làm có chút việc, cho nên sớm trở lại. Còn nữa, nương lo lắng người một mình ở nhà a!”

“Nương, ta nói với người nga hôm nay ta cứu một người trở về —— nương?”

Ta ngẩng đầu, lại thấy nương vẽ mặt sợ ngây người. Làm sao vậy? Ta xoa người.

Con sói ta cứu đứng phía sau ta, nhìn mẫu thân hơi hơi sưng sốt, tiếp theo cười nói: “Mộng Nhi, đã lâu không gặp.”

A?

Mẫu thân ngoéo khóe miệng một cái, “Đúng vậy, đã lâu không gặp.”

A a?

“Nương?” Ta lôi kéo góc áo mẫu thân.

“Liên Nhi, hần là cha người, Thiên Diện Độc Y —— Trầm Mặc.”

A a a?

5. Chương 5: Thân Thế

Hần, hần hần... Hần là cha ta!?

Ta máy móc quay đầu, nhìn về phía kẻ vừa mới rồi vẫn là vẻ mặt sắc lang, hiện tại lại biến thành một phiên phiên giai công tử tao nhã còn lộ ra một chút khiếp sợ. Rống! Biến sắc mặt cũng không phải biến nhanh như vậy nha

Nương có làm hay không nha? Không cần nhận làm được không?

Người gặp qua phụ thân đùa giỡn đứa con chính mình sao? Hảo, cho dù hần trước đó không biết ta là con của hần, cũng nên có tâm linh cảm ứng đi? Chúng ta là phụ tử nha! Ách? Ta? Ta như thế nào có thể tâm linh cảm ứng? Ta cũng không phải con của hần! Ta là xuyên qua tới mà? Con của hần đã sớm không hiểu đi nơi nào... Được rồi, nói lại, cho dù chúng ta không phải phụ tử, không có tâm linh cảm ứng, hần cũng không nên đi đùa giỡn một hài đồng 6 tuổi a! Tổng tổng hết thấy đều nói rõ, hần, là một đại thúc biến thái! [Lâu: khụ! Vậy người còn mặt đỏ tim đập? Liên [mặt đỏ]: ta, ta... Uy! Đây thực bình thường được không? Hồi trước, ta còn là một nữ sinh đại học mới vừa tốt nghiệp không có kinh nghiệm tình yêu nha! Gặp một nam nhân đẹp như vậy... Khụ, như vậy, ta có thể không mặt đỏ tim đập sao? Lâu: cũng đúng...]

“Mộng Nhi, y...” Trầm Mặc nhìn nhìn ta, thật cẩn thận xác nhận, “Y là hài tử của ta?”

“Năm đó, người đi rồi... Ta mới phát hiện...” Mẫu thân hạ mắt, cong cong môi, ý đồ nở một nụ cười, vẫn là thất bại.

Còn còn có “Năm đó”... Xem ra là không nhận sai người. Hôm nay ta rất có thể nghe được một đoạn huyết lệ sử chưa xốt mẫu thân không muốn người khác biết, khụ khoa trương.

Ta xem bên này, nhìn nhìn bên kia, dùng thanh âm ngọt ngào nhu nhu đánh vỡ xấu hổ trầm mặc trước mặt.
“Cha, ” ta một tay kéo Thiên Diện Độc Y tiên sinh ánh mắt phức tạp qua, “Nương,” một tay kéo mẫu thân quý mến của ta qua, cho hai bên một nụ cười, ” ‘Năm đó’ của hai người, có thể nói cho ta biết không?”

Vì thế, cha mẹ đều thấy có lý, ngồi xuống hai bên bàn gỗ, ta cho rót cho mỗi người một ly trà. Nhớ lại, bắt đầu...

Trước tiên là nói về quốc gia ta ở, kỳ danh Thượng Thanh quốc. Thượng Thanh quốc có tứ đại gia tộc, Huyền [đen] chi Vũ Văn, Bạch [trắng] chi Vọng Nguyệt, Phi [đỏ] chi Tư Đồ, Bích [xanh] chi Thượng Quan. Nghe nói, tổ tiên tứ đại gia tộc đều là khai quốc công thần trước mặt hoàng đế tuyên thệ vĩnh viễn nguyện trung thành, cho nên tứ đại gia tộc mỗi đời đều chống đỡ hoàng thất, mặc dù có được quyền lực rất lớn, nhưng mỗi đời đều phải cho đứa nhỏ làm con thừa tự cho Hoàng Thượng, mặt ngoài vinh hoa phú quý cả đời, thực tế là con tin, bị giam cầm cả đời.

Mà nương ta, là con gái yêu của Bạch chi Vọng Nguyệt, tên của ta từ Nguyệt Sâm Liên biến thành Vọng Nguyệt Sâm Liên. Lúc này ta không thể không cảm thán một chút, nương a, người mai danh ẩn tích cũng tiện đi?

Nói sau cha ta cùng nương ta, kỳ thật cũng không có gì để nói. Chính là năm đó, mẫu thân ngẫu nhiên gian gặp được cha ta ở giang hồ danh khí chính thịnh, tiếp theo liền nhất kiến chung tình nhị kiến khuynh tâm, mỗi ngày đều muốn gặp lại cha ta. Ngoại công không lay chuyển được, đành phải tùy tiện tìm một danh nghĩa thỉnh cha ta về nhà. Đáng tiếc a đáng tiếc, cha đối mẫu thân chỉ là tình nghĩa huynh muội, mẫu thân nóng nảy, đành phải lấy phi thường thủ đoạn, cùng cha ta cái kia a. Cha phi thường tức giận, bỏ đi. Mẫu thân liền cả ngày lấy lệ tẩy mặt, không ăn không uống, cho đến phát hiện hoài thai ta, mới từ bỏ. Gia tộc không chấp nhận ta, cho rằng đây là sỉ nhục, mẫu thân đành phải rời nhà trốn đi, mai danh ẩn tích.

Khụ thực thông thường a! Rất nhiều tiểu thuyết đều viết như vậy... Bất quá mẫu thân rất có dũng khí a! Thế nhưng sử dụng phi —— thường thủ đoạn...

Ta trộm ngấm ngấm phụ thân, phát hiện hắn đang nhìn ta, lập tức dời tầm mắt đi. Trên mặt có chút nóng... Trời ơi là trời! Ta đỏ mặt gì chứ, hắn là cha ta mà

Ta nghe thấy hắn cười nhẹ một tiếng, nói: “Liên Nhi ”

Đáng chết! Hắn nhất định là cố ý! Ta cúi đầu lui vào lòng mẫu thân.

“Liên Nhi, để phụ thân nhìn người.”

Ta nhận ta sai, ta không nên có ý tưởng “có một phụ thân dễ nhìn như vậy hắn là rất không sai ” đi

“Liên Nhi, đi qua phụ thân đi.” Đỉnh đầu truyền đến thanh âm mẫu thân ôn nhu.

“Nga ——” ta rầu rĩ nói.

Nhảy ra khỏi ôm ấp của mẫu thân, ta đi đến trước mặt phụ thân, “Phụ thân ”

Tim đập a tim đập, ta van người, chậm một chút được không.

“!”

Giây tiếp theo, ta đã ngồi vào trong lòng hắn.

Ta dám cam đoan mặt ta nhất định đỏ, bởi vì nam nhân trước mắt này vẻ mặt hứng thú nhìn ta.

“Liên Nhi, như thế nào mặt đỏ?”

Đáng chết!

Không có biện pháp, đành phải cố gắng giả bộ một tiểu hài tử hồn nhiên. Cười, ừ, lộ ra răng nanh nho nhỏ đáng yêu.

“Bởi vì phụ thân hảo hảo nhìn nha!”

Lời còn chưa dứt, ta đánh tiếp, xem ta có hôn người mặt đầy nước miếng không! Ta là tiểu hài tử ta sợ ai! Nói sau, hôn một tên dễ nhìn, ta lời to

6. Chương 6: Hạnh Phúc Của Một Nhà Ba Người

Tối đen..... Vô biên vô hạn tối tăm.....

Nơi này là chỗ nào?

Ta mở mắt đứng tại chỗ, vòng vo quay đầu, vẫn là tối đen mênh mông vô bờ.

Ta nhớ rõ, ta là đang ngủ đi? Nằm mơ? Hảo ngoạn, lần đầu tiên trong mộng chính mình mà.....

Bỗng nhiên xa xa xuất hiện nhiều điểm ánh sáng sao, cũng thông thả hướng ta bay tới.....

Ách sự kiện thần quái? Có điểm sợ nha

Nhưng là xuất phát từ tò mò, ta lùi mấy bước lại tiến mấy bước. [Lâu: cùng trì trệ không tiến có gì khác nhau? Liên: được rồi..... Ta thừa nhận.]

Càng ngày càng gần..... Càng lúc càng lớn..... Đến ta trước mặt đã biến thành một tảng lớn, mơ hồ có thể thấy bên trong là nội thất một phòng khách—— nội thất quen thuộc.

Sô pha, một người phụ nữ khuôn mặt tiều tụy ngồi, trong tay đang cầm một khuôn hình, lấy góc độ của ta chỉ có thể biết đó là ảnh chụp trắng đen. Người phụ nữ miệng thì thào gì đó, nghe không rõ. Bà lặp lại vuốt ve cái khuôn kia, hết sức bi thương. Một giọt lệ từ khóe mắt già nua chảy ra, một tiếng “tách”, giống như rơi vào tâm của ta. Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông đi tới bên người phụ nữ, mềm nhẹ kéo nàng vào trong lòng. Thấp giọng an ủi.....

Mẹ..... Chú Lý.....

Nhưng ánh sáng như là bị thao túng, dần dần nhỏ đi, cuối cùng điểm sao biến mất trước mặt ta, chung quanh lại hồi phục tối đen.

Đây là ý gì?

Ha ha, để ta an tâm sống ở thế giới này? Hay là cho ta tạm biệt thế giới kia? Hừ! Vui đùa ta á? Ta rõ ràng đã hạ quyết tâm không nhớ tới..... Vì cái gì còn làm cho ta xem này? Làm cho ta hạ không quyết tâm..... Vì cái gì? Đây là cái giá đạt được tân sinh mệnh sao? Nếu thật sự là như vậy..... Ta đây, nhận.

“Không cần lại đến phá hoại cuộc sống của ta, từ bỏ.....”

Mở to mắt, liền thấy một đôi mắt sáng ngời trí tuệ.

Ách?

“Liên Nhi, tỉnh?”

Không phải mẫu thân.....

Hắn như thế nào lại ở chỗ này? Ta tối hôm qua rõ ràng là cùng mẫu thân ngủ mà.

Đột nhiên một bàn tay đặt lên trán ta, thanh âm nghi hoặc, “A? Không có phát sốt a như thế nào sáng sớm liền si ngốc ngơ ngác?”

Si, si, ngốc, ngốc.....

Ta nổi giận

Một phen đẩy tay hắn ra, ta ngồi dậy, không để ý tới hắn.

“A nha a nha Tiểu Liên Nhi sinh khí mà!”

Hắn cũng đứng dậy theo, hai tay nhéo hai má phẩn nộn của ta, còn trước sau loạn lắc!

“Hảo đáng yêu nha ”

Đau! Ta nhăn mi lại, đang chuẩn bị xoá sạch ma quỷ của hắn. Ai ngờ hắn đột nhiên nâng mặt ta lên, chu môi, liến hung hăng hôn hai cái. Sau đó không cho ta cơ hội phản kháng, ôm chặt lấy ta.

Thiên như thế nào mỗi ngày đều thế này.....

Ừa, các người không có nghe sai. Từ ngày nhận thức phụ thân này, đã gần một tuần. Hắn mỗi ngày tìm đủ cơ hội hôn ta ôm ta, từ đầu ta còn thường thường mặt đỏ một chút, nhưng càng nhiều ta cũng không sao hết, luyện liền một bộ da mặt dày

“Liên Nhi, có phải thấy ác mộng không?”

“.....” Kéo kéo khóe miệng, ta cong môi, ngẩng đầu nhìn hắn. “Dùng cái gì thấy được?”

“Không cần cười như vậy, giả tạo quá.”

“.....”

“Liên Nhi có chuyện gì thương tâm sao? Phụ thân không thể biết sao?” Hắn cúi đầu, trán để trên trán ta.”Liên Nhi thật sự không thích hợp bị thương a!”

Ta bình tĩnh nhìn nam tử trước mắt, im lặng.

Nói không cảm động là giả.....

“A nha mặt đỏ mặt đỏ. Đã lâu không thấy mà! Thật đáng yêu ” Hắn đột nhiên lại thay một thần sắc không đứng đắn.

Cảm động cái quỷ! Ta trong lòng vô lực xem thường.

Đẩy hắn ra, ta nhảy xuống giường, đi tìm mẫu thân.

Tình huống hiện tại, có thể xưng là một nhà ba người không? Tuy rằng phụ thân không thương mẫu thân, nhưng bọn họ đều yêu ta. Ha hả..... Tại thế giới này, ta lại hưởng thụ thiên luân chi nhạc mà!

“Liên Nhi, ngoan, ra với cha người đi, nương còn chưa chuẩn bị tốt, thêm một lát ăn cơm sẽ gọi người.”

Nhìn thấy mẫu thân bộ dáng tiểu nữ nhân hạnh phúc, ta thở dài, đi ra phòng bếp.

Đây là nguyện vọng mẫu thân trông mong thiết nhiều năm mà! Nhưng mà, phụ thân là không có khả năng vĩnh viễn ở lại chỗ này.....

7. Chương 7: Ác Mộng

Trong nháy mắt, đã một tháng, từ lúc cứu phụ thân bị thương tới giờ đã một tháng có thừa.....

Hôm nay, ánh nắng tươi sáng, gió mát hiu hiu. Gió cuối hè vẫn mang theo một ít nhiệt khí, nhưng so với thời tiết ba mươi tám ba mươi chín độ trước đó, cũng tốt hơn nhiều lắm rồi.

Trong hoa viên bí mật, ta ngồi trên một tảng đá lớn, ngẩng đầu nhìn trời, tay phải từng chút từng chút vuốt lông Tiểu Bạch.

Cảm giác có người tiếp cận, ta vẫn nhìn bầu trời, không cần quay đầu ta cũng biết là ai.

“Phụ thân, người phải rời khỏi chúng ta sao?”

Thói quen sờ sờ đầu ta, Trầm Mặc chưa nói đã cười.

“Tiểu Liên Nhi thực mất tuệ a! Như thế nào? Luyện tiếu phụ thân sao? Vậy cùng phụ thân đi được không?” Ngữ khí nửa thật nửa giả.

Trừng mắt nhìn, ta ngồi thẳng thân mình, nhìn về phía hắn.

“Nương sẽ thương tâm.....”

Mẫu thân sẽ thương tâm, đặc biệt khi đã trải qua một tháng hạnh phúc này.....

“Tiểu Liên Nhi, ” hắn cúi người xuống, một tay chống tảng đá, một tay cuốn lấy mái tóc đen dài tới lưng của ta, tới gần ta. “Người thật sự chỉ có 6 tuổi sao?”

Tim đập thật mạnh, mặt có chút nóng lên.

Cẩn thận ngồi ra sau, ta nghiêng mặt đi, muốn tránh khỏi hô hấp nóng rực của hắn. Cong khoe miệng lên, quay đầu lại. Khờ dại trong nháy mắt, “Phụ thân không biết sao? Liên Nhi đã được 6 tuổi rưỡi ”

“6 tuổi rưỡi.....” Hắn chậm rãi đứng thẳng thân mình, ý vị thâm trường nhìn ta liếc mắt một cái, lập tức cười rộ lên, “Vậy thật sự là phụ thân không phải ”

Xoa xoa nơi lá gan chấn kinh quá độ..... Ta âm thầm liếc một cái xem thường.

Nhảy xuống tảng đá, vỗ vỗ vạt áo.”Chúng ta trở về đi! Bằng không nương sẽ lo lắng.....”

Ngày hôm sau, phụ thân đi rồi.....

Ta quay đầu, thấy mặt mẫu thân miễn cưỡng cười vui, trong nháy mắt khi phụ thân bóng dáng biến mất, “ba” một tiếng, nát.

Nương..... Người việc gì phải khổ vậy.....

Ba mươi lăm ngày trôi qua, mẫu thân vẫn là duy trì trước mặt ta hết thảy như thường, sau lưng âm thầm rơi lệ hoặc một mình ngẩn người. Ta quyết định mang Tiểu Bạch trở về phần chân một chút tinh thần, xóa đi không khí có chút trầm trọng.

“Tiểu Bạch, chờ một chút là có thể nhìn thấy nương ta nga ha hã, ta nương chính là đại đại đại mỹ nhân mà! Nga, ta đã quên phẩm mỹ của người không giống ta. Bất quá đừng lo người chỉ cần biết đó là mỹ nữ thì tốt rồi.....”

Giương mắt nhìn một chút sắc trời, hoàng hôn, mẫu thân hắn là đã trở về, không biết có mang cái gì ăn ngon không, nuốt một chút nước miếng trước.....

Đẩy cửa ra, ta đột nhiên có một loại dự cảm bất hảo.

Rõ ràng im lặng như bình thường, vì cái gì hôm nay lại có một loại không khí quỷ dị vậy? Giống như có gì đó rất nhỏ khuếch tán trong không khí, chúng nó thông thả mà hữu lực vây quanh ta, khiến cho hô hấp của ta chậm rãi dồn dập lên. Phía trước, mơ hồ từ trong phòng truyền đến tiếng người..... Ai? Hình như không phải thanh âm của nương.

Theo bản năng, ta bước chậm lại, đối Tiểu Bạch giơ tay “suyt” một cái, thật cẩn thận tới gần cửa gỗ, ép cái lỗ tai vào.

“..... Ha ha, không nghĩ tới ả đàn bà này so với đại cô nương 18 tuổi còn mất hồn hơn.....”

“Đúng vậy đại ca..... Vù vù..... làn da này khuôn mặt này, chính là hoa khôi Câu Lan viện so ra cũng kém.....”

.....

Ta mở to hai mắt, đại não trống rỗng, chỉ nghe đến tiếng tim đập mình càng ngày càng rõ hơn, càng ngày càng nhanh hơn!

Nương, nương, nương!!!

Bình tĩnh, bình tĩnh..... Bình phục một chút hô hấp dồn dập, ta lui về phía sau vài bước. Nhìn xung quanh, không có người qua đường, chỉ có thể dựa vào chính mình. Trước phải xác định có mấy tên, ta hiện nay có thể đối phó được hay không..... Đứng đây lâu như vậy, không ai đi ra ngăn trở hoặc tóm lấy, hắn là đều ở trong phòng. Hiện tại, chỉ cần biết tình huống trong phòng.

Cẩn chặt rằng, lại ghé vào cửa nín thở nghe một lát, tựa hồ có hai tên.

Lo lắng..... Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Cẩn thận đến song cửa, kiễng chân, liềm liềm ngón trở, học bộ dáng phim truyền hình cổ trang, đâm vào giấy dán, dựa vào nhìn vô.

Một nữ nhân toàn thân trần trụi, hai nam nhân xấu xí ghê tởm.

Không! Lòng trong nháy mắt đau thất lại.....

“Tiểu Bạch, đợi lát nữa phải nhờ vào người.” Sờ sờ đầu Tiểu Bạch, ta biết biểu tình ta hiện tại là nghiêm túc trước nay từng chưa có.

Thối lui đến cửa, vỗ vỗ mặt, hít sâu mấy cái, đem vẻ mặt đổi thành tiểu hài tử 6 tuổi khờ dại nên có.

“Nương! Ta đã trở về!” Thanh âm phải lớn đến mức hai tên hỗn đản trong phòng nghe được, tốt nhất có thể dọa đến đứng tim luôn!

Sôi nổi đi vào, đẩy cửa, bên trong khóa. Dùng sức gõ cửa, “Nương, mở cửa nhanh! Liên Nhi đói bụng quá!”

“Nương nương ” Nương! Người không có việc gì đâu người không có việc gì đâu!

Bên trong cánh cửa một loạt tiếng tất tất tốt tốt bối rối, tiếp theo cửa bị mở ra một cái khe. Ta lui về phía sau một bước. Một người nam nhân lộ đầu ra, nhìn thấy ta, thả lỏng một hơi.

“Thúc thúc?” Ta nghiêng đầu, mặt lộ vẻ nghi hoặc.”Người là ai? Là bằng hữu của nương sao?”

Nghe thấy ta gợi ý, nam nhân vội vàng gật đầu, “Đúng, đúng!”

Ta lạnh sắc mặt, quát: “Tiểu Bạch!”

Lời còn chưa dứt, một bóng trắng từ góc lao ra, như tia chớp phi vào phòng. Lập tức, tiếng kêu sợ hãi, tiếng kêu thảm thiết vang vọng không trung.....

Ta nhắm mắt, vào phòng. Không nhìn máu cùng tứ chi đứt lìa trước mắt, đem cảnh tượng địa ngục kia để ra sau.

“Nương.....” Ta cúi xuống một chút.

Mẫu thân cuộn mình nằm trong góc, nhắm chặt hai mắt, toàn thân xanh tím, dưới thân một bãi huyết, đỏ tươi chói mắt..... Gương mặt tái nhợt ẩn sau mái tóc tán loạn, cả người giống một đóa bách hợp nhanh chóng lụi tàn.....

Hỗn đản này! Hỗn đản này!! Hỗn đản này!!!

Nương, ông trời vì cái gì phải đối với người như vậy? Người vốn nên là thiên kim tiểu thư, hưởng hết vinh hoa phú quý, nhận hết hàng vạn hàng nghìn sủng ái. Giờ lại bị đối xử như vậy! Nương, người có thể cam lòng sao?

8. Chương 8: Rời Núi Vào Thành

Ta ngồi chồm hổm bên thân mình mẫu thân tàn tạ, cả người đều đang run rẩy. Nước mắt một giọt lại một giọt, tiếp nối nhau tràn mi mà ra. Vươn tay, muốn đụng vào, rồi lại rụt trở về.

“Nương..... Nương.....” Ta sợ, ta sợ người cứ như vậy..... Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Người chịu khổ còn chưa đủ nhiều sao? Ông trời vì cái gì phải đối với người như vậy!

Bên tai kêu thảm thiết dần dần biến thành rên rỉ cầu xin tha thứ, dần dần như có như không, cuối cùng trở về tĩnh lặng.

Ta xoay người, cường chế nội tâm sợ hãi, một đồng hỗn độn thu hết trong đáy mắt.

Cười lạnh một tiếng: “Trừng phạt đúng tội!”

Nhưng mà, hai tay run rẩy nói cho ta biết, ta giết người..... Đột nhiên dạ dày một trận co rút lại, cảm giác muốn nôn mửa mãnh liệt đánh úp lại, ta che miệng lại, cường chế đi xuống. Thở hổn hển, vẫy tay bảo Tiểu

Bạch lại đây, thấy bộ lông tuyết trắng làm ta yêu thích không buông tay của nó có nhiều vết máu dơ bẩn, ta hơi hơi nhú mi.

“Vất vả.” Liếc mắt một cái trên mặt đất, “Tiểu Bạch, có thể giúp ta dọn dẹp một chút không? Đem ‘rác rưởi’ này vào rừng rậm, xa xa một chút. Còn có, ” Ta nắm nắm cái lỗ tai lông xù của nó, “Nhớ tắm rửa xong rồi trở về. Đi đi!”

Lại ngồi xổm xuống, nghĩ muốn kéo mẫu thân tới giường, đáng tiếc cổ găng nửa ngày, thân thể mẫu thân lại không động mấy may! Ai thán một tiếng, lấy một tấm chăn mỏng trong phòng, cẩn thận đắp lên người mẫu thân. Tìm được một thùng gỗ, chạy ra dòng suối nhỏ ngoài rừng trúc lấy nước, rồi chạy trở về, như thể lặp lại năm sáu lượt, cuối cùng cọ rửa vết máu trên mặt đất không còn một mảnh. Lại đun một thau nước nóng, thật cẩn thận lau người cho mẫu thân. Lúc này Tiểu Bạch nhất định rất kỳ quái, vì cái gì nhân loại có thể vừa rót nước mắt vừa hùng hùng hổ hổ miệng đầy thô tục. Hung hăng lau nước mắt, gọi Tiểu Bạch vào bên người, trước đem mẫu thân kéo lên trên lưng Tiểu Bạch, rồi chuyển lên giường. Như thế xong, ta đã sớm mệt người đầy đổ mồ hôi, đặt mình ngồi dưới đất, thở.

Vẫn là..... Không được sao? Nhắm mắt lại, huyết tinh này, kêu thảm thiết này..... Lập tức như sóng lớn cuộn trào bập phủ lấy ta. Rất sợ hãi..... Cho dù là bận rộn như vậy, cũng quên không được sao? Rốt cuộc phải mất bao lâu, mới có thể hoàn toàn quên mà? Rốt cuộc phải bao lâu.....

Một mình leo lên giường, như bình thường lui vào bên người mẫu thân, nhắm mắt lại.

Có từng thử qua nằm trên giường ngắm tia nắng ban mai một chút một chút khuếch tán ra ở phía chân trời chưa? Nói thật, thật sự rất đẹp.

Ta hiện tại chỉ có thể cười khổ. Quả nhiên, sẽ thấy ác mộng a! Còn tưởng rằng có thể tránh được.....

Liên Nhi, có phải mơ thấy ác mộng không? Liên Nhi có chuyện thương tâm gì sao? Phụ thân không thể biết sao? Liên Nhi thật sự không thích hợp bị thương a?

Ách?

Nghe nhầm?

Như thế nào lại nhớ tới phụ thân kia mới nhận thức không đến một tháng mà? Phụ thân sắc lang luôn đùa giỡn của ta..... Ha hã..... Ai, ta như thế nào còn có tâm tình cười?

Quay đầu, mẫu thân vẫn ngủ say. Nương, đã ngủ một đêm, như thế nào còn chưa tỉnh mà? Nương, là không muốn tỉnh lại sao? Ta đã giúp người báo thù..... máu đỏ tươi như vậy..... Nương a, người sẽ trách ta sao? Ta cũng không có biện pháp mà! Khi đó ta chỉ có thể xử dụng phương pháp tàn nhẫn huyết tinh như vậy..... Huống chi, nương, bọn họ như thế nào có thể thương tổn người như vậy? Bọn họ đáng chết! Bọn họ đáng chết!!

Hít sâu, hít sâu, bình tĩnh bình tĩnh.

Hiện tại mấu chốt nhất chính là đi tìm thầy thuốc, bị thương này, sợ hãi này, ta phải mai táng toàn bộ bọn nó!

Lần đầu tiên đi ra khỏi ngọn núi này mà! Không biết thành trấn là bộ dáng gì, hẳn là cùng trong TV không sai biệt lắm đi. Đem theo một trái tim không yên, ta vào cửa thành.

Thực náo nhiệt mà! Đây không phải tổ vẽ là..... Quốc gia này phú cường sao? Cùng trên TV rất giống..... Linh Lung bố trang? Ha hã, tên không tồi! Đây là..... Khách *** đi? Hay là tẩu lâu? Kêu Dược Bạch? Tên kỳ quái..... Oa oa oa cửa có thanh y hộ vệ mà! Bên trong có danh nhân gì sao? Nói như vậy, người như thế hẳn là ngồi vị trí nhả gian lâu hai dựa vào song..... Vị trí dựa vào song..... Thật sự có người nha! Mặc áo trắng, vẻ mặt thực nhàm chán. Ách! Bị phát hiện! Vội chuyển tâm mắt. Thật là, ta thực nhàm chán sao? Nhìn lên người ta gì chứ? Rống ta rốt cuộc đang làm gì? Làm gì làm gì, muốn đi tìm đại phu a!

Dậm chân một cái, tiếp tục đi thôi..... Chính là ta lại không nhận biết..... Đại thẩm bán bánh bao mặt mũi hiền lành, hỏi bà là được.

“Đại thẩm, xin hỏi y quán gần đây đi như thế nào?” Hả là kêu y quán đi?

“Nga! Tiểu huynh đệ, người muốn đi y quán?” Đại thẩm nhìn ta, cười mỉa mắt.

“Đúng vậy!” Gật đầu.

“Vừa lúc, con ta cũng phải đi, các người cùng đi tốt lắm.”

“Có thể hay không thêm phiền toái cho ngài?”

“Không có! Hồ Tử! Mang vị tiểu huynh đệ này đi y quán.”

Nhiệt tâm quá a! Ở cổ đại mọi người đều nhiệt tâm như vậy sao?

9. Chương 9: Lừa Bán

Thanh niên tên gọi Hồ Tử không quá lâu liền đứng trước mặt ta, gương mặt có vẻ thật thà, xoa xoa tay, nói: “Tiểu huynh đệ, ta mang người đi y quán.”

“Cám ơn đại thúc!” Ta ngọt ngào kêu.

Hồ Tử gương mặt đứng đắn run rẩy một chút, chưa nói gì, đối ta cười cười, bắt đầu bước đi.

Ta đi theo phía sau Hồ Tử, xuyên qua đường cái phồn hoa. Bên tai tràn ngập tiếng rao hàng, cò kè mặc cả..... Làm cho ta chân chính cảm nhận được không khí sôi động ở thế giới này.

Cách đó không xa, một tiểu cô nương đáng yêu mặc hồng sam thắt hai bím tóc nhỏ, biau môi, núu vạt áo nam hải bên người so với mình cao hơn một cái đầu, phồng chùng là vò đồ chơi làm bằng đường mỳ vị phía trước. Nam hải khó xử nhú mảy, có thể là túi tiền không đủ, cũng có thể là lo lắng cho hàm răng của tiểu cô nương. Dù sao răng muội muội nhà mình sâu răng vẫn là rất khó xem, về sau vạn nhất đó không gả đi được thì làm sao bây giờ nha? Đương nhiên rồi, cũng có thể là lo lắng cho thân hình bé nhỏ trong lòng mình ăn nhiều đường sẽ biến dạng.....

Ha hả..... Thật là, thật xấu cứ thấy người là suy nghĩ lung tung còn chưa sửa? Nếu gặp phải phiền toái sẽ không tốt lắm.

Vỗ vỗ đầu, ta bước nhanh hơn.

Lại đánh giá bốn phía, nơi này thật im lặng, là khu dân cư sao? Vả lại, y quán, có bệnh nhân, đương nhiên phải thiết lập tại nơi im lặng.

Loanh quanh ngoảnh nghèo, ta đi theo Hồ Tử dùng cước bộ.

“Đến y quán?” Ta hỏi.

“Tới rồi.”

Ngheh diện là một cửa gỗ sơn màu đen, vòng trên cửa màu vàng dưới ánh mặt trời lóe quang. Ngẩng đầu, cái gì hoành phi bài tử cũng không có, lại càng không dùng tên có thể chỉ y quán như “Tồn nhân đường” “Đồng nghiệp đường” vân vân.

“Đại thúc, người xác định ——”

Còn chưa xoay người, đã bị một bàn tay cầm khăn che miệng mũi, muốn trốn đã không kịp, giãy vài cái, trước mắt tối sầm, ý thức lâm vào đầm lầy hắc ám.

Bị lừa.....

Tỉnh táo lại, ta liền cảm thấy hai tay hai chân bị trói. Ai thán một tiếng, thật đúng là phù hợp nội dung vở kịch. Nhưng mà ta chỉ là tiểu hải tử a! Có cần thiết ngay cả chân cũng muốn trói lại không? Còn bảo ta như thế nào chạy trốn a? 555..... Chân hình như tê rồi, hẳn là đã hôn mê một khoảng thời gian. Hừ! Cái

gì đại thẩm mặt mũi hiền lành? Cái gì Hồ Tử về mặt thật thà? Gạt người gạt người! Lòng người cách cái bụng a a!

Gian nan nghiêng đầu. Nơi này là..... nhà kho? Ta là bị..... bắt cóc? Cơ mà ta một không tiền hai không thế, làm gì phải bắt cóc ta? Chẳng lẽ..... Là nương? Mẫu thân là con gái Vọng Nguyệt tộc..... Là cừu gia Vọng Nguyệt tộc sao? Chính là, mẫu thân không phải đã sớm bị trục xuất gia môn sao? Bắt cóc ta cũng không có tác dụng gì a! Như vậy..... Là nguyên nhân phụ thân? Ta nhớ rõ phụ thân trên giang hồ hình như kêu Thiên Diện Độc Y..... Không phải đâu? Ta mới nhận thức phụ thân một tháng nha! Như thế nào đã bị kéo vào ân oán thị phi giang hồ.....

“Chi ——” một tiếng, nhà kho hư hư thực thực hân ám tức khắc dừng mãi tràn vào vụn ánh mặt trời, đâm vào ánh mắt ta đau, rõ ràng nhắm mắt giả bộ hôn mê.

Theo tiếng bước chân phán đoán, không chỉ một người.

“Đây là hàng hôm nay?” Tiếng một nữ nhân.

Hàng?

“Đúng vậy, Đào phu nhân.” Giọng nam cung kính.

Đào phu nhân?

“Lại là Hồ Tử đưa tới?”

Hồ Tử!

“Phải”

“Nhiều bạc?”

“Hồi phu nhân..... ba, ba mươi.” Giọng nam có chút chần chờ.

“Ba mươi?! Thôi tổng quản làm việc kiểu gì? Thế nhưng làm lão nương tốn nhiều bạc như vậy!” Giọng nữ lập tức cất cao thêm một nấc thang âm.

“Phu nhân thỉnh bớt giận. Tổng quản nói, hàng lần này không giống trước, đáng giá bao nhiêu đó bạc. Huống hồ, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài.” Giọng nam.

“Nga? Thôi tổng quản nói như vậy?”

“Phải”

Lời còn chưa dứt, một chuỗi tiếng bước chân tới gần. Ta cả người căng thẳng, ngừng hô hấp.

Tiếp theo ta bị tát mấy bàn tay, tiếng “ba ba” thanh thúy. Đau!

“Tiểu tử, tỉnh tỉnh.”

Không có biện pháp, chỉ có thể rên rỉ một tiếng, làm bộ như từ từ chuyển tỉnh.

Ánh vào mi mắt, là một nữ nhân nồng nặc mùi mỹ phẩm, quần áo phong tao, một đôi đan phượng mắt hẹp dài, mặt tròn, vốn nên là một khí chất mỹ nữ, đáng tiếc trang điểm quá nồng, tục!

“Quả nhiên, khuynh quốc khuynh thành..... Có khả năng làm hoa khôi!”

Hoa, hoa khôi?

“Xin hỏi..... Nơi này là chỗ nào? Các người..... Là ai?”

“Tiểu tử, nếu bị bán cho chúng ta ‘Đào Hoa Nguyên’, liền nhận mệnh đi! Ngoan ngoãn, không cần nghĩ chạy trốn, cẩn thận da thịt chịu khổ.” Lời thoại thực kinh điển.

10. Chương 10: Đào Hoa Nguyên

Cái gì! Bị bán. Ta nói người bán nơi nào không bán? Cố tình là thanh lâu? [Lâu: đứa nhỏ, đây là đam mê văn nha!] Đều là do khuôn mặt này gây họa nha! Bất quá ngoài gây họa, nó cũng cho ta chút ngon ngọt. Liền tỷ như hiện tại, ta được cưỡi trời, chuyển đến một nơi ra dáng là cái phòng, còn được cấp một tiểu tư, thực tại làm cho ta thụ sủng nhược kinh. Giống đạo lý dưỡng trư, nếu người muốn bán giá tốt, hãy cho ăn ngon hảo hầu hạ. [Liên: phi phi! So sánh kiểu gì vậy? Lâu [ủy khuất]: người ta cảm thấy được là tối thích hợp a Liên [trừng mắt]: Lâu [sắp khóc ra]: người chỉ biết khi dễ ta Liên: được rồi! Ngoan, không khóc. Ta còn trông cậy người cứu ta ra.] Bọn họ bỏ vốn như vậy, chỉ là vì sớm bồi dưỡng ta thành hoa khôi, sớm thay bọn họ bán mạng, kiếm tiền.

Ta ngồi trên giường ngăn người, trộm ngắm liếc mắt một cái tiểu tư đứng yên một bên. Khuôn mặt nhỏ nhắn mi thanh tú mục, tương lai có thể cũng khó trốn một kiếp. Lại liếc ngắm một cái cửa đóng chặt, mơ hồ có thể thấy được hai bóng người mơ hồ. Ai thán một tiếng.

Xuống giường đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy một cái chén sứ thanh hoa, chuẩn bị châm trà, lại bị một đôi tay ngăn trở. Ta ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn hắn. Không thể uống nước?

Tiểu tư kia hướng ta nhe răng cười, nói: “Công tử, Tiểu Kỳ là tới hầu hạ công tử, về sau có chuyện gì, cứ phân phó Tiểu Kỳ đến làm đi!”

Nói xong tiếp nhận chén trà trong tay ta, thuận thực rót đầy chén trà cho ta.

“A, cảm ơn.” Ta lúc này quả nhiên là thụ sủng nhược kinh, lần đầu tiên được người hầu hạ a!

“Công tử không cần nói lời cảm tạ, đây đều là thuộc bổn phận của Tiểu Kỳ.” Tiểu Kỳ lại cười, “Công tử có đói bụng không? Bây giờ còn không tới giờ cơm trưa, ta đi lấy cho công tử một ít điểm tâm nha?”

“A, không, không cần.” Ta vội vàng kéo ống tay áo hắn.”Tâm sự với ta đi!”

“Hảo. Công tử muốn tán gẫu cái gì?”

“Àn.....” Ta thường thức chén trà trong tay, “Tiểu Kỳ, người là như thế nào đi vào nơi này mà?”

“Nga. Ta ban đầu đến Tuyên thành tìm nơi nương tựa thân, sau lại không tìm được người, lưu lạc đầu đường, là Thôi tổng quản hảo tâm thu ta.” Ánh mắt đơn thuần tràn đầy tôn kính.

Cái gì hảo tâm? Rõ ràng là có mưu đồ!

“Nga? Vậy người không nghĩ rời đi nơi này sao?”

“Công tử, vì cái gì phải rời khỏi nơi này mà?” Tiểu Kỳ mở to hai mắt, vẻ mặt nghi vấn.”Nơi này mọi người tốt lắm a! Hơn nữa có ăn có ở. Công tử muốn rời đi nơi này sao?”

Khụ! Đề tài mẫn cảm..... Ta không thể không hoài nghi Tiểu Kỳ. Lòng người cách cái bụng, ta chẳng lẽ quên giáo huấn cách đây không lâu sao?

“Nghĩ thì sao? Không nghĩ thì sao? Cũng không sao cả. Cha mẹ đều mất ta còn cái gì lưu luyến?”

Thực xin lỗi cha mẹ, hiện tại ta hàng đầu phải làm là khiến bọn họ mất cảnh giác đối với ta.

“Thực xin lỗi, công tử.” Tiểu Kỳ cúi đầu.

“Không có việc gì, không nói chuyện này. Nói cho ta chuyện ‘Đào Hoa Nguyên’ này đi!” Ta mỉm cười.

“Hảo.”

Hóa ra là, Đào Hoa Nguyên là thanh lâu lớn nhất Tuyên thành. Chẳng những có tiểu quan, cũng có kỹ nữ, phân ở Đông sương cùng Tây sương. Đào Hoa Nguyên có hai vị quản sự, một vị là Đào phu nhân, cũng chính là tú bà, một vị khác là Thôi tổng quản. Đào phu nhân phụ trách việc bên trong Đào Hoa Nguyên, mà Thôi tổng quản lo tài chính thu chi cùng bố trí người làm. Người trong Đào Hoa Nguyên trên cơ bản chỉ có hai họ ——”Hoa”, “Đào”, tiểu tư hay hộ vệ là không có họ. Làm bình thường chỉ là họ “Hoa”, chỉ có tài sắc vẹn toàn nổi tiếng mới có thể được ban họ “Đào”. Hiện tại, Đào Hoa Nguyên có bốn “Đào” công tử, Đào Tâm, Đào Dật, Đào Kỳ, Đào Ngạn. Năm “Đào” cô nương, Đào Liên, Đào Nhan, Đào Mạt, Đào Âm,

Đào Y. Trong đó đặc biệt Đào Tầm thiện cảm, Đào Dật thiện kì, Đào Kì thiện thư, Đào Ngạn thiện họa, Đào Liên, Đào Nhan thiện vũ, Đào Âm thiện ca, Đào Y thiện tỳ bà, Đào Mạt thiện thi từ. Đường nhiệm hoa khôi, là Đào Tầm cùng Đào Liên.

Khụ cái thanh lâu này thật đúng là đặc biệt, không chỉ làm hai dạng khác biệt, chế độ bên trong cũng đặc sắc. Trách không được có thể trở thành thanh lâu lớn nhất.

Lại hỏi Tiểu Kì một ít chuyện lắm nhảm. Làm ta kinh ngạc chính là, Tiểu Kì chuyện tán nhảm ngoài ý muốn cũng nói ra, hơn nữa bộ dáng nhân duyên vô cùng tốt. Bội phục a bội phục!

11. Chương 11: Đào Ca Ca Cùng Đào Tỷ Tỷ

Ăn xong cơm trưa [đương nhiên là ở trong phòng mình, ta còn không được phép đi ra ngoài], Đào phu nhân sẽ đi xem hàng —— a không, là đi xem ta.

“Đến ‘Đào Hoa Nguyên’ bọn ta, nên an phận. Nếu đến đây, thì sẽ không ra đi.” Đào phu nhân tao nhã nhấp bích loa xuân, tiếp tục hướng ta phun nước miếng.

Ta đứng yên ở một bên, cúi đầu, bộ dáng thực nghe lời.

“Kỳ thật làm cho bọn ta cũng không có gì không tốt, chủ yếu xem tâm tính người khác, người hoàn toàn có thể hưởng thụ. Huống chi, nếu người vận khí tốt, gặp phải người muốn chuộc người đi ra ngoài, phu nhân ta cũng sẽ không bắt cận nhân tình như vậy.”

Khụ hưởng thụ? Ta thần kinh mắc lộn dây mới có thể cảm thấy là hưởng thụ..... Cái gì sẽ không bắt cận nhân tình như vậy —— đến lúc đó khẳng định là giá trị lợi dụng của ta đã xong, không nói là được bán tốt giá, gặp lòng dạ hiểm độc điểm còn có thể hủy dụng của ta, tránh cho những người khác lợi dụng. Nói sau, cuộc sống làm sao có nhiều GAY như vậy, cũng không đúng, xem nơi này tiểu quan hình như thực lưu hành. Đắc cho dù có rất nhiều, cũng không có ai nguyện ý quang minh chính đại mua ta, ăn no đủ, bị người xem thường tốt lắm sao? Thời hiện đại cuộc sống đồng tính luyến ái cũng rất vất vả, giống quý hút máu, mãi mãi không thấy mặt trời. Tại đây cổ đại, mọi người chẳng lẽ phóng khoáng hơn? Trò đùa quốc tế gì đây.....

Khụ như đi vào cõi thần tiên..... Hy vọng sẽ không bỏ qua thứ gì quan trọng.

“Tất cả ta nói, đều nghe được?”

“Đúng vậy, phu nhân.” Không nghe cũng phải nói là nghe được.

“Người bây giờ còn nhỏ, chờ học xong, cứ về thanh quan làm. Về phần tên.....” Đào phu nhân ngón tay vô ý thức vuốt ve chén trà sứ thanh hoa khéo léo, nhử mi, “Người vốn tên gọi là gì?”

“Thu Linh, Sở Thu Linh.....”

“Hảo, tạm thời kêu Thu Linh. Đợi lát nữa cho người gọi bọn Đào Tầm lại đây nhìn xem, người cố gắng học là đến nơi.”

Nói xong vỗ vỗ hông bước đi, để lại ta tại chỗ ngẩn người.

Bảo bọn Đào Tầm lại đây nhìn xem? Cố gắng học? Học cái gì? Xem ra đã bỏ qua thứ quan trọng.

“Tiểu Kì, vì cái gì mấy người Đào Tầm lại đến?”

“Công tử không biết sao?” Tiểu Kì kỳ quái liếc ta một cái, “Từ bắt đầu, công tử sẽ học nghề nha! Vừa rồi Đào phu nhân mới nói, đợi lát nữa sẽ để mấy người Tầm công tử đến, ngày mai bắt đầu dạy ngài.”

Tất cả đều bởi vì khuôn mặt này a!

Không làm cho ta chờ bao lâu, tiếng đập cửa liên vang lên. Tiểu Kì đi mở cửa, ta chỉnh quần áo, cổ đại danh kỹ nha như thế nào có thể không thịnh hành phần?

Tầm tắc ta nhìn vài vị bước vào, nhìn không được âm thầm tán thưởng. Thế giới này không phải chuyên sinh ra mỹ nhân đi? Nhìn xem vài vị trước mặt ta, nho nhã có, nhỏ bé và yếu ớt có, ôn nhu có, phủ mị có, thanh lệ có, đáng yêu có..... Loại nào không có? Nếu tới hiện đại, hoặc là bị ăn sống nuốt tươi hoặc là bị

nước miếng bao phủ hoặc là bị thét chói tai sùng bái..... Dù sao là phong cảnh vô hạn. Trời ạ! Ta hảo có phúc a a!

Tiểu Kỳ lập tức tiến đến, thay ta giới thiệu từng người một.

“Công tử, vị này chính là Tầm công tử.”

Ôn nhu, loại hình đại ca ca ta thích.

Ta đổi vị bạch y công tử kia ngọt ngào cười, “Tầm ca ca hảo!”

Hắn cũng mỉm cười. A —— bị điện giật rồi bị điện giật rồi.

Tiếp theo, Kỳ công tử, một thân mặc lục sắc. Nho nhã, một phong độ của người trí thức đập vào mặt. Phần tử trí thức nha

“Kỳ ca ca hảo!”

Tiếp theo, Âm cô nương, váy hoàng sắc liên hoa, làm cho người ta nghĩ đến cô gái nhà bên đơn thuần, đáng yêu.

“Âm tỷ tỷ hảo!”

Thêm một vị nữa, Nhan cô nương, ngực áo thêu hoa hồng, thành thực, gợi cảm, phủ mị nha ấn tượng nữ tử trắng hoa điển hình.

“Nhan tỷ tỷ hảo!”

Lập tức, khuôn mặt tròn của ta đã bị “bep” hôn một cái, thật sự là..... Nhiệt tình.

Lại thêm một vị nữa, Ngạn công tử, trường sam xanh ngọc, lót màu nhợt hơn, làm cho người ta rất có ý muốn bảo hộ, nhỏ bé và yếu ớt.

“Ngạn ca ca hảo!”

Lại thêm một vị nữa, Mạt cô nương, giống Đào Tầm là một thân bạch, cảm giác rất lạnh đậm, ẩn ẩn có khí chất tiểu thư khuê các, thanh lệ.

“Mạt tỷ tỷ hảo!”

Một hàng sáu người giới thiệu xong, sớm đã có tiểu tư pha xong trà, Tiểu Kỳ lại ân cần vô cùng.

“Thu Linh mới đến, về sau còn nhờ ca ca tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn.” Tươi cười thật to, chỉnh lại cái giọng ta chán ghét nhất.

“Thu Linh đây là nói gì đây, tới ‘Đào Hoa Nguyên’ này rồi, mọi người tất nhiên là huynh đệ tỷ muội, nói cái gì chiếu cố với không chiếu cố chứ.” Đào Tầm người thứ nhất mở miệng.

“Đúng vậy đúng vậy! Huống chi Thu Linh như thế đáng yêu, có thể làm tỷ tỷ của người đã là Đào Nhan ta tam sinh hữu hạnh.....” Người thứ hai là Đào Nhan ăn đậu hủ của ta.

Ta trừ bỏ cười vẫn là cười, nói chút làm ơn thỉnh chiếu cố nhiều, rốt cục trước giờ cơm chiều tiễn các nàng ra ngoài. Ai! Một chết người. Kéo kéo da mặt cười cương lên, ta ngã xuống giường.

12. Chương 12: Thải Hoa Công Tử Tổng Ngọc

Không biết nương thế nào..... Có tỉnh lại hay không? Phát hiện ta không có đó, có phải sẽ vội vã nơi nơi tìm ta hay không? Hay là..... Còn chưa tỉnh? Mặc kệ như thế nào, ta đều phải chạy đi! Ta tuyệt đối sẽ không cả đời đều ở nơi sẽ đập hư ta này. Nhưng mà, nên chạy trốn như thế nào mà? Ta hiện tại ra khỏi cửa phòng cũng là không cho phép, huống chi bất cứ lúc nào cũng có có hai tráng hán như môn thần đứng ở kia. Xem ra, chỉ có ban đêm có thể xem xét.

“Công tử, hiện tại liên truyền lệnh sao?”

Ngẩng đầu nhìn nhìn màu bầu trời, đúng là ánh nắng chiều đầy trời, bụng thật đúng là đói.

“Hảo.”

Rất nhanh, ba món một canh cầu kỳ được bưng lên.

Ăn, không tồi không tồi. Đây..... Hảo là sườn chua ngọt đi? Ha hả, nhưng là ngọt một chút. Cái xanh mượt này không biết là món gì, cải thìa đi..... Không giống, rau chân vịt đi..... Hương vị cũng không giống, quên đi, dù sao không phải quá khó ăn là được. Nha! Đây là món gì? Dĩ nhiên là màu tím, là thể giới này có rau dưa đặc biệt sao?

“Tiểu Kì, đây là món gì? Chua chua ngọt ngọt, ăn ngon lắm a!” Ta dùng chiếc đũa chỉ chỉ cái món màu tím kia.

“Hồi công tử, đây là vỏ cật quả, có công hiệu làm trắng da, ngài có thể ăn nhiều chút.”

Gì? Còn làm trắng da? Nơi này tiểu quan đều ăn cái này? Ha hả.....

“Tiểu Kì, người sao không ăn? Cùng nhau ăn a!”

“Công tử, sau khi ngài ăn xong ta sẽ xuống bếp ăn.”

Ngô..... Đây là cấp bậc chế độ a!

“Theo ta cùng ăn đi! Ta một người ăn không hết này đó, nói sau, ta không thích có người nhìn ta ăn.”

Hiện tại loại tình huống này, có thể mua chuộc được ai thì cứ mua đi, cho dù mua chuộc có thể nào, đối người khác tốt luôn không chỗ hỏng.

“Này.....” Tiểu tử kia rất là do dự, ta có thể thấy hắn âm thầm nuốt nước miếng một cái.

“Ai nha có cái gì mà do dự? Mau mau, đi lấy một bộ chén đũa.”

Tiểu Kì cẩn thận một cái, nói cảm ơn, đi ra ngoài.

Cười thầm một tiếng, tiếp tục ăn.

Ăn cơm xong, ta làm bộ như không có việc gì nói: “Tiểu Kì, ta muốn tản bộ.”

“Này..... Chỉ sợ ——” Tiểu Kì vẻ mặt khó xử.

“Tiểu Kì, ta muốn nhìn xem ‘Đào Hoa Nguyên’ này, nơi này dù sao cũng là nơi ta sắp sống cả đời.”

“Công tử, ta ngày mai mang người ra chung quanh dạo một chút được không? Dù sao hiện tại đã trễ thế này.”

“Được rồi.” Ta vẻ mặt râu rĩ không vui.

Quả nhiên, Tiểu Kì nóng nảy, luôn mãi cam đoan ngày mai sẽ có “Cuộc liên hoan”.

Kế tiếp đó là thời gian tắm rửa ta chờ mong đã lâu. Trước kia xem TV, đối cái loại phương thức tắm rửa nhà giàu ngâm mình trong đại mộc bồn là cực kỳ hâm mộ, thật vất vả xuyên không đến cái nơi tương tự Trung Quốc cổ đại này, vốn tưởng rằng có thể hưởng thụ, lại bởi vì điều kiện trong nhà không cho phép mà không thể như nguyện, hiện tại tới thanh lâu, đặc biệt nhìn qua Đào Hoa Nguyên lớn thế này, đương nhiên phải chờ mong một phen rồi!

Quả nhiên không ngoài dự liệu..... Ha ha!

Chờ Tiểu Kì đóng cửa lại, ta thử nước ấm, vội vàng cởi quần áo, đi vào.

“Ngô.....”

Thật là thoải mái. Cảm giác tế bào toàn thân đều hết sức giãn ra, một ngày mệt nhọc dần dần xa ra khỏi ta, buổi sáng bị trời đau nhức, đến bây giờ mới chính thức được an bình an ủi.

Dùng tạo sừng chà hết người, ta lại ngâm một lát, mới kêu Tiểu Kì tiến vào dọn dẹp.

Đêm, mọi âm thanh câu tịch.

Ta nằm trên giường, lại thật lâu không thể đi vào giấc ngủ.

Đột nhiên trong phòng nhẹ nhàng một tiếng giòn vang, thần kinh của ta lại căng thẳng. Tiếp theo “chi ——” một tiếng, hình như là tiếng cửa sổ bị mở ra.

Ngoài cửa sổ ánh trăng nháy mắt như nước chảy chiếu vào.

Ai?

Trộm?

Hay là.....

Người tới nhanh nhẹn nhảy vào, thế nhưng đi đến bàn bên cạnh rót chén trà lạnh, từ từ uống vào.

Sẽ không là đại hiệp buổi tối đi đường vừa khát lại mệt, lại trùng hợp không có nước mang theo, tiến vào uống trà nghỉ chân một chút đi?

Thật sự nhìn không được, ta ngồi dậy, hỏi: “Xin hỏi vị ấy là ai?”

Người nọ tựa hồ sững sốt, sau đó cười ra nguyên hàm răng, dù trong lúc tối vẫn thấy được.

“Cô nương, khuya như vậy còn chưa ngủ?”

Cô nương? Ta có dự cảm bất hảo.

“Người là.....”

Người nọ cũng không biết từ đâu lấy ra một chiết phiến, rất là đùa giỡn phẩy phẩy, nói: “Tại hạ Tống Ngọc, người giang hồ xưng ‘Thải hoa công tử’.”

Khụ Lâm ơn đi, không cần hại ta bị sắc nước miếng đi.

Quả nhiên, là thải hoa tặc a cư nhiên kêu Tống Ngọc, mỹ nam tử nổi danh kia. Để cho người ta cười sắc súa vẫn là một câu sau, người giang hồ xưng “Thải hoa công tử”? Thật sự là không rèn luyện văn học hàng ngày, này cũng quá trắng trợn đi!

“Tống công tử, người là không phải đi nhầm phòng chứ?”

“Nga? Nói thế nào?” Trong thanh âm lộ ra hứng thú.

“Bởi vì, ” ta nhảy xuống giường, đi đến trước mặt hắn.”Ta là nam, hơn nữa chỉ có sáu tuổi.”

Đến gần, đối diện thấy rõ mặt hắn, phát hiện hắn thật sự không nhục kỳ danh, đích thật là mỹ nam tử. Gương mặt trắng nõn, mũi cao thẳng, tóc đen nhánh..... Tối đặc biệt chính là cặp mắt kia, làm như sao đầy trời đều ở trong đó. Có năng lực làm cho người ta cam tâm tình nguyện, trách không được không cần mê hương.

Tống Ngọc: ai da, chắc mọi người đều biết Tứ đại mỹ nam cổ đại Trung Hoa đi. Phan An-Lan Lăng Vương-Vệ Vương Giới-Tống Ngọc. Sau đây là thông tin mượn từ Cú vào link này để biết thêm về Tứ đại mỹ nam nha.

Có lẽ Tống Ngọc là người may mắn nhất trong số tứ đại mỹ nam. Theo ghi chép trong “Đăng Đồ Tử hạo sắc phú”, Đăng Đồ Tử bẩm báo Sở Vương rằng Tống Ngọc là một mỹ nam, rất biết ăn nói, nhưng bản tính hạo sắc, nên đừng bao giờ để hắn đến hậu cung. Nghe như thế, Tống Ngọc liền phản kích.

Anh ta tâu với Sở Vương, xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đăng Đồ Tử ai hạo sắc hơn? Trước hết, Tống Ngọc trình bày: “Mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở, mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần, Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần, Đông Lâm”. Theo Tống Ngọc thì cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ. Lông mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng [câu này nghe rất nhiều trong film ảnh và truyện Võ Lâm]. “Ngay cả một tuyết thể giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt 3 năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người hạo sắc? Ngược lại, Đăng Đồ Tử không phải là kẻ tốt lành gì. Hắn có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lởm chởm, môi trề, bước đi hụt trước thiếu

sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đấng Đồ Tử thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đấng Đồ Tử thích ngay, vì thế hẳn ta háo sắc hơn thần.”

Thực ra, nhìn từ góc độ người đời nay, Đấng Đồ Tử không bỏ vợ là điều đáng khen. Nhưng miệng lưỡi của Tống Ngọc phi phàm, làm cho Sở Vương thị phi lẫn lộn, phán Đấng Đồ Tử là kẻ háo sắc. Bằng phán quyết này, Đấng Đồ Tử phải mang tiếng xấu muôn đời, trở thành danh từ dành cho những kẻ háo sắc.

Tống Ngọc không chỉ có bề ngoài mà còn là một tài năng văn học, có một vị trí đặc biệt trên văn đàn. Tác phẩm tiêu biểu Cửu biện của Tống Ngọc có thể so sánh với Ly Tao của Khuất Nguyên trong lịch sử văn học Trung Quốc. Ngoài ra, Tống Ngọc còn lập cho mình nhiều cái nhất trong lịch sử văn học: là người đầu tiên viết về nỗi bi sầu, cũng là người đầu tiên viết về phụ nữ. Những miêu tả kinh điển về người phụ nữ của Tống Ngọc có ảnh hưởng vô cùng to lớn đến hậu thế như Tào Thục ... Nhưng Tống Ngọc không có duyên với quan trường. Vì thời thế biến chuyển, Tống Ngọc cuối cùng phải rời triều đình, về với ruộng vườn, mang đầy nuối tiếc cho đến cuối cuộc đời.

13. Chương 13: Giao Dịch

Gã tràn ngập hứng thú từ trên xuống dưới đánh giá ta một phen, “tắm tặc” tán thưởng nói: “Thật sự là đứa nhỏ xinh đẹp, vài năm lúc sau tất là tiên nhân chi tu.” Sau đó cả lơ phát phơ ngồi xuống, tiếp tục uống trà.

“Quá khen.”

Ta xem ngoài cửa sổ, bóng đêm còn đậm, đúng là thời cơ tốt trốn đi, đáng tiếc a đáng tiếc, ta không có võ công.

Tống Ngọc làm như nhìn ra cái gì, gọi lên bạc thần.

“Sắc trời không còn sớm, Tống công tử không quay về sao?” Ta buồn bực liếc thái hoa tặc thành thoi uống trà.

Lại không nghĩ tới gã nói ra một câu không đầu——”Nghĩ ra đi sao?”

Lòng ta căng thẳng, trên mặt bất động thanh sắc. Ngồi xuống bên cạnh gã, cũng rót chén trà lạnh.

“Tống công tử đây là ý tứ gì?”

Gã khẽ cười một tiếng: “Là ý trên mặt chữ.”

“Tống công tử không phải biết rõ cổ sao?”

“Người phải biết rằng, Tống Ngọc ta chính là khó được tâm tình tốt, cơ hội tốt ngàn năm một thuở, người thông minh phải hiểu nên nắm chắc.”

Gã đây là ý tứ gì? Nắm chắc cơ hội? Ý tứ của gã là..... Chỉ cần ta gạt đầu, sẽ mang ta ra ngoài? Mới lần đầu gặp mặt thôi. Bánh sẽ không rơi từ trên trời xuống đâu..... Nhưng mà, xem tình huống hiện tại mà nói, đích thật là cơ hội tốt ngàn năm một thuở.....

“Đúng, ta muốn đi ra ngoài, cấp bách muốn ra đi.”

“Lúc này mới đúng nè! Tiểu hài tử thành thực mới đáng yêu.” Gã buông chén trà, cười thực vui vẻ, ánh mắt nhìn về phía ta.”Chúng ta làm giao dịch như thế nào?”

“Giao dịch?”

“Đúng.” Gã tạm dừng, “Ta giúp người chạy đi.....”

“Điều kiện là cái gì?” Ta thở dài, thiên hạ không có cơm trưa ăn không phải trả tiền.

Gã tán thưởng nhìn ta, “Theo ta năm năm.”

Gì?

Ta trong nháy mắt ngậy ra.

“Người có biết, người như bọn ta thực tịch mịch.” Gã thay một bộ mặt mẹ kế.

Ta không biết.....

“Cho nên, ta cần có người làm bạn.”

“..... Người có thể tìm người khác.” Vô lực.

“Nhưng ta chỉ muốn tìm người.” Gã lại thay một khuôn mặt tươi cười làm người yêu thích.

“Ta chỉ là một tiểu nam hài bình thường.....”

“Không không không, người như thế nào bình thường mà? Người cùng tiểu hài từ sáu tuổi bình thường hoàn toàn không giống nhau, hơn nữa lại xinh đẹp như vậy.”

Vô nghĩa! Tính ra, ta đã hơn hai mươi, so với người còn lớn hơn.

Ta trầm mặc, điều kiện như vậy thật sự làm cho người ta khó có thể nhận. Phải cùng thả hoa tặc năm năm..... Năm năm.....

“Ta không vội, người lo lắng một chút cũng được. Ba ngày sau, nói cho ta biết trả lời của người.”

Gã tự tin cười, đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng mở cửa ra, ngắm mình một cái, biến mất trong bóng đêm.

Gã là cố ý mà! Cố ý biểu diễn cho ta xem, nói cho ta biết nếu gã muốn mang ta đi ra ngoài là dễ như trở bàn tay cỡ nào!

Ta trừng mắt nhìn liếc một nơi gã biến mất, đóng cửa sổ. Lại giường nằm xuống, nhắm mắt.

Không nghĩ, ngủ ngủ. Còn có ba ngày.....

Sáng sớm hôm sau, ta đã bị Tiểu Kì từ trên giường dựng đứng lên. Ngáp một cái, Tiểu Kì hầu hạ mặc quần áo, súc miệng, rửa mặt, cuối cùng ngồi bên bàn ăn điểm tâm.

Xem ta vẫn là vẻ mặt không ngủ no, Tiểu Kì lại bắt đầu lải nhải: “Công tử, ngày hôm qua không ngủ được sao?”

“Ấn.....” Bị một thả hoa tặc phá giấc ngủ.

“Như vậy không thể được nha! Công tử buổi sáng còn phải đi chỗ Tầm công tử học cầm, buổi chiều còn phải đi chỗ Kỳ công tử luyện tập thư pháp..... Kiểu này làm sao học nha?”

“Không có việc gì không có việc gì.” Ta khoát tay, “Khi nào thì bắt đầu?”

“Ăn xong một chút nữa phải đi.” Vừa nói vừa thêm đầy trà cho ta.

Ăn uống no đủ, đi ra.

Ra phòng, là một hành lang rất dài, lan can khắc hoa, có một hoa viên nhỏ. Góc hoa viên, có mấy nhánh trúc xanh. Cách đó không xa, là một mảng hoa, thướt tha nhiều vẻ, đỏ như lửa xanh như biển. Thân hoa cao cao, lá cây xanh nhạt khéo léo, đóa hoa cánh lớn, ung dung đẹp đẽ quý giá nở rộ, nhụy hoa lại dị thường khéo léo tinh tế. Không nhận biết nha cũng chưa thấy qua.....

“Tiểu Kì, người xem, hoa kia nở thật đúng là đẹp!”

“Đúng vậy! Nghiên tiên nở cuối thu là điểm lệ nhất.”

Hóa ra kêu nghiên tiên.

Đi xuống lầu, xuyên qua hoa viên, bước lên một hành lang khác. Hành lang có chút đặc biệt, hai bên đều thả sa mạn hồng nhạt, theo gió nhẹ thổi phiêu diêu, rất là mộng ảo. Phòng Đào Tầm ngay tại một bên hành lang, xóc lên một chỗ sa mạn, liền nhìn thấy cửa gỗ khắc hoa phòng hân.

Được cho phép, ta đi vào. Phòng bố trí thực thanh nhã, thực vật xanh rất nhiều, trong đó còn có một chậu nghiên tiên màu lam nở rộ. Trong phòng có hai thanh cầm, Đào Tầm ngồi sau một thanh, mỉm cười.

Ta thoảng xoay người, mỉm cười: “Tầm ca ca, chào buổi sáng.”

“Thu Linh, chào buổi sáng.”

Sau đó, chương trình học bắt đầu.

Bởi vì trước kia cùng mẫu thân học cầm, cho nên khóa buổi sáng thực nhẹ nhàng. Đương nhiên, ta không nói ra chuyện học qua cầm, Đào Tầm chỉ nói ta thiên tư trí tuệ, lực lĩnh ngộ cường. Ha hả, thật sự là ngượng ngùng.

Buổi chiều khóa thư pháp tương đối mà nói thì gian nan rất nhiều, trời biết ta là người hiện đại a! Như thế nào ta còn thói quen dùng bút bi bút máy viết tự a, tuy nói nương có dạy ta, nhưng ta còn nhỏ đúng không? Nương cũng không miễn cưỡng ta. Thế nhưng Đào Kì một chút cũng không thương hương tiếc ngọc —— không là bảo vệ trẻ nhỏ! Biết được ta có học qua, trực tiếp đưa cho ta một cây bút lông, để ta cứ nhìn mẫu mà luyện, ngẫu nhiên sửa thể cầm bút, thế ngồi của ta một chút, sau đó ngồi một bên mở một quyển sách thành thoi đọc. Thật là mệt ta chết khiếp..... Lão sư vô trách nhiệm a a

Đang lúc hoàng hôn, lúc ta chỉ còn một hơi cuối cùng, Tiểu Kì đại từ đại bi rốt cục cứu ta ra ngoài. Lúc gần đi, ta hung hăng trừng mắt nhìn Đào Kì. Nhưng mà hắn lại đột nhiên cười ra tiếng, chậm rì rì đi đến trước mặt ta, sờ sờ đầu của ta.

“Tiểu Tứ.”

Ta buồn bực nhìn hắn.

Chỉ chốc lát sau, một thiếu niên bưng gì đó vào, cung kính đưa cho hắn.

Ta liếc thoảng nhìn, là một mâm điểm tâm hồng nhạt.

Người này ý gì chứ?

“Liên hoa cao, hôm nay thưởng cho.”

Thưởng cho?

Tiểu Kì bên cạnh hưng phấn kêu lên: “Công tử, liên hoa cao chính là chỉ riêng dành cho công tử, người bình thường ăn không đến đâu.”

Phải không? Ta cầm lấy một khối. Ân, vào miệng liền tan ra, hương sen bốn phía. Ăn ngon! Người này không xấu a!

“Ăn ngon không?”

“Ân! Cảm ơn Kì ca ca!”

Một ngày học rốt cục đã xong.

14. Chương 14: Lan Lăng Vương

Lắc lắc cổ tay mỗi nhừ, ta cầm chén trà uống một hơi cuối cùng, lau miệng.

“Tiểu Kì, người ngày hôm qua đáp ứng ta rồi nga!”

“Đúng vậy, công tử.” Tiểu Kì thần tình sùng nịnh.

Ha hả, ai kêu ta là tiểu hài tử người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe dừng như vậy..... [Lâu [vượt chòm râu không biết có không]: khụ đứa nhỏ a, làm người phải hiểu được khiêm tốn..... Khiêm tốn, là phẩm đức truyền thống của dân tộc Trung Hoa Liên [vô tội trọn to mắt]: ta biết a chính là, chính là người đặt ra như vậy a! Người ta có biện pháp nào nói khác đâu? Lâu:.....]

“Nga sau khi ăn xong đi một trăm bước! Có ích khỏe mạnh.”

Đào Hoa Nguyên là một thanh lâu, điểm ấy chúng ta đều biết. Nói như vậy, thanh lâu từ hoàng hôn bắt đầu buôn bán, làm việc ban đêm. Ban ngày các vị công tử cô nương ngủ ngon trên giường, cuộc sống hắc

bạch diên đảo, trừ bỏ đáp ứng một vài lời mời đến nhà. Buổi tối, thanh lâu giăng đèn kết hoa, giống như làm việc vui, trong đại sảnh tiểu lâu đều có người đến người đi. Điều này làm cho ta nghĩ tới Hoàn Châu Cách Cách 2, đoạn bạn Tử Vi bị bán vào thanh lâu. Tử Vi thuần khiết hỏi: “Đây là nơi nào?” Sau đó tú bà kỳ quái đáp: “Chúng ta này, làm chính là việc tặng hướng nghênh đón. Nam nhân tìm đến chúng ta này để vui vẻ, chúng ta nghĩ biện pháp làm cho bọn họ tận hứng!” Ta chen một câu vào này, bọn Nhĩ Khang thật đúng là ngốc! Tử Vi xinh đẹp như vậy, tìm không thấy người, đương nhiên thực có thể đã bị bán vào thanh lâu rồi! Tình tiết buồn nôn gì đâu..... [Lâu: ==!] khụ chúng ta tiếp tục. Tú bà kia nói thật là sâu sắc, còn hàm súc. Làm cho người ta vừa nghe liền hiểu, cũng không phải xem xét không đúng.

Ta đi theo phía sau Tiểu Kỳ, nhìn thấy nơi này đó làm việc nghênh đón hé ra khuôn mặt tươi cười, trừ bỏ cảm khái bọn họ thời vận không tốt, cho một chút đồng tình, thật sự không biết còn có thể làm gì, hiện tại ta chính là Bồ Tát bùn qua sông —— tự thân khó bảo toàn.....

Năm năm a..... Cùng với tên thả hoa tặc kia sống năm năm. Người kia nhất định là biến thái! Nào có loại yêu cầu này chứ? Nhưng nương làm sao bây giờ? Để nàng một người ở nhà có sao không? Người nọ nhất định sẽ không để ta cùng nương ở với nhau. Không biết mẫu thân thế nào, hẳn là không có việc gì đi..... Thật sự là đáng chết! Ta lại thật sự giống đứa nhỏ bị lừa!

“Bính” một tiếng, lúc ta hoàn toàn còn chưa phản ứng, ta đã ngã trên mặt đất. Khi phục hồi tinh thần lại, móng đau đón nhắc nhở ta, ta đụng vào người.

“Thu Linh?”

Vẫn là người ta nhận thức, xem ra sẽ không đắc tội người nào, sau đó thực ác tục bị kéo vào chuyện gì đó.

Ngẩng đầu, thấy Đào Tầm vẫn như cũ là một thân bạch, hẳn hình như đặc biệt yêu tha thiết màu trắng.

“Tầm ca ca đau quá nga!” Làm nũng.

“Đứa nhỏ này.....” Hắn thở dài một tiếng, như ta mong muốn kéo ta lên.

Vừa muốn nói lời cảm tạ, liền bỗng nhiên có một giọng nam trầm thấp xen vào.

“Tầm, ai vậy?”

Ta theo thanh âm nhìn qua.

Đây là một nam nhân cao lớn cầm y hoa phục, tóc dài như tơ lụa vấn lên cao, được một mào bạch ngọc buộc lại. Mặt như quan ngọc, đặc biệt một đôi mắt chim ưng. Nhìn thấy nó, giống như mình là một con mồi bị quan sát, sẽ có một cảm giác làm cho người ta hít thở không thông. Cho nên ta lập tức dời tầm mắt đi.

“Đây là đứa nhỏ mới tới chỗ chúng ta, kêu Thu Linh.” Đào Tầm mỉm cười giới thiệu, “Thu Linh, đây là Lan Lăng Vương.”

Gì? Lan Lăng Vương? Cái kia..... Lan Lăng Vương ở trên chiến trường mang mặt quỷ anh dũng giết địch? Nghe nói hẳn bộ dạng cực kỳ tuấn mỹ..... Có lẽ là trùng tên.

Ta hơi hơi xoay người, nói: “Thảo dân bái kiến Vương gia.” Ân, hẳn là nên nói như vậy.

Đột nhiên một bàn tay đưa lại, nắm cầm của ta, ta bị bắt ngẩng đầu.

Một đôi mắt chim ưng gần trong gang tấc.

“Thật sự là đứa nhỏ xinh đẹp.” Hắn nhìn chằm chằm ánh mắt ta.

Ta đại khí cũng không dám thở một chút, muốn nhắm mắt lại không dám.

“Người sợ ta.” Khẳng định.

“Ân, có một chút.” Lo lắng một chút, ta lựa chọn nói thật.

Hắn cong môi, còn muốn nói gì đó, lại bị Đào Tầm ngắt ngang.

“Vương gia..... Ngài không muốn nghe cảm của ta?”

Ta tinh tường nhìn ra hấn trong mắt hiện lên không vui, nhưng chỉ là một cái chớp mắt.

Hắn buông ra, đứng thẳng dậy, một tay ôm chầm thắt lưng Đào Tầm, một tay khẽ vuốt hai má Đào Tầm.

“Như thế nào? Tầm ghen tị?”

Lời còn chưa dứt, liền hôn lên môi Đào Tầm.

Trời!

Ta đứng một bên, há to miệng.

Oa oa oa hiện trường nam nam hôn nồng nhiệt nha!! Hơn nữa đều là dễ nhìn! Trời ơi, người rất hợp ý ta.

Ta ngẩn người xong, hôn này cũng đã xong. Đào Tầm thần tình đỏ ửng, sợi tóc hỗn độn, thở phì phò, ngã vào trong lòng Lan Lăng Vương, mà Vương gia này mặt không đỏ khí không suyễn. Hình ảnh kinh điển trong tiểu thuyết đam mỹ kìa

Hình ảnh hảo kích thích a bạn bè đồng nhân nữ của ta nhất định hâm mộ chết ta! Nếu có cameras thì tốt rồi, không, là camera!

Nhìn theo hai người rời đi, ta đứng tại chỗ mặt đỏ tim đập như trước.

“Công tử công tử, ngài như thế nào ở đây?” Tiểu Kỳ xa xa chạy tới, một bên trấn an lá gan của mình.”Ta vừa quay đầu, thế nhưng không nhìn thấy ngài, thật là làm ta sợ muốn chết.”

“Không có việc gì không có việc gì, chúng ta tiếp tục đi!” Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn, dẫn đầu đi trước.

Lan Lăng Vương: là người thứ hai trong Tứ đại mỹ nam xuất hiện trong bộ này rồi, chắc cái nơi này sinh ra toàn người đẹp thiệt =]], cái cảnh kiss kia, ta cũng muốn chứng kiến a.

Lan Lăng Vương, người đời Bắc Triều, là một trong những mỹ nam để lại cho người đời sau nhiều suy ngẫm. Xuất thân trong một gia tộc gắn liền với mùi máu và giết chóc, Lan Lăng Vương có ý chí chiến đấu mãnh liệt, song đã chết một cách oan ức vào thời kỳ đỉnh cao sự nghiệp.

Sử sách chép rằng, gương mặt anh ta xinh xắn, lòng dạ can đảm, trắng tựa mỹ nhân. Nét đẹp của Lan Lăng Vương không phải là nét đẹp mạnh mẽ, mà là nét đẹp đầy nữ tính. Trong môi trường chiến đấu ác liệt, sợ người khác xem thường, vì vậy luôn phải đeo chiếc mặt nạ dữ dằn [hoặc mặt nạ bằng sắt], vì thế đôi khi Lan Lăng Vương không đánh vẫn chiến thắng.

Lan Lăng Vương tuấn tú, anh dũng, yêu binh lính như con mình, sống rất điều độ, gần như hoàn hảo, nhưng điều đó không thể giải thoát anh khỏi cái chết oan uổng của một tuyệt thế mỹ nam.

Một lần, hoàng thượng triệu kiến Lan Lăng Vương nói rằng, khanh tỏ ra rất anh dũng trong chiến đấu, tấn công vào sâu trận địa của địch, rất nguy hiểm. Lan Lăng Vương nhất thời lỡ lời, nói rằng đây là chuyện của gia đình mình. Lời của anh ta làm hoàng thượng đêm không thể nào chợp mắt được, không lẽ hắn ta muốn ra riêng? Như thế chả khác nào có ý soán ngôi sao? Lan Lăng Vương là một vị võ tướng, có địa vị cao nên hoàng thượng không thể bỏ qua dễ dàng. Thế là thuốc độc được ngự ban tới tận nhà.

15. Chương 15: Trốn Học

Sau học Đào Tầm đánh đàn cùng thư pháp của Đào Kỳ, hôm nay cứ nhiên an bài cho ta một ngày học vũ đạo! Trời! Đây là an bài cái gì? Hoàn toàn không có căn cứ khoa học! Ta muốn trốn học tuyệt đối! Bằng không xong ngày này, thân hình nhỏ nhắn gầy yếu của ta khẳng định sẽ rời ra mất

Muốn chạy trốn muốn chạy trốn..... Không nghĩ tới ta lần đầu tiên trốn học lại là lúc này! Trời biết bốn năm đại học ta là kiên trì như thế nào, hồi hận a, trước kia nên tích góp một chút kinh nghiệm.

Thừa dịp Tiểu Kỳ đi ra ngoài chuẩn bị bữa sáng, ta lặng lẽ mở cửa ra..... Kinh hỉ hai môn thần kia hôm nay không có a! Chẳng lẽ là tiêu chảy? Như vậy ta hôm nay có phải có thể chạy đi hay không? Cũng không lo lắng dùng giao dịch kia? Hai ngày nay còn bởi vì cái điều kiện biến thái kia mà không ngủ ngon! Ách.....

Hay là thôi đi! Không cần quá tin vào chính mình như vậy, ta không phải loại diễn viên vạn năng——xông họa bị người bắt được, liền thắm.....

Cẩn thận đi tới cửa, nhìn bốn bề vắng lặng, đi lạc!

Từ từ —— có lẽ, có cách khác.

Trở về đến trong phòng, ừ, cách trốn sàng là cũ rích, hơn nữa lại bẩn. Trốn trong tủ quần áo được rồi.....
[Lâu: này cũng cũ rích.....]

Tĩnh tâm chờ đợi, quả nhiên chẳng được bao lâu Tiểu Kỳ liền bưng bữa sáng vào. Thấy ta không ở đó, quá sợ hãi.

“Công tử?” Nhìn xung quanh.

Ta nhếch môi, cảm giác thích trốn tìm mà!

“Chạy thoát?” Xoay người chạy đi ra ngoài.

Nụ cười của ta cương lại trên mặt.

Chạy thoát?

Ha ha, có kết luận nhanh như vậy à. Quả nhiên, là được phái tới giám thị ta sao? Mà, mới vài ngày à? Còn nói có người có cảm tình với mình mà..... Đang nói giỡn sao? May mắn, mới vài ngày thôi, còn thu lại được.

Nhắm mắt, vẫn là đi học đi..... Ra tủ quần áo, ở trong phòng ngồi một lát. Không ai đến nha!

Kéo kéo khóe miệng. Đi ra ngoài đi! Bọn họ có thể tìm được rồi. Viện lý do nào được đây? Nên tìm vài người chứng kiến nữa.

Đi xuống lầu, đi ngang qua phiến nghiên tiên kia, ra sức, bẻ một nhánh màu lửa đỏ, tiếp tục đi lên phía trước. Đi à đi, quát à quát, nhưng lại may mắn đụng tới một người đang tìm ta.

“Thu Linh?”

Ta quay đầu lại, là Đào Nhan một thân lửa đỏ.”Nhan tỷ tỷ.”

“Như thế nào một mình đây à? Tiểu Kỳ mà?”

Ta làm như có thật “suyt” một cái.”Nhan tỷ tỷ, ta đang trốn Tiểu Kỳ.”

“Nga?” Đào Nhan hứng thú nhìn ta.”Chơi trốn tìm?”

“Không phải! Hôm nay ta có một ngày học vũ đạo!” Ta hai tay vẽ một cái vòng lớn, tỏ vẻ đó là một gánh nặng rất lớn.

“Àn hử?”

“Ta đã chạy thoát rồi! Một ngày học vũ đạo nga ”

Nàng cười rộ lên, cười run rẩy hết cả người.

“Nhan tỷ tỷ, ta tặng này cho ngươi, ngươi giúp ta trốn được không?” Ta đem hoa đưa cho nàng.

Nàng tiếp nhận, ta lập tức vỗ tay.”Rất xứng đôi nga!” Đây là nói thiệt tình.

“Được rồi, nể tình là có hoa. Theo ta đi.”

Lý do hẳn là không tồi, dù sao ta vốn chính là tính toán như vậy.

Phòng Đào Tầm thanh nhã đơn giản, phòng Đào Kỳ có một hương vị của sách, mà phòng Đào Nhan lại là tràn ngập phong vị Ba Tư.

Thảm Ba Tư màu đen lớn kéo dài đến giường, dây thực vật triển quán quanh phía trên, mở ra đóa đại đóa hoa màu đỏ, chính giữa phòng đặt một đại bồn nghiên tiên giống như đang cháy.

Cả phòng làm cho người ta cảm thấy đánh sâu mãnh liệt vào thị giác.

Thật táo bạo

“Người chờ, ta đi lấy điểm tâm cho người.”

“Cám ơn Nhan tỷ tỷ!”

Ta biết nàng đi kêu Tiểu Kỳ.

Chán đến chết đợi cho cửa bị đẩy ra, ánh vào mi mắt chính là mặt Tiểu Kỳ lo lắng.

Thật sự là giống..... Tiểu Kỳ, cũng mới mười hai, mười ba tuổi đi? Lòng dạ lại thâm như vậy, đã sớm biết tiểu hài tử thời cổ trưởng thành sớm, trước kia không có cảm giác gì, chính là khi nó thật sự dùng trên người mình, làm cho người ta trái tim băng giá.....

Ta phải làm bộ như dọa nhảy dựng, “Tiểu Kỳ?”

Sau đó đối người Đào Nhan đứng ở nơi cửa kêu to: “Nhan tỷ tỷ người bán đứng ta!”

“Thu Linh không biết sao? Ta là một trong các lão sư vũ đạo của người.....”

Ta vẻ mặt hắc tuyến. Ta vận khí cũng quá tốt đi? Trốn học thôi mà, không cần cho ta đả kích lớn như vậy.....

Đào Nhan đi tới, đem điểm tâm để lên bàn, thuận đường xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của ta.

“Công tử, ta tìm người hảo khổ.”

“Chính là, chính là muốn trốn một ngày học vũ đạo thôi mà!” Cố gắng giả bộ tội nghiệp.

“Ai ” Tiểu Kỳ thở dài một tiếng, “Vây buổi sáng đi chỗ Tầm công tử học cầm, buổi chiều lại học vũ, thế nào?”

“Tốt tốt!”

Mặc kệ thế nào, mục đích đạt tới.

Đàn xong một đoạn cầm, ta ngẩng đầu nhìn Đào Tầm nằm trên giường

Xem ra tối hôm qua là bị Lan Lăng Vương làm một chết rồi.....

“Tầm ca ca, thực xin lỗi.”

“Không có việc gì, có thể lấy cho ta chén nước không?” Thanh âm rất là khàn khàn.

“Hảo.”

Ta lập tức rót nước, bưng cho hắn. Đến gần, thậm chí có thể nhìn thấy “ô mai” trên cổ Đào Tầm..... Trời tối hôm qua thực kịch liệt a!

“Cám ơn.”

Ta ngồi trở lại.

“Nói chuyện cầm của người đi..... Cầm của người, rất giống Mộng cô nương không lâu còn ở Đào Hoa Nguyên.”

Mộng cô nương? Nghe tới từ này, lòng ta căng thẳng.

“Mộng cô nương một tay hảo cầm, phong cách đánh đàn của người rất giống nàng.”

“Vây Mộng cô nương hiện tại không ở đây sao?”

“Ân, rất kỳ quái, vốn Mộng cô nương là năm ngày đến một lần, từ lần trước đến đã rất nhiều ngày.”

“Năm ngày?”

“Mộng cô nương không phải cô nương trong Đào Hoa Nguyên, nàng chỉ là mỗi năm ngày đến đàn một lần, một tháng cùng Đào phu nhân kết sổ sách một lần.”

Giống, giống mẫu thân..... Là nương sao? Ta là cùng mẫu thân học cầm, phong cách tự nhiên giống nàng. Hơn nữa mẫu thân cũng là mỗi năm ngày đi vào thành công tác..... Hơn nữa, tên của mẫu thân—— Vọng Nguyệt Mộng! Trời ạ

16. Chương 16: Cò Kè Mặc Cả

Quả nhiên, ta âm thầm trở mặt xem thường. Toàn thân vừa xót vừa đau, đặc biệt thất lưng, giống như bị chặt đứt ấy. Lâu [mặt đỏ]: Liên Nhi, người, người sau lưng mụ mụ làm cái gì? Người..... Người, người như thế nào có thể? Người cho mẹ người ta đây đem mặt thế nào đi đổi mặt Tiểu Mặc [aka papa] a a Liên [hắc tuyến]: trong đầu người đều là tư tưởng ***! Quyết định, không bao giờ chạm vào vũ đạo nữa!

Ngày hôm qua buổi chiều thật là ác mộng a! Đào Nhan nữ nhân kia! Không nghĩ tới còn tuổi nhỏ [mười lăm tuổi] liền ngoan độc như vậy gây sức ép tử ta..... Nào là hạ thất lưng nào là áp chân, chết người chính là cư nhiên còn muốn giạng thẳng chân! Ông trời của ta a a may mắn thân thể này đủ mềm mại, không giống thân thể ta trước kia thiếu rèn luyện cứng ngắt, bằng không hậu quả này thiết tưởng không chịu nổi a khùng bố nhất vẫn là câu cuối cùng của nàng “Trở về luyện tập căn bản a về sau mỗi ngày ta đều đi kiểm tra!” Làm ta muốn nói thêm gì đó ngay tại chỗ nuốt trở lại. Nữ nhân kia là ác ma ta phải cách xa nàng một chút, xa một chút, xa một chút.....

“Công tử, còn rất đau?”

“Ừ ừ!” Ta dùng sức gật đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Tiểu Kỳ.

“Công tử, người nhìn ta như vậy cũng vô dụng.” Tiểu Kỳ đồng tình thở dài, “Khóa nhất định phải học. Hôm nay buổi sáng là học Dật công tử cơ vậy, buổi chiều muốn đến chỗ Ngạn công tử học họa tranh.”

“Tiểu Kỳ người đi qua chỗ Dật ca ca hỏi một chút, có thể xin phép được không a?”

“Công tử, này không tốt lắm đâu?” Tiểu Kỳ khó xử nhíu mi.

“Như thế nào lại thế? Đi mà đi mà! Tiểu Kỳ tốt nhất ” ta túm ống tay áo Tiểu Kỳ lắc tới lắc lui, cố gắng dùng tiếng nói non nớt của mình biến ngọt biến nị.

Rốt cục, Tiểu Kỳ thâm chịu cảm động, gật đầu đáp ứng. Lâu [không cho là đúng]: không phải đâu? Là bị người nhây đến không có biện pháp đi? Bị buộc bắt đắc dĩ..... Liên [lơ đễnh phát tay]: thủ đoạn không sao hết, đạt tới mục đích là được. Lâu [chọn mi]: ta như thế nào không biết từ khi nào người biến thành như vậy hả

Làm ta ngoài ý muốn chính là, Tiểu Kỳ trở về, theo sau lại có một thiếu niên tao nhã.

“.....” Ai?

“Không cần ngồi dậy, nằm trên giường đi!” Nói xong, thiếu niên kia ngồi ở bên giường ta.

“Dật ca ca?”

Hắn gật đầu mỉm cười, xem như trả lời.

“Dật ca ca như thế nào đến đây?”

“Đến thăm người. Hôm nay sẽ không học, ta mang theo mấy quyển sách dạy đánh cờ đến, người không có việc gì thì nhìn xem —— Thu Linh có học qua cờ vậy không?”

“Àn.” Cùng mẫu thân học qua.

“Vậy là tốt rồi. Ta cũng không nói nhiều, người hảo hảo nghỉ ngơi đi!” Nói xong đứng dậy.

“Dật ca ca đi thông thả.”

Đào Dật quay đầu mỉm cười, đi ra ngoài.

Lại là một người thật là tốt thật là ôn nhu ni! Tốt quá, có thể nghỉ ngơi đến trưa.

Ăn xong điểm tâm, đang nghĩ ngơi giết thời gian như thế nào, lại thấy đầu sổ gây chuyện xuất hiện. Chỉ nghe cửa phòng phát ra “bính” một tiếng, rồi cục vì không chịu nổi ngoại lực mà mở rộng ra.

Ta cả kinh, còn chưa phản ứng lại, chỉ thấy một hình ảnh màu đỏ như trận gió phi vào, nhắm ngay mặt của ta cuồn cuộn một chút.

“Nhan tỷ tỷ, người tới làm gì? Hôm nay không có khóa của người đi?”

Ta sống chết gỡ thân thể Đào Nhan từ trên người xuống.

“Nghe Đào Dật nói người trốn khóa của hân ——”

“Cái gì trốn khóa? Là xin phép xin phép!” Không có khí lực, ta chỉ có thể tùy ý nàng ôm.”Uy, có thể buông không?”

“Không muốn không muốn! Thu Linh mềm, ôm lấy thật thoải mái mà!!”

Ta vô lực quay đầu xem thường, cái gì “mềm” chứ? Chẳng lẽ ta là gối ôm sao?

Một cái buổi sáng ta cùng Đào Nhan đầu vô mồm cùng với thường thường ăn đậu hũ vượt qua.

Buổi chiều khóa hội họa thực nhẹ nhàng, bởi vì là ngày đầu tiên [Đào Ngạn giảng], chủ yếu giảng chính là lý luận tri thức, cho nên ta chỉ cần ngồi nghe là tốt rồi. Bất quá ta cuối cùng là thất thần, động bất động liền quay đầu ngắm ngoài cửa sổ. Đào Ngạn thở dài, cho ta học.

Rất cục, đêm, vô thanh vô tức nuốt sống cả chân trời.

Tiểu Kỳ giúp ta che dấu góc chăn, đi ra ngoài, ta đứng lên mặc chỉnh tề, ôm tắt, ngồi trên giường, tĩnh tâm chờ đợi.

Giống ba ngày trước, cùng với cửa sổ bị mở ra, trút xuống là ánh trăng màu bạc. Người kia nhảy vào, chậm rãi ngồi xuống, chậm trà.

“Nghĩ xong rồi?”

“Àn.” Bất quá ——”Nhất định phải năm năm sao?”

Tống Ngọc uống trà dừng một chút, làm như không nghĩ tới ta còn có kẻ mặc cả.

“Tiểu tử kia, người phải biết rõ ràng. Là người có cầu cùng ta.....”

“Nhưng mà, năm năm quá dài! Huống hồ, đến lúc đó người nhất định đã muốn chán ghét ta.” Ta nóng nảy.

“Chán ghét?”

“Chẳng lẽ người không phải cảm thấy ta thú vị mới đưa ra điều kiện này sao?”

Trong lúc nhất thời không có thanh âm, ta có chút không yên nhìn gã.

Có thể bởi vì ta nhất thời nói nhanh quá, gã không định giúp ta chạy đi không? Vậy chẳng phải là mất nhiều hơn sao?

“Được.” Gã đột nhiên trả lời làm ta giật cả mình.”Tiểu tử kia, người rất thú vị. Ta có thể rút ngắn thời gian, bất quá ——”

Lòng ta vui vẻ.”Bất quá cái gì?”

“Người phải trả giá chút xíu?”

“Giá gì?”

Tống Ngọc ngẩng đầu, trong ánh mắt lưu quang tràn đầy.

“Ta muốn người.”

“!” Ta khiếp sợ trừng lớn mắt.

“Nhìn biểu tình của ngươi, ngươi hẳn là hiểu được ý tứ của ta.”

Đáng chết, ta muốn giả ngu cũng không được!

“Ngươi đang nói giỡn sao?” Ta cười gượng.

“Đương nhiên không phải.” Gã đứng lên, bước từng một đi tới.”Ngươi hảo hảo suy nghĩ một chút, còn ở nơi này, ngươi vĩnh viễn không thể mỗi ngày như thế này, cuối cùng cũng có một ngày, ngươi sẽ bị ngàn nhân thượng vạn nhân kỵ.....”

Ta hoảng sợ giương mắt, trên mặt gã gần trong gang tấc lộ vẻ lạnh lùng.

Ngàn nhân thượng vạn nhân kỵ..... Người này, hảo tàn nhẫn.

“Ngươi không có khả năng thoát ra ngoài được.....” Gã vươn tay, khê vuốt hai má của ta.”Chỉ cần theo ta bốn năm thôi mà..... Huống hồ, ta sẽ chờ ngươi lớn lên, đến tuổi thích hợp ta mới chạm vào ngươi.”

A..... Bốn năm?

“Ta có thể chịu năm năm như trước đó không?” Ta có chút tuyệt vọng hỏi.

“Không thể, tiểu tử kia. Ta nghĩ muốn ngươi.”

Đây là không phải tự chui đầu vào rọ?

Gã buông, tiếp tục nói: “Chỉ có bốn năm thôi mà, bốn năm sau ngươi mới mười tuổi, con đường phía sau còn rất dài!”

“Bốn năm sau, ngươi sẽ thả ta đi sao?”

“Đương nhiên, ta thề.....” Gã ở bên tai ta thì thào.

“Hảo, ta đáp ứng ngươi. Bất quá ngươi cũng phải tuân thủ hứa hẹn của ngươi.”

“Rồi ——” Gã kéo dài thanh âm, hết sức sủng nịch.”Ta Tống Ngọc hứa: đến khi tiểu tử kia đủ tuổi ta mới chạm vào y, bốn năm sau thả y rời đi. Như thế nào? Vừa lòng không?”

Ta im lặng không nói.

Cái gì “đủ tuổi”? Bốn năm sau ta cũng chỉ có mười tuổi mà thôi.

“Vậy hiện tại, để ta thu lợi tức trước.”

Lời còn chưa dứt, gã dưới ánh mắt kinh ngạc của ta, hôn ta.

17. Chương 17: Rời Đi

Vừa định giãy dụa, Tống Ngọc liền nhẹ nhàng điểm một chút trên người ta, ta bị ai phát hiện bản thân không thể động dậy.

Người này lại chơi trò điểm huyết! Đê tiện!

Ta độc ác trừng gã.

Gã hoàn toàn không có cảm giác liếm lại khê cắn đôi môi của ta, vài lần ý đồ đem lưỡi vói vào, đều tuyên cáo thất bại.

Môi gã thoáng rời đi ta một chút, ngọt ngào nói nói: “Chỉ một cái hôn thôi mà. Tiểu tử kia, phải hiểu hưởng thụ chứ.”

“Ngươi cái —— ngô!” Hồn胆!

Bị lừa.

Lưỡi gĩa khấn cấp vói vào, giống như cuồng phong mưa rào, đảo qua mỗi một cái góc trong miệng ta, hết sức đoạt lấy. Dùng một cái so sánh không thỏa đáng, tựa như đói bụng vài ngày không cơm nhìn thấy đồ ăn ngon ấy. Thô bạo.

Ta hoàn toàn cương cứng một chỗ, không biết nên phản ứng như thế nào.

Nụ hôn đầu tiên của ta, không có. Lúc ta chỉ có sáu tuổi, bị cướp đi.

Tuy rằng tiến vào thân thể nam tính này đã gần sáu năm, thăm kín, ta vẫn xem chính mình như nữ nhân, cũng thường thường nhắc nhở thân phận mình là nam. Hiện tại, ta bị cưỡng hôn, ta không biết một nam hài sáu tuổi bình thường nên phản ứng như thế nào, ta chỉ biết, ta có một loại cảm giác thấy thẹn ỉn ỉn. Bởi vì, ta phát hiện chính mình cũng không chán ghét hôn này, không biết này có thể lý giải là bị coi thường không..... Ở chừng mực nào đó ta là một nữ nhân khá bảo thủ, ta có thể chấp nhận đồng tính luyến ái, nhưng cho rằng, chỉ có hai người lưỡng tính tương duyệt mới có thể làm chuyện thân mật, đương nhiên chính là hôn môi, thậm chí là ôm. Nhưng mà hiện tại, ta bị một nam nhân ác liệt cưỡng hôn, nhưng không bài xích, bằng không ta có thể cắn gã..... Điều này làm cho ta thực mâu thuẫn.

“Người làm cho ta thực thất bại, tiểu tử kia.” Giọng nam thoảng khàn khàn vang lên bên tai ta, “Ta hôn người hưng phấn không thôi, mà người lại như đi vào cõi thần tiên hư vô? Tống Ngọc ta chính là lần đầu tiên gặp phải loại sự tình này.”

“Là vì tuổi quá nhỏ sao? Hay là kỹ thuật của ta thật lù? Không có khả năng a.....” Thải hoa tặc trước mặt ta vẽ mặt nghi hoặc khó hiểu thì trào tự nói.

Ta ghét tên này, chính là ta lại không thể không ý lại vào gã.

“Lợi tức thu xong rồi? Có thể giải huyết đạo của ta không?”

Ta nghĩ môi của ta nhất định sưng lên, bởi vì ta cảm thấy một tia đau đớn.

“Tiểu tử kia, người thật sự thực đặc biệt.....” Gã nỉ non, lại làm như ý chưa hết nhẹ nhàng trác hôn trên môi ta.

Sau đó ngón tay điểm đầu đó trên thân thể ta một chút.

Thân thể vừa động, ta lập tức đẩy gã ra.

Gã chỉ cười cười, lại duỗi thân vươn tay qua, ta mới vừa nâng tay chuẩn bị gạt gã đi, lại vì một câu của gã mà từ bỏ ——

“Tiểu tử kia, lại muốn bị điểm huyết sao?”

Ta thất bại mặc gã xoa mặt của ta.

Này rất không công bình, ta không biết điểm huyết, mà gã biết, chết tiệt cái này đối ta rất không có lợi.

“Người thật đẹp..... Đặc biệt là khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng này. Thẹn thùng? Đây là không phải ý nói, người đối ta có hảo cảm mà?” Nói xong, làm như đối kết luận của mình thực vừa lòng, ngay cả trong ánh mắt đều có ý cười.

“Đây là phản ứng người bình thường nên có, bất quá đối với kẻ không biết thẹn mà nói, đương nhiên có thể xem như là thẹn thùng.” Ta chuyển tầm mắt, ước số ác độc trong thân thể không tự chủ bùng ra không thể nghi ngờ..... Thật sự, rất muốn phát tiết. Xem tình huống hiện tại, cũng chỉ có thể khoe võ mồm cực nhanh.

Nhưng mà hiệu quả cũng rất không lý tưởng.

Thải hoa tặc cười ra tiếng, vãn về tóc của ta.

“Hóa ra tiểu tử kia còn nói lời thực ác độc..... Thật sự là hảo đáng yêu ”

Ta mắt trợn trắng, đập tay gã, nhảy xuống giường. Từ tủ quần áo lấy ra vài món quần áo thay đổi, xé một mảnh màn che, đeo trên vai. Xoay người nhìn cái tên ngồi ở trên giường nhơn nhơn tự đắc.

“Hiện tại đi chưa?”

“Gấp cái gì?” Gã chậm rãi nằm xuống, “Trước sáng sớm lúc còn tối, đúng là người lơ lửng buồn ngủ nhất, đến lúc đó đi cũng không muộn.”

Ta gật gật đầu, ôm bọc nhỏ mới vừa sửa sang lại tốt, ngồi xuống cái ghế cách giường xa nhất.

“Như thế nào? Người sợ ta?”

“Không.” Ta không nhúc nhích.

“Người ghét ta?”

“Àn.”

“Ha ha, tiểu tử kia người tên là gì?”

“.....”

“Chúng ta sắp sửa cùng nhau sống bốn năm a ngay cả tên cũng không nguyện nói cho ta biết?”

“Sở Thu Linh.”

“Tiểu Linh Nhi ”

“Không cần kêu như vậy, ghê tởm.”

Nơi này mọi người kỳ quái như vậy sao? Trước đây phụ thân kia gọi ta “Tiểu Liên Nhi”, hiện tại tên này kêu ta “Tiểu Linh Nhi”..... Ác hàn

A, phụ thân? Ta sao lại nhớ đến hắn? Khi mẫu thân bị tra tấn như vậy hắn không có ở đó, khi ta bị nhốt ở thanh lâu hắn cũng không có ở đó. Hiện tại, ta cùng thái hoa tặc kia ký kết hiệp ước không bình đẳng, sắp cùng gã đi, hắn còn không có ở đây. Trầm Mặc, người có tư cách gì làm cha ta?

“Uy.”

“.....”

“Thải hoa tặc?”

“.....”

“Tổng Ngọc! Người chết đâu rồi?”

“Tiểu Linh Nhi, phải gọi ta Ngọc.”

“Tổng Ngọc.”

“Phải gọi ta Ngọc, bằng không không bàn nữa!”

“Ngọc.....”

“Tiểu Linh Nhi có chuyện gì?”

Hắc tuyến.....

“Sau khi rời khỏi đây ta phải đi tìm nương ta trước.”

“Tốt dù gì ta cũng không sao. Có thể đi bá kiến nhạc mẫu đại nhân của ta.....”

Khóe miệng của ta run rẩy.

“Nhạc mẫu đại nhân nhất định là mỹ nhân nhỡ? Hảo chờ mong.”

“.....”

Thời gian trong lúc đối thoại vô bổ này cứ từng giây qua đi.

“Thời gian cũng được rồi, chúng ta đi thôi!” Tổng Ngọc đi đến bên cửa sổ, một bộ dáng tâm tình siêu cấp tốt.

Ta đứng bên cạnh hắn, trầm mặc.

Rốt cục, rốt cục thoát ra ngoài.

18. Chương 18: Người Đi Nhà Trống

Gió đêm đầu thu hơi lạnh thổi qua mặt, ta rút vai lại, hối hận không mặc thêm y phục vào.

Đây là lần thứ hai ta ở trên đường phố Tuyên thành..... Đúng vậy, ta thoát rồi, thoát khỏi cái nhà giam tên “Đào hoa nguyên” kia.

Hết thấy đều thực im lặng, bầu trời đêm tối đen thực im lặng, ánh trăng nhu hòa thực im lặng, đường phố u ám thực im lặng..... Liền ngay cả thải hoa tặc bên cạnh đang ôm lấy ta cũng dị thường im lặng. Chỉ nghe được tiếng sạt giày ma sát trên mặt đất, thậm chí có thể nghe được tiếng thở, tiếng tim đập của bản thân. Thấy thế nào cũng quỷ dị, thật đúng là một bức họa quỷ dị.

Ta nghiêng đầu, đánh vỡ loại im lặng có chút làm cho người ta hít thở không thông này.

“Chúng ta đi đâu đây?”

Tống Ngọc không trả lời lại hỏi ngược: “Tiểu Linh Nhi, cảm thấy thế nào?”

“A?” Thực buồn bực ngắc đầu.

“Tiểu Linh Nhi không biết lãng mạn sao?” Gã cúi đầu, mỉm cười nhìn ta.

“.....”

Người này đầu có vấn đề! Trách không được vừa rồi không nói chuyện, hóa ra là vì vậy.

“Chúng ta khi nào thì đi tìm nương ta?”

“Giờ đi.” Gã không để ý hình tượng gãi gãi đầu, “Nhà Tiểu Linh Nhi ở đâu?”

” Một ngọn núi ngoài thành.”

“Ngoài thành a —— nhưng mà cửa thành buổi sáng mới mở, nếu không chúng ta chờ một chút đi?”

“Ta chờ không được.” Lắc đầu.

“Chúng ta đây đành phải ‘phi’ ——ra ngoài vậy!” Tống Ngọc trên mặt tràn đầy tươi cười xấu xa làm người ta muốn đập bẹp.

Vừa nghe đến “Phi” sắc mặt ta liền trắng bệch.

Tới bây giờ cũng không biết bản thân sợ độ cao..... Lúc từ Đào Hoa Nguyên “phi” ra, tiểu tiểu tâm can của ta a —— “hốt” một chút liền muốn bay mất giọng nói lẫn con mắt. Sau đó Tống Ngọc cứ chọt cao chọt thấp tư thái thông dong tuyệt đẹp nhẩy trên mây cái nóc nhà, ta chỉ có thể nhắm mắt ôm chặt lấy gã, mà trái tim đáng thương cũng bị chơi đùa đã đời. Cảm giác đó —— ta vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không muốn có lần thứ hai!

“Không có biện pháp khác sao?” Ta rất nhỏ tiếng hỏi.

“Không có.” Gã nhún nhún vai, bộ dáng bất lực.

Ta khẽ cắn môi, “Mang ta ra khỏi thành, bây giờ luôn.”

Không thể đợi lát nữa, nương, người nhất định không có việc gì!

Đứng ở đất trống ngoài thành, ta thực lo lắng.

Đây là làm sao a?

Bốn phía u ám, tầng tầng lớp lớp bóng đen, sương mù đầy trời.....

Giống như giếng như, giống như thiên nữ u hồn.....

Vô ý thức lui lại mấy bước, nắm góc áo Tống Ngọc.

“Làm sao bây giờ? Ta quên nhà của ta ở hướng nào rồi rồi.”

Gã bắt đầu dĩ cười cười, xoay người ôm lấy ta, hôn nhẹ cái trán của ta.

Ta nhắm mắt, cảm giác nhẹ nhàng làm cho ta có chút bất an, đá đá chân, đẩy đẩy bờ ngực có thể cho là rộng của gã. “Buông.”

“Tiểu Linh Nhi, người nên học cách quen với ta.” Hơi thở của gã nóng nóng phun bên lỗ tai ta, ngứa nham.

Lại một tên động bất động hết ôm lại hôn ta, giống y như sắc lang phụ thân kia —— phi phi! Ta nghĩ tới hẳn gì chứ?

Không có biện pháp, tình thế so với nhân cường. Ta ngừng giãy dụa, bĩu môi, ngoan ngoãn ôm cổ gã.

“Lúc này mới ngoan ” Gã lại hôn nhẹ mặt của ta.

Ta nhắm mắt, tận lực xem nhẹ nhiệt khí dâng lên trên mặt. Tùy tiện chỉ một cái, “Lên núi kia đi! Ta thấy rất là giống.”

Đi lên núi, xác thực mà nói thì là Tống Ngọc ôm ta đi lên núi. Đột nhiên nghe được tiếng kêu cổ quái, thậm chí mang theo điểm thâm.

Ta thần tình hắc tuyến, loại tiếng kêu này ta rất quen thuộc, trước kia buổi tối làm việc thường xuyên nghe được. Tiếng mèo phát xuân kêu.....

Giờ cũng không phải mùa xuân.....

Nhưng dưới không khí kiểu này, thật sự là làm cho người ta rợn tóc gáy.

Nói vui một chút, chính là mèo mù đụng phải chuột chết. Nhìn thấy ngôi nhà cách đó không xa trong sương mù dày đặc, tim lại nhảy nhót, rồi ầm ầm lo lắng.

Tới sân cửa quen thuộc, ta nhìn không được run rẩy. Rốt cục, rốt cục đã trở lại, ta rất nhớ người, nương.

Đẩy ra cửa nhà, lòng ta căng thẳng. Cửa như thế nào không khóa lại?

Nương!

Ta vội vã vọt vào nhà.

Không có ai, không có ai..... Không có ai! Nơi nơi cũng không có ai!

Giống như ngày đó, trong lòng kinh hoàng dị thường.

Nương, người ở nơi nào? Sau khi ta đi rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Linh Nhi.....” Tống Ngọc ôm lấy ta từ sau lưng.

“Không thấy nương.”

“Chúng ta đây đi tìm.....”

“Nhưng mà, ta không biết nương đi đâu? Không biết nương có phải hay không đã muốn ——” gặp chuyện gì đó bất trắc.

“Sẽ không đâu, nhạc mẫu đại nhân của ta là người đại phúc, nhất định sẽ không có việc gì đâu.”

“Người căn bản không biết ——” ta có chút tức giận, gã là ngoại nhân dựa vào cái gì nói như vậy?

“Người nghĩ thế a..... Nếu nhạc mẫu đại nhân đã tiên khứ, vậy di thể đâu? Không có —— chứng tỏ nàng vẫn còn hy vọng. Vậy có thể tự mình xuất môn, nhưng người xem, trong phòng đã muốn tích một lớp tro bụi nhất định, hiển nhiên là vài ngày không có ai ở —— giả thiết này loại trừ. Một loại khác có thể chính là nhạc mẫu đại nhân bị người ta mang đi —— đừng lo mà đừng lo mà! Này cũng có thể phân ra hai loại a nếu là bị người xấu mang đi, trong phòng nên có dấu vết giãy dụa, nhưng lại không có vậy chứng tỏ là được

người tốt mang đi, hơn nữa rất có khả năng là người quen! Tốt lắm, ta suy luận xong, người cảm thấy thế nào? Vừa lòng không?”

Đích xác, ta không thể không thừa nhận, thái hoa tặc suy luận không tồi, làm cho trái tim bất an của ta bình tĩnh trở lại.

Có lẽ, mẫu thân thật sự không có việc gì, nàng đang ở đâu đó hơn nữa cuộc sống rất khá. Mong người tốt có trời theo giúp.....

Nếu thật sự là như vậy, người mang mẫu thân đi có thể là phụ thân, hoặc là Vọng Nguyệt gia tộc. Nếu là phụ thân, hẳn sau khi trở về phát hiện không có ta, hẳn là sẽ đi tìm ta mới đúng chứ, dù sao hẳn lúc trước dính lấy ta như vậy. Thế nhưng, phụ thân vì cái gì muốn dẫn mẫu thân rời đi? Cừu gia đuổi giết? Vậy hẳn chắc là sẽ không về chứ a! Dù sao không có bao nhiêu người biết bọn ta tồn tại. Như vậy, chính là người Vọng Nguyệt gia? Có lẽ Vọng Nguyệt gia đã xảy ra chuyện gì..... nên muốn nương trở về. Mà ta là bằng chứng sỉ nhục, đương nhiên có cũng được không có cũng không sao, sống chết mặc bay..... Ân! Càng nghĩ càng có thể!

Nghĩ đến đây tâm tình ta tốt hơn. Hiện tại nhiệm vụ mấu chốt nhất, chính là thoát khỏi thái hoa tặc này, sau đó đi tìm mẫu thân.

“Cảm thấy thế nào? Y theo suy luận của ta, nhạc mẫu đại nhân khẳng định sẽ không có việc gì!”

“Cái gì nhạc mẫu đại nhân? Nói bừa cái gì?” Vừa rồi một lúc không chú ý, đã bị chiếm tiện nghi, “Nhạc mẫu đại nhân”? Thực chói tai.

“Ai Tiểu Linh Nhi, nói vậy chính là vậy đó ”

Mặc kệ gã, một đêm gây sức ép như vậy, thật sự là mệt chết ta, ngủ ngủ

19. Chương 19: Mục Tiêu Đến – Thương Đô

Tuy rằng đã phỏng đoán ra rất có khả năng là Vọng Nguyệt gia mang mẫu thân đi, nhưng mà, vẫn là thực lo lắng.

“Tổng —— khụ! Ngọc, người biết Tứ đại gia tộc không?” thấy ánh mắt Tổng Ngọc tựa tiểu phi tiểu, ta thực tự giác sửa miệng.

“Biết, huyền chi Vũ Văn, bạch chi Vọng Nguyệt, phi chi Tư Đồ, bích chi Thượng Quan. Làm sao vậy?”

” Vọng tộc như vậy, có phải đều ở tại kinh thành hay không?”

“Kinh thành?”

“Ách..... Ta là nói đô thành.” Nơi này không có cách nói “kinh thành” sao?

“Này thật không nhất định. Tứ đại gia tộc đều có người ở Thương Đô, bất quá bốn gia lại ở nơi khác. Tỷ như, bốn gia Thượng Quan ở ngay tại Dương Châu.”

Phiền toái như vậy? Ta đây đâu biết mẫu thân là bị mang đến nơi nào.

“Như vậy Vọng Nguyệt gia ở đâu?”

Gã có chút dăm chiêu nhìn nhìn ta, nói: “Thực khéo, bốn gia Vọng Nguyệt tộc ở Thương Đô.”

“Chúng ta đây đi Thương Đô đi!”

“Tiểu Linh Nhi.....” Gã híp mắt lại, “Người không phải là cùng Vọng Nguyệt tộc có quan hệ gì chứ?”

Rõ ràng như vậy? [Lâu: Tiểu Liên Nhi, ta chưa bao giờ biết người trong sáng như vậy.]

“Như, như thế nào có thể? Người ta là danh môn vọng tộc mà.” Ta có điểm nói lấp.

“Vậy người vô duyên vô cớ muốn đi Thương Đô làm gì?”

“Ách..... Cái này..... Ân —— con dân Thượng Thanh quốc, không đi qua Thương Đô chẳng phải thực mất mặt?” Thiếu chút nữa nghĩ không ra tên quốc gia này, vạn hạnh vạn hạnh.

“Đổi lý do.” Nhìn cũng không nhìn ta, trực tiếp phủ định.

“Dù sao tiếp theo cũng không có việc gì, đi lấy kinh nghiệm a!”

“Ta Tổng Ngọc việc đời gì chưa thấy qua? Đổi!” Ngờ khí ngáp dài không đáng.

Ta nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt. Tổng Ngọc này, như thế nào khó ứng phó như vậy? Không có biện pháp, đành phải dùng chiêu kia.

“Ngọc người ta muốn đi Thương Đô, đi mà đi mà!”

Ta nắm ống tay áo gã, không thuận theo lay động.

Thượng đế a, tâm tính thiện lương ghê tởm đáng ghét cảm giác thực rõ ràng nổi da gà từ trước ra sau khắp cơ thể của ta. Nhưng mà vì đạt được mục đích, chỉ có thể không từ thủ đoạn!

Ân! Thanh âm vừa vắn, tiếng nói nhu nhu chỉ đặc biệt tiểu hài tử mới có, dùng để làm nũng hẳn là có thêm chút hiệu quả.

“Muốn đi như vậy?” Gã hơi chớp mắt, tà tà cong môi lên.

Tuy rằng trong lòng có chút phát lạnh, nhưng ta vẫn như gà con mổ thóc gặt đầu.

“Vây —— người đáp ứng ta, về sau mỗi đêm ngủ với ta. Ta sẽ mang người đi Thương Đô.....”

Đê tiện đê tiện đê tiện! Tên này sao có thể âm hiểm như vậy? Sao có thể lúc nào cũng phải lo lắng tự thân ích lợi? Không theo nghề thương thật sự là rất đáng tiếc! Lâu: khụ thật có lỗi. Ta chen một câu..... Tiểu Liên Nhi người thật sự thực mẫn tuệ, cái này sắp bị người đoán ra rồi Liên [buồn bực]: đoán được cái gì? Lâu: Phạt viết: không thể nói, không thể nói. [phiêu đi]

“Nhất định phải như vậy sao?” Ta ngẩng đầu, giả vô tội giả đáng thương nhìn gã. Hy vọng có thể làm tỉnh lại tâm đồng tình của gã.

“Không cần nhìn ta như vậy, người làm cho ta nghĩ lập tức muốn người.” Gã thanh âm khàn khàn lộ ra nguy hiểm.

Đại sắc ma này! Vây mà chẳng phân biệt được thời gian địa điểm nhân vật tóc bay rối tình, hơn nữa một chút đồng tình tâm cũng không có, tâm gã khẳng định là giống chủ nô xã hội nô lệ, địa chủ xã hội phong kiến, nhà tư bản chủ nghĩa tư bản, đều là đen hết! Cũng may Trung Quốc hiện tại là chủ nghĩa xã hội khoa học, tuy rằng vẫn còn ở giai đoạn sơ cấp.

Ta buông tay áo gã ra, lui vào bên trong giường. [Lâu: bổ sung một chút, đối thoại cho tới bây giờ đều phát sinh chung quanh giường tiểu Liên Nhi trước đó buồn ngủ mà, đương nhiên ở trên giường rồi!]

Khẽ cắn môi, “Hảo! Ta đáp ứng người —— bắt quá người không thể xằng bậy với ta!!”

“Đương nhiên, ta Tổng Ngọc chính là một lời nói một gói vàng.” Trên mặt hẳn tràn ra tươi cười thỏa mãn sau khi đạt được mục đích.

“Vây người đi nhanh đi, ta muốn ngủ.” Ta phát tay, đuổi người.

“Tiểu Linh Nhi ——”

Thừa dịp gã còn chưa nói xong, ta cắt ngang gã.”Ta biết ta đáp ứng người cái gì rồi, nhưng đó là ‘về sau’! ‘về sau’! Đêm nay không tính. Phòng kế bên có giường của ta, tuy rằng hơi nhỏ, người đã ở lại thì cứ ở đó đi!”

Lại phát tay đuổi người.

Ngạc nhiên là, Tổng Ngọc không nói gì hết, ấn một nụ hôn xuống trán ta, bước đi.

Như thế làm ta ngây ngẩn cả người. Kỳ quái, gã như thế nào không dây dưa thêm? Không giống gã nha! [Lâu: Tiểu Liên Nhi, để ta nói người biết, lúc này ý tưởng trong lòng Tống mỗ là, đợi tốt rồi mới thu hoạch. Người vĩnh viễn cũng đâu không lại người ta]

20. Chương 20: Ý Nghĩ Trả Thù

Sáng sớm hôm sau, ta là bị một tiếng hổ gầm đánh thức, còn có chút mơ mơ màng màng.

“Tiểu Bạch, không cần ồn ”

“Tiểu Bạch là ai?”

“Tiểu Bạch chính là Tiểu Bạch a —— Tiểu Bạch!” Đại não hoạt động một chút, chuyện mấy ngày này phát sinh như một bộ phim diễn qua một lần trong đầu ta.

Cái này làm ta hoàn toàn thanh tỉnh.

“Tiểu Bạch là ai?” Mà Tống Ngọc không biết khi nào ngồi bên giường ta vẫn không thuận theo không buông tha.

“Một con hổ.” Ta ăn ngay nói thật.

Gã lẳng lẳng nhìn ta trong chốc lát, tiếp theo cười tươi, đưa tay xoa tóc ta.”Tiểu Linh Nhi, người thật sự hảo đáng yêu. Vậy sao ta có thể bỏ được.....”

“Bỏ được cái gì?”

Gã ôm ta vào lòng, nói: “Ta sợ ta bốn năm sau không thả người ra được.”

Tư tưởng nguy hiểm!

Ta khác thường không đẩy gã ra, giống như đôi dãi tiểu hài tử vỗ vỗ lưng gã. “Yên tâm yên tâm, nhất định bỏ được, đến lúc đó người đuổi ta chạy còn không kịp.”

Gã buông ta ra, nhìn ánh mắt ta.” Khẳng định như vậy?”

“Đương nhiên..... Cáp, ha ha.” Ta cười gượng, đổi đề tài đổi đề tài.....”A? Ta hình như vừa mới nghe được hổ kêu, có không?”

“Có.”

“Tiểu Bạch ”

Ta nhảy xuống giường, mặc áo khoác bỏ chạy ra ngoài.

Mở cửa ra, quả nhiên thấy Tiểu Bạch ở ngoài cửa. Nhìn thấy ta, lập tức vênh tay, đứng lên.

“Tiểu Bạch ”

Ta nhào qua, ôm cổ nó. Cọ cọ lại cọ cọ

“Ta rất nhớ người nga! Tiểu Bạch ”

Như đáp lại, nó vươn đầu lưỡi liếm liếm ta.

“Ha ha, Tiểu Bạch, ta muốn đi tìm mẫu thân, người ở nơi này được không?” Ta ghét sát vào cái lỗ tai lông xù của nó nhỏ giọng nói.

Người thấy qua một con hổ làm nũng chưa? Ta đang tự mình thấy được.

Tiểu Bạch cọ cọ ta, thỉnh thoảng liếm mặt ta một chút, tiếp tục cọ cọ.

Ta vượt đầu hổ của nó, tâm bình khí hòa nói: “Tiểu Bạch, ta cũng muốn mang người đi a! Nhưng mà người dù sao cũng là một con hổ, rất rêu rao đó ”

Nó không để ý ta, tiếp tục cọ vào ta.

“Làm người phải phân rõ phải trái, làm hổ cũng phải phân rõ phải trái đúng không? Không cần quây nữa ngoan đi mà ”

Bỗng nhiên một tiếng cười khê cắt ngang ta, ta quay đầu, thấy Tống Ngọc y phục màu lam tùy ý tựa vào khung cửa. Mái tóc mềm mại được một bạch ngọc trâm đơn giản vấn nên búi tóc, vài sợi tóc đen thả trước ngực. Đôi mắt lưu quang bốn phía, đôi môi hoàn mỹ cong lên. Cả người dưới không khí sáng sớm mới mẻ giống như bao phủ vàng sáng nhẹ nhẹ, tuần mỹ khiến người thấy đẹp mắt. Không thể không thừa nhận, thái hoa tặc này có một dáng vẻ rất đẹp a.

“Người muốn dẫn nó cùng đi sao?”

Ta trừng mắt nhìn, giấu diếm bản thân vừa có cái suy nghĩ kia.”Ta cũng muốn a! Nhưng sẽ không phải thực phiền toái sao?”

“Đích xác, phiền toái.”

“Ta khuyên khuyên nó được rồi. Chúng ta khi nào thì xuất phát?”

“Nếu người muốn, ngay bây giờ.”

“Hảo, chờ một lát.”

Dưới vờn đầm vừa xoa dịu bức quyền rũ của ta, Tiểu Bạch rốt cục buồn bực đáp ứng.

Cùng Tiểu Bạch chảy nước mắt cáo biệt, ta cùng Tống Ngọc thu thập hành trang xuống núi.

Vào Tuyên thành, rất xa liền nhìn thấy một người quen —— đại thẩm “mặt mũi hiền lành” kia. A a a thật sự là oan gia ngõ hẹp. Muốn trả thù muốn trả thù! Linh hồn tà ác bắt đầu vui vẻ. “Hanh hanh”, làm cho ta cười lạnh hai tiếng.

Ta kéo kéo góc áo Tống Ngọc.

“Làm sao vậy?”

“Giúp ta trả thù một—— không, hai người, được không?” Hồ Tử kia cũng không thể bỏ qua!

Gã cười mỉa hai mắt, làm cho ta không tự giác run rẩy.

“Ta được biết nguyên nhân không?”

Tuy rằng là ngữ khí thương lượng, nhưng ta biết nếu lão nhân gia gã chưa đủ quan tâm, lão nhân gia gã nhất định sẽ không giúp ta.

“Chính bọn họ đem ta bán vào ‘Đào Hoa Nguyên’!” Ta oán hận nói.

Nếu không phải bọn họ, ta sẽ không bị bán vào Đào Hoa Nguyên nếu không phải bọn họ, ta sẽ không biết thái hoa tặc này, lại càng không bán mình bốn năm còn bị chiếm tiện nghi nếu không phải bọn họ, ta sẽ không không gặp được mẫu thân, mẫu thân cũng sẽ không bị nguy hiểm gì nếu không phải bọn họ, mấy ngày nay ta cũng sẽ không lo lắng chịu sợ..... Tóm lại thù mới hận cũ hôm nay chúng ta cùng nhau tính!

Đại thẩm and Hồ Tử: chúng ta oan uổng a làm sao mà “Hận cũ”? Lão bản ngài phải bình đẳng phân xử a! Lâu vì được gọi là lão bản mà vui mừng rạo rức [ngênh mặt]: Liên Nhi, đây là người không đúng, không thể loạn dùng từ Liên [thở phì phì]: loạn từ thì lại làm sao? Nếu không phải các người —— a? Ta có thể bị khi dễ thành như vậy sao? [nước nử] ta dễ dàng lắm sao? 555..... Đại thẩm and Hồ Tử: đừng khóc đừng khóc, chúng ta thấy tâm hảo đau, là lão bản bảo chúng ta làm như vậy Liên [trừng lớn mắt]: là người?! Lâu [giả khuôn mặt tươi cười]: a nha a nha Tiểu Liên Nhi, đây không phải là để thúc đẩy nội dung kịch bản sao? Liên: người không phải mẹ ta! Oa oa oa mù mù, nữ nhân này khi dễ ta! Tống Ngọc: ai? Ai dám khi dễ Tiểu Linh Nhi? Liên: người cũng khi dễ ta! Vọng Nguyệt Mộng: Liên Nhi Liên Nhi, đừng khóc, tâm nương đau! Liên: nương [nhào lại] Trầm Mặc: Liên Nhi! Phụ thân rất nhớ người! Liên [trừng mắt nhìn Mặc]: người đã vứt bỏ ta! Trầm Mặc: là lỗi nữ nhân này [chỉ thẳng Lâu], phụ thân nhớ người sắp điên mất rồi Lâu [đập bàn]: lộn xộn lộn xộn! Một đám các người xông ra đây làm gì? Đều cút về cho ta!! Mọi người: cái bàn nào?

“Nếu muốn ta hỗ trợ, vậy trao đổi điều kiện đi ——” nói xong liền mang theo ánh mắt thập phần sắc lang đánh giá ta.

“Làm, làm gì?” Ta không tự giác lui về phía sau một bước.

Ta lại một lần nữa khẳng định, người này không làm thương nhân thật đáng tiếc!

“Đêm nay.....” Gã ghé sát vào bên tai ta, hô hấp như có như không phất qua lỗ tai ta, tim đập tăng thêm một gia tốc.”Cùng ta tắm rửa.”

Một trận nhiệt khí dâng lên trên mặt ta, “Người sắc lang!”

“Người suy nghĩ một chút đi!” Gã hai tay để trước ngực, bộ dáng tùy vua làm chủ.

Thật sự là đáng đánh!

Rằng ta thật là ngứa a! Hảo muốn cắn người a! Không được! Tuyệt đối không thể đáp ứng! Trả thù là chuyện nhỏ, thất tiết mới là chuyện lớn!

“Hừ! Mơ tưởng! Cùng lắm thì ta không trả thù.” Ta hung tợn nhìn gã.

Tính các người vận may, chờ về sau ta có năng lực, lại đến thu thập các người!

Tống Ngọc thần tình viết “Hảo đáng tiếc hảo đáng tiếc”, nhún nhún vai, tiếp tục đi về phía trước.

21. Chương 21: Mua Ngựa Hay Mua Xe Ngựa

Ta bộ dạng xinh đẹp ta biết, cơ mà đi đến đâu cũng bị người ta nhìn chăm chăm thật sự là khó chịu. Mà người dễ nhìn đi cùng được ưu đãi như thế lại thần sắc hơi hợt, trà cứ uống đường cứ đi, xem ra đã là thói quen.

Ăn xong bữa sáng ở quán, mua chút lương khô cùng đồ dùng trên đường, bọn ta bắt đầu cân nhắc nên mua ngựa hay xe ngựa đây.

“Mua xe ngựa thế nào?” Đây là đề nghị của ta.

“Xe ngựa?” Tống Ngọc theo thói quen chọn mi.

“Đúng vậy đúng vậy!” Ta vội gật đầu.

Mục đích chủ yếu là tránh gã đi. Người nghĩ a nếu mua ngựa, ta không biết cưỡi, đương nhiên chỉ có thể cưỡi cùng với gã thôi! Kiểu cưỡi ngựa chung này..... Sự tình gì cũng có thể phát sinh a đầu tiên chính là vấn đề khoảng cách, chắc chắn là ta ngồi ở phía trước gã, sau đó sẽ biến thành ngồi trong lòng gã, lại biến thành dán vào người gã..... Khoảng cách ngày một gần, nguy hiểm a nguy hiểm a ta trước kia xem tiểu thuyết ngôn tình, tình cảm nam nữ nhân vật chính phần lớn đều là phát triển như thế này mà! Nếu là mua xe ngựa, vậy an toàn hơn nhiều rồi! Ta ngồi trong xe, gã phải ở phía trước đánh xe, khoảng cách mặc dù không phải quá xa, nhưng so với cùng cưỡi ngựa thì có xa hơn rồi. Bất quá, ta đương nhiên sẽ không nói với gã ta là vì vậy mới muốn xe ngựa, cũng không phải không muốn sống mà.

“Xe ngựa thật là tốt nhiều chỗ lắm nha!”

“Ngà?” Gã cong môi, bộ dáng chăm chú lắng nghe.

“Người xem, chúng ta đi Thương Đô, lại thời gian không gấp, cho nên xe ngựa cũng tiện mà.”

Gã không nói lời nào, gật đầu ý bảo ta tiếp tục.

“Nếu thời gian không thành vấn đề, như vậy, nên lo lắng vấn đề thoải mái.”

Gã tiếp tục chơi trò trầm mặc là vàng.

“Hiển nhiên, ngồi xe ngựa so với cưỡi ngựa thoải mái hơn. Đây là thứ nhất.” Ta liếm liếm đôi môi có chút khô ráo, tiếp tục nói: “Thứ hai, chúng ta có hành lý, nếu trên đường lại có mua gì đó, trên mã xa cũng có đủ không gian để đặt, mà ngựa thì làm gì có.”

Gã trong ánh mắt lấp lánh tràn đầy lưu quang, tình tự tên là thú vị lộ ra.

Hừ gã coi ta là đồ chơi a?

“Thứ ba, nếu lúc trời tối đen chúng ta còn ở vùng hoang vu dã ngoại, thì có thể ngủ trong xe ngựa. Mà mưa ngựa, vạn nhất gặp trời mưa, chẳng phải là thực phẩm?”

Gã vẫn là không nói lời nào, chính là sáng ngời hữu thần nhìn ta.

“Tốt lắm, ta nói xong rồi.” Nhìn gã tươi cười mở rộng, ta đột nhiên phát hiện một vấn đề thực sự rất nghiêm trọng.

“Người.....” Ta thật cẩn thận nói: “Sẽ không phải không có tiền mua xe ngựa đi?”

“Ha ha.....” Gã như thật sự không nhận được cười ra tiếng, vài cái cô nương trên đường nhìn ngậy dại.

Ta ù ù cạc cạc, “Người cười cái gì?”

“Người thật sự là đáng yêu, Tiểu Linh Nhi.” Gã giống như thấy sủng vật vỗ vỗ đầu ta.

“Không cần hỏi không trả lời được không? Người không phải thật sự không có tiền đi?”

Không có tiền vấn đề nghị ta sống cùng gã bốn năm, không phải bao ăn bao ở sao? Kia về sau phải sống thế nào a? Chẳng lẽ phải học đám Tiểu Yến Tử lúc lưu vong diễn xiếc kiếm tiền? Kia còn không bằng đến thanh lâu làm xiếc! Học theo nương ấy.

“Tiểu Linh Nhi, người không phải là đang lo lắng về sau kiếm tiền sống thế nào đi?” Thanh âm ghen cười.

“Đúng vậy!” Ta đương nhiên gật đầu.

Hắn không có tiền a! Ta đương nhiên phải lo lắng trước, ta cũng không muốn bức bách quá phải ăn xin trên phố.

“Ha ha..... Yên tâm, tiền không là vấn đề, nhất định cho người ăn no mặc ấm.”

Vậy ta an tâm.”Người không nói sớm?”

“Chính là người nói ta không có tiền a!”

Như thế, tất cả đều là ta một mình tưởng tượng, thật xấu chết tiệt!

“Người rút cuộc nghĩ sao? Mua cái gì?”

Gã tiếp theo như không có việc gì nói một câu làm ta muốn bóp chết gã cho rồi ——

“Ta không nghĩ ngại gì a, vốn đã tính mua xe ngựa mà.....”

“.....”

Biến gần nhất ở đâu? Ta muốn nhảy xuống quá đi.

” Bộ đáng Tiểu Linh Nhi vừa mới rồi chơi vui lắm nga!”

Gã quả nhiên coi ta là đồ chơi.....

Ta phi thường vô lực theo sát phía sau Tống Ngọc, nhìn gã chọn lựa ngựa cùng xe ngựa, cùng tiểu thương cò kè mặc cả.

Nói đến cò kè mặc cả, ta phi thường bội phục Tống Ngọc. Hồi đó, cũng chính là kiếp trước của ta, là một đứa dân đen về ép giá, vô luận bạn bè dạy thế nào, gốc vẫn là gốc. Bình thường, ta chọn đồ xong, để nhỏ bạn đi giúp ta tính tiền, trả giá với ông chủ. Không có nhỏ ở đó, ta cũng đi thẳng đến quầy tính tiền, hỏi ông chủ có khuyến mãi không.

Tống Ngọc thật sự là lợi hại, làm tiểu thương sắc mặt biến thành tái nhợt, cúi đầu khom lưng thâm nghĩ mau thỉnh tôn phật thần này ra ngoài nhanh chút.

Cuối cùng, Tống Ngọc lấy giá cực thấp mua được một chiếc xe ngựa, gồm trang trí bên trong cực kỳ thoải mái. Ta vô cùng cao hứng đi vào, hiếu kỳ nhìn chung quanh sờ sờ, vui vẻ thoải mái ngồi xuống, sớm quăng mấy chuyện không vui mới rồi ra phía sau.

Tống Ngọc ngồi ở phía trước, nhẹ nhàng hô thanh “Giá”, xe ngựa chuyển động.

Tiếp đó, bọn ta ra khỏi Tuyên thành.

22. Chương 22: Tối Vạn Đăng Trấn

Đêm thứ nhất đi chung vượt qua với thần kinh của ta buộc chặt, vì cái gì? Ta phải cùng Tống Ngọc ngủ cùng giường mà! Ta có thể không khẩn trương sao? Bất quá việc sau đó hết thấy chứng minh ta thần kinh hơi bị mẫn cảm, người ta Tống Ngọc là thực đơn thuần ngủ mà thôi. Còn nhớ rõ đêm đó thân thể ta cứng ngắc thần tình đề phòng như thế nào, làm Tống Ngọc cười khê một tiếng.

“Tiểu Linh Nhi thật sự là đáng yêu a! Như thế nào? Hy vọng ta làm chút gì đó vậy sao?”

Ta mạnh mẽ lắc đầu.

“Ha hã, nếu không hy vọng liền ngoan một chút.”

Gã thanh thoi nằm xuống, ôm cổ ta, không để ý thân mình ta nháy mắt hóa đá, đem đầu để vào hõm vai ta, hít sâu một hơi, nói: “Còn có mùi sữa nhè nhẹ, ta thật sự là nhặt được bảo bối.”

Ta cả thân mình cứ như vậy ép vào trong lòng gã, gã hít ra thở vào đều trực tiếp phun ở cổ ta, khiến ta toàn thân nổi da gà ảm ảm, trong chốc lát xoay tròn trong chốc lát toát ra.

Mở to mắt đợi một lát, cảm giác được gã hô hấp vững vàng, cẩn thận giật giật, nghĩ muốn cách gã xa một chút. Ai ngờ mới vừa động, tay gã để trên lưng ta căng thẳng, ta lập tức cứng đờ.

“Không cần lộn xộn nga! Khỏi mào dục vọng của ta đối với người không có lợi đâu.” Nói xong không quên dùng hạ thể cọ cọ ta, xúc cảm cứng rắn làm cho ta ngay cả hô hấp cũng vô ý nhẹ lại.

Đùa hã! Như vậy cũng có thể cương? Nam nhân quả nhiên đều là động vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ! [Lâu: nhắc nhở một chút, Tiểu Liên Nhi, người hiện tại cũng là bị xếp vào động vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ đó.....] thái hoa tặc tuyệt đối là biến thái, đối một hài đồng cũng có thể sinh ra dục vọng.

Ta chỉ nơm nớp lo sợ khó ngủ chưa quen đến nửa đêm, sau đó rốt cục mơ mơ màng màng ngủ.

Mấy ngày nay, chất lượng giấc ngủ của ta giảm xuống nghiêm trọng, chỉ có ban ngày ở trong xe ngựa là ngủ được. Bất quá, cứ ngủ một hồi, đã bị dẫn tỉnh, lại tần tần khổ khổ ngủ, lại thống khổ bị dẫn tỉnh.

Cổ đại thật sự không có phương tiện, nhất là giao thông, đi chỗ nào gần thì vài ngày, lâu thì mấy tháng, thậm chí vài năm. Không giống như hiện đại của chúng ta, xe lửa phi cơ ca-nô, thoải mái lại mau lẹ, xe ngựa này thật muốn làm người ta bị dẫn chết mới bỏ qua.

Bất quá qua vài ngày, không gặp như trong tiểu thuyết, trong TV thường xuyên xuất hiện kiếp phỉ vân vân..., đột nhiên nhảy ra nói một câu lời kịch kinh điển “Cây này là ta trồng, đường này là ta mở, nếu muốn qua đường phải trả tiền mãi lộ”, chẳng lẽ là Thượng Thanh quốc trị an hơi bị tốt sao? Không đúng a, có kẻ lừa bán người mà! Như vậy chính là vận khí bọn ta chắc là tốt?

Ngô..... Đói bụng.

Ta liếc mắt lương khô bị ta vứt bỏ đã lâu, nhúu mày.

“Ngọc, ” không có biện pháp, cho dù là ác hàn cũng phải kêu, chẳng lẽ muốn bị cường hôn? “Chúng ta khi nào thì đến thành trấn?”

“Làm sao vậy?” Gã không quay đầu lại.

“Lương khô thật sự làm cho người ta không có cách nào khác chịu được! Ta muốn ăn cơm nóng thức ăn nóng!”

“Qua chừng một canh giờ nữa sẽ tới, kiên nhẫn một chút.”

A? Còn hai tiếng đồng hồ nữa?

Ta rầu rĩ đáp một tiếng, quay đầu lại tròng mắt lương khô kia, đắn đo hay là ăn trước dần bụng, hay là nhịn hai giờ nữa. Cuối cùng ta rốt cục khuất phục trước uy quyền của cái sự đau dạ dày.

Uống một hơi trà nóng, lại nhàn hạ thoải mái ngã ra phía sau dựa vào ghế. Ngô —— hưởng thụ a

Thôn trấn này thật lớn nha, rất giống Tuyên thành, khác nhau duy nhất có thể chính là..... Ách, người nơi này tựa hồ đặc biệt thích đèn ***g, ngay cả ban ngày cũng cầm đèn ***g đủ loại màu sắc hình dạng nơi nơi lác lác.

“Người nơi này thích đèn ***g như vậy sao?” Ta lẩm bẩm.

“Khách quan, ngài là từ bên ngoài tới đi?” Lúc này, một tiểu nhị xen vào nói.

“Đúng vậy! Vì cái gì nhiều người cầm đèn ***g như vậy mà?”

“Ha hử..... Khách quan, ngài là không biết đi?” Tiểu nhị hàm hậu cười rộ lên, “Hôm nay là Vạn Đăng tiết mỗi năm một lần ở trấn bọn ta! Chúng ta Vạn Đăng trấn chính là nhờ nó mà có tên như vậy.”

” Vạn Đăng tiết?” Rất mới mẻ.

“Đúng vậy! Hôm nay buổi tối cả thôn trấn sẽ thấp đăng, quảng trường phía trước sẽ cử hành cuộc thi đèn màu, đệ nhất danh không chỉ nhận được nha môn ban phát bằng hiệu ‘ Vạn Đăng đệ nhất ’, còn có phần thưởng năm —— mười ngân lượng!” Tiểu nhị kích động xòe năm ngón tay, mắt thêm thường vô cùng.

Ta cảm thấy nước miếng hần sắp chảy đến nơi.

“Đây chính là việc trọng đại của trấn bọn ta!”

“Năm mấy năm trước a —— đều là Trầm gia lấy đệ nhất, không biết năm nay.....” Một bàn cách đó không xa cũng gia nhập vào.

“Năm nay a —— chắc!”

“Đúng vậy! Trước đó không lâu mới có hỏa hoạn, Trầm đại gia cũng bị chết cháy. Đáng thương a!”

“Đối, năm nay hẳn là Lý gia đoạt giải rồi.”

“Các người nghe nói không? Nhị công tử cùng Tam công tử Trầm gia trốn nhà đi a!”

“Có chuyện này nữa sao?”

“Đúng vậy! Nghe nói là Tam công tử bị bán cho Lí Nhị gia làm luyện đồng!”

“Năm cũng hiểu được a! Tam công tử ta đã gặp qua, một đứa nhỏ tuần tú tư thái nhả nhả a, này chẳng phải là bị đập hư sao?”

“Còn không phải sao! Lí Nhị gia cũng không biết đùa chết bao nhiêu đứa nhỏ rồi.”

“Làm bậy nga!”

Thảo luận càng ngày càng nhiệt liệt, dần dần cả đại đường mọi người đều để lực chú ý tới chỗ này. Năng lực bàn tán của người cổ đại cũng không thể coi thường a!

23. Chương 23: Vạn Đăng Tiết

Màn đêm buông xuống, ngọn đèn ngoài cửa sổ huy hoàng, tiếng người ồn ào.

Lòng rộn ràng, dù sao đây là sự kiện náo nhiệt nhất từ lúc xuyên không đến giờ. Phương tiện giải trí ở cổ đại khá là ít, đều là sớm liền ngủ, khó gặp được ngày hội thế này, không vào góp vui không chịu nổi a. Cơ

mà —— ta quay đầu nhìn mắt Tống Ngọc, bộ dáng hoàn toàn không thể ảnh hưởng, một mình cầm một quyển sách mới không biết từ nơi nào lấy ra mà đọc.

Kỳ quái, ta làm gì phải xem sắc mặt gã a? Cùng lắm thì ta tự mình đi ra ngoài là được.

Muốn làm liền làm! Ta nhảy xuống giường, cầm áo khoác, thực đúng lý hợp tình mở cửa.

“Đi chỗ nào?”

Ách! Ta một chút, không được tự nhiên sờ sờ cái mũi. “Đi..... Nhà xí.” Nói ra ta đã muốn cắn đứt đầu lưỡi mình, biện lý do nào chả được, cổ tình lại là cái này —— không đúng a, ta sao phải nói dối? Trộm liếc mắt nhìn Tống Ngọc một cái, gã ngay cả đầu cũng chưa nâng. Quả gã!

Oa oa oa! Thật sự nhộn nhịp quá đi! Quả nhiên, đi ra là đúng.

Trên đường người đến người đi, giống như hội chợ ấy, duy nhất không giống chính là hiện tại là đêm, hơn nữa mỗi người trên tay đều cầm một cái đèn ***g. Giống như tiết Nguyên Tiêu của ta ở thế giới kia, nhớ rõ mới trước đây, cơm chiều xong, ta cầm đèn ***g con thỏ, đi theo ba mẹ lên phố tản bộ..... Sau đó, đèn ***g giấy dần bị thay bằng đèn plastic chạy pin hiện đại, hình dạng mặc dù tinh mỹ hơn rất nhiều, nhưng nhiều người vẫn là chung thủy với đèn ***g giấy.

Bất tri bất giác, đi theo dòng người tới quảng trường, cách đó không xa có một cái đài, vài người đứng ở phía trên không biết nói cái gì, dưới đài từng trận hoan hô.

Nhìn thấy vây quanh đài trong ba tầng người ngoài ba lớp người, ta lắc lắc đầu, nếu chen không vào nổi, vậy khỏi cần vô giúp vui, miễn cho bất hạnh bị giẫm chết, kia mới oan uổng mà!

Tìm ra bên cạnh một gốc cây đại thụ quảng trường ngồi xuống, đột nhiên nhớ tới đèn Khổng Minh. Hiện tại không khí tốt như vậy, làm đèn Khổng Minh hẳn là lựa chọn không tồi, nói không chừng còn có thể được thưởng. Nhưng mà, trên tay không vật liệu a! Người phụ nữ khéo cũng không thể thổi cơm khi không có gạo mà!

“Tiểu đệ đệ, như thế nào một mình ở đây? Lạc cha mẹ sao?”

Ta nghe tiếng ngẩng đầu, người tới có một đôi mắt hoa đào câu nhân, đáng vẻ thư sinh. Mĩ thiếu niên! Ta nhìn đèn ***g trên tay nhóc ấy mang theo cùng đèn Khổng Minh phi thường tương tự, trước mắt sáng ngời, đèn Khổng Minh từ trời rơi xuống.

Ta ngọt ngào cười với nhóc ta, nói: “Ca ca, có nghĩ cho đèn ***g của người bay ——lên không?” Nói xong, ta còn đặc biệt trẻ con khoa tay múa chân một chút, một bên trong lòng khinh bỉ bản thân dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Thiếu niên kinh ngạc tròn to mắt, đơn thuần đã quên ta hỏi gì, lòng tràn đầy bị hấp dẫn coi ta làm cho đèn ***g bay lên.

“Thật sự? Người có thể làm đèn ***g của ta bay lên?” Ngực khí hưng phấn.

Ta không khỏi có chút hổ thẹn, trước kia cũng gần chế tác đèn Khổng Minh một lần mà thôi, còn không biết có thể thành công hay không mà cứ nói như vậy, làm cho ta có một loại cảm giác lừa gạt tiểu hài nhi thiện lương.

“Đúng vậy! Bất quá ta muốn mượn đèn ***g của người một chút.” Ngựa chết đương ngựa sống đi! Làm việc nên thử một lần.

Nhóc ấy đưa đèn ***g cho ta, ngồi chồm hổm bên người ta, tập trung tinh thần hưng trí bừng bừng nhìn ta.

Cậu nhóc như vậy làm cho ta càng khẩn trương. Tiểu bằng hữu, ta nhất định cố gắng!

Thổi tắt ngọn nến bên trong, xé giấy phía dưới đèn ***g ra, kéo tua cờ dư thừa, bẻ gãy một hai cành trúc, che khuất phía trên đèn. Ân, cũng được rồi, hết thấy OK!

“Được rồi!”

“Được rồi?” Thiếu niên phi thường đáng yêu nhìn nhìn ta.

Thấy ta gật đầu, nhóc ta từ trong ngực lấy ra hỏa chiết tử, thật cẩn thận đốt ngọn nến. Chúng ta nháy mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm đèn Khổng Minh thô chế, chỉ thấy nó đầu tiên là lắc lắc lắc lắc chấn động, qua một lát, chậm rãi bay lên, chậm rãi bay lên..... Không động dậy —— Đùa hả! Cư nhiên bị vướng vào cây.

“Có lắm hay không?” Ta nhú mi.

“Tiểu Linh Nhi, đây là người làm sao?” Thanh âm Tống Ngọc đột nhiên vang ở bên tai.

Ta cả kinh, bất buộc chính mình trấn tĩnh, làm bộ như không có việc gì xoay người.”Người như thế nào ở đây?”

“Ta sợ người té xỉu trong nhà xí a!” Tống Ngọc hướng ta nháy mắt mấy cái.

Mặt ta đỏ lên, không nói gì. Quả nhiên không nên dùng cái cơ đi nhà xí.....

“Muốn ta giúp không?” Tống Ngọc cầm hương lên trên cây hắt hắt.

Vừa mới chuẩn bị nói có, khoe mắt ngắm đến miệng gã cười không có hảo ý, dừng lại. Người này.....”Điều kiện gì?” Ngữ khí của ta có chút vô lực.

Tống Ngọc chọn mi, như là giật mình ta đột nhiên “hiểu chuyện”, lập tức cười ra, nói: “Về sau mỗi đêm hôn ngủ ngon ——”

“Tống Ngọc! Người không cần quá phận!” Nghiến răng

Hừ! Cũng không phải không gã thì không được.

“Vị ca ca này, chúng ta làm lại cái khác là được rồi.” Ta xoay người đề nghị với mĩ thiếu niên kia.

Nhóc vừa mới chuẩn bị trả lời ta, lại bị một cái giọng nam cắt ngang ——

“Không cần.”

Lại một mĩ thiếu niên! Ta hôm nay thật có diễm phúc a a đáng tiếc là nhóc băng sơn.....

Băng sơn mĩ thiếu niên nhìn cũng không nhìn ta liếc mắt một cái, đối mĩ thiếu niên mắt hoa đào nói: “Ca, người như thế nào chạy loạn? Vạn Đăng Tiết người cũng xem qua rồi, có thể đi được chưa?”

Cả thanh âm cũng cho người ta cảm giác tươi mát kết băng. Ngô? Bọn họ là huynh đệ?

“Lam.....” Mĩ thiếu niên mắt hoa đào có chút ủy khuất, “Ta muốn xem đèn ***g bay lên trời.”

Băng sơn mĩ thiếu niên ngẩng đầu nhìn đèn Khổng Minh đáng thương vướng trên cây, mắt phượng hẹp dài nhú lại, có chút dăm chiêu liếc ta một cái.

“Chờ về sau ta làm cho người. Đi nào.....” Nói xong xoay người bước đi.

Mĩ thiếu niên mắt hoa đào trên mặt vui vẻ, giống con thỏ nhỏ tung tăng đi theo băng sơn mĩ thiếu niên, hỏi một hơi thiệt dài: “Lam, người cũng sẽ làm đèn ***g bay sao? Hảo thần kỳ nga! Người chừng nào thì sẽ làm? Ta như thế nào không biết? Lam.....”

Hai người thân ảnh càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất không thấy.

Thật sự là! Cũng không để ý ta..... Ta chu miệng, có chút bất mãn.

24. Chương 24: Phượng Dự

Đêm đó, Tống Ngọc vừa đắm vừa xoa, ta ở khách *** lại làm một cái đèn Khổng Minh, hình hộp chữ nhật, tạo hình đơn giản, bất quá lúc nó chậm rãi bay lên bầu trời đêm, cái loại yên lặng mà sâu thẳm này, làm cho trái tim thả lỏng trước nay chưa có. Quyết định, về sau chỉ cần điều kiện cho phép, mỗi đêm đều thả một cái đèn Khổng Minh.

Rời khỏi Vạn Đăng trấn, bọn ta tiếp tục hướng về Thương Đô. Xe ngựa xóc nảy, ta cùng Tống Ngọc nằm chán chầu vỗ mồm bình thần vượt qua mười ngày, đến càng gần Thương Đô, thành trấn bọn ta đi qua lại càng phồn vinh. Làm cho ta không khỏi chờ mong Thương Đô — trung tâm chính trị kiêm trung tâm kinh tế của quốc gia này trông ra sao.

Hôm nay, chúng ta đi vào một cái thành lớn gần Thương Đô — Tiệp An. Tên này làm cho ta cảm thấy được rất thú vị, “Tiệp An”? Để cho người khác hâm mộ an bình ở nơi này? Ha ha.

Theo thường lệ, vào thành, chúng ta hướng tới khách *** nổi danh giàu có nhất nơi này, nổi danh giàu có nhất, đương nhiên cũng chính là ý quý nhất.

Nói cũng kỳ quái, bọn ta đi một đường này, dù là qua thành trấn nào, Tống Ngọc cũng sẽ ở khách *** tốt nhất. Mà bình thường tiêu dùng, giống mua mấy thứ linh tinh cần cho cuộc sống, Tống Ngọc lại dùng ba tác lười không xương của gã cùng lão bản hay người bán hàng rong quán ven đường cò kè mặc cả, ta vẫn hoài nghi gã là đang hưởng thụ lạc thú ép giá..... Hẳn Tống Ngọc này thật sự là thả hoa tặc sao? Nhưng mà gã không thể có nhiều tiền như vậy chứ? Tiêu tiền mặc dù không tính là tiêu tiền như nước, nhưng so với dân chúng bình thường mà nói, cũng đủ xa xỉ rồi. Chẳng lẽ gã đi cướp bóc? Không giống. Trộm đạo? Lấy thân thủ gã thật ra có thể. Còn có, Tống Ngọc không phải thả hoa tặc sao? Như thế nào mấy ngày này cũng không thấy gã đi hái hoa? Rất không có đạo đức nghề nghiệp. Sẽ không là muốn thay ta thủ thân như ngọc đi? Ngô ngẫm lại liền ác hàn!

Trước cửa Vân Lai khách sạn, tiểu nhị vẻ mặt cười cười bước nhanh tới, ân cần hỏi: “Hai vị công tử, nghỉ chân hay là ở trọ a?”

Ta nhảy xuống xe, theo Tống Ngọc đi vào, đã có gã sai vặt đến dắt ngựa ra phía sau.

“Một gian phòng hảo hạng.”

“A nha thật sự là không khéo, hôm nay có vị công tử bao toàn bộ thiên tự hào phòng [aka phòng suit, phòng VIP] của khách *** rồi, người xem.....” Tiểu nhị thần tình cười, khó xử chà tay.

Tống Ngọc vừa nghe thiên tự hào phòng không có, không nói hai lời, xoay người bước đi. Ta bất đắc dĩ bĩu môi, không hiểu người này vì cái gì chấp nhất thiên tự hào phòng như vậy, nhưng mà hiện tại người ta là kim chủ, kim chủ không hài lòng, ta được người ta nuôi cũng không dám có ý kiến gì.

“Công tử công tử, chờ đi a!” Tiểu nhị thấy vị khách muốn đi, nóng nảy. “Công tử, chúng ta Vân Lai khách sạn chính là tốt nhất Tiệp An, cho dù không phải thiên tự hào phòng cũng ——”

Đáng thương tiểu nhị còn chưa nói xong đã bị cắt ngang, đón nhận gương mặt lạnh lùng của Tống Ngọc, bị ánh mắt mang băng kia đảo qua, sợ tới mức nói không ra lời.

“Phượng Nhị công tử vẫn là bộ dáng đó a!”

Một giọng nam trong sáng bỗng nhiên sập vào, ta theo tiếng nhìn lại. Một cảm y công tử đang từ trên lầu bước xuống, phía sau còn có hai tùy tớ. Hắn vốn là nhìn Tống Ngọc, ánh mắt thuận đường đảo qua một chút, không chút nào che dấu thần sắc lộ ra kinh diễm, tiếp theo hướng ta nhe răng cười.

Ta ngoắc ngoắc tỏ vẻ đáp lại. Ngắm bĩu môi, người này là ai a? Tùy tiện đối người cười, cũng không sợ bị ai quần lấy. Hảo hảo hảo, ta thừa nhận, vừa mới rồi ta có bị xẹt điện chút.

Từ từ, vừa rồi người này kêu Tống Ngọc cái gì? Nếu ta không có nghe sai, hình như là “Phượng Nhị công tử”.....”Tống Ngọc”, là tên giả sao? Trong lúc nhất thời, lòng ta nổi lên ý nghĩ làm cho ta chán ghét, có một loại cảm giác bị lừa, có chút khó chịu. Lập tức lại thoải mái, ta tính cái gì? Chỉ là một đứa nhỏ trên đường gã ngẫu ngộ, thậm chí là đồ chơi, đi chung đường cho gã bớt chán. Ta lại có gì phải oán giận? Ta cũng không phải không nói cho người ta biết tên thật sao? Như vậy cũng tốt, vốn ta còn vì thế có chút áy náy, hiện tại cả hai không thiếu nợ nhau. Phượng Nhị công tử..... Nghe ra thật hợp lý, khẳng định là Nhị công tử nhà giàu, trách không được một đường áo cơm không lo.

“Ta nói là ai, hóa ra là Tư Đồ công tử. Như thế nào không ở Thương Đô? Trốn nhà đi à?”

“Phượng Dự, người vẫn là lời nói ác độc như vậy.” Tư Đồ công tử để tay ở vai Tống Ngọc — không, hiện tại hắn là kêu Phượng Dự đi, bộ dáng thực thân thiết.

Tư Đồ? Tứ đại gia tộc? A, ngay cả nhận thức bằng hữu cũng hiển hách như vậy.

“Không cần đối khách ***, ở phòng kế bên ta là được rồi.”

” Thiên tự hào phòng là do ngươi bao? Cũng phải, cũng chỉ có ngươi nhàm chán như vậy.” Phượng Dực gạt tay hất ra.

Tư Đồ công tử đem ánh mắt chuyển qua trên mặt ta, liếc mắt Phượng Dực, xoay người, triển khai nụ cười mỉm chiêu bài của hắn, “Xin chào, tại hạ Tư Đồ Nhã Chất. Xin hỏi.....”

“Sở Thu Linh.” Ta cũng mỉm cười nói tên, hắn thực rõ ràng có một chớp mắt thất thần.

Ngô, mị lực của ta lớn như vậy? Hay là nói, mọi người nơi này đều có luyện đồng phích?

“Ta cảnh cáo ngươi trước, Nhã Chất, không được có chủ ý với bé con đó.” Phượng Dực bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Ta không khỏi ngẩng đầu nhìn gã liếc mắt một cái.

25. Chương 25: Kế Hoạch

Đi vào phòng Tư Đồ Nhã Chất, trên bàn sớm chuẩn bị một mâm rượu và thức ăn phong phú, lúc này làm cho bọn ta cảm thán một chút tới đó động tác cực nhanh hiệu suất cao.

“Thu Linh, ăn a! Không cần khách khí.” Tư Đồ Nhã Chất lại cho ta đĩa rau.

“Cám ơn.” Ta nhìn núi đồ ăn chất cao trong bát, nhin không được mắt tròn trắng. Người này làm gì đối ta nhiệt tình như vậy? Không có việc gì lại ân cần.

“Nhã Chất, ngươi cái này gọi là đãi ngộ khác biệt!” Phượng Dực làm như rót cực nhìn không được, kiềm chế không nổi ra tiếng.

Tư Đồ Nhã Chất giả bộ vô tội nhìn gã, “Có sao đâu? Ngươi là lão bằng hữu của ta, đương nhiên sẽ không khách khí rồi! Ta đây là đang đãi khách.....” Sau đó đối ta cười nói: “Thu Linh, không cần để ý đến hắn, hắn đang cố tình gây sự.”

Ta liếc mắt Phượng Dực biểu tình kinh ngạc, cúi đầu buồn cười, có loại khoái cảm trả thù nho nhỏ.

Ai ngờ đột nhiên trên lưng căng thẳng, thân mình nhẹ đi, ta còn chưa phản ứng lại, cả người đã ngồi trên người Phượng Dực. Trên mặt nóng lên, đang chuẩn bị mở miệng mắng, liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Phượng Dực đột nhiên phóng đại, muốn cắn đã không kịp. Nụ hôn hết sức đoạt lấy, làm môi ta sinh đau, nhin không được nhử mảy, dùng sức giãy dụa.

“Ngươi phát điên cái gì hả?” Đáng chết! Môi ta khẳng định sưng lên rồi.

Gã chọn mi, lập tức tà mị cười, “Ta không biết ngươi đang nói cái gì, bắt quá, ” Gã đưa tay vuốt phẳng môi của ta, “Thật sự là hương vị không tồi.”

Ta chán ghét gạt tay gã ra, nhảy xuống chân gã, trở lại chỗ ngồi vốn có.

“Dực, ngươi sao lại không biết thương hương tiếc ngọc như vậy?” Thanh âm Tư Đồ Nhã Chất vang lên bên người.

Ta ngẩng đầu, thấy ánh mắt hắn rồi rầm nhìn môi ta, tuy rằng cười như trước, nhưng ánh mắt âm trầm, lóe ra sự bức mình.

Lòng ta nhảy dựng, đây là ý tứ gì? Nhìn thấy ta cùng Phượng Dực hôn môi, vì cái gì không cao hứng? Hay là, hắn đang..... ghen? Đây cần phải hảo hảo nghiên cứu, nếu hắn đang ghen, là ăn dấm chua của ai? Ta cùng hắn mới lần đầu tiên gặp mặt, nếu nói là nhất kiến chung tình với ta, này cũng quá khó tin. Vậy phải là..... ăn dấm chua của Phượng Dực? Ha ha, chỉ sợ, vị “lão bằng hữu” này trong lòng cất giấu tình yêu với Phượng Dực đi, nhưng Phượng Dực không phát hiện, hoặc là ngay cả chính hắn cũng chưa phát giác, chỉ là theo bản năng chán ghét nhìn thấy Phượng Dực cùng những người khác thân cận. Như vậy, điểm này, ta

không phải có thể lợi dụng một chút sao, mượn cớ này rời khỏi Phượng Dự..... Ông trời, người quả nhiên là chiều cố ta nhỉ?

Yên lặng ăn cơm, bên tai quay quanh tiếng đấu võ mồm của Phượng Dự cùng Tư Đồ Nhã Chất, liếc mắt Tư Đồ Nhã Chất tràn đầy tươi cười hạnh phúc, càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Sau giờ ngo, thật vất vả vứt bỏ Phượng Dự, một mình đi mua vật liệu làm đèn Khổng Minh, thuận tiện dạo phố.

Không hổ là thành trì gần Thương Đô, quả nhiên đủ phồn hoa. Đủ loại xiếc ảo thuật, ăn vặt phong vị đủ màu, tiếng rao hàng liên tiếp..... Mọi người bận rộn lại nhàn nhã, vì cuộc sống vì sinh kế, mặc kệ ở nơi nào, mọi người đều là giống nhau.

Ôm vật liệu trong lòng, còn chưa vào cửa, đã bị một người ngăn cản đường đi.

“Công tử nhà ta cho mời.” Người nọ cung kính xoay người.

Ngô, ta nhớ rõ ta vừa mới đến Tiệp An đi? Hẳn là không trêu chọc đến người nào mới đúng. Đây là muốn gì?

“Xin hỏi công tử nhà người tôn tính đại danh?”

“Đi liền biết.”

Ta chỉ biết có thể!

Đi theo người kia bảy rẽ tám ngoặt, rốt cục dừng lại trước một cửa viện, người nọ thay ta mở cửa, thủ thế “Thỉnh”, ta chỉ có thể sờ sờ cái mũi đi vào.

Nghênh diện là một hành lang dài treo đầy cây tử đằng, nhìn qua bên trái, là một tảng nghiêng tiên lớn hồng hồng lam lam, nhìn qua bên phải, là hai đại thụ che trời. Ta đi về bên phải, qua hai cây kia, bày vài bàn đá ghè đá đơn lẻ, một người nhàn hạ ngồi, phẩm trà, giơ tay nhắc chân, đều biểu hiện ra giáo dưỡng tốt đẹp.

Lòng ta cười thầm, nhanh như vậy đã chờ không kịp.

Trên mặt còn làm bộ như giật mình, “Tư Đồ ca ca?”

26. Chương 26: Nói Chuyện Với Nhau

Tư Đồ Nhã Chất vẫn một khuôn mặt tươi cười, đáng tiếc ý cười chưa đến trong mắt, may mắn, vẫn là xinh đẹp như nhau, nếu không cái loại ngoài cười trong không cười này sẽ rất là kinh khủng.

“Tư Đồ ca ca vì cái gì gọi riêng ta đến đây mà?” Ta nghiêng đầu, giả bộ đáng yêu vỗ tay một cái, “Là có gì đó muốn nói cho một mình ta đi?”

“Thu Linh, người thực thông minh.” Hắn tao nhã buông chén trà sứ thanh hoa trong tay.

“Về Phượng Dự sao?”

Tư Đồ Nhã Chất dừng một chút, tươi cười hoàn mỹ hơi nứt ra, hạ mắt nói: “Ta vốn nghĩ nên tạo đường dẫn vào chính đề.”

Ta không nói, tự động rót một chén trà.

“Rời Dự đi.” Hắn thu tươi cười, dùng tới ngữ khí mệnh lệnh.

“Nếu ta không muốn, Tư Đồ ca ca sẽ làm sao mà?” Ta còn có việc yêu cầu hắn, đương nhiên không thể lập tức đáp ứng, tốt nhất có thể đạt tới hiệu quả hắn phải đáp ứng điều kiện của ta ta mới rời đi Phượng Dự.

Tư Đồ Nhã Chất ngoéo miệng một cái, cúi người tới gần ta, giống như bên tai tình nhân nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ với ta: “Thu Linh, người là đứa nhỏ đáng yêu, ta không muốn thương tổn người.”

“A, ha ha.....” Ta cười gượng.

Người này, vừa rồi, thật sự muốn giết ta, ta không biết cảm giác sát khí trong võ hiệp tiểu thuyết là cái gì, ngay vừa rồi, ta thực rõ ràng cảm giác được thân mình căng thẳng, trái tim đột nhiên tăng tốc độ nhanh hơn, sợ hãi vô biên vô hạn vô thanh vô tức tràn tới, mau lẹ làm cho người ta kinh hãi. Xem ra mục đích không đạt được.....

“Tư Đồ ca ca bảo ta rời đi, ta đương nhiên nghe lời rồi!” Ta cố tự trấn định.

Cái gọi là sát khí sắc bén kia, đột nhiên liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Người này, nguy hiểm.....

“Ta chỉ biết Thu Linh là đứa nhỏ nghe lời.” Tư Đồ Nhã Chất vừa lòng cong khóe miệng, một lần nữa nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một hơi.

“Nhưng mà, cho dù ta muốn rời đi, Phượng Dực cũng không thả ta đi a!” Ta nhún nhún vai, thực vô tội nhìn về phía hắn.

Tư Đồ Nhã Chất giương mắt, “Nói rõ xem?”

“Bởi vì nguyên nhân riêng của ta, ta cùng hắn sống chung bốn năm.” Ta cười khổ.

“Nga? Bốn năm?” Người đối diện trầm ngâm trong chốc lát, hạ mắt nói: “Là Dực nói ra sao?”

“Phải”

“Quả nhiên giống phong cách của hắn.....” Tạm dừng một chút, “Vây, chỉ cần làm cho hắn mất đi hứng thú với ngươi hoặc là vì một nguyên nhân gì đó khác buông ngươi ra là được?”

“Cũng có thể nói như vậy.” Ta trộm liếc hắn một cái, ngẫm lại hay là hỏi ra đi, “Tư Đồ ca ca thích Phượng Dực?”

Tư Đồ Nhã Chất ý vị thâm trường nhìn ta, làm như đang cân nhắc nói hay không nói, nói thì có nói thật không, cuối cùng hắn một câu ra miệng, “Rõ ràng như vậy sao?” Có chút ý tự giễu.

“Nếu Tư Đồ ca ca không lấy phương thức ‘ đặc thù ’ như vậy cùng ta nói chuyện thì trên cơ bản là nhìn đoán không ra, để ý cũng chỉ là hoài nghi mà thôi.” Ta đáp thật.

“Phải không?” Hắn nhìn về phương xa, sóng mắt lưu chuyển, không biết suy nghĩ cái gì, bất quá chỉ sợ cùng Phượng Dực không thoát được can hệ.

Biết mình không nên xen vào việc của người khác, nhưng không khống chế được miệng.”Phượng Dực biết không?”

“Không biết đi.....” Thanh âm như là thở dài.

“Tư Đồ ca ca sao không đi thổ lộ mà?” Người này, yêu thật là vất vả a.

“Thổ lộ?” Hắn rõ ràng sửng sốt.

“Chính là nói cho hắn tình cảm của ngươi..... Nếu chính hắn không phát hiện được, vậy nói cho hắn a! Nếu hắn cả đời đều không phát hiện được, Tư Đồ ca ca chẳng phải là thực vất vả?”

Tư Đồ Nhã Chất biểu tình thực bình tĩnh, chính là ta biết, nội tâm hắn đang mâu thuẫn thế nào. Dòng họ Tư Đồ này, trừ bỏ quyền lực, tài phú, nó còn đại biểu cho trách nhiệm. Danh môn vọng tộc như vậy, rất nhiều chuyện là không được cho phép. Tỷ như, cùng một nam tử tư thủ chung thân..... Tuy nói cũng có nhà giàu dưỡng luyện đồng, nhưng cũng chỉ là chơi đùa mà thôi. Nhiều lắm thu làm thiếp thất, bất quá, Phượng Dực tuyệt đối sẽ không đáp ứng. Thế giới này, vẫn là giống với thế giới trước kia của ta! Đối với đồng tính luyện ái, chung quy là không thể ngang hàng đối đãi. Như vậy, tương lai của ta chẳng phải đầy phiền muộn sao? Chỉ có thể cô độc một mình thôi ư?

“Lo lắng một chút đi, Tư Đồ ca ca. Không đi tranh thủ, ngay cả hy vọng cũng không có.”

“Phải không? Ngay cả hy vọng cũng không có.....” Tư Đồ Nhã Chất thì thào, sau đó liền lâm vào trầm tư.

Cho đến khi ta uống hết chén trà thứ ba, khi sắp hoàng hôn, hắn mới hồi phục tinh thần lại. Đối ta nhẹ nhàng cười, đề nghị quay về khách ***.

Trên đường, hần có thâm ý khác nhìn nhìn ta, “Thu Linh, người thật sự chỉ là một đứa nhỏ sao?”
Hỏi làm lòng ta nhảy dựng, lập tức thực vô tội cười cười, “Ta chỉ là hơi trưởng thành sớm thôi mà!”

27. Chương 27: Khi Gian Thương Gặp Bi Ai

Đêm đó, trên bàn cơm, ta cùng Tư Đồ Nhã Chất giống như cái gì cũng không phát sinh, đều tự ngồi một bên Phượng Dự. Hần như trước cùng Phượng Dự ôn chuyện, ta như trước cúi đầu ăn cơm.

“Dự, hôm nay cùng ta ngủ đi! Chúng ta thật sự đã lâu không gặp.....” Tư Đồ Nhã Chất híp lại suy nghĩ, một tay chống cằm, một tay thưởng thức chén rượu bạch ngọc.

“Người thói quen này như thế nào còn chưa sửa? Vừa đã cùng người ngủ rồi!” Phượng Dự trừng hần liếc mắt một cái, tình tự bất mãn rõ ràng.

Ta liếc mắt Tư Đồ Nhã Chất, âm thầm cười trộm. “Lại” cùng nhau ngủ..... Rất sớm trước kia đã có tâm đồ gây rối a!

“Đi mà đi mà ” người nào đó ỷ say rượu, cả thân mình đều dán trên người Phượng Dự, giống như mèo cọ cọ, giữa lúc đó còn nắc cục một tiếng.

Giả bộ cũng thật quá!

Ta rất nhanh ăn hết cơm, nói câu “Ta về phòng trước ”, liền vội thoát đi nơi này, làm bóng đèn cũng chả vui.

Trở lại phòng đã chuẩn bị tốt, đóng cửa, thu gom lại nguyên liệu một chút, bắt đầu làm đèn Không Minh. Hôm nay dùng giấy màu đỏ, bay lên nhất định sẽ đặc sắc lắm. Cẩn thận dán xong, lấy ra hỏa chiết tử, ngấm lại vẫn là đặt ở một bên. Kêu gã sai vặt nấu nước tắm rửa đến, khóa cửa, thoát y, xuống nước.

Ngâm mình trong nước ấm áp, ta vẻ mặt thỏa mãn. Thật là thoải mái a! Còn thiếu vài cánh hoa. Quả nhiên, mặc kệ là người nào thời đại nào, có tiền vẫn là tốt! Có thể ăn mỹ vị, sống thoải mái. Phòng thời hiện đại thuê chỉ có tắm vòi sen, phòng bếp nhỏ như vậy, buồng vệ sinh cũng chắc như vậy..... Tiền thuê nhà cư nhiên còn cao như thế! A, lại nói tiếp, ta hình như không ở hết một tháng a! Bà chủ nhà keo kiệt kia khẳng định sẽ nôn tử, ta ngay cả tiền thuê nhà tháng đầu tiên cũng chưa giao mà! Không biết hiện tại thế nào, ta đã xuống mồ an bình rồi đi? Miên man suy nghĩ cái gì, thật là!

Lắc đầu, lau khô thân mình, tùy ý thay áo trắng, mở cửa chuẩn bị gọi gã sai vặt đến đem mộc dũng đi, liền thấy Phượng Dự tựa vào cạnh cửa, bộ dáng đợi thật lâu. Nghi hoặc liếc mắt nhìn hần, ta mở cửa làm cho gã vào nhà, lại gọi người đến dọn dẹp.

Gã sai vặt ra khỏi cửa, ta rút chén trà.

“Đêm nay không phải ngủ ở chỗ Tư Đồ ca ca sao? Có việc?”

Sẽ không là người đó nói gì đó đi, chịu kích thích?

“Người không có gì nói muốn hỏi ta sao?” Gã đột nhiên nói.

A? Ta gương mặt nhìn gã.

“Hỏi cái gì?”

Hần như là vô ý thức nghĩ ta coi trọng gì đó, tự giấu cười, “Ta đã quên, người vẫn còn là đứa nhỏ.” Dừng một chút, nói: “Ta vốn tên là Phượng Dự, Dự của vinh dự, Tống Ngọc là tên ta dùng trên giang hồ.”

Nga! Hóa ra gã nói chính là này..... Ta gật gật đầu, ý bảo ta nghe được.

Gã có chút bất đắc dĩ nhìn ta liếc mắt một cái, tiếp tục nói: “Phượng gia vốn theo thương.....”

Theo thương? Trách không được.....”Người cũng là thương nhân?”

“Cứ cho là vậy!”

Không buôn bán không gian dối..... Gian thương! Quả nhiên là gian thương! Ta hận nghiêm khắc nhìn gã một cái. Khẳng định là gia tộc di truyền, cái gì đều phải đàm điều kiện, xem ích lợi, còn có cái hiệp ước không bình đẳng kia! Tức chết người đi được.....

Nhìn gã còn tính toán tiếp tục nói, ta khoát tay, “Không cần, ta cũng không phải tra hộ khẩu.”

Người này hôm nay là chuyện gì xảy ra? Không phải là ăn sai được chứ? Quân gã! Chỉ cần Tư Đồ Nhã Chất mau thông báo chút, dời lực chú ý của gã đi, làm cho ta mau thoát ly khổ ải chút là tốt rồi.

“Còn có việc sao?” Ta ngữ khí có chút không kiên nhẫn.

Gã trầm mặc, thần sắc phức tạp nhìn nhìn ta, nhưng chung quy cái gì cũng chưa nói, đi ra ngoài.

Phượng Dữ hôm nay rất không bình thường, cùng gã thường ngày khác nhiều lắm, không phải ta vô tình đắc tội với người ta đi? Gã hiện tại nói như thế nào cũng vẫn là cơm cha áo mẹ của ta, đắc tội gã cũng không tốt. Cơ mà, ta làm sao chọc vào gã? Nghĩ nghĩ, nên suy nghĩ cẩn thận. Lâu: ai Tiểu Dữ Nhi thật đúng là đáng thương. Yên tâm, ta sẽ hảo hảo bồi thường cho người..... Tư Đồ Nhã Chất: ha ha [cười trộm]. [nghiêm chỉnh]BOSS, thỉnh đem Dữ giao cho ta đi! Ta nhất định sẽ hảo hảo đối đãi hần mà. Lâu [ngây ngô cười gật đầu]: Boss, có người gọi ta Boss..... [thì thào]

28. Chương 28: Phụ Thân Đã Lâu Không Thấy

Ta lau lau tóc dài ướt sũng, lấy khăn mặt xoa xoa lưng tung, dùng trầm gài tóc tùy tiện giắt tóc lên. Châm đèn Khổng Minh không dùng để trên bàn hồi lâu lên, đẩy cửa ra. Thoáng chốc, đêm thu không khí có chút lạnh lẽo thổi vào, thân thể theo bản năng cứng đờ. Ta thật cẩn thận đem đèn Khổng Minh bưng ra ngoài cửa sổ, kiềng chân, vươn tay hết khả năng, buông tay. Ta ghé vào cửa sổ, lẳng lặng nhìn màu đỏ kia dần nhỏ đi, cho đến khi biến mất khỏi tầm nhìn. Lại đối diện tối ngáy ngốc một lát, ta đóng cửa, thời gian tĩnh tâm hôm nay chấm dứt.

Ta vẫn khát vọng bản thân mình có thể trở thành loại con gái thấy biến không sợ hãi, gặp chuyện thật bình tĩnh, nhưng mà, mặc kệ thời gian, địa điểm, thân thể biến hóa như thế nào, ta vẫn là ta trước kia, biến ra không được nữ cường nhân lý trí, trầm tĩnh, không không không, hiện tại ngay cả nữ nhân cũng không làm được.

Vừa định lên giường ngủ, bỗng nhiên nhớ tới tóc mình vẫn là ẩm, thử dài, nhổ trầm gài tóc xuống, lại mở cửa sổ ra, để không khí lưu thông, hy vọng có thể thổi khô mái tóc sớm một chút, như vậy ta có thể đi ngủ sớm một chút. Chán đến chết úp sấp trên bàn, ta bất tri bất giác ngủ.

Không biết qua bao lâu, ta mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác có người vuốt tóc của ta, nhẹ nhàng ôn nhu, thoải mái cực kỳ. Ngơ..... Làm sao bây giờ? Thật thoải mái a! Không đành lòng quấy rầy a tuy rằng biết người này là người tốt, sẽ không thương tổn ta, nhưng là..... Vẫn bảo trì tư thế này một chết đi được.

Ta giống con mèo nheo mắt lại, ngáp một cái.

Cánh tay vuốt tóc dừng một chút, giọng nam dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu ta: “Tĩnh? Đối chút nữa đi, tóc sắp khô rồi.”

Thanh âm rất quen thuộc, ai?

Cuối cùng nhìn không được, ta quay đầu lại, nhìn xem là ai đối ta tốt như vậy.

Gương mặt cực kỳ tuấn tú, mặt mày như bức tranh, hơi thở nho nhã ập vào mặt, mang theo một tia mỉm cười không che dấu được. Mắt phượng dài nhỏ lúc này lộ ra ôn nhu như nước, hàm chứa ý cười, nhìn ta.

Đã lâu không thấy.

“Phụ thân.....” Ta nhẹ gọi.

“Liên Nhi.” Hần kích động ôm lấy ta, “Ta rất cực, tìm được người.....”

Ta lẳng lặng nằm trên vai hắn, cảm thấy hắn cả người run rẩy. Không biết từ đâu, đáy lòng dâng lên một nỗi ủy khuất, nó không thể khống chế rít gào, cấp tốc len lỏi lên trên, làm mũi của ta cay xè, làm mắt của ta ướt ướt. Ta ôm chặt phụ thân, phát tiết tình cảm đột phát.

Cảm giác được ta không ổn, phụ thân cuống quýt buông ra ta, giống như đối đãi trân bảo nâng mặt ta lên.

“Liên Nhi, sao lại khóc?”

Nhìn thấy vẻ mặt hắn yêu thương luyến tiếc, ta khóc càng dữ dội, hai mắt đầm lệ, rất đáng thương.

Phụ thân thở dài một tiếng, ôm lấy ta, làm cho ta ngồi trên đùi hắn, để ta tựa vào ngực hắn mà khóc, vô nhẹ lưng của ta.

“Ta biết Liên Nhi chịu rất nhiều khổ, về sau sẽ không thể nữa, phụ thân sẽ một mực ở bên cạnh ngươi.” Như là lập lời thề vậy, hắn lại trịnh trọng nói: “Ta sẽ một mực ở bên cạnh ngươi, vĩnh viễn sẽ không rời ngươi đi.....”

Đợi cho ta khóc một hồi, nhưng lại nức lên. Phụ thân rót chén trà, đưa cho ta. Ta từng ngậm từng ngụm uống hết, hậu tri hậu giác phát hiện ta dùng tư thế thân mật này ngồi trong lòng phụ thân, vừa mới lại khóc như vậy, nhất thời đỏ mặt.

Trời ơi là trời! Tuy rằng hắn là cha ta, nhưng mà chưa từng xem hắn là phụ thân a! Thân mật như vậy..... Nga! Ta sẽ không phải nửa đêm mộng xuân đi a? Hay là thừa dịp hắn không chú ý tránh xa một chút.....

Đáng tiếc, ông trời luôn vứt bỏ ta.

Chỉ nghe phụ thân cười khẽ một tiếng, ta sợ tới mức động cũng không dám động. Phát hiện?

“Thật là nhớ quá đi, Liên Nhi của ta là đứa nhỏ dễ thẹn thùng mà!”

Quả nhiên phát hiện.

“Vừa mới khóc lợi hại như vậy, hiện tại thẹn thùng? Dù gì ngươi vẫn là nam hài mà!”

Ta chỉ biết ta chỉ biết, hắn nhất định cười ta. Ta như đà điểu vùi đầu vào trong ngực phụ thân. Nghe không thấy, ta nghe không thấy!

“Ha ha.....” Hắn cười rộ lên, trong ngực hơi hơi chấn động theo.”Liên Nhi thật sự là đáng yêu!”

“Hừ!” Ta mạnh ngẩng đầu, cả giận nói: “Ngươi còn biết trở về! Ta còn nghĩ ngươi không cần ta.....”

“Như thế nào lại thế? Ta ra roi thúc ngựa chạy trở về, lại phát hiện các ngươi không có ở đó, trời biết ta có sốt ruột cỡ nào, chỉ sợ các ngươi đã xảy ra chuyện!”

“Chúng ta là đã xảy ra chuyện. Nương, nương thậm chí.....” Ta đem chuyện phát sinh mấy ngày nay toàn bộ nói cho hắn.

Phụ thân lại ôm chặt ta, “Sẽ không, vĩnh viễn cũng không sẽ phát sinh. Từ nay về sau, có phụ thân bảo hộ ngươi.”

“Sau đó, ta cùng Tống Ngọc đạt thành giao dịch, trong vòng bốn năm, ta thuộc về hắn.....”

Ta thực rõ ràng cảm giác được thân mình hắn chấn động. Ngô, đích xác rất có rung động.

Phụ thân nắm lấy hai vai ta, biểu tình có chút đáng sợ, “Thuộc về hắn?!”

“Ách, như ngươi suy nghĩ.....” Ta dời ánh mắt, không biết vì cái gì không dám nhìn hắn.

“Liên Nhi, ngươi có biết ngươi phải trả giá gì hay không?”

“Hắn, hắn nói, đợi ta đủ tuổi sẽ chạm vào ta.....” Dưới ánh mắt phụ thân không thể hiểu nổi, thanh âm của ta càng nói càng nhỏ.

“Hắn..... đã hôn ngươi chưa?”

Ta cẩn thận liếc hắn một cái, gật gật đầu.

Ngô đừng có bộ dáng chịu đả kích được không?

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, ta nghĩ mẫu thân có thể ở Thương Đô, mới tới đây.”

Phụ thân trầm ngâm trong chốc lát, xoa xoa trán, ngữ khí cảm thấy vô lực.”Liên Nhi, nói thật cho ta, người đáp ứng Tổng Ngọc bao nhiêu điều kiện rồi?”

Lòng ta cả kinh, lại không dám nói dối, đành phải thành thành thật thật nói rõ, “Mỗi đêm cùng hân ngủ.....”

Thấy ta không ra tiếng, phụ thân hỏi: “Còn có gì nữa?”

“Hết rồi.”

Thật là khủng khiếp vì cái gì phụ thân còn cười kinh khủng như vậy?

“Kia hôm nay sao người một mình ngủ?”

“Tổng Ngọc vốn tên là Phượng Dự, đến nơi này gặp gỡ một bằng hữu của hân, hôm nay bọn họ cùng nhau ngủ.....”

“Phượng Dự? Chính là Giang Nam Phượng gia?”

“Không biết, hân nói nhà bọn họ kinh thương.”

“Xem ra là đúng.” Nhìn ra nghi hoặc của ta, phụ thân giải thích nói: “Phượng gia, thủ phủ ở Giang Nam, nhiều thế hệ theo thương.”

Ta trợn to mắt, đùa Phượng Dự có tiền như vậy! Vậy gã còn đi làm thái hoa tặc?

“Tốt lắm, sắc trời không còn sớm, ngủ đi!”

Nói xong, bế ta như công chúa, sau đó cùng ta nằm ở trên giường.

“Phụ thân, người ngày mai làm sao bây giờ?”

“Chuyện ngày mai, ngày mai nói sau. Ngủ đi.....”

“Ân.”

Ta an tâm nhắm mắt lại.

Vậy là sao, ta còn nghĩ đến đêm nay có thể một mình ngủ mà.....

29. Chương 29: Cảm Giác Được Cưng Chiều Thật Là Tốt

Thời tiết đầu thu nửa lạnh nửa ấm, đặc biệt là vào sáng sớm cùng ban đêm, không khí lạnh lẽo làm cho người ta hận không thể khoác áo lông mùa đông vào, cho nên buổi sáng xuất hiện tình huống như vậy hân là có nguyên nhân hợp lý, ân, tuyệt đối là có nguyên nhân!

Ta cứng người tại chỗ, không dám mở mắt. Hơi thở nóng nóng rất có quy luật phun trên mặt ta, làm cho ta ý thức được mặt của ta cùng mặt phụ thân cách nhau tuyệt đối không vượt quá năm li! Cái khoảng cách gần này là một trong những nguyên nhân ta không dám mở mắt!! Nguyên nhân thứ hai, ta cảm giác phụ thân, ách, kề sát rất gần rất gần..... Tay hân còn để trên lưng ta.

Trời, trời ơi, trời ơi nha nha nha nha được rồi, cho dù ta buổi tối sợ lạnh, lui vào trong lòng phụ thân, cũng không tạo thành cái tư thế đen tối như vậy đi? Nam nhân này chính là một đại soái ca mỹ nam tử a a! Nhưng mà theo lý, ta cùng Phượng Dự “ngủ chung một giường” cũng có một thời gian rồi, hân là quen loại tình huống này mới đúng a! Như thế nào thay đổi người liên biến thành thẹn thùng như vậy? Hay là nói, chỉ có ta phản ứng mãnh liệt như vậy? Chỉ có ta thần kinh mẫn cảm như vậy? Không —— phải —— đi? Ta háo sắc như vậy sao? Ta như thế nào không thấy a? Lâu: cấp, ha ha, cấp [cười gượng]..... Tiểu Liên Nhi, đây chính là cơ hội tuyệt hảo a! nộn đậu hủ thượng đẳng như vậy trước mặt người, không ăn thật uống phí a

“Liên Nhi, tỉnh thì mở mắt đi!” Thanh âm biếng nhác cùng hơi thở ấm áp quá gần làm cho ta cả người run lên.

Ngô, hử sao lại tỉnh?

Mở mắt ra, xấu hổ kéo kéo khóe miệng, “Phụ thân, chào buổi sáng.”

Cái trán bị hôn nhẹ nhàng, phụ thân cười đến thỏa mãn lại hạnh phúc. “Chào buổi sáng.”

Sau đó ta ngơ ngác ngồi ở trên giường nhìn hử xuống giường, chậm rãi mặc quần áo. Không hổ là mỹ nam tử a ngay cả mặc quần áo cũng tao nhã như vậy, thật sự là hấp dẫn người khác, nếu đến thời đại chúng ta, khẳng định cũng là đại minh tinh đứng dưới ánh đèn sân khấu, không biết phải mê đảo bao nhiêu nữ nhân..... Không biết Phan An có xinh đẹp bằng một nửa phụ thân không, lại nói tiếp Phượng Dực cũng rất là điển trai, Tư Đồ Nhã Chất cũng không thua gì. Ta là không phải tính diễm phúc sâu sao? Nhiều mỹ nam dễ nhìn như vậy lắc lư trước mặt ta..... Bọn bè biết nhất định sẽ hâm mộ chết ta ha ha, nghĩ đến nhỏ kia bộ mặt nghiêng răng nghiêng lợi đã muốn cười.

“Ách?”

Trước mặt đột nhiên xuất hiện hé ra gương mặt xa lạ.

Phụ thân?

“Ha hử, không biết ta?” Người lạ bỗng nhiên phát ra thanh âm phụ thân.

“Phụ thân, đây là, thuật dịch dung?” Đúng rồi, cha ta là Thiên Diện Độc Y mà!

“Đúng vậy!”

“Hảo thần kỳ nga! Dạy ta được không?”

“Đương nhiên được. Chờ về sau, Liên Nhi muốn học cái gì thì học cái đó.....” Phụ thân cúi thấp lưng, sủng nịch xoa bóp mặt ta.

“Ta đây còn muốn học y!” Thần y, quý y, độc y trong tiểu thuyết đều cực kỳ điển trai hết á!

“Hảo ”

“Còn có độc được!”

“Hảo ”

“Còn có còn có, ách, chế thuốc!”

“Hảo hảo hảo, cái gì cũng theo người.” Phụ thân cười loạn mắt. Đại khái đây là ta hợp với hình tượng tiểu hài nhi nhất.

Cảm giác được cưng chiều thật là tốt!

“Phụ thân đi xuống trước, nhớ rõ đợi lát nữa phối hợp với phụ thân a!”

Vỗ vỗ đầu ta, phụ thân thực phóng khoáng mở cửa sổ nhảy ra.

Ta nháy mắt mấy cái, chuẩn bị mặc quần áo, tiếng đập cửa đúng lúc này vang lên. Thật sự là hù chết người.....

“Ai?”

“Ta.”

Phượng Dực? Sớm như vậy? Ngày hôm qua không bị người nào đó thế nào lại thế nào đi!

“Đợi.” Lung tung mặt trung y, phủ thêm ngoại bào, chạy qua mở cửa.

“Dậy rồi? Rửa mặt một chút, theo ta xuống lầu ăn điểm tâm.”

“Nga.”

Rửa mặt, dùng cành liễu chà răng chà răng, chà nửa ngày. Cổ đại thật sự là không có phương tiện, chải răng còn thế này, kem đánh răng thì ôi thôi —— ngẫm lại vẫn là hiện đại tốt hơn a! Mùi vị gì cũng không có, nơi này dĩ nhiên là muối! Phun phun phun!!

“Từ từ.”

Phượng Dữ gọi ta lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của ta cẩn thận chỉnh lại vạt áo của ta, vuốt qua áo ta. Ánh mắt kia, biểu tình kia..... Ngô, thật sự rất quái dị.

“Được rồi, đi thôi!” Gã đối ta cười cười.

Ta sưng sốt nửa ngày, nghiêng đầu, đi theo hắn đi xuống lầu.

“Hôm nay chúng ta đi, phỏng chừng chạng vạng ngày mai có thể đến.”

“Vậy Tư Đồ ca ca thì sao? Mặc kệ hắn?”

Phượng Dữ đi phía trước rõ ràng thân mình cứng đờ, chỉ nghe gã thấp giọng nói: “Nhã Chất hắn..... Có việc.”

“Nga.”

Đi vào đại đường khách ***, rất xa liền nhìn thấy Tư Đồ Nhã Chất im lặng ngồi ở góc, có chút tiêu tụy, bộ dáng không ngủ tốt.

Ta không khỏi quay đầu nhìn nhìn Phượng Dữ. Hai người này làm sao vậy?

“Tư Đồ ca ca.”

Thực lễ phép chào hỏi Tư Đồ Nhã Chất, chính là hắn chỉ lo nhìn Phượng Dữ, hoàn toàn không để ý ta. Ai, xem ra, tối hôm qua, hai người bọn họ đã xảy ra vấn đề cảm tình gì đó rồi.

“Dữ, vẫn là muốn đi sao?”

Ta cắn chiếc đũa, nhìn thấy người kia vẻ mặt thương tâm.

“Linh Nhi, chúng ta đợi lát nữa đi đường mưa chút điểm tâm được không?” Một người khác như là không nghe thấy, đem ánh mắt chuyển qua ta.

“Ách..... Hảo.”

Ngô không khí thiệt quỷ dị! Phụ thân như thế nào còn chưa tới?

“Dữ! Chúng ta nói chuyện đi!”

Ta cúi đầu, uống cháo.

“Ta không tiếp thấy chúng ta còn có gì để nói.”

Ân, đúng là cháo thịt nạt a! Hương vị không tồi!

“Dữ ——”

“Liên Nhi?” Nha! Cứu tinh đến.

Ta ngẩng đầu, liền nhìn đến phụ thân dịch dung một thân phong trần mệt mỏi hướng về bàn của bọn ta đi tới, giống như vừa mới lặn lội đường xa ấy. Thật không hiểu hắn làm như thế nào nữa, đúng là diễn viên a!

“Thật là Liên Nhi!” Hắn bộ dáng kinh hỉ, nhào lại, ôm lấy ta.

“Phụ thân!” Ta cũng hỉ cực mà khóc.

Hai người còn lại lại là vẻ mặt ngơ ngác.

30. Chương 30: Diên Cuồng

Ngồi trong phòng khách ***, lòng ta không yên, thỉnh thoảng ngấm ngấm cửa.

Phụ thân cùng hai người kia đã vào phòng mật đàm thật lâu, không biết đối với vấn đề ta đi hay ở thương thảo thế nào rồi..... Khẩn trương a! Tên Tư Đồ kia hẳn là sẽ hỗ trợ đi! Lấy tình cảm của hắn đối với Phượng Dự, hẳn là hy vọng ta cách Phượng Dự càng xa càng tốt..... Phụ thân a người là không phải cao thủ đàm phán sao a? Người có nắm chắc hay không a? A làm sao bây giờ? Nếu ta không được phụ thân đem về, ta đây về sau chẳng phải là muốn sống cũng thật vất vả? Trước bất luận Phượng Dự có thể nhận tình cảm của Tư Đồ hay không, tên Tư Đồ này, là nhất định sẽ không cho ta tốt lành gì. Ai lại nguyện ý người yêu của mình cả ngày dính cùng người khác a? Cho dù ta đối Phượng Dự không có ý nghĩa, hẳn cũng sẽ cho rằng có ý tứ, nam nhân mà ghen là phi thường đáng sợ nha. 555 [Lâu: làm bầm niệm niệm cái gì? Im lặng! Liên: ta không phải lo lắng sao? Mẹ thân yêu người sẽ không ngược ta nga? Lâu: ách..... Đương, đương nhiên.]

Rót chén trà, uống hết một nửa, cửa phòng đã bị “phanh” đẩy ra, hại ta bị sặc nước.

“Khụ, khụ khụ.....” Ta luống cuống tay chân buông cái chén, kinh ngạc nhìn về phía người tới.

Phượng Dự? Như thế nào là gã? Phụ thân mà?

“Thực kinh ngạc?” Phượng Dự sắc mặt lãnh đạm, nhú mi.

“Ách, có điểm.” Ta hạ mắt, không dám nhìn gã. Trời biết ta nhìn giống thê tử ngoại tình đang đối mặt trượng phu đến thế nào.....

Lúc này Phượng Dự, gã cực kỳ giống đêm đó bàn điều kiện với ta, một tia sợ hãi từ lòng bàn chân dâng lên, ta bị ai phát hiện ta có cảm giác vô lực, như là phải mặc gã sắp xếp, ta chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.

Gã đi tới, nắm cầm của ta. Ta bị bất ngờ đầu, thấy trong ánh mắt tối đen của gã phong vân biến hóa, lại nháy mắt bình tĩnh trở lại.

“Chúng ta thanh toán xong.....” Gã cong khóe miệng lên, cho ta một nụ cười ôn nhu, lại làm cho ta cả người run lên.

“Cái gì..... Thanh toán xong?”

“Trầm Liên, tên rất êm tai a!”

Hắn đã biết..... Đây, tính là gì chứ? Tên chính là một cái danh hiệu thôi mà, gọi là gì đều không sao cả đi? Ta an ủi chính mình, nhưng nội tâm áy náy không cách nào tiêu trừ.

Ta không mở mắt, cũng không nói chuyện. Đột nhiên cảm đau xót, lập tức một đôi môi nóng bỏng đè ép lên.

“Ngô!”

Ta hoảng sợ trừng lớn mắt. Hắn, hắn.....

Hỗn loạn chỉ một cái chớp mắt, giây tiếp theo ta dùng sức đẩy gã, thực hiển nhiên, tác giả cũng không thỏa mãn yêu cầu của ta. [Lâu: == đương nhiên]

Phượng Dự giống một dã thú phát cuồng, một tay khống chế cằm của ta, một tay ôm lấy thắt lưng ta, bất luận ta giãy dụa như thế nào, đều thoát không được ngực gã giống tường đồng vách sắt ấy. Chậm rãi, một vị rỉ sắt tràn ra trong miệng..... Đáng chết! Ta hạ quyết tâm, cắn gã, chính là gã lập tức né tránh, đáp trả xiết chặt cằm của ta. Ta đau đến nhú mi, xương hàm dưới giống như sắp nát ra đến nơi. Đau quá!! Dần dần, ta không có khí lực, hơn nữa không khí không đủ, toàn thân ta đều yếu xuống, chỉ có thể thống khổ thừa nhận nụ hôn thô bạo này.

“Tiểu Linh Nhi.....” Gã nhẹ gọi bên tai ta, giống như đang áp lực gì đó.

Ta từng ngậm từng ngậm thở dốc, giống cá nằm trên bờ, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy không khí tốt đẹp như vậy. Tiếp theo, Phượng Dự cực kỳ *** dùng lưỡi xoáy vào lỗ tai của ta. Sau đó, môi gã lại chuyển qua cổ của ta..... Đây ý chỉ cái gì?

“Không.....” Ta thấp giọng.

Gã giống như không nghe thấy gì hết, đột nhiên hôn môi mút vào bên gáy ta thật mạnh.

“Không!” Ta hét lên một tiếng, sống chết giãy dựa ầm lên.

Phượng Dự mắt diếc tai ngơ, đem hai tay ta bắt chéo ra sau lưng, kéo mạnh vạt áo của ta, tay kia linh hoạt chạy trên người ta.

“Phượng Dự, Phượng Dự! Đừng..... Buông buông!!”

Gã như điên rồi khăng cấn làn da của ta, trên mặt lưu lại rất nhiều điểm ấn ký.

“Van cầu người, đừng..... Đừng như vậy.....” Ta bắt lực rơi lệ đầy mặt.

Nhớ rõ có một câu nói, cuộc sống tựa như cương gian, không thể phản kháng là hảo hảo hưởng thụ. Hưởng thụ cái P! Ta tình nguyện sống cũng không phải cái kia!

Hai mắt đắm lệ mông lung, ta cảm giác trên người trầm xuống, lại nhẹ đi, tiếp theo là một mảnh ấm áp, ấm áp làm cho người ta an tâm.

“Liên Nhi, có bị thương không?” Thanh âm ôn nhu làm ta rơi lệ.

“Phụ thân, phụ thân.” Ta cúi đầu vào trong lòng phụ thân, ôm chặt lấy hân.

“Không có việc gì, không có việc gì.....” Hân vỗ vỗ đầu ta, ôm lấy ta.

31. Chương 31: Giải Độc Cùng Tha Thứ

Khi ta tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã là mây đỏ đầy trời. Trong phòng một người cũng không có, ánh nắng hoàng hôn ấm áp tiến vào, dựng nên một loại không khí yên lặng. Làm cho ta có thể ổn định sắp xếp lại cái đầu hỗn loạn một chút.

Thật sự giống như một giấc mộng, thiếu chút nữa, chỉ kém một chút liền..... Tuy rằng hiện tại ta là nam nhân, nhưng mà dù sao cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy a! Không biết người khác có thể để ý hay không, nhưng ta khẳng định là có a! Phượng Dự như thế nào lại —— ai, không phải là bị cái gì kích thích đi? Nhưng mà, chắc không có quan hệ gì với ta đi? Về sau, phải ở chung với gã như thế nào a? Đau đầu.

“Chi” một tiếng, cửa bật tiếng mở ra. Quay lại, phụ thân bưng bát cháo tiến vào, thấy ta tỉnh, ôn nhu cười với ta.

“Đói không?”

Ta thực háo sắc nhếch môi cười. Mới vừa tỉnh thì chưa cảm thấy, hiện tại đã nghe thấy tiếng bụng kêu rột rột có nhịp độ rồi. Ta nghĩ biểu tình ta hiện tại nhất định thực đáng yêu, vì phụ thân lại lộ ra vẻ mặt sủng nịch này..... Ha ha. Ta rất thích vẻ mặt này của phụ thân nha, làm cho ta có một cảm giác được sủng.

Mới vừa uống không được mấy hớp, cửa lại bị đẩy ra. Ta lẳng lẳng nhìn thấy Tư Đồ Nhã Chất vẻ mặt tiêu tụy, nếu nói hân vốn là ánh mặt trời, vậy hiện tại chính là mưa dầm. Ánh mắt ẩn ẩn lộ ra mỗi một, phát sinh chuyện gì?

Tư Đồ Nhã Chất mắt phức tạp nhìn phụ thân, sau chuyển hướng ánh mắt qua ta, trong mắt lại mang theo khẩn cầu.

Ta càng thêm buồn bực.

“Thu Linh, ta biết, lần này Dự thật là rất quá đáng. Nhưng, kia cũng là bởi vì, hân rất thích người.....” Tư Đồ dừng một chút, chua xót cười.

“Hơn nữa hôm qua đã xảy ra một việc..... Cầu người, tha thứ hẩn đi! Đừng để hẩn cứ thống khổ như vậy..... Cứu hẩn đi.”

“Hẩn bị làm sao?”

Tư Đồ Nhã Chất há miệng thật to, mắt nhìn phụ thân, nắm chặt tay: “Cứu hẩn đi! Giá đất mức nào ta đều nguyện ý!!”

Ta bị dọa rồi.

Này, đây là tình huống gì? Bất quá, ta nghĩ phụ thân nhất định biết đã xảy ra chuyện gì.

Ta quay đầu nhìn phụ thân, hẩn không cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn nơi nào đó, không biết suy nghĩ cái gì. Về mặt phụ thân như vậy thật đáng sợ.....

“Liên Nhi?” Quay đầu lại, phụ thân lại là phụ thân ôn nhu, người vừa mới giống như đang cực lực áp lực phần nộ, sát khí tựa hồ không tồn tại, giống như là ta bị ảo giác thôi vậy.

“Phụ thân, người có biết phát sinh sự tình gì không?” Ta cẩn thận hỏi.

Hẩn nhìn ta, trầm mặc trong chốc lát.”Liên Nhi, người có tha thứ cho hẩn không?”

“Ta..... Không biết.”

“Vậy đợi vài ngày nữa đi!” Phụ thân vuốt vuốt tóc ta, thanh âm lạnh lùng.

Đột nhiên một trận gió đánh úp lại, ta chỉ cảm giác cánh tay đau xót, tiếp theo thân thể không thể khống chế ngã ra phía sau. Hết thấy đều phát sinh rất đột nhiên, ta chỉ thấy gương mặt phụ thân trong nháy mắt thất kinh. Chờ ta phản ứng lại, bọn ta đã đứng bên cạnh bàn, Tư Đồ Nhã Chất ở phía sau ta. Một tay đặt trên cổ ta, một tay bắt chéo hai tay ta ra sau lưng.

“Giải được!” Một tiếng hô to, tay trên cổ tay căng cứng theo.

“Ngô!” Ta kêu lên một tiếng đau đớn, nhú mi.

Đau quá!

Phụ thân chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ vạt áo.

“Tư Đồ, ta nói rồi, chỉ cần Liên Nhi tha thứ hẩn, liền cho người giải được. Hiện tại Liên Nhi còn chưa tha thứ cho hẩn, chờ vài ngày cũng không được sao?”

“Dự không thể đợi thêm nữa!” Người phía sau ta thống khổ run rẩy, đột nhiên thanh âm cất cao: “Cho ta giải được! Bằng không ta sẽ giết nó!”

Bàn tay bóp cổ ta lại căng thẳng, ta lập tức cảm giác trước mắt biến thành màu đen, rất khó thở.

“Hảo, ta cho người giải được. Người thả Liên Nhi trước.....”

“Không được, người theo ta qua đó!”

Tư Đồ Nhã Chất kẹp hai bên sườn của ta, đi vào một gian phòng cách đó không xa, đá văng cửa, vội vàng đi đến bên giường.

Ta nhìn trên giường vừa thấy được, cũng lập tức bị dọa trắng mặt.

Đó là..... Phượng Dự sao? Gương mặt vốn anh tuấn, dày đặc mụn nước nhỏ nhỏ ghê tởm, còn bị vỡ ra, chảy ra nước nửa trắng nửa đỏ. Trời biết thân thể gã trong chăn thê thảm ra sao.

“Phụ thân, đây là..... Người làm sao?” Ta không dám tin nhìn con người ôn nhu kia.

“Phải” phụ thân thấp giọng trả lời, đi vào trước giường, lấy ra một bình sứ trắng nhỏ, đổ ra một viên thuốc màu nâu, nhét vào miệng Phượng Dự.

“Hẩn đã ổn chưa?” Tư Đồ Nhã Chất đã sớm buông lỏng ta ra, kích động chạy tới.

“Mỗi ngày trước khi ngủ dùng một viên, ngâm nước thuốc hai ngày, đơn thuốc chờ một lát ta viết cho người.”

32. Chương 32: Ta Thật May Mắn

Ta vẫn bị vây trong khiếp sợ.

Trong lòng có một thanh âm đang không ngừng phóng đại: đây là sự thật, đây là sự thật, đây đều là sự thật.....

Đây là một thế giới không nằm trong phạm vi nhận thức của ta, thế giới có chút giống tiểu thuyết võ hiệp miêu tả này, mạng người tại thế giới này là phi thường rẻ mạt. Quan phủ chỉ có thể giải quyết ân oán dân gian, nếu gặp phải giang hồ ân oán, quan phủ là bất lực, lại càng không nói tới có pháp luật gì bảo hộ. Tong mắt người giang hồ, luật pháp đều là không trọng yếu. Nhưng mà, ta, hiện tại, ngay tại thế giới chân thật, tuy rằng giống như bên cạnh giang hồ thôi, nhưng có thể khẳng định là, cuộc sống bình yên đã bị đánh vỡ. Trước kia xem tiểu thuyết, thấy người xuyên qua thế giới khác như thế nào, như thế nào khiến cho người hiện đại chúng ta nở mày nở mặt, đều hâm mộ muốn chết. Hiện tại đổi thành chính mình, lại không dám bước bước nào đến phía trước. Chẳng lẽ là lá gan ta quá nhỏ? Không không không, này hết thấy đều là vấn đề từ tiểu thuyết, do tiểu thuyết dẫn dắt thôi.

Trên giường Phượng Dự rên rỉ một tiếng, lập tức thu hút mọi người chú ý.

“Dự, người cảm thấy thế nào?” Tư Đồ nhào đến bên giường đầu tiên.

Phượng Dự chậm rãi mở to mắt, thấy ta, vẻ mặt có chút kích động.

“Linh Nhi Linh Nhi..... Người, có tha thứ cho ta không?” Thanh âm gã khàn khàn, bộ dáng kia, giống như ta chỉ cần nói sai một câu, sẽ lập tức hỏng mất vậy.

Ta nhìn gã thật lâu, trong đầu vội vàng xẹt qua thân ảnh gã.

Thở dài một tiếng.”Đúng vậy, ta tha thứ cho ngươi.” Ta nhẹ giọng nói.

Gã nhẹ nhàng thở ra, như vui mừng nhắm mắt lại, thì thào: “May quá..... Nếu ngươi cứ thế bỏ đi, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Rời đi?

Ta sửng sốt một chút, quay đầu liếc mắt nhìn phụ thân vẫn lặng im. Phụ thân hẳn là biết rồi chứ?

Mới từ phòng Phượng Dự đi ra, phụ thân liền kéo tay ta, bước nhanh về phía trước.

“Phụ thân, làm sao vậy?” Ta chạy chậm theo phía sau hắn, còn phải tránh giẫm lên chân hắn, thực sự vất vả.

“Phụ thân, chậm một chút chậm một chút!” Phụ thân đi thế nào nhanh như vậy a! Có phải dùng tới khinh công không?

Ta vốn định làm cho hắn đi chậm một chút, ai ngờ hắn lại một phen bế lấy ta, nhón chân một chút, nhảy mấy cái, đã tới hậu viện khách *** rồi.

Ta kinh hồn chưa định ôm chặt lấy hắn, bình phục trái tim mình đập quá nhanh.

“Cha, phụ thân, người..... Lần sau trước khi ‘ phi ’ có thể nhắc trước một chút không? Hảo dọa người.”

Phụ thân mềm nhẹ đặt ta trên mặt đất, không đáp lại ta.

Àn?

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, thấy hắn nhíu mi lại, còn thật sự lo lắng nhìn ta.

“Liên Nhi, ngươi trách ta sao? Ta quá đáng??”

Hóa ra là nói chuyện Phượng Dự.

“Không có. Mỗi người đều có nguyên tắc của bản thân, ta không thể làm can thiệp vào.” Ta cúi đầu, thấp giọng nói.

“Không cần nói như vậy! Ta muốn nghe ý tưởng của ngươi!” Hắn có chút kích động bắt lấy vai ta.

Ý nghĩ của ta? Ta xác nhận phụ thân quá đáng, Phượng Dự dù sao cũng chưa làm gì ta.....

“Liên Nhi, ta không cần biết ai thương tổn người..... Cho dù người cho rằng ta làm sai, ta vẫn sẽ không thay đổi! Người biết không? Ta vốn định giết hần! Nhưng mà, ta lại sợ người thương tâm..... Ta biết, hần ở trong lòng người không giống người thường. Thế nhưng! Hần lại làm ra chuyện như vậy với người! Không thể tha thứ! Ta thật sự muốn giết hần! Thật sự muốn giết hần!!”

Ta lẳng lẳng nhìn hần, trong lòng bị xúc động thật sâu. Là vì ta sao?

Có chút chần chờ đưa tay lên, ta nhẹ nhàng ôm lấy hần.

Phụ thân thân mình run lên, cẩn thận ôm chặt ta.”Liên Nhi, người không trách ta sao?”

“Như thế nào lại thế?”

“Kia..... Người có sợ ta không?”

Hần đã nhìn ra?

“Không sợ.”

Cuộc đời này có thể có một người coi trọng ta quý trọng ta như thế, ta thật sự là quá may mắn.

33. Chương 33: Có Duyên Sẽ Gặp Lại

Sáng sớm hôm sau, ta tỉnh lại trong lòng phụ thân. Âm thầm cười cười, tuy rằng vẫn là mặt đỏ tim đập, nhưng hoặc nhiều hoặc ít đã bắt đầu có thói quen. Con người ôn nhu này, là phụ thân của ta, là phụ thân xem ta như trân bảo. Hần là phụ thân của ta, hần cùng ta có máu ràng buộc. Vậy mà, vì cái gì ta không hề có cảm giác thoải mái? Có thể có một phụ thân yêu ta như vậy, ta phải là thực thỏa mãn mới đúng, vì cái gì còn có thể không thoải mái? Ta sao lại không biết đủ như vậy?

Từ giường đứng dậy, mặc quần áo rửa mặt, dọn dẹp một chút, quyết định cùng phụ thân đến chỗ Phượng Dự cáo biệt.

Nguyên lai, “Cao phong hội nghị” ngày hôm qua, trọng điểm chính là thảo luận vấn đề ta đi hay ở, cũng không biết phụ thân đùa giỡn thủ đoạn gì, tiến hành cường bức lợi dụ gì đó, hơn nữa Tư Đồ Nhã Chất có mục đích trợ giúp, hiệp ước không bình đẳng đương nhiên bị xé bỏ rồi! Cho nên quyền sở hữu của ta liền từ cửa Phượng Dự biến thành của phụ thân —— ách những lời này sao không được tự nhiên như vậy?

Phụ thân tay trái dắt ta, tay phải mang theo một cái bọc nhỏ, xuyên qua một hành lang, đi đến trước cửa phòng Phượng Dự.

Dừng cước bộ lại, phụ thân muốn nói lại thôi.

Ta nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hần.

“Liên Nhi, người có hối hận không?”

“Hối hận? Hối hận cái gì?”

“Rời hần đi.” Phụ thân vẻ mặt còn nghiêm túc.

“Ha hã..... Phụ thân sao lại nghĩ như vậy?” Ta trên mặt tràn ra một đóa hoa, “So sánh với Phượng Dự, phụ thân đương nhiên quan trọng hơn. Nói thêm, về sau cũng không phải không gặp được.”

Đẩy cửa ra, đón nhận Tư Đồ muốn ra ngoài. Hàn huyền một phen, đi vào phòng trong, cùng Phượng Dự nằm trên giường nói chuyện tào lao thông suốt một chút, cho đến khi Tư Đồ bưng chút điểm tâm tiến vào, liền đứng dậy cáo từ, chính thức cáo biệt.

“Nhanh như vậy đã muốn đi?” Phượng Dự.

“Đúng vậy! Không còn sớm, đến Thương Đô cũng gần buổi tối rồi.” Phụ thân.

“Cùng ăn cơm rồi đi cũng không muộn.....” Tư Đồ.

“Không được, Liên Nhi có hơi sốt ruột.” Phụ thân sờ sờ đầu ta.

“Về sau có cơ hội mọi người vẫn sẽ gặp lại mà ” ta.

“Kia..... Có duyên sẽ gặp lại đi!” Tư Đồ.

“Sau này còn gặp lại.” Phụ thân.

Bởi vì khoảng cách đến Thương Đô cũng không phải quá xa, cho nên, bọn ta chọn ngựa làm phương tiện giao thông. [Lâu: àn? Như thế nào chột dạ như vậy? Đây tất yếu phải giải thích sao? Liên: ách, na, nào có? Ta chỉ là thực khách quan giải bày một chút sự thật a Lâu: phải không? Liên: đương, đương nhiên!]

Hai tay phụ thân đặt trên thắt lưng của ta, kéo dây cương, ngực hấn dính sát vào nhau lưng ta, thân mình nho nhỏ của ta hoàn toàn chôn trong lòng hấn.

Gần, gần..... Gần gũi quá!

Ta cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn một rặng mây đỏ bay loạn. Thế giới này giống như đột nhiên an tĩnh lại, chỉ có thể nghe thấy trái tim kia đập một tiếng lại một tiếng, một tiếng lại thêm một tiếng nữa.

Đáng chết! Ta vốn nghĩ rằng hấn là cha ta, tự nhiên hấn là không có gì mơ màng mới đúng, như thế nào, như thế nào lại thẹn thùng? Hấn là phụ thân của ta mà!

“Liên Nhi, như thế nào? Không thoải mái sao?”

Đại khái là nhìn thấy ta im lặng khác hẳn với bình thường, phụ thân có chút lo lắng thả chậm tốc độ tiến lên, nhẹ giọng hỏi.

“Không có việc gì.” Ta rất nhanh tiếp lời.

Hít sâu, không muốn làm cho phụ thân phát hiện bộ dáng hiện tại của ta.

“Phụ thân, người nói, mẫu thân có phải đang ở Vọng Nguyệt bốn gia hay không? Vạn nhất chúng ta đã đoán sai nên làm cái gì bây giờ a?” Ân, nói sang chuyện khác là lựa chọn không tồi.

“Hấn là thế đi..... Đến Thương Đô rồi, ta đi điều tra trước. Mong Nhi nếu có ở đó, ta liền mang người vào, nếu không có..... Chỉ có thể lại đi nơi khác tìm.”

“Ân.”

Lập tức đóng cửa đóng cửa, đóng cửa đến nỗi ta buồn ngủ, may mà có người phía sau, bằng không ta thế nào cũng phải ngã xuống rồi. Nhích lại gần về phía sau, tìm vị trí tương đối thoải mái, ta nhắm mắt lại, tính ngủ trưa một giấc.

Mơ mơ màng màng, cảm giác một bàn tay vuốt vuốt hai má của ta, tiếp theo trên trán bị đụng vào nhẹ nhàng.

Lúc tỉnh lại, ngàn dặm không mây. Phụ thân dựa lưng vào đại thụ, nhắm mắt dưỡng thần. Ta gối lên đùi phụ thân, nhất thời không muốn dậy.

Tối gần chính ngọ, dương quang đẹp mắt xuyên qua tầng tầng lớp lớp cành lá, hiện ra một mảnh lại một mảnh loang lổ. Hơi gió thu lạnh từ từ thổi qua, khiến rừng cây nhỏ “sàn sạt” vang tiếng nho nhỏ. Cùng chim hót, cả trời đất đều cảm giác thật yên lặng mà sâu thẳm.

Rất thích

“Tỉnh? Có đói bụng không?”

“Cũng có.”

“Ăn trước chút đi! Đợi lát nữa còn phải chạy đi.”

Ta ngồi dậy, nhìn phụ thân tháo bao ra, lấy lương khô.

“Cách đó không xa có dòng suối nhỏ, đi rửa cái mặt đi.”

Ta gật gù đầu, nghe lời đi đến cạnh dòng suối nhỏ, đưa tay nâng nước suối mát lạnh lên.....

Ách?

Đây là cái gì?

Từ phía trên suối nhỏ, lại có chất lỏng không biết tên màu đỏ tươi tràn ra.

Ta hoảng sợ trừng lớn mắt..... Máu?

34. Chương 34: Cứu Người Được Tạ Ôn

Quý đệ.....

Trong nháy mắt, mặt trời giữa trưa cũng trở nên lạnh như băng.

“Phụ thân! Có máu!” Ta bước nhanh chạy về bên phụ thân, giống như mãnh thú tránh né dòng nước lũ.”Dòng suối nhỏ có máu!”

Phụ thân ngẩng đầu, âm ỉ cười.

Ta ngây người một chút.

“Liên Nhi, sắc trời không còn sớm, ăn xong rồi liền đi nha!”

Hắn giống như không nghe thấy kéo ta ngồi xuống, đưa lương khô tới trước mặt ta.

“Phụ thân?”

Ta lo lắng nhìn nhìn về phía dòng suối nhỏ.

Phụ thân thở dài một tiếng.”Hiếu kì?”

“Ách, có chút xiu.”

“Muốn đi xem?”

Ta chần chờ một chút, gật đầu.

“Liên Nhi, ta không muốn để người gặp phiền toái.....”

“Nhưng mà ——”

“Được rồi!” Phụ thân làm như bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ đầu ta, ” Liên Nhi của ta a.....”

Ta không rõ nhìn nhìn phụ thân, muốn xem xem hắn vì cái gì thở dài.

“Giang hồ hiểm ác..... Liên Nhi, hứa với ta, về sau đừng xen vào việc của người khác.”

“Nhưng mà ——”

“Hứa với ta.”

“Hảo.....”

Ta nhỏ giọng đáp ứng. Chuyện về sau về sau hãy nói.

Chúng ta tìm vết máu, đi dọc theo dòng suối nhỏ. Chỉ chốc lát sau, liền thấy nguồn gốc máu tươi—— một thiếu niên sắc mặt tái nhợt cả người đầm máu.

Mặt ta bỗng trắng bệch.

Phụ thân đi lên phía trước, thoáng kiểm tra một chút thương thế người nọ.

“Hắn..... Thế nào?” Thanh âm của ta ức chế không được run rẩy.

“Chảy máu quá nhiều, cũng may không bị thương kinh mạch chủ yếu.”

“Chữa được chứ?”

“Đương nhiên.”

Tiếp theo phụ thân công việc lu bù, nào là tẩy trừ, nào là băng bó, nào là xúc được, còn bắt mạch a châm cứu a..... Ta cũng chỉ có thể ở một bên nhìn thôi. Chờ hết thấy xong, đã qua một canh giờ. Cần thận đem người bệnh để lên ngựa, bọn ta thông thả tiến về phía trước.

Mặt trời ngã về tây, thiếu niên rên rỉ một tiếng, tỉnh lại. Trên gương mặt còn tính trẻ con có biểu tình quá mức thành thực, đứa nhỏ trưởng thành sớm điển hình của cổ đại a!

“Tại hạ Vũ Văn Căn Nhiên, đa tạ ân công cứu giúp.”

A, họ ” Vũ Văn”, vận khí ta có phải có hơi quá tốt không? Tính ra, tứ đại gia tộc, ta chỉ còn Thượng Quan gia là chưa thấy qua.

Phụ thân cùng hần hàn huyền một phen, liền bị mời về Vũ Văn gia ở. Tình cảm quý mến của ta tự nhiên sinh ra

Màn đêm buông xuống, chúng ta rốt cục tới Thương Đô. Cửa thành tự nhiên là đã sớm đóng lại, bất quá, chúng ta có Vũ Văn tiểu bằng hữu nè! Lấy cái lệnh bài gì gì đó đến chỗ binh lính thủ thành nói nói một chút, liền thuận lợi vào được rồi! Còn là được tất cung tất kính mời vào nha! Quyền lực, cái gì là quyền lực? Đây chính là quyền lực!

Dọc theo đường phố rộng lớn về hướng nam, vòng vo mấy vòng, trước mắt rộng mở sáng trưng.

Vũ Văn gia chính là ở nơi đó. Giữa là một đại môn màu son, hai bên cầu thang thạch sư ngồi nghiêm chỉnh, hai bức tường trắng hai bên kéo dài như vô tận..... Thật —— lớn! Thật xa xỉ ách? Mộc vương phủ? Vương gia?

Vào cửa, người bệnh vẻ mặt tiêu tụy lập tức được dẫn đi xuống, ta cùng phụ thân được nghênh đón như thượng khách, mỗi người một ly trà, chờ đợi chủ nhân Vũ Văn gia Mộc vương gia đến.

“Phụ thân, ta đói bụng ” ta giả bộ ủy khuất nhăn mi lại.

“Đợi một lát nữa nha, ngoan a!”

“A —— hảo đáng yêu ” đột nhiên một tiếng thét chói tai, ta còn chưa phản ứng lại, liền cảm giác thân mình căng thẳng, một trận mùi thơm ngát xông vào mũi.

Ta đang bị người khác sàm sỡ.....

A a a! Nữ nhân này ôm chặt quá đi, chẳng lẽ không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Tuy rằng ta mới 6 tuổi, nhưng cũng là nam mà?

“Tịch Nhi, đừng náo loạn, người làm tiểu công tử người ta sợ rồi.” Thanh âm thiên sứ.

Ta lập tức giãy dụa đẩy nữ nhân kia ra, nhảy đến phía sau phụ thân.

Trước mặt là một đôi phu thê trai tài gái sắc. Nam nhân khí vũ hiên ngang, mặt mày ẩn ẩn lộ ra uy nghiêm, nhưng khi nhìn nữ nhân, ánh mắt như nước, sùng nịnh hiện lên trong mắt. Nữ nhân bĩu môi, không thuận theo oán giận. Nói vậy đây chính là Mộc vương cùng Vương phi. Hảo hâm mộ a! Ta khi nào mới có ái nhân thương ta chiều ta như vậy?

“Hai vị là ân công đi! Nhị vị cứu khuyển tử, thật sự là vô cùng cảm kích! Thịnh ở lại trong phủ, để tiểu vương báo đáp ân tình các vị.”

Phụ thân cười khiêm tốn vài câu, cuối cùng nói: “Như thế, liền quấy rầy.”

Cứ như vậy, bọn ta ở lại Mộc vương phủ ít lâu.

35. Chương 35: Đồng Nhân Nữ Thời Cổ Đại [hủ Nữ Thời Cổ Đại =]]]

Mộc vương phủ điều kiện sống ưu việt, nếu ở hiện đại thì là một nhân viên công vụ ăn lương quốc gia, ở đây thì là một kinh quan.

Mỗi ngày buổi sáng tỉnh lại với nụ hôn buổi sáng của phụ thân, ngay từ đầu là phi thường không quen, bắt đầu dĩ phụ thân dĩ thường kiên trì, không có biện pháp, đành phải tùy hấn. [Lâu: ta thấy người trong lòng là đang cười trộm đi? Liên: nói bừa cái gì!] Tiếp theo có thị nữ bưng chậu rửa mặt tiến vào, sau đó là điểm tâm sáng tinh xảo. Nói thật, cảm giác được hầu hạ thật sự phi thường tốt!

Ăn uống no đủ sau, đi thăm Vũ Văn Cẩm Nhiên bị thương kia. Tiểu hài tử này, không thể không nói, thật sự là trưởng thành sớm muốn chết, một chút dạng tiểu hài tử đều không có, cả ngày mặt không chút thay đổi, siêu cấp không thú vị! Thật vất vả dụ hấn cười một chút, chỉ là kéo kéo khóe miệng, còn không bằng không cười mà! Mộc Vương phi đối với chuyện này cảm thấy rất là đau đầu, có một lần thậm chí phóng lên nhéo mặt hấn, hấn đau đến oa oa kêu to. Ha ha, dùng lời phụ thân nói, nàng này thật là tính tình bình dân.

Sau giờ ngộ ngủ một chút, hoặc là cùng phụ thân đi dạo phố. Phụ thân thường đến được *** mua chút được thảo và vân vân, mà ta cũng cầm điểm tâm ăn vặt loạn thất bát tao nơi nơi nhìn xem. Cứ như vậy nhàn nhã qua bốn ngày, hạnh phúc đến nỗi ta thiếu chút nữa quên chính sự.

“Phụ thân, khi nào thì gặp mẫu thân?”

Ngày thứ năm chạng vạng, ta đùa nghịch mấy quân cờ trắng đen, hỏi phụ thân.

“Đêm nay.”

A? Nhanh như vậy? Ta vẽ mặt kinh ngạc.

Phụ thân khóe miệng hơi hơi cong lên, đưa tay qua xoa xoa tóc của ta. “Mấy ngày nay dạo phố cũng một chút thu hoạch.”

Đây là nói, đi dạo phố kỳ thật chính là đi tìm hiểu “Địch tình” sao? Thật là lợi hại nga! Ngưỡng mộ thiết

Phụ thân cười cười, mở miệng muốn nói gì đó, lại bị một tiếng “Tiểu Liên” cắt ngang, theo sau đó là một trận thơm ngát đập vào mặt, ngay lập tức ta trầm xuống.

Ta nhú mi.

Lại là nữ nhân này.

Phụ thân tao nhã đứng lên, xoay người: “Vương phi diện hạ.”

Nữ nhân được xưng là Vương phi không hề có hình tượng dán trên người ta, đối với phụ thân nuốt nước miếng một cái, lập tức đứng lên, làm bộ làm tịch vuốt quần áo, trên mặt cười thành một đóa hoa: “Trầm tiên sinh hảo.”

Sau đó kéo ta qua một bên, “Tiểu Liên có thể mượn trong chốc lát không? Ta có lời muốn nói với bé.”

Sau phụ thân đáp ứng, ta bị Vương phi lôi ra khỏi phòng.

Đi vào lương đình sau hoa viên vương phủ, Vương phi vẫy tay, bảo thị nữ bưng điểm tâm lên. Nhìn thấy kia một mâm điểm tâm tinh xảo để ngay ngắn trên bàn đá, ta không khỏi liếm liếm môi. Thơm quá nhất định ăn ngon lắm. Vương phủ không hổ là vương phủ a!

“Ăn a! Không cần khách khí.”

“Cám ơn!” Ta vui mừng nói cám ơn.

Ăn, ăn cái gì trước đây nhờ? A! Liên bắt đầu từ cái phần nộn phần nộn này đi. Tay trái lấy một cái, tay phải lấy một cái, cắn một cái tay trái, lại cắn một cái tay phải. Thật sự là ăn ngon! Đáng tiếc, quá ngọt. Chờ ta ngẩng đầu muốn tìm nước uống, phát hiện hoa viên chỉ còn lại ta cùng Vương phi.

Ta nghi hoặc ngừng nhai nuốt.

“Tiểu Liên ” Vương phi ngọt ngào cười, “Ăn ngon không?”

“Ăn ngon!” Ta cười.

“Có nghĩ mỗi ngày đều được ăn không?”

Ta sửng sốt.

Này có ý tứ gì? Trực giác nói cho ta biết câu tiếp theo rất quan trọng.

“Muốn.”

“Kia.....” Nữ nhân đối diện đảo mắt vòng tròn, cười càng ngọt. “Tiểu Liên, gả cho Cẩn Nhiên nhà ta được không?”

“.....”

“Tiểu Liên?”

Nữ nhân này!

“Ta là nam mà!”

“Ta biết a!”

Nữ nhân này..... Chớ không phải là?

“Thế tử cũng là nam nhân đi?”

“Đúng vậy! Con ta đương nhiên là nam rồi!”

“Kia.....”

Nữ nhân này, chớ không phải là..... Đồng nhân nữ [aka hủ nữ]!?

“Đừng lo đừng lo, ta có thể dạy các người a!”

Vấn đề này không phải có thể dạy được mà?

Vậy ra, mặc kệ là thời đại nào thế giới nào, đều có loại sinh vật này gọi là đồng nhân nữ a!

36. Chương 36: Có Bạn Là Vương Phi Điện Hạ

Thấy ta còn đang do dự, Vương phi điện hạ đối diện nhích nhích đến bên người ta.

Ta hoài nghi, người này sao có thể gọi là Vương phi nữa.....

“Tiểu Liên không cần lo lắng đâu! Vào được Mộc vương phủ của bọn ta chính là giấc mộng của rất nhiều người nha! Nói sau, đừng thấy hấn hiện tại bộ dáng kia, Cẩn Nhiên nhà của chúng ta chính là thực ôn nhu đó! Lúc H tuyệt đối sẽ không làm đau người..... A! Ngay từ đầu là sẽ có chút đau! Nhưng lúc sau sẽ thực thoải mái thực thoải mái nga!! Đương nhiên, người nếu muốn làm công cũng không có vấn đề! Niên hạ công ta cũng thích bất quá không biết tiểu hài tử kiêu ngạo nhà ta có thể đáp ứng hay không..... Không có việc gì không có việc gì, không đáp ứng bốn Vương phi giúp người, hấn cũng không dám ngỗ nghịch với ta! Bất quá mà, người phải đợi lâu mới có thể phản công! Dù sao người hiện tại nhỏ như vậy.....”

Vương phi một người tự cổ tự lú rú, hoàn toàn không để ý nàng nói một tiểu hài tử 6 tuổi nghe hiểu được hay không, may mắn ta chỉ là nhìn qua giống 6 tuổi mà thôi —— từ từ!

Ta kinh ngạc tròn to mắt, cả người hưng phấn mà run rẩy. Có thể không? Chính là ta nghĩ vậy? Hấn là sẽ không sai, một cổ đại nhân, như thế nào có thể biết mấy chuyện này?

Ta ngẩng đầu, cẩn thận nhìn Vương phi trước mặt đang phun nước miếng.

“Điện hạ.....”

“Ân?”

“Ta có thể hỏi người một vấn đề không?”

“Hảo.”

“Người, là đồng nhân nữ sao?”

“.....” Nàng đột nhiên ngậm ngẩn cả người.

Ta không tiếng động nhếch môi.

“A!” Nàng hét lên một tiếng, lại vội che miệng lại.

Ta vươn tay, mỉm cười.”Xin chào, đồng chí.”

“A! Xin chào xin chào ” nàng phản ứng lại, hưng phấn mà ôm lấy tay ta.

“Sở Thu Linh, Giang Tô, xuyên vào năm 2008——”

“Cái gì?” Ta còn chưa nói xong, nàng liền cắt ngang ta, biểu tình này tựa như kỳ lạ.....

Ta nghiêng đầu.

“Linh Linh!” Vương phi đồng chí đột nhiên kích động bắt lấy vai ta.

Ta nhú mi, “Làm sao vậy?”

“Linh Linh! Ta là Kỷ Lan Tịch a!”

Ta đại não ngưng một giây.”Tiểu Tịch?” Ta chần chờ mở miệng.

Nàng gật đầu thật mạnh.

“Tiểu Tịch!” Ta quát to một tiếng, kích động có chút nói lắp.”Người, người như thế nào cũng xuyên qua đây?”

“Ta ở thế giới kia đã chết rồi!” Tiểu Tịch không sao cả nhún nhún vai.

“Như thế nào lại.....”

Tiểu Tịch như thế nào chết mà? Nhỏ gặp chuyện gì?

“Còn không phải đều tại người!”

“A?” Tại ta? Đừng nói với ta là người đi tự tử

“Lúc đi viếng mộ người bị tai nạn xe cộ.”

Viếng mộ ta? Ách dù nghe như thế nào không được tự nhiên.....

“Không nghĩ tới đụng tai nạn xe cộ lại thật sự xuyên qua nha!” Vô cùng hưng phấn.

Hắc tuyến

“Được rồi! Đến, chúng ta chia xé một chút chuyện xuyên qua coi.” Tiểu Tịch ngồi xuống bên người ta, uống ngụm trà, rất có ý tứ khai hoa sơn trà hội.

Nguyên lai, Tiểu Tịch là một năm trước xuyên qua. Phát hiện chính mình đổ vào thân thể bé nguyệt tu hoa [hoa nhường nguyệt thẹn], nhỏ nói tiếc nuối duy nhất chính là thân thể này là nữ nhân. Đang lên kế hoạch đi kiếm một nam nhân anh tuấn nhiều tiền, lại phát hiện bản thân đã làm vợ làm mẹ rồi!

“A? Dựa vào cái gì người là nam nhân a!” Nói tới đây nhỏ không cao hứng, dùng sức chọt chọt trán ta.”Nhìn người nhỏ như vậy, tuyệt đối là sống từ lúc nhỏ xíu đi? Còn bộ dạng khuynh quốc khuynh thành như vậy. Người xem này da thịt như tuyết, đáng người tinh tế, thất lưng nhỏ nhỏ mềm mại! Tuyệt đối mỹ thụ a!!..... Oa oa oa! Lòng ta bất bình mà!!”

Ta đầu đầy hắc tuyến, một phen chụp tay nàng.

“Đau nha!”

Nàng lập tức thay đổi mặt, a dua nói: “Linh Linh còn cái người dễ nhìn kia a?”

Xem nàng nháy mắt ra hiệu, còn thường thường cộ cộ ta, đúng là một nhân vật tam cô lục bà [chỉ những người phụ nữ làm nghề bất chính, lừa đảo: đạo cô, cô đồng, bà mối, mẹ mìn, chủ nhà chứa...].

“Chú ý hình tượng của người, Vương phi điện hạ!” Ta đẩy nhỏ ra.

“Đừng nói sang chuyện khác nha!” Nhỏ lại chồm qua.”Phụ thân của người kia bộ dạng thực tuần a! A? Có tín hiệu gì không a? Ân?”

“Đừng nói lung tung, đó là cha ta mà!” Không có từ sở hữu, lòng ta nhảy dựng.

“Phụ thân thì thế nào?” Nhỏ hừ nhẹ một tiếng, “Chẳng lẽ người trong lòng vẫn xem hấn như cha người? Không có khả năng đi? Ta chính là người xuyên qua từ hiện đại, chút tiểu xảo đó, còn không phải một khóa liền nhìn ra a! SO [nên], yên tâm lớn mật yêu đi! PS [thêm nữa], ta thực thích phụ tử nga!! Nga ha ha ha ha.....”

37. Chương 37: Giả Trang Tiểu Thị Nữ

Khi trở về màn đêm đã buông xuống, nhìn trời đầy sao, trong đầu ta vẫn vọng tiếng Tiểu Tịch nói.

Cùng phụ thân? Nói thật, ta không phải không nghĩ qua. Khi ở cùng phụ thân ngẫu nhiên tìm đập rất nhanh, làm cho ta không khỏi tự hỏi, đây là thích phải không? Ha hã, ta thật sự lợi hại, không chỉ có thích nam nhân, còn là thích phụ thân của mình. Nhưng mà, cho dù ta có thể nhận, phụ thân là trăm triệu sẽ không đi? Hấn cũng không phải là người xuyên qua gì đó. Ai! Ta không phải hảo đáng thương sao? Thừa dịp bây giờ còn chưa thật sự thích, thu cảm tình lại một chút đi! Ta cũng không muốn nếm hương vị thất tình.....

Vượt qua một cổng vòm, nhà tạm thời gần ngay trước mắt.

A? Như thế nào một mảnh tối đen? Hay là phụ thân đã đi Vọng Nguyệt phủ rồi?

Đẩy cửa ra, dưới ánh trăng, thấy một bàn đồ ăn. Quẹo trái 45 độ, ta hơi hơi ngốc ngốc. Nam tử kia đứng ở phía trước cửa sổ, ngửa đầu, lộ ra đường cong hoàn mỹ trên cổ. Tóc dài đen như mực thắt đơn giản, tà tà cắm hai cây trâm ngọc bích. Cảm giác buông xuống thật tốt, ngoại bào nguyệt sắc thật dài quét đất, cổ tay thêu hoa văn phức tạp bằng chỉ tơ vàng. Bên hông tầng tầng lớp lớp đai lưng hoa văn phức tạp, xếp li lên nhau. Hấn toàn thân đều đắm chìm dưới ánh trăng màu ngân bạch, giống như lập tức sẽ bay trên trời thành tiên vậy.

“Đã trở lại?”

Ta nhảy mất mấy cái, làm cho đầu óc mình kịp thời vận chuyển.

“Dạ.”

Vì cái gì người là cha ta? Một mỹ nam tử như vậy, chính là làm phụ thân thật sự là hảo đáng tiếc.

“Cùng Vương phi tán gẫu vui vẻ?” Phụ thân đốt đèn, đi đến cạnh bàn ngồi xuống.

“Ân.”

“Dùng cơm chưa?”

Ta gật đầu, “Cùng Vương phi ăn rồi ạ.”

Phụ thân một mực chờ ta trở lại ăn cơm sao? Như thế nào không ăn trước mà? Hảo áy náy hảo cảm động a!

“.....”

“Cảm động đến loạn thất bát tao?”

Nào có rõ ràng như vậy.

“Liên Nhi của ta thật sự là đáng yêu!” Phụ thân sờ sờ đầu ta, nói: “Lúc trăng lên giữa trời, ta đi một chuyến Vọng Nguyệt phủ, người có cái gì muốn chuyển lời cho nương người không?”

“A! Phụ thân!” Ta bắt lấy ống tay áo hấn, “Thiếu chút nữa quên. Vương phi có thể mang ta đi, chính đại quang minh nữa.”

“Người tất cả đều nói cho nàng?” Phụ thân chọn mi.

“Ân. Bất quá nàng có thể tín nhiệm! Thật sự!” Sự hân không tin, ta còn dùng sức gật gật đầu.

“Hảo, hảo. Ta tin tưởng ánh mắt của Liên Nhi.”

Nói thật, khi ta biết được Tiểu Tịch ở nơi này tên là Vọng Nguyệt Tịch, ta thực lắp bắp kinh hãi. Lại là một Vọng Nguyệt nữa.....

“Người ở đây gọi là gì? Lão công người như thế nào cũng gọi người Tịch? Người đem tên vốn có nói cho hân?”

“Vọng Nguyệt Tịch, cũng vừa khéo đi?” Tiểu Tịch còn vừa ý chọn mi.

“Vọng Nguyệt? Vọng Nguyệt của Tứ đại gia tộc sao?”

“Đúng rồi! Làm sao vậy?”

“Ách, nói thực ra, tên của ta là Vọng Nguyệt Sâm Liên.” Ta có dự cảm không rõ.....

“Vọng Nguyệt Sâm Liên? Ta không nhớ rõ Vọng Nguyệt tộc có đứa nhỏ lớn như người a!” Tiểu Tịch một tay nâng cằm, nhíu mi nhìn trời, làm bộ suy tư.”A!” Nhỏ đột nhiên vỗ đầu, nói: “Chớ không phải là —— đứa nhỏ của Vọng Nguyệt Mộng đi?”

“Người, cùng nương ta là quan hệ gì?”

Tiểu Tịch che miệng cười, “từ ái” vỗ vỗ đầu ta.”Liên Liên, kêu đi nghe một chút coi ”

Chiếm tiện nghi của ta.....

Sau khi ta khẩn cấp yêu cầu, ngày hôm sau, Tiểu Tịch trở về nhà mẹ đẻ. Đương nhiên, ta cũng đi theo, coi là thân phận thị nữ của nhỏ.

“Ta vì cái gì phải nam phần nữ trang?” Ta đứng trước gương đồng, nhìn thấy Tiểu Tịch thần tình hưng phấn mà vội trước vội sau.

“Người sẽ bại lộ nha!”

“Người cho ta là nằm vùng a!”

“Trong tiểu thuyết tiểu thụ đều là phải phần nữ trang đó thôi! Người trưởng thành như vậy, không giả nữ trang rất đáng tiếc!” Nhỏ bê một cái hòm đầy châu hoa trâm gài tóc, “Đến, chúng ta thử xem!”

Ta chỉ có thể bất đắc dĩ mất trợn trắng.”Tiểu Tịch, ta hình như chỉ là thị nữ của người đi? Người đừng cho ta ăn mặc so với người còn hoa lệ hơn được không?”

Nhỏ sưng sốt, “Cũng phải!”

Về mặt ngọc kia thật muốn kêu người khác đề bẹp nhỏ cho rồi.

Hết thấy thu thập, ta đối với gương ngậy người một lát. Đã lâu không mặc đồ nữ tính..... Tuy rằng gương mặt tương lai tuyệt đối khuynh quốc khuynh thành trong gương này không phải của ta, nhưng vẫn là làm cho lòng ta phiền muộn chút xíu. Nhưng mà, này, này cũng quá phần nộn đi?

Trên đầu hai cái “bao”, dây nhỏ màu hồng nhạt thật dài thả rơi. Nội bộ sản trường sam màu nguyệt sắc, hoa mai màu đỏ, thắt lưng màu trắng mẫu đơn, áo khoác sa y hồng nhạt, làn váy có một đóa mẫu đơn. Càng quá đáng chính là, cổ chân phải thậm chí còn đeo một cái chuông!

“Hảo đáng yêu a!” Tiểu Tịch ánh mắt biến thành hình trái tim, nhào lại ôm lấy ta. “Đi cho phụ thân dễ nhìn của người xem một chút, hân nhất định đầu tiên sẽ kinh diễm sau đó thích người cuối cùng hóa thân sói đối nhào đến người!”

Ta trừ bỏ không nói gì vẫn là không nói gì.

Cuối cùng bị Tiểu Tịch giựt giây, ta còn tung ta tung tăng chạy tới cho phụ thân xem. Nói như thế nào mà? Có xíu thẹn thùng nè

“Phụ thân? Người ở đâu?” Ta cầm làn váy, thò đầu qua cạnh cửa.

Như thế nào không có thanh âm?

Ta đẩy cửa ra, đi vào.”Phụ thân?”

Bình phong ầm ầm truyền đến tiếng nước.

Lòng ta nhảy dựng. Không phải..... đang tắm đi?

Vừa định đào tẩu, phụ thân thanh âm có chút dày vang lên.”Liên Nhi? Có việc?”

“Không, không có việc gì!” Vẫn là đi nhanh đi!

“Tiến vào.”

Ách, ta không có can đảm cãi lời, không biết vì cái gì.

Cọ cọ xát đi qua, ánh vào trước mắt chính là hơi nước đầy phòng, trong朦胧 lung là cái lưng trần của một mỹ nam tử.

Ngô! Ta lập tức quay lưng lại.

Có chảy máu mũi không? Không có! Ân, cũng còn may.

“Liên Nhi?”

“Nga. Phụ thân.....” Ta cố lấy dũng khí, xoay người, tận lực không nhìn tới người kia.”Người cảm thấy ta mặc như vậy, ư..... Thế nào?” Ánh mắt nhìn lung tung chung quanh, “Kỳ thật, kỳ thật Vương phi muốn ta phần thành thị nữ của nàng..... Ân, mới mặc thành như vậy. Ta, ta là bị buộc ư, bị ép buộc.” Nói năng lộn xộn.

Người đối diện cười khẽ ra tiếng.

“Tối gần một chút, ta xem không rõ.”

A? Ta do dự một chút, bước một bước về phía trước.

“Liên Nhi, đến trước mặt ta đi.”

“Phụ thân, ta thấy hay là chờ người tắm rửa xong rồi nói sau.....” Ta nhỏ giọng đề nghị.

“Liên Nhi, nghe lời, lại đây.”

Không có biện pháp, ta đi qua.

“Nhìn phụ thân a ”

Nhìn thì nhìn!

Ta vội liếc liếc mắt một cái, cúi đầu.

Hảo gợi cảm nước miếng.....

“Thực đáng yêu!” Bên tai ngứa, tiếp theo cảm thấy hơi thở nóng nóng thổi vào, đôi môi hần còn có ý vô tình chạm qua lỗ tai của ta.

Ta nghĩ mặt của ta có thể nhuộm như quốc kỳ [cờ Trung Quốc màu đỏ].

Lui về phía sau một bước, ta chạy

38. Chương 38: Bị Nhất Kiến Chung Tình

Gã sai vật một tiếng “Khởi khiếu”, thân khiếu nhẹ nhàng lay động một chút, bị nâng lên. Ta hiện tại lấy thân phận thị nữ bên người Mộc Vương phi, ngồi bên trong khiếu, hướng về Vọng Nguyệt phủ.

Lần đầu tiên ngồi khiếu a! Ta hưng phấn mà xóc lên một góc bức màn, nhìn xung quanh trong chốc lát, thấy không thú vị. Sau đó chính là vô chừng mực ngăn người, cổ khiếu ngừng ta cũng chưa phát hiện, cho đến khi màn khiếu bị xóc lên.

“Không biết là tiểu thư nhà ai.....” Bên trong kiệu bỗng nhiên sáng lên, một thiếu niên ló đầu vào, thấy ta hơi hơi sững sốt.

“Linh Linh, còn không xuống sao? Lại ngăn người à? Còn làm phiền tôn thiếu gia.” Bên ngoài thanh âm Tiểu Tịch thản nhiên truyền vào.

Ta xấu hổ kéo kéo khóe miệng với y, nghĩ đến y để ta đi xuống, nhưng y lại giống bức tường đứng chết trân ở đó.

Người này muốn làm gì?

Đành phải bắt đắc dĩ nói: “Tôn thiếu gia, phiền toái ngài nhường một chút.”

Thiếu niên nhếch môi cho ta một nụ cười đẹp mắt, lời nói ra lại làm cho ta ghen hòng nhìn trân trối.

“Gả cho ta được không?”

“.....” Người này! Ta khóe miệng run rẩy.

Y còn tiến thêm mấy bước, nắm lấy tay của ta, “Người gả cho ta, ta dùng cả đời sau yêu người!”

Này, tiểu P hài này, bắt quá mười một mười hai tuổi thôi mà, như thế nào, như thế nào lại như vậy.....

Ta hoàn toàn ngây người, không biết phản ứng như thế nào.

“Người, người buông ra!” Ta từ chối, lại không tránh được. Không nghĩ tới nó còn tuổi nhỏ khí lực lại lớn như vậy. [Lâu: cũng không ngấm lại người hiện tại mấy tuổi.....]

“Ta không buông!” Thiếu niên bĩu môi, cười hì hì tiến đến trước mặt ta, trên mặt ta “Ba” một chút, cọt nhả: “Nương tử hảo ngọt!”

Mặt ta đỏ.

Ta, ta ta..... bị một tiểu P hài đùa giỡn?! Trời ạ nghĩ muốn ta một người hơn hai mươi, cư nhiên bị một tiểu P hài đùa giỡn, càng để kẻ khác không tiếp thu được chính là, còn bị đùa giỡn thành công [mặt ta đỏ]! Người nói ta như thế nào đối mặt Giang Đông phụ lão a a

Bị thiếu niên lôi ra cổ kiệu, đối mặt ánh mắt Tiểu Tịch ý vị thâm trường, ta chịu không nổi mà.

“Tịch cô cô, người hiểu rõ nhất ta, đem nàng cho ta đi!”

Gì? Ta kinh ngạc nhìn về phía nhỏ.

Tiểu Tịch không để ý ánh mắt ta cầu cứu, ra vẻ trầm ngâm, “Tiểu Kỳ a, người muốn ta đương nhiên sẽ cho người. Cơ mà nàng là thị nữ ta mới thu, cô cô của người thích mà. Nói sau, người thấy bộ dáng người ta cũng không phải rất thích ý, đưa hái xanh không ngọt.”

Ta bên cạnh gật đầu một cái.

“Ta chính là muốn nàng!” Thiếu niên cúi đầu tự hỏi một lúc, vẫn là phun ra một câu như vậy.

Ta hảo nghĩ muốn bóp chết nó.....

“Nếu không như vậy đi! Ta để nàng ở lại bốn gia bảy ngày, bảy ngày này, người cần phải tìm cách làm cho người ta thích người, cam tâm tình nguyện theo người ở một chỗ. Nếu đến lúc đó người ta vẫn là cố ý muốn đi, người quên nàng đi. Như thế nào?”

Đây là chủ ý ôi thiu gì hả?

“Một tháng!”

Đùa hả! Lại còn cò kè mặc cả!

“Mười ngày.”

“Nửa tháng đi! Tịch cô cô Mười ngày quá ít rồi! Người đã nói hiểu rõ Tiểu Kỳ nhất mà ” thiếu niên ngẩng mặt, nghiêng đầu 45 độ, diễm đạm đáng yêu. Đối với Tiểu Tịch mà nói, đây là biểu tình nàng không thể kháng cự nhất.

Tiểu P hài vậy mà làm nũng.....

“Được rồi! Chỉ có nửa tháng thôi nha!”

Ta cứ như vậy bị bán đi.....

“Tiểu Tịch! Người như thế nào có thể đáp ứng nó!”

Thật vất vả đuổi tiểu P hài đi, ta đi theo phía sau Tiểu Tịch, hạ giọng chất vấn.

“Ai kêu người có bộ dạng khiến người thích như vậy? Bị nhất kiến chung tình đi? Nga ha hả a..... 3P có hi vọng a a ”

Ta đã lười nói với nhỏ, thật không biết Mộc Vương gia như thế nào chịu được đồng nhân nữ như nhỏ.

“Tiểu P kia là con ai a?”

“Nga, nó là đứa nhỏ của đại ca ta—— Vọng Nguyệt Kỳ.” Tiểu Tịch thấy ta vẫn là bộ dáng râu rĩ không vui, giơ tay xoa bóp khuôn mặt thủy nộn của ta, nói: “Sầu mi khổ kiếm cái gì? Ta không phải tạo cơ hội cho người sao!”

“Nói nghe hay quá.” Ta hoàn toàn không nề mặt mũi, mặt không chút thay đổi.

“Người có thể với ở chung nương người nửa tháng a!” Tiểu Tịch dừng một chút, “Người nghĩ a, thân phận của người khẳng định là không thể công khai, lại không thể chạy tới chỗ này. Chờ nửa tháng sau sẽ đón người trở về, ở mấy ngày với cha người, sau đó lại tìm lý do đến bên nương người. Như vậy không phải tốt lắm sao?”

Đích xác, cho đến nay, cũng chỉ có làm vậy là tốt nhất.

39. Chương 39: Phiền Muộn

Sau khi lướt qua n người hầu mặc tuyết y, đột nhiên phát hiện, Vọng Nguyệt tộc tựa hồ đặc biệt chuộng màu trắng. Trên tường cùng những cây cối lớn bị dây thường xuân quấn quanh, chẳng qua không phải màu xanh biếc, mà là màu trắng. Đó là loài hoa nhỏ, lại nhiều như sao trên trời. Nhìn thoáng qua, giống như được phủ một tầng tuyết ấy. Xinh đẹp cực kỳ.

Ta đi theo sau Tiểu Tịch, xuyên qua nhiều hành lang dài, đi vào một tiểu viện tử đơn độc. Một ghế nằm bằng tre trúc, mặt trên trải chăn bông thật dày, mẫu thân đang nằm ở đó. Ánh nắng mặt trời trưa ôn nhu khẽ vượt gương mặt ngủ say của nàng, vẫn là như vậy xinh đẹp, nhưng mà cảm hơi nhộn ra, sắc mặt tái nhợt đáng sợ.

Phát sinh chuyện gì? Vì cái gì mẫu thân trở nên tiêu tụy như vậy?

Ta bắt lực nhìn về phía Tiểu Tịch, nàng nhún nhún vai, sau đó rất “đại tiểu thư” nói ra lời kịch nàng vẫn cảm thấy thực uy phong “Các người đều đi xuống đi”.

Khi mấy hạ nhân im lặng lui ra, ta bước nhanh đi đến bên mẫu thân, cẩn thận không phát ra âm thanh.

“Tiểu Tịch, người có biết sau khi nương trở lại nơi này đã xảy ra chuyện gì không?”

Tiểu Tịch lắc đầu, đi qua ghế đá ngồi xuống, không hề có hình tượng bất chèo chân, nói: “Có lẽ là quá mức nhớ người, lại không thể đi tìm người. Người phải biết rằng, tộc quy của Vọng Nguyệt tộc thực nghiêm khắc, con riêng như người là căn bản không nên xuất hiện trên thế giới này. Nếu không phải nương của ta cũng chính là Vọng Nguyệt phu nhân nhớ con gái đến sinh bệnh, hơn nữa nàng trước kia luôn được sủng ái yêu quý, căn bản là không có khả năng trở về.”

“Nương căn bản là không muốn trở về, là các người tự mình cho là đúng!”

“Nga? Người làm sao mà biết được mà? Dù sao cũng là phụ mẫu sinh nàng dưỡng nàng, người như thế nào biết nàng không nhớ? Cốt nhục quan hệ huyết thống cũng không phải là nói đoạn liền đoạn.” Tiểu Tịch không đồng ý liếc ta mắt một cái, tiếp tục uống trà.

Ta bị nói á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy! Ta như thế nào có thể xác định mẫu thân không muốn về nhà mà? Mẫu thân đều là vì ta, mới đem phần tâm tình nhớ nhà kia giấu thật sâu ở đáy lòng? Điều là vì ta, mới ra khỏi nhà. Tại thời đại tư tưởng bảo thủ này, nàng phải chịu bao nhiêu áp lực phải thừa nhận bao nhiêu cực khổ, mới nuôi ta lớn lên được. Nàng vốn là Đại tiểu thư vô ưu vô lự a!

“Liên Nhi?”

Ta cúi đầu, thấy mẫu thân không chuyển mắt nhìn ta.

“Nương, tỉnh?”

“Ta đang nằm mơ sao? Liên Nhi lại ngay ở bên cạnh ta.” Mẫu thân thì thào.

“Nương, là ta a! Người không có nằm mơ.” Lòng ta đau xót, có chút kích động bắt lấy tay nàng.

“Liên Nhi, Liên Nhi, nương rất lo lắng cho người.....” Mẫu thân nói xong, nhưng lại rớt xuống một giọt lệ.

Ta chấn động giống như bị sấm đánh, trong lòng một trận bối rối, cảm giác áy náy mãnh liệt nháy mắt bao phủ lấy ta.

Ta, ta mấy ngày này đến tột cùng đang làm cái gì? Vậy mà hoàn toàn quên mất mẫu thân, ta sao có thể như vậy..... Mà mẫu thân còn lo lắng cho ta như vậy. Nữ nhân xinh đẹp như thế, đều là bởi vì ta, mới biến thành như vậy.....

“Nương, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người.” Ta nhẹ giọng đồng ý.

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra thân ảnh thon dài của phụ thân, trong lòng phiền muộn không nói thành lời. Ta đến tột cùng là phiền muộn cái gì?

Như thế, ta ở Vọng Nguyệt bốn gia được nửa tháng, ở cùng với mẫu thân. Chính thức mà nói là, Vọng Nguyệt Mộng thấy ta đáng yêu linh hoạt, liền muốn giữ ta ở bên người hầu hạ, nhưng Vọng Nguyệt Tịch không muốn, đành phải lo liệu trước như vậy, chờ nửa tháng sau nói tiếp.

Tiểu Tịch lúc gần đi, có ý tứ nói: “Mỗi câu chuyện đàm mĩ, diễn viên sẽ có một hai chương ngại, một khi vượt qua, đó là hạnh phúc. Linh Linh, cố lên!”

40. Chương 40: Tên Tiểu Quỷ Thích Bám Lấy Người Khác

Đây là lần thứ mấy?

Ta vô lực nhìn tiểu quỷ bên người, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

“Tiểu Linh ” Tiểu quỷ bắt đầu làm nũng.

Không nhìn.

“Tiểu Linh ”

Tiếp tục không nhìn.

“Tiểu Linh ” Tiểu quỷ có tinh thần chết tiệt bám riết không tha.

“Đủ rồi! Người đang chiêu hồn à?” Ta đột nhiên ngồi dậy, đối diện trợn mắt nhìn tiểu quỷ đang nhàn hạ thoải mái nằm trên cái giường thuộc về ta.

Đúng, đây là giường của ta. Tiểu quỷ này hiện tại đang nằm trên giường của ta! Còn cười đến như vậy!! Đây là lần thứ mấy? A? Đây là lần thứ mấy! Từ khi ta ở lại Vọng Nguyệt bốn gia, đã có mười ngày rồi, tiểu

quỷ kêu Vọng Nguyệt Kỳ này, cũng dính lấy ta mất một tuần. Khác ta không nói gì, ban ngày nó có bám ta thế nào, đến thời gian đi học cũng sẽ biến mất một chút, làm cho ta thở ra, để người khác chịu không nổi chính là buổi tối thật vất vả đuổi nó đi, buổi sáng hôm sau tỉnh lại tự nhiên đã nhìn thấy khuôn mặt của nó! Trời ạ, nơi này của ta tốt xấu cũng coi như khuê phòng của cô nương nhà người ta đi? Nó là vào bằng cách nào?

Vọng Nguyệt Kỳ giả bộ ủy khuất nhìn ta, đôi mắt thật to tròn tròn lấp la lấp lánh, phần thần bĩu ra, quả nhiên là thanh tú như hoa..... Đáng tiếc, gặp phải ta đây không hiểu phong tình.

Ta nhẹ dụi mắt, ngáp một cái nho nhỏ, nhìn ngoài cửa sổ sắc trời còn sớm, nằm xuống, đắp chăn kỹ.

“Tiểu Linh”

“Im lặng! Nếu không ta đá ngươi xuống.”

Tiểu quỷ lập tức không có thanh âm, qua một lát, ngay khi ta sắp ngủ, nó đã trườn lại. Đầu tiên là thân mình dán vào sau lưng ta, tiếp theo đầu để sát gáy của ta, sau đó một tay đưa lại ôm lấy thắt lưng của ta. Vốn định không nhìn gì hết, nhưng mà nó một hít một thở không khí chung quanh quấy rầy thần kinh của ta nghiêm trọng.

Đáng chết! Tim đập bắt đầu nhanh không thể khống chế.

“Không cần dựa vào gần như vậy, ta ngủ không được.” Nói xong, ta xích vào phía trong giường.

Tay trên lưng căng thẳng, không tiếng động ngăn động tác của ta, lời nói kế tiếp của Vọng Nguyệt Kỳ làm cho cơ thể của ta cứng đờ.

“Tiểu Linh, ta phát hiện một bí mật.”

Lòng ta lộp bộp một chút.

“Cái gì..... Bí mật?”

Nó phát hiện cái gì? Chẳng lẽ là..... thân phận của ta? Phát hiện ta là đứa con của Vọng Nguyệt Mộng? Mấy ngày này, ta quả thật cùng mẫu thân quá mức thân mật. Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

“Tiểu Linh, ngươi, đang khấn trương?” Người sau lưng khẽ cười một tiếng, làm ta nổi da gà ầm ầm.

“Sao có thể?” Ta ngằm nắm chặt tay.

“Muốn biết sao không?” Nó thổi khí bên tai ta, ngữ điệu kia, cực kỳ giống mèo đùa giỡn chuột.

Ta trầm mặc.

“Tiểu Linh, ngươi nam phần nữ trang, có mục đích gì?” Thanh âm nháy mắt liền lạnh xuống.

Vừa dứt lời, nó bỗng nhiên cầm giữa hai chân ta..... bộ vị chỉ có ở phái nam kia! Ta cả người run lên, trong óc trống rỗng.

“Buông tay!” Hảo dọa người, nơi tư mật như vậy.....

“Trả lời ta.” Thanh âm lạnh như băng. Cùng lúc đó, lực đạo trên tay tăng thêm.

“Tê ——” ta hít một hơi khí lạnh.

Bộ phận nam tính này thật đúng là yếu ớt

“Ta nói ta nói!” Đầu óc lập tức xoay tròn.”Ta mới ra sinh liền sinh bệnh nặng, một vị cao tăng đắc đạo nói ta phải nam phần nữ trang mới có thể khu trừ bệnh ma, sau khi thành niên mới có thể khôi phục thân nam nhi..... Cho nên, cho nên..... Ta không phải cố ý.”

Nói xong lời cuối cùng ta càng ngày càng nhỏ tiếng, bản thân cũng chưa tin tưởng có thể lừa gạt được. Ta như thế nào nghĩ ra lời nói dối ngay cả tiểu hài tử ba tuổi cũng sẽ không tin này hả? Hẳn là nên đổi một lý do khác mới đúng a! Làm sao bây giờ? Ta sẽ không bị đuổi ra chứ?

“Thật không?” Nó dừng một chút, “VẬY, ta đã biết bí mật này có ảnh hưởng gì với người không?”

“Chắc là..... Không có.”

Không phải đâu? Nó tin?

Vọng Nguyệt Kỳ nhào qua phía ta, lại ôm ta.”Tiểu Linh, ta làm người đau sao?”

“Cũng không sao.....”

Nói thật, ta sợ hãi. Lúc trước nhìn thấy nó, ta thực giết mình, đứa nhỏ lớn lên ở nơi vọng tộc này thế nhưng có thể đơn thuần như thế, thật sự là rất khó có được. Nhưng mà ta sai lầm rồi, sao mà đơn thuần nổi? Nó chỉ là che dấu khá tốt mà thôi.

“Bất quá, cho dù Tiểu Linh là nam hài, cũng phải gả cho ta nga!”

Gì?

Ta một phen đẩy nó ra, lại ngồi xuống, không dám tin nhìn nó.

Lại là một tên GAY! Có lầm hay không? Nơi này không lo lắng vấn đề hậu đại sao? Như thế nào một đám đều thích nam nhân?

“Cha nương người sẽ không đồng ý đâu.”

“Tiểu Linh đang thay ta lo lắng sao?” Nó cười đến thực lấp lánh.

Thiên tài thay người lo lắng! Ta trừng mắt nhìn nó.

“Không quan hệ, ta sẽ cố gắng vì hạnh phúc của chúng ta.”

Trời ạ, ai tới nói cho ta biết đây không phải sự thật đi?

41. Chương 41: Phiền Toái Đến Đây

Ngày đó lúc sau, ta liền trốn tránh Vọng Nguyệt Kỳ, một tiểu quý lòng dạ thâm sâu như thế, không thể trên vào, ta còn không thể không trốn sao? Đáng tiếc, sự thật chứng minh, ta quả nhiên trốn không nổi. Mặc kệ ta đi đến đâu, tiểu quý này tựa như oán linh vậy, cả ngày chuyển động bên người ta. Thêm nữa tại nơi không quen thuộc này, phạm vi hoạt động của ta giới hạn trong tiểu viện tử của mẫu thân cùng hoa viên phòng bếp linh tinh thôi, cho nên trên cơ bản chỉ cần ta vừa quay đầu, là có thể nhìn thấy tiểu quý kia cười hì hì rồi. Hạ nhân khác thấy ta cùng tôn thiếu gia quan hệ “thật là thân mật”, cũng liền khách khách khí khí với ta. Ở trước mặt mọi người, ta cũng không dám vô lý với nó, mặc công người khác nói ta không biết tốt xấu, khiến cho công phần.

“Cáp, người hiện tại chính là tiểu tiểu tỷ nữ lột mắt xanh tôn thiếu gia nha. Một câu chuyện tình yêu cô bé lọ lem vượt qua thật mạnh trở ngại cùng vương tử bạch đầu giai lão cứ như thế triển khai!” Tiểu Tịch đầu ngửa lên, hai tay nắm lại để trước ngực, mắt như sao chẹt lóe ra dạng con gái mê mẩn.”Sau đó vương tử phát hiện cô bé lọ lem kỳ thật là mỹ thiếu niên, mẫu thuẫn hồi lâu, cuối cùng vì mỹ thiếu niên lê hoa đại vũ đau khổ cầu xin, cùng tự thân hừng hực dục vọng, hóa thành lang ăn y luôn, hết,! Nga ha ha ha ha ”

Ta nắm chặt chén trà trên tay, cố nén xúc động muốn quăng nát nó. “Người có thể đi rồi, ta còn muốn đi mẫu thân với chơi cờ.”

“Ha ha, Linh Linh, ta nói với người nga!” Tiểu Tịch nhích qua, “Người cùng phụ thân người, hấp dẫn nga!”

“Nga? Nói như thế nào?” Ta dường như không có việc gì nhấp một miệng trà.

“Hi hi!” Nhỏ che miệng cười trộm, “Người kỳ thật có muốn biết không?”

“Không nói thì thôi!” Ta quay đầu không nhìn nhỏ.

“Được rồi mà! Ta nói là được. Phụ thân kia của người nha! Mỗi ngày hé ra gương mặt ‘ oán phu ’, trên mặt viết ‘ ta thiệt là cô đơn ’——”

“Người có thể đi rồi!” Thật sự là nghe không nổi nữa.

Ta đột nhiên đứng lên, còn chưa đi tới cửa, chợt nghe tiếng đập cửa làm lẽ. Mở cửa ra, là một gã sai vặt lạ mặt.

“Sở Thu Linh?” Gã sai vặt bộ mặt cứng ngắc.

“Phải”

“Đại phu nhân gọi người, theo ta đi một chuyến đi.”

Đại phu nhân?”Nga, hảo. Xin cho ta vào thu thập một chút, sẽ đi ngay.”

“Nhanh lên.”

Đáp ứng, ta đóng cửa lại.

“Tiểu Tịch, Đại phu nhân là ai a? Vì cái gì gọi ta?”

Ngẩng đầu lại thấy Tiểu Tịch vẻ mặt lo lắng.

” Đại phu nhân chính là nương của Vọng Nguyệt Kỳ, ta cũng chưa thấy qua mấy lần. Còn gọi người đi, lai giả bất thiện a! Bất quá người dù sao cũng là người của ta, nàng hẳn là sẽ nể mặt mũi ta. Tóm lại người cẩn thận chút.”

Lòng ta lộp bộp một chút.

Nhiều ngày thế này, ta cảm thấy thiếu chút gì đó. Nếu đây thật sự là vở kịch cô bé lọ lem bình thường, sẽ xuất hiện bên thứ ba thúc đẩy hoặc gây trở ngại tình yêu phát triển hoặc là đại nhân vật phản diện. Quả nhiên, xuất hiện sao? Vị Đại phu nhân này, có phải chính là đại nhân vật phản diện trong truyền thuyết không mà? Nhưng mà mặc kệ ta có nguyện ý hay không, vẫn là phải đi.

Thật cẩn thận theo sát gã sai vặt mặt không chút thay đổi, đi tới một đoạn đường rồi tương đối lớn, mới vừa nhìn, có thể thấy nơi mẫu thân ở là cỡ nào hẻo lánh.

“Chờ.” Gã sai vặt vẫn luôn là mặt “béo phệ” bỏ xuống những lời này rồi liền vào phòng, để lại ta một mình khấn trương.

Không biết Đại phu nhân là loại người gì a? Nguyên trời phù hộ ta.....

Rất nhanh, trong phòng truyền ra một tiếng “Tiến vào”. Ta cả kinh, vỗ vỗ ngực, ức chế trái tim đập quá nhanh một chút, đẩy cửa ra đi vào.

Bên trong bầu không khí yên tĩnh làm cho người ta khấn trương, ta rất nhanh nhìn quét qua bốn phía một chút, cúi đầu nhìn đất.

Bên trong lầy màu tím làm chủ đạo, có thể thấy được chính là trên tường giữa hai câu đối treo một bức tranh phong cảnh siêu lớn. Vừa mới không cẩn thận nhìn thấy, phu nhân mặc tử y ngồi ngay ngắn bên trái nhụyến tháp hẳn chính là nữ chủ nhân gian phòng này—— Đại phu nhân.

“Người chính là Sở Thu Linh?” Chậm rãi vang lên.

“Dạ.”

“Ngẩng đầu lên.”

Đây là ý tứ gì? Nhìn xem hồ ly tinh câu dẫn con người là bộ dáng gì sao? Bất quá không có biện pháp, tình thế mạnh hơn con người, dù không muốn thế nào cũng phải nghe theo.

Ngẩng đầu, phu nhân cách đó không xa đồng thời cũng giương mắt. Thản nhiên liếc ta một cái, chọn mi, buông khăn tay đang thêu gì đó trên tay xuống.

“Bộ dạng thật ra cũng thật xinh đẹp.”

Câu này hoàn hảo, không phải có gì đó khó nghe.

“Nghe nói, người gần đây cùng tôn thiếu gia rất thân mật?” Nàng lại cầm kim trong tay, thêu gì đó lên khăn.

Nhanh như vậy vào chính đề? Ta phải nói gì đây? Nói đùa con người giống như da trâu quần lầy ta? Nói ta ước gì quãng nó đi? Hay là nói xin ngài thương xót, mau quần giáo quần giáo đưa con người đi? Nếu ta nói như vậy, coi như thực ứng với câu “Đi thẳng vào, nằm đi ra”. Cho nên ta lựa chọn trầm mặc, nhưng mà cho dù như vậy ——

“Vả miệng.”

?!

Không đợi ta phản ứng lại, đã người bắt lấy từ phía sau, tiếp theo một người dáng vẻ là thị nữ đi đến trước mặt ta, thấy hoa mắt, cùng với tiếng “ba ba” rõ ràng, hai má của ta lập tức đau đớn như bị phỏng.

Vì cái gì? Vì cái gì đánh ta? Ta cũng không có làm sai cái gì a!

“Biết sai rồi sao?”

“Không biết!” Từ nhỏ đến lớn, ta đâu chịu nổi ủy khuất như vậy.

“Tiếp tục.” Nữ nhân cao cao tại thượng kia vô tình ra lệnh.

Ta hoảng sợ trợn to mắt, ra sức giãy dụa.”Không! Đừng!” Nhưng mà vô ích, tay của thị nữ kia đúng là sức lớn, mặc kệ đánh bao lâu vẫn là hữu lực như nhau. Người chung quanh đều bình tĩnh mà nhìn, giống như đang nhìn trình diễn nhảm chán đều có, biểu tình chết lặng.

Sợ hãi cùng ủy khuất vô biên vô hạn tràn lên, cuối cùng hóa thành nước mắt ầm ầm tràn mi mà ra. Mặt giống như đã muốn đau chết lặng, chỉ có một vị tanh tanh bắt đầu tràn ra ở miệng. Chảy máu..... sao? Thật sự là thiệt thảm! Rõ ràng cái gì cũng chưa làm, cũng bị đối đãi như vậy, hạ nhân thời cổ thật sự không được coi là người mà.....

“Lúc này biết sai chưa?” Thanh âm lạnh như băng khiến kẻ khác sợ hãi lại vang lên.

Dừng lại à? Hai lần hành hình cũng có thời gian thở sao?

“Còn thỉnh..... Khụ, phu nhân minh kì.” Không có ai phía sau, ta lập tức xụi lơ trên mặt đất.

Đại khái là cảm thấy trừng phạt ta đủ rồi, Đại phu nhân phóng nhẹ ngữ khí.”Ta cũng không phải cố ý làm khó người, chính là nô tài nên có quy củ của nô tài..... Cúc Nhi, nói với bé ấy đi.”

“Dạ, phu nhân.”

Thị nữ vừa rồi khí lực rất lớn kia lại đứng trước mặt ta, ta theo bản năng run lên.

“Thứ nhất, chủ tử hỏi, làm nô tài nhất định phải trả lời. Thứ hai, không thể tự xưng ‘ ta ’ trước mặt chủ tử, phải xưng là ‘ nô tài ’ hoặc ‘ nô tỳ ’. Thứ ba, nhất định phải tôn trọng chủ tử!”

“Biết sai rồi?”

“Dạ, nô tỳ biết sai.” Cười khổ.

“Nhớ kỹ thân phận nô tài của mình, không nên có ý tưởng không nên có.....” Dừng một chút, “Hiểu chưa?”

“Dạ, nô tỳ hiểu được.”

“Đi xuống đi.”

42. Chương 42: Cách Tiểu Tịch An Ủi

Gió lạnh cuối mùa thu giá buốt thổi qua, mang theo vài chiếc lá rụng khô vàng, xoay tròn, bay ra xa, cuối cùng biến mất ở góc mái hiên. Loài hoa trắng không biết tên trên đầu theo gió xào xạc, ánh mặt trời tái nhợt vô lực tràn ngập cả không gian, có vẻ thê lương vô cùng. Thật đúng là hợp với tình hình.....

Ta nắm thật chặt quần áo trên người, thân thể hơi hơi ngửa ra sau, tựa vào trên tường, thở dài.

Lạc đường rồi! Từ căn phòng như ác mộng kia đi ra đã lâu, một lòng thầm nghĩ tìm góc không người khóc lớn một hồi, lại không biết đi đến nơi nào đây, phía trước lo lắng nhớ kỹ đường cũng vô dụng. Thật sự là..... chán a! Không nghĩ tới tình tiết kịch khuôn sáo cũ thường xuyên trình diễn trong phim truyền hình thật sự sẽ phát sinh trong hiện thực, còn phát sinh trên người ta. Cáp, lại nói tiếp, ta thật giống Tử Vi bị kêu đến Khôn Trữ cung gặp đòn hiểm mà! Đồng dạng là bị hiểu lầm là hồ ly tinh, ta còn thảm hại hơn một chút, người ta là cùng phụ thân thân cận một chút. Ta thì sao? Một tên không thể ở chung nổi, đối nó còn không có nửa điểm ý tứ..... Thật sự là oan a!

“Ai đó?” Bỗng nhiên một tiếng quát nhẹ cắt ngang ta hồi tiếc tự than.

Ta giương mắt, khoe miệng gọi lên. Cáp, đầu sỏ gây chuyện đến kìa.

“Tiểu Linh? Người như thế nào.....” Nó đầu tiên là kinh ngạc, lập tức nhăn mi lại, “Ai đánh người?”

Ta vẫn mỉm cười, kéo theo thương trên mặt, hơi hơi có chút đau đớn.”Tôn thiếu gia, có thể thỉnh ngài mang ta trở về không? Ta lạc đường.”

“Tiểu Linh, người.....” Nó vẻ mặt chần chờ, đại khái là không nghĩ đến ta chịu thương còn có thể cười ra.

“Tôn thiếu gia không muốn hạ mình?” Ta chọn mi.

Nó thở dài một tiếng, “Đi thôi.”

Dọc đường đi bọn ta đều không nói chuyện, nó vài lần muốn nói lại thôi, ta cũng làm như không có thấy. Nhanh đến cửa tiểu viện, ta đánh võ yên lặng.

“Tôn thiếu gia, hy vọng ngài về sau không cần lại ‘lọt mắt xanh’ với tiểu nhân nữa, làm nô tài thừa nhận không nổi.” Trước sau không nhìn nó, nói xong ta xoay người bước đi.

“Tiểu Linh ——”

“A, còn có, về bí mật kia..... Ngài muốn thế nào liền như thế này đi!” Ngắt lời nó, ta khoát tay về phía sau, ý bảo nó có thể đi rồi.

Vừa mới vào phòng, không đợi ta nghỉ để, nương cùng Tiểu Tịch liền một trước một sau đi đến.

“Liên Nhi, người như thế nào.....” Nương che miệng lại, bộ dáng bị rất lớn đả kích, bước nhanh đi tới ôm ta vào trong ngực.

Ta có chút dở khóc dở cười, “Nương, người rất khoa trương rồi!”

“Liên Nhi, người như thế nào bị đánh thành dạng này? Đau không?” Mẩu thân ngẩng đầu, dáng vẻ nước mắt lưng tròng nhìn ta thương tiếc.

“Nương, không có việc gì không có việc gì. Không cần kích động, thầy thuốc nói người không thể chịu kích thích, nếu té xỉu ta cũng chỉ có thể lấy cái chết tạ tội ” ta nửa vui đùa, nâng mẩu thân từng có kinh nghiệm té xỉu dậy.”Ta thượng dược sẽ không có việc gì. Nương, người đi về ngủ trước đi! Thời gian ngủ là có quy định nga! Buổi tối ta cùng người ăn cơm.....”

Thật vất vả khuyên nương đi rồi, ta leo lên giường ngã xuống, nhắm mắt lại.

“Thực xin lỗi, Linh Linh.”

“Không có việc gì. Loại chuyện này, người lại đoán không được.” Mở mắt ra, nhìn Tiểu Tịch vẫn là tự trách.”Được rồi, nhanh thượng dược cho ta. Nữ nhân kia, thật đúng là ngoan độc! Không biết có thể hủy dung hay không a ”

Tiểu Tịch cau mày, tay cầm bông có chút run rẩy, “Linh Linh, muốn khóc liền khóc đi! Vai của ta có thể cho người mượn dựa vào nga ”

“Ta đã khóc rồi, không có việc gì.”

“Linh Linh!” Nhỏ vô cùng nghiêm túc nhìn ta, lại bỗng nhiên tràn ra một nụ cười, “Nghẹn đối thân thể không tốt nga! Cần thận nội tiết mất cân đối.....”

Ta nhếch môi, cho nhỏ một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn. Một phen kéo nhỏ qua, cái trán để trên vai nhỏ. Chỉ chốc lát nước mắt đã ẩm cả quần áo nhỏ.....

“Hiện tại thống thống khoái khoái khóc đi, sau khi trở về cũng đừng ôm cha người khóc a hẳn sẽ hủy đi vương phủ đó.”

“Người chỉ là muốn tránh cái này đi?”

“Bị người phát hiện ”

Khóc một hồi, Tiểu Tịch một bên thở dài “Loại chuyện này ta quả nhiên làm không được” một bên thật cẩn thận thương được cho ta.

“Tê —— đau! Người nhẹ tay sẽ chết à!!”

“Người ta chẳng phải nói là không có kinh nghiệm rồi sao?” Tiểu Tịch giả bộ ủy khuất nhìn ta liếc mắt một cái, “Ta cũng không phải Độc Y phụ thân của người..... Người chuẩn bị khi nào thì trở về a?”

Ta có điểm không thích ứng đề tài đột nhiên chuyển biến, sững sốt một chút.

“Ân, chắc nên đi trở về.....”

“Về sau nếu nhớ nương người, có thể dễ dàng đến Mộc vương phủ. Người ở nơi này, rất ủy khuất. Nếu lại có cái gì không hay xảy ra, ta như thế nào công đạo với cha người nga!”

“Ách..... Không hay xảy ra? Người cũng mong là có đi?”

“Người ta nào có ”

Một buổi chiều chấm dứt với ta cùng Tiểu Tịch vô bổ nói chuyện tào lao, kỳ thật ta biết, nhỏ đang dùng phương thức bạn thân an ủi ta. Còn rất dễ chịu, đến giờ ăn cơm chiều, ta đã có thể đem chuyện bị đánh ra mà cười nói.

43. Chương 43: Chuẩn Bị Chuyển Nhà

Đến lúc đi, tránh không được cùng nương lưu luyện chia tay một phen. Bỗng nhiên phát hiện, mẫu thân càng ngày càng thích khóc, hành vi cũng càng ngày càng giống đứa nhỏ, giống như càng sống càng nhỏ lại. Một người mẹ giống đứa nhỏ, một đứa con giống đại nhân, thật đúng là một tổ hợp kỳ quái. Thở dài một tiếng, ta ngồi vào kiệu.

Khi sắp về đến Vương phủ, ta đột nhiên có điểm khẩn trương. Không biết phụ thân thấy ta dạng này sẽ có phản ứng gì..... Vì cái gì khẩn trương nha? Cũng không phải ta sai..... Nhưng mà tuy là nghĩ như vậy, khi ta chân chính đối mặt phụ thân, vẫn là cẩn thận không chế hô hấp.

“Phụ thân.....” Nhìn phụ thân tựa hồ tiêu tụy không ít, ta cẩn thận kêu một tiếng.

“Lại đây.”

Ta do dự một chút, vẫn là bước qua.

Phụ thân sẽ không đánh ta đi? Ta rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Phụ thân thương ta như vậy, như thế nào lại đánh ta mà? Cơ mà, vì cái gì ta cảm thấy được phụ thân đang tức giận?

“Phụ thân, người..... tức giận?”

“Người nói thử?” Hắn cong môi, một tay xoa hai má của ta, tinh tế vuốt ve.”Như thế nào không yêu quý chính mình như vậy mà?”

Ta hạ mắt.

“Liên Nhi, không biết phụ thân sẽ thương tâm sao?”

“.....”

“Xem ra, Liên Nhi vẫn là không hiểu chuyện a! Nhớ rõ ta nói cái gì không? Ta sẽ không để bất cứ kẻ nào thương tổn ngươi! Vậy mà mới gần nửa tháng, ngươi lại bị thương..... Ngươi không biết, tâm phụ thân sẽ đau sao? Là ta không bảo vệ tốt ngươi! Là ta ——”

“Phụ thân! Ngươi như thế nào nói như vậy? Là Liên Nhi không bảo vệ tốt chính mình, là Liên Nhi không hảo hảo yêu quý chính mình, là ta sai a! Phụ thân không có trách nhiệm gì hết!”

Vì cái gì phụ thân lại bởi vì loại việc nhỏ này mà thống khổ như thế tự trách như thế mà? Vì cái gì đột nhiên, ta có cảm giác có lỗi thật sâu như vậy mà? Ta như thế nào có thể làm phụ thân thương ta như vậy tự trách chính mình mà? Ta như thế nào có thể làm nam tử xinh đẹp như thế thương tâm mà?

“Như vậy Liên Nhi, hứa với ta.” Phụ thân thanh âm nặng lại vững vàng hơn, “Hứa với ta —— vĩnh viễn ở bên ta, hơn nữa, hảo hảo bảo hộ chính mình.”

Hắn mắt sáng như đuốc, dừng ở ta, giống như muốn xem cả linh hồn của ta vậy.

“Ta hứa với phụ thân, vĩnh viễn ở bên phụ thân, hơn nữa hảo hảo bảo hộ chính mình.”

Phụ thân nở nụ cười, giống như tất cả ánh mặt trời đều tụ vào nơi đó, chói mắt lợi hại, ta cũng ngây ngây ngốc ngốc nhếch môi. Cho tới bây giờ đều biết nói phụ thân là mỹ nam tử không hơn không kém, ở bên hắn nhiều ngày như vậy, ta cũng dần dần miễn dịch. Thế nhưng một nụ cười như vậy, lại làm cho tâm ta run rẩy một chút. Là bởi vì nửa tháng không nhìn thấy phụ thân sao? Vì cái gì giờ khắc này ta phát hiện, ta là nhớ hắn đến thế.

Lúc ấy không biết, sau này nhớ tới, ta không khỏi một trận ác hàn. Trời, trời, trời ạ! Ta như thế nào “Quỳnh Dao” như vậy? Tiểu Tịch nếu biết, nhất định sẽ khinh bỉ tử ta.

Vài ngày sau đó, phụ thân đột nhiên nói với ta: “Liên Nhi, tiền của chúng ta dùng cũng không còn nhiều lắm.”

Ta lúc đó cũng sốt một chút. Nói cách khác, bọn ta đang khủng hoảng kinh tế? Quả nhiên không lo nhà cửa không biết củi gạo quý, ta từ khi đến thế giới này, cho tới bây giờ không lo lắng vấn đề trả tiền mà! Mặc dù không phải sinh ra trong nhà phú quý, nhưng ta cũng vẫn đều là mặc đồ thì giờ tay cơm đến thì há mồm, thật là nên kiểm điểm một chút. Vì thế ta thực tích cực nghĩ đối sách ——

“Chúng ta nên như thế nào kiếm tiền mà?”

“Liên Nhi cho rằng thế nào?” Phụ thân nhếch môi, lộ vò trái nho hồng tím đưa đến bên miệng ta.

Ta không khách khí nuốt vào, liếm liếm môi, “Chúng ta khai y quán đi!”

Ha ha ha ta thật sự là thiên tài! Chúc nghiệp thích hợp với phụ thân như vậy cũng được ta nghĩ ra

“Vậy cứ theo lời Liên Nhi nói đi.” Phụ thân tươi cười không thay đổi, lại bóc vỏ nho đưa đến bên miệng ta.

Ta ở một bên đắc chí.

“Quá vài ngày, chúng ta đi ra ngoài tìm nhà. Hợp ý, liền dọn vào. Được không?”

“Dọn?” Chúng ta không phải ở Vương phủ sao?

“Liên Nhi, chúng ta ở Vương phủ cũng đã được một thời gian rồi, cho dù là đã cứu thế tử, luôn phiên toái Vương gia Vương phi cũng là không tốt.” Phụ thân sờ sờ đầu ta.

“Nhưng mà.....”

“Về sau cũng không phải không thấy được, chúng ta vẫn là ở Thương Đô a!” Phụ thân cười ôn nhu cực kỳ.

“Phải rồi.” Luôn ở lại Mộc vương phủ cũng không phải biện pháp.

Sau đó ta đi nói lời từ biệt với Tiểu Tịch, đáng tiếc bộ dáng Tiểu Tịch rất có ý kiến.

“A a a! Hắn tuyệt đối là cố ý!” Tiểu Tịch “Ba” một tiếng đem chén trà nặng nề đập trên bàn, sắc mặt dữ tợn.

“Người đang nói cái gì a? Ở Vương phủ dù sao không tiện.....”

“Có cái gì không tiện? Đây là nhà của ta! Ở nhà ta là quá tiện rồi, chúng ta có thể mỗi ngày cùng một chỗ a!”

Ta thở dài. “Tiểu Tịch, ngoại nhân cũng không biết chúng ta là quan hệ bạn bè. Người đối tốt một tiểu nam hài như thế, người khác sẽ nhân thọai đó.”

“Ai dám! Nói sau, ta có thể tuyên bố với mọi người chúng ta là bạn vong niên a!” Tiểu Tịch không thuận theo ồn ào.

“Tiểu Tịch, người phải nhớ kỹ, thân phận người hiện tại chính là Vương phi! Người như vậy, Vương gia sẽ gặp phiền toái cho coi.”

“Có thể có phiền toái gì chứ?” Bất mãn nói thầm.

“Tiểu Tịch, người cũng thay ta ngẫm lại đi a! Nơi này dù sao không phải nhà của ta a!”

Tiểu Tịch thấy ta ý chí kiên định, không có đường sống quay lại, cũng liền không thể nề hà đồng ý, bất quá vẫn không được tự nhiên.

“Khẳng định là phụ thân kia của người ghen tị chúng ta quan hệ thân mật!”

“Tiểu Tịch ——”

“Được rồi được rồi! Người liền cùng phụ thân thân ái của người xây một gia đình hạnh phúc mỹ mãn đi ” nói xong còn đen tối nháy mắt với ta mấy cái.

Ta tức giận huyết một cái xem thường, cười khổ. Tiểu Tịch dường như không có việc gì nhận ta xem thường, ngược lại cười cười làm cho ta lo lắng.

“Không phải ai cũng đều là GAY mà.....” Ta vô lực.

“Vậy người mau cùng cha người có chút tiến triển đi a!”

“Tiểu Tịch, loại chuyện này, là người tình ta nguyện.” Ta tiếp tục vô lực.

Tiểu Tịch đột nhiên giống như phát hiện tân đại lục, trong ánh mắt lóe lục quang sâu kín, neho mắt cười đến giống một con mèo ăn vụng. “Nga? Nói như vậy —— ân?”

“Ân cái gì ân!” Ta đẩy thân thể nhỏ càng ngày càng dựa vào ra, “Người nặng quá a! Nên giảm béo đi?”

“Nga ha hã ha hã Linh Linh, chuyển hướng đề tài là không đúng nga!” Tiểu Tịch khẽ che khóe miệng, lại phát ra tiếng cười ba đoạn đúng kiểu nữ vương kinh điển, một bên nháy mắt với ta, “Nói! Có phải không chịu nổi mị lực của mỹ nhân phụ thân kia, coi trọng người ta rồi?”

Mặt ta có chút rất nhỏ nóng lên, không mở mắt, bỗng nhiên không dám nhìn nhỏ. “Nào có!”

“Thẹn thùng rồi, còn nói không có dù sao thời gian của các người còn nhiều mà, hảo hảo bồi dưỡng cảm tình đi!” Tiểu Tịch vỗ vỗ đầu của ta, bộ dáng rất có kinh nghiệm.

Phải không? Nhưng mà cho dù có nhiều thời giờ bao nhiêu, phụ thân vẫn là phụ thân, hấn sẽ không thay đổi thành thân phận gì khác mà.

Làm như nhìn ra sầu lo của ta, Tiểu Tịch một phen nắm lấy hai má của ta, cười nói: “Mĩ đặc tư bang uy [Gin: ta không biết đây là cái gì =.=] —— không đi đường tâm thường! Ta chính là xuyên qua, phải tin tưởng—— hết thấy đều có có thể!”

Ta có chút thẩm đạm kéo kéo khóe miệng.

44. Chương 44: Hôn Ngủ Ngon

Bọn ta ở thành tây cũng chính là một con đường lớn đỉnh phần hoa trong khu bình dân mua một ngôi nhà, đối mặt ngã tư đường chính là một phòng nhỏ, hướng vào trong là một tiểu viện tử, còn có hai cây lê. Chung

quanh có hai ba gian phòng, khéo léo lung linh, bên ngoài cửa sau là một ngõ nhỏ yên lặng. Cơ bản ta đều thực vừa lòng, duy nhất làm cho ta rối rắm chính là —— phố đối diện cư nhiên là Thương Đô hoa phố nổi tiếng toàn quốc!! A a a —— phụ thân như thế nào chọn một nơi như vậy a? Còn không sợ dạy hư tiểu hài tử! Cách thật xa có thể ngửi được mùi hương nồng đậm kia, xem kia quần áo xanh đỏ tím vàng phiêu phiêu..... Ai! Quả nhiên là ngợp trong vàng son.

Hỏi phụ thân nguyên nhân, phụ thân buông được thảo trong tay, vỗ vỗ đầu ta, khéo miệng gọi lên mỉm cười.”Liên Nhi cũng biết, nơi trắng hoa này, nhất định cần được *** thầy thuốc. Huống hồ, cũng là bởi vì hoa phố kia, nơi này giá đất có vẻ phải chăng. Nhất cử lưỡng tiện, có sao mà không làm mà?”

Ách..... Ra vẻ là rất có kinh nghiệm. Ta khéo miệng run rẩy, đoán phụ thân cùng bạn Phượng Dự hẳn là chơi rất thân, đều là hồ ly gian thương thôi!

Sau đó, phụ thân đào đất ở tiểu viện tử lên, xới xới đất, gieo chút được thảo, lại làm một vòng hàng rào vây quanh bên ngoài. Sau đó bị ta mãnh liệt yêu cầu, phụ thân tìm chút mầm hoa tuyết gieo ở góc tường, chờ nó hoa hoa lệ lệ bò lên tường. A, quên nói. Hoa tuyết, chính là loại hoa xinh đẹp ở trên tường Vọng Nguyệt bốn gia gieo trồng, thu đông nở hoa, xa xa nhìn giống tuyết ấy.

Y quán không quá lâu liền khai trương, sinh ý ngay từ đầu thường thường thản nhiên, sau lại bởi vì phụ thân y thuật kỹ càng, cứu sống mấy người bệnh thầy thuốc khác chê, cũng có chút danh tiếng. Thêm vào đó, bởi vì phụ thân đối mọi người trong thanh lâu thái độ bình thường, không khinh bỉ khinh thị, thậm chí có khi còn có chút a dua [hân.....]. Có thể không a dua sao? Một đám này đều là thần tài a! Cho nên còn có người hoa phố tìm tới cửa, muốn phụ thân đi làm chuyên chúc y sư của cái lâu nào đó cái các nào đó cái viên gì gì đó. Đùa hả! Dựa vào cái gì? Chuyên chúc y sư? Có nhiều tiền cũng không thể đi! Nhưng mà nhưng mà, phụ thân cư nhiên còn nói phải cân nhắc!

Tiền người của cái các gì gì đó đi rồi, ta bĩu môi, biểu hiện bốn đại gia ta hiện tại không, cao, hứng.

“Phụ thân, người vì cái gì phải lo lắng? Giống lần trước trực tiếp từ chối hẳn thì được rồi nha!” Ta lười kéo vạt áo phụ thân, đi theo phía sau hẳn bắt măn hỏi.

“Lần này tiền có vẻ nhiều a! Phụ thân đương nhiên phải cân nhắc.” Không nghĩ tới phụ thân nhìn cũng chưa nhìn ta, đương nhiên trả lời.

Ta giật mình mở lớn mắt, có chút sốt ruột lại kéo kéo góc áo phụ thân.”Trong nhà lại không có tiền sao? Nhất định phải dùng phương pháp này sao?”

Phụ thân không trả lời, chỉ là xoay người sờ sờ đầu ta.

“Không thể dùng phương pháp khác kiếm tiền sao? Cho dù không có, cũng có thể đi tìm Tiểu —— khụ Mộc Vương phi a! Nàng thích ta như vậy, nhất định sẽ đáp ứng cho vay tiền. Thêm nữa, phụ thân là ân nhân cứu mạng thể tử, mượn chút tiền Vương gia cũng sẽ không phản đối đi?”

Thấy phụ thân vẫn là trầm mặc, ta nóng nảy, rõ ràng xuất ra đòn sát thủ.

“Ta không muốn phụ thân đi – ta không muốn phụ thân đi – ta không muốn phụ thân đi – ta không muốn phụ thân đi – ta không muốn phụ thân đi mà!” Ta ngồi xuống trên mặt đất, gào um sùm, tay nhỏ bé giấy tứ tung, chân cũng đạp loạn xạ, giống một tiểu hài tử chân chính cố tình gây sự.

Đúng, ta biết ta đang cố tình gây sự. Cơ mà, ta thật sự không thể chịu được phụ thân động bất động đi vào cái nơi thanh sắc này, vì cô nương gì đó tiểu quan gì đó chữa bệnh. Vạn nhất, vạn nhất phụ thân được người khác coi trọng thì làm sao bây giờ? Tuy rằng hiện tại phụ thân có dịch dung, gương mặt phi thường bình thường, nhưng vạn nhất nếu gặp phải loại người không cần bộ dạng, kiên quyết muốn kết thân, ta làm sao bây giờ? Lâu: khụ Tiểu Liên Nhi, thỉnh người chú ý tìm từ, còn nói đối với phụ thân người không cảm giác? Liên [lóe ra mắt to vô tội]: làm sao vậy? Ta chỉ là theo kịch bản mà niệm a Lâu [học mẫu]: a a a —— Liên [cười trộm] Phải biết rằng phụ thân chính là cực ôn nhu nha. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất a!!

Thân thể đột nhiên bay lên không, ta đột nhiên mở mắt ra, thấy phụ thân nhẩn cười, đặt ta trên giường.

Sờ sờ cái mũi của ta, ý cười trong mắt phụ thân như là sắp chảy ra vậy. “Như thế nào bỗng nhiên trẻ con như vậy mà? Trước kia còn tưởng rằng Liên Nhi của ta cùng tiểu hài tử khác không nhau chứ.”

Ta giả bộ ủy khuất chu miệng.

“Liên Nhi, thực không muốn để phụ thân đi?”

Ta học con gà con mổ thóc.

“Kia.....” Phụ thân đảo mắt, cười mỉa hoặc, “Mỗi ngày thêm một nụ hôn ngủ ngon, như thế nào?”

Cáp? Đại não của ta ngừng vài giây, có chút theo không kịp tiết tấu của phụ thân. Vừa rồi hẳn nói cái gì? Hình như là vấn đề hôn ngủ ngon, cơ mà cơ mà, trước đó bọn ta nói hình như là vấn đề có đi làm chuyên chúc y sư hay không đi? Chẳng lẽ là ta nghe lầm?

“Mỗi ngày thêm một nụ hôn ngủ ngon, ta sẽ không đi làm chuyên chúc y sư đồ bỏ kia. Như thế nào?” Phụ thân thấy ta vẻ mặt ngơ ngác, buồn cười vỗ vỗ hai má của ta.

Ta cẩn thận nhìn nhìn phụ thân mỉm cười, càng nhìn càng giống sinh vật nào đó tên là hồ ly.

“Phụ thân, người vốn là không định đi đi? Chọc ghẹo Liên Nhi vui như vậy sao?” Ta thở dài.

“Liên Nhi của ta cho dù là cố tình gây sự cũng rất đáng yêu a!” Phụ thân xoa xoa tóc của ta, cười cực kỳ vui vẻ.

“Không cho nói!” Ngắm lại chính mình vừa mới khóc lóc om sòm liền một trận ác hàn.

Đáng tiếc người nào đó tựa hồ không nghe thấy. “Thật sự không nghĩ tới, Liên Nhi của ta cứ nhiên cũng làm động tác đáng yêu như vậy. Cho tới nay Liên Nhi vẫn là một tiểu đại nhân, ta này đương phụ thân, chính là một chút lạc thú cũng không có a ”

“Phụ thân!” Ta hỏa đại.

“Ha hã, Liên Nhi chính là cực khả ái như vậy a! Chớ quên ước định nga, từ đêm nay bắt đầu.” Nói xong vỗ vỗ mông bước đi.

Ta chỉ có thể ngồi trên giường cắn răng, trong lòng lại khổng chế không được ngọt ngào đang dâng lên. Lắc đầu thở dài, không thể theo đuổi cái kiểu này hoài..... Cứ như vậy chỉ có thể càng lún càng sâu, nguy hiểm a! Ta nên làm cái gì bây giờ? Ta rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Biết rõ không có kết quả, lại vẫn tiếp tục như thế. Chẳng lẽ ta cả đời này cũng chỉ có thể thật cẩn thận che dấu trái tim mình, ở trong mộng này giả dối sao? Ta không cần, ta không cần! Thế nhưng, ta nên như thế nào làm mới có thể thoát khỏi khổ cảnh như vậy? Phải ngựa bài sao? Không, không..... Ta không dám. Sợ, sợ hẳn dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn xem ta, sợ hẳn sẽ bởi vì vậy không ở bên ta. Nếu tới nông nỗi kia, ta..... Ta sẽ thương tâm đến chết đi? Vạn nhất, phụ thân hẳn tiếp nhận—— như thế nào có thể? Trời ơi! Nào có ai thích phụ thân chính mình nha! Loại tình huống này của ta thật đúng là..... Cho đến nay, cũng chỉ có thể để tự nhiên phát triển. Có lẽ, rồi đi hẳn, là lựa chọn không tồi.

Thời gian: một lúc lâu sau địa điểm: nhĩ gian lầu hai trà lâu nhân vật: Tiểu Tịch tới thăm của ta cùng ta

“Cái gì?!” Tiểu Tịch trừng lớn mắt, một bộ dạng ác ma rất muốn nuốt ta vào bụng.”Người muốn rời nhà trốn đi?”

“Ta van người, nhỏ tiếng một chút được không?” Ta ngấm ngấm bốn phía, thấy không người chú ý, nhẹ nhàng thở ra.

“Ta không chịu!” Tiểu Tịch thực kích động.

“Ta chưa nói rời nhà trốn đi, chỉ là nghĩ muốn rời đi hẳn một thời gian, yên tĩnh một chút, có lẽ sẽ gặp bạch mã hoàng tử của ta nói không chừng.”

“Không có khả năng!” Tiểu Tịch thái độ rất là kiên quyết, tiếp theo bày ra một tư thái chuyên gia tình yêu.”Người đã thấy rõ chính mình thích hẳn, vậy tìm cách làm cho hẳn rơi vào cạm bẫy tình yêu của người a!”

“Phải không?” Vô tình trả lời.

“Linh Linh! Vì chung thân hạnh phúc của người, nhất định phải cố gắng a!” Lúc gần đi, Tiểu Tịch trình trọng vỗ vỗ vai ta.

Cho nên đêm đó hôn ngủ ngon là ta chủ động, thật là âm thầm từ chối đã lâu, thật vất vả dồn hết dũng khí hôn lên. Kết quả là, phụ thân không dám tin nhìn ta, tiếp theo tặng cho ta vô số nụ hôn ngủ ngon..... Ách ta không bao giờ chủ động nữa đâu.

45. Chương 45: Lớn Lên

Ngày tiếp tục thường thường thản nhiên trôi qua. Cách mỗi hai tháng, mẫu thân đều đến Mộc vương phủ ở mấy ngày. Cách nói chính thức là, con gái cưng của Vọng Nguyệt tộc sau vài năm trở về, được Tam tỷ Mộc Vương phi chăm sóc nhiều nhất, cứ thế một thời gian, Vọng Nguyệt Mộng đều phải cùng Tam tỷ ở vài ngày. Trên thực tế, đều là đến cùng ta “hẹn hò”. Mỗi lần hỏi phụ thân có đi hay không, phụ thân đều dùng đủ loại lý do cự tuyệt. Kết quả chính là, mẫu thân mỗi lần nhìn thấy ta, đều theo bản năng nhìn phía sau ta, sau đó một loại thần sắc tên là thất vọng chợt lóe qua trên mặt nàng, rồi lại cố gắng cười vui mà đối diện ta. Ta chỉ có thể âm thầm cười khổ, hóa ra người quan trọng nhất của mẫu thân không phải là ta..... Mà ta có thể làm sao bây giờ mà? Ta cái gì cũng không có thể làm. Vấn đề tình cảm, người khác không thể nhúng tay vào. Chỉ có thể cảm thán: lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình. Mà những lời này làm sao lại ứng ngay với ta mà?

Phụ thân khi y quán khai trương liền cho ta dịch dung, nói bởi vì là muốn trường kỳ cho nên dùng chính là nhân bì diện cụ. Nhân bì diện cụ trong truyền thuyết nga!

“Thật là nhân bì [da người > <] sao?” “khi=” ta=” hỏi=” như=” vậy=” phụ=” thân=” không=” nói=” gì=” nhẹ=” nhàng=” gặt=” đầu=” sau=” đó=” tiếp=” tục=” công=” tác=” trên=” tay=” hần=” khảng=” định=” phát=” hiện=” một=” khác=” kia=” thân=” mình=” ta=” rõ=” ràng=” cứng=” đờ.” “cho=” nên=” đây=” là=” thực=” quý=” giá=” nga!” “đừng=” làm=” hỏng.” “theo=” thời=” gian=” trôi=” qua=” ta=” dần=” dần=” lớn=” lên.” “nhìn=” xem=” cha=” mẹ=” chỉ=” biết=” bộ=” dạng=” ta=” nhất=” định=” sẽ=” không=” kém=” gien=” di=” truyền=” tốt=” đẹp=” cỡ=” nào=” a!” “phụ=” thân=” quả=” nhiên=” rất=” có=” dự=” kiến=” trước=” lúc=” trước=” liền=” cho=” ta=” thay=” đổi=” gương=” mặt=” bình=” thường=” đến=” cực=” điểm=” bằng=” không=” chắc=” gặp=” họa=” cũng=” nhiều=” a!” “bất=” quá=” nhân=” bì=” diện=” cụ=” cũng=” không=” thể=” đeo=” suốt=” thời=” gian=” dài=” như=” vậy=” với=” làn=” da=” không=” tốt.” “cho=” nên=” ta=” mỗi=” ngày=” buổi=” sáng=” rửa=” mặt=” xong=” thì=” đeo=” vào=” buổi=” tối=” y=” quán=” đóng=” cửa=” lại=” tháo=” ra.” “tuy=” rằng=” phiền=” toái=” thì=” phiền=” toái=” nhưng=” vì=” bảo=” vệ=” tốt=” làn=” da=” chỉ=” có=” thể=” nhìn=” tiểu=” tịch=” là=” nói=” như=” thế=” này=” “làn=” da=” tiểu=” thụ=” như=” thế=” nào=” có=” thể=” không=” tốt=” mà?” “vì=” chung=” thân=” hạnh=” phúc=” của=” người=” nhất=” định=” phải=” bảo=” dưỡng=” tốt!” “còn=” đề=” nghị=” ta=” tắm=” sữa=” cho=” thêm=” hoa=” này=” nọ=” mỗi=” ngày=” kiên=” trì=” đắp=” mặt=” ong=” dứa=” chuột=” một=” ngày=” uống=” tám=” chén=” nước=” không=” thể=” ít=” hơn=” còn=” phải=” đúng=” hạn=” tập=” thể=” dục=” như=” vậy=” mới=” có=” thể=” bảo=” trì=” làn=” da=” nhẵn=” nhụi=” trắng=” noãn=” co=” dân=” sáng=” bóng=” vân=” vân=” ta=” chỉ=” có=” thể=” ở=” một=” bên=” nhằm=” chán=” ngứa=” mặt=” lên=” trời=” mất=” trọng=” trắng.....” đại=” khái=” khi=” mười=” hai=” tuổi=” một=” trong=” những=” hiện=” tượng=” sinh=” lý=” trong=” nam=” hài=” thời=” kỳ=” trưởng=” thành=” xuất=” hiện=” ——=” hầu=” kết.=” sờ=” sờ=” sờ=” lại=” sờ=” đối=” với=” làn=” da=” đầu=” tiên=” thấy=” trên=” người=” ta=” xuất=” hiện=” gì=” đó=” vẫn=” là=” hiều=” kỳ=” lắm.=” ngấm=” ngấm=” phụ=” thân=” tay=” nhỏ=” bé=” thử=” đưa=” qua=” chạm=” chạm=” sờ=” sờ=” xoa=” xoa=” cảm=” giác=” có=” gì=” đó=” hơi=” hơi=” rung=” động=” ngẩng=”

đầu,="=" thấy="=" đôi="=" mắt="=" phượng="=" của="=" phụ="=" thân="=" cười="=" loan,="=" mặt="=" đỏ,="="
 cúi="=" đầu,="=" rút="=" tay="=" về,="=" thật="=" tốt="=" quá,="=" như="=" vậy="=" sẽ="=" không="=" bị="="
 bắt="=" hóa="=" trang="=" thành="=" tiểu="=" nữ="=" sinh="=" cùng="=" tiểu="=" tịch="=" đi="=" trên="="
 đường,="=" vì="=" cái="=" gì?="=" bởi="=" vì="=" người="=" ta="=" dạng="=" này="=" vừa="=" thấy="=" liền="="
 biết="=" là="=" nam="=" nha!=="=" trên="=" mặt="=" tiểu="=" tịch="=" cũng="=" không="=" nhin="=" được="="
 đáng="=" tiếc,="=" trời="=" không="=" theo="=" ý="=" người,="=" nhìn="=" thấy="=" tiểu="=" tịch="=" tà="="
 cười="=" xuất="=" ra="=" một="=" cái="=" khăn="=" lụa="=" hồng="=" phần,="=" ta="=" chỉ="=" có="=" thể="="
 đầu="=" đây="=" hắc="=" tuyền,="=" sau="=" đó="=" các="=" cô="=" gái="=" thương="=" đô="=" bắt="="
 đầu="=" lưu="=" hành="=" dùng="=" khăn="=" lụa="=" hoặc="=" gấm="=" choàng="=" cổ="=" làm="=" trang="="
 sức,="=" tiếp="=" theo="=" là="=" bình="=" dân,="=" sau="=" đó="=" là="=" phu="=" nhân.....="=" dựa="="
 theo="=" lời="=" tiểu="=" tịch="=" nói,="=" ta="=" đã="=" dẫn="=" dắt="=" một="=" làn="=" sóng="=" thời="="
 đại,="=" hân="=" thân="=" thể="=" biến="=" hóa="=" còn="=" tiếp="=" tục,="=" khi="=" có="=" hầu="=" kết="="
 rồi,="=" thanh="=" âm="=" cũng="=" bắt="=" đầu="=" biến="=" hóa,="=" thiếu="=" niên="=" biến="=" thanh="="
 đặc="=" biệt="=" có="=" một="=" chút="=" khăn="=" khăn="=" làm="=" cho="=" tiểu="=" tịch="=" ghen="="
 tị="=" phát="=" cuồng,="=" một="=" mực="=" nói="=" cái="=" gì="=" "hảo="=" hảo="=" nghe="=" a,="=" vì="="
 cái="=" gì="=" ta="=" không="=" có="=" a="=" "hảo="=" đáng="=" tiếc="=" a="=" không="=" thể="=" mỗi="="
 ngày="=" nghe="=" được="=" "phụ="=" thân="=" kia="=" của="=" người="=" thật="=" là="=" người="=" có="="
 phúc="=" nha="=" nha="=" "a="=" a="=" a="=" nếu="=" dùng="=" để="=" rèn="=" ri="=" không="=" biết="="
 là="=" mất="=" hồn="=" cõ="=" nào="=" a".....="=" mồ="=" hôi="=" mồ="=" kê="=" gì="=" chảy="=" âm="="
 âm="=" như="=" thác="=" nước="=" sau="=" thời="=" kỳ="=" đó,="=" trong="=" mắt="=" ta="=" vẫn="=" là="="
 xem="=" nhẹ="=" tốc="=" độ="=" biến="=" nhanh="=" sinh="=" trưởng="=" của="=" cơ="=" thể,="=" ta="="
 hoàn="=" toàn="=" không="=" biết="=" làm="=" sao,="=" chỉ="=" có="=" thể="=" hết="=" sức="=" xem="="
 nhẹ="=" nó,="=" xem="=" nhẹ="=" xem="=" nhẹ="=" xem="=" nhẹ!==" ta="=" xem="=" không="=" đến="="
 không="=" còn="=" cảm="=" giác.....="=" cuối="=" cùng="=" chỉ="=" có="=" thể="=" lựa="=" chọn="=" nhắm="="
 mắt="=" làm="=" ngo!=="=" tiếp="=" theo,="=" mùa="=" hè="=" năm="=" mười="=" lăm="=" tuổi,="=" đã="="
 xảy="=" ra="=" một="=" chuyện="=" làm="=" cho="=" ta="=" xấu="=" hổ="=" muốn="=" chết,="=" ngày="="
 đó,="=" ánh="=" nắng="=" sáng="=" sớm="=" xuyên="=" thấu="=" qua="=" cửa="=" sổ="=" gỗ="=" khác="="
 hoa="=" tiến="=" vào,="=" ta="=" mơ="=" mơ="=" màng="=" màng="=" từ="=" cảnh="=" trong="=" mơ="="
 thâm="=" trầm="=" từ="=" từ="=" chuyển="=" tỉnh,="=" phụ="=" thân="=" cong="=" khoe="=" miệng="="
 lên,="=" in="=" lại="=" trên="=" trán="=" ta="=" nụ="=" hôn="=" buổi="=" sáng,="=" ta="=" giật="=" giật="="
 thân="=" mình,="=" nhú="=" mảy,="=" phát="=" hiện="=" một="=" chút="=" không="=" thích="=" hợp,="="
 vì="=" cái="=" gì="=" ta="=" cảm="=" giác="=" hai="=" chân="=" gian="=" ẩm="=" ướt="=" dính="=" dính?="="
 cần="=" thận="=" đưa="=" tay="=" xuống,="=" chần="=" chờ="=" sờ="=" sờ="=" trời!==" ta="=" trong="="
 phút="=" chốc="=" hoàn="=" toàn="=" tỉnh="=" táo="=" lại,="=" cảm="=" xúc="=" này,="=" này.....="=" tay="="
 của="=" ta="=" nháy="=" mắt="=" cứng="=" ngắc="=" ở="=" nơi="=" đó,="=" không="=" có="=" dưng="="
 khí="=" thu="=" nó="=" về,="=" "liên="=" nhi?="=" làm="=" sao="=" vậy?="=" phụ="=" thân="=" nhận="="
 thấy="=" ta="=" khác="=" thường,="=" quan="=" tâm="=" hỏi,="=" "không,="=" không="=" có="=" việc="="
 gì,="=" ta="=" bối="=" rối="=" nhìn="=" mắt="=" hấn,="=" "phụ="=" thân,="=" người="=" đây="=" trước="="
 đi!==" ta,="=" ta="=" ngủ="=" tiếp="=" một="=" lát.....="=" ta="=" lay="=" người="=" đi="=" nhanh="="
 đi!==" "thật="=" không?="=" thanh="=" âm="=" hồ="=" nghi,="=" "phải="=" mà!==" ta="=" cương="="
 thân="=" mình="=" động="=" cũng="=" không="=" dám="=" động,="=" "liên="=" nhi,="=" nói="=" dối="="
 không="=" phải="=" là="=" hảo="=" hải="=" tử="=" nga!==" nói="=" cho="=" phụ="=" thân,="=" người="="
 là="=" không="=" thoải="=" mái="=" thế="=" nào?="=" "không="=" có="=" gì="=" không="=" có="=" gì!=="
 phụ="=" thân="=" người="=" đi="=" ra="=" ngoài="=" nhanh="=" lên!==" ta="=" đã="=" muốn="=" đạt="="
 tới="=" độ="=" thét="=" chói="=" tai,="=" "hảo,="=" hảo="=" "="=" phụ="=" thân="=" bắt="=" đắc="=" dĩ,="="
 đành="=" phải="=" đứng="=" dậy="=" mặc="=" quần="=" áo,="=" mở="=" cửa="=" đi="=" ra="=" ngoài,="="
 ta="=" lại="=" đợi="=" một="=" lát,="=" trộm="=" ngắm="=" cửa,="=" đoán="=" rằng="=" phụ="=" thân="="
 hấn="=" là="=" sẽ="=" không="=" lập="=" tức="=" tiến="=" vào,="=" nhẹ="=" nhàng="=" thở="=" ra,="=" ngò="="
 dậy,="=" cần="=" thận="=" cỡi="=" quần,="=" thiệt="=" đáng="=" ghét="=" a="=" chất="=" lỏng="=" màu="="
 trắng="=" dính="=" dính="=" không="=" biết="=" tên="=" này,="=" này,="=" chẳng="=" lẽ="=" chính="=" là="="
 cái="=" kia="=" cái="=" kia="=" trong="=" truyền="=" thuyết="=" hả?="=" ách.....="=" đang="=" lúc="=" ta="="
 nghĩ="=" nên="=" lấy="=" gì="=" đó="=" lau="=" nó="=" đi,="=" cửa="=" phòng="=" bị="=" mở="=" ra,="="
 "a!==" ta="=" kêu="=" sợ="=" hãi="=" một="=" tiếng,="=" một="=" trận="=" luồng="=" cuồng="=" tay="="
 chân="=" nghĩ="=" muốn="=" lấy="=" gì="=" đó="=" che="=" nó="=" lại,="=" bắt="=" đắc="=" dĩ="=" ta="="

quần=" chỉ=" cỡi=" một=" nửa,=" không=" thể=" vội=" vàng=" mặc=" vào=" lại=" hạn=" chế=" hành=" động.= cuối=" cùng=" ta=" chỉ=" có=" thể=" một=" phen=" kéo=" sàng=" đan,=" đem=" cả=" người=" giấu=" vào=" bên=" trong.= "liên=" nhi,=" người=" đang=" làm=" cái=" gì?"=" "phụ=" thân=" đi=" ra=" ngoài=" đi=" đi=" ra=" ngoài=" đi!=" ta=" lui=" vào=" trong=" sàng=" đan,=" trên=" mặt=" cháy=" sạch=" không=" còn=" chút=" gì.= trước=" mắt=" một=" trận=" gió,=" ta=" đột=" nhiên=" mở=" lớn=" mắt,=" ngơ=" ngác=" thấy=" phụ=" thân=" một=" tay=" cầm=" sàng=" đan=" chọn=" mi=" nhìn=" ta.= "a=" —=" ta=" còn=" chưa=" thét=" chói=" tai=" xong,=" đã=" bị=" phụ=" thân=" ấn=" ngã=" vào=" giường.= lòng=" mạnh=" nhảy=" dựng.= chỉ=" nghe=" hấn=" thở=" dài=" một=" tiếng,=" "ta=" nói=" là=" cái=" gì,=" hóa=" ra=" liên=" nhi=" đang=" phiền=" nào=" chuyện=" này.= sau=" đó=" dưới=" ánh=" mắt=" ta=" khiếp=" sợ=" chậm=" rãi=" cỡi=" quần=" của=" ta,=" tỉ=" mĩ=" lau=" khô=" dơ=" bẩn=" giữa=" hai=" chân=" ta,=" lại=" tìm=" quần=" mới=" cho=" ta=" mặc=" vào.= hấn,=" hấn=" hấn=" hấn!=" trời=" ạ=" trời=" ơi=" trời!=" ta=" bị=" xem=" hết=" ta=" bị=" xem=" hết=" ta=" bị=" xem=" hết=" ta=" không=" mặt=" mũi=" gặp=" người=" ta=" không=" mặt=" mũi=" gặp=" người=" ta=" không=" mặt=" mũi=" gặp=" người.....=" 555=" biển=" gần=" nhất=" ở=" đâu,=" ta=" muốn=" nhảy=" xuống=" cho=" rồi=" ta=" thực=" vô=" dụng=" lấy=" tay=" che=" gương=" mặt=" hồng=" sắp=" ra=" máu=" của=" mình.= phụ=" thân=" ra=" vẽ=" tâm=" tình=" tốt=" lăm=" cười=" khẽ=" ra=" tiếng,=" xoa=" tóc=" ta.= "nếu=" liên=" nhi=" về=" sau=" không=" muốn=" làm=" chuyện=" như=" vậy,=" phụ=" thân=" có=" thể=" làm=" hộ=" nga!=" 555=" biển=" gần=" nhất=" ở=" đâu,=" ta=" muốn=" nhảy=" xuống=" mà=" trải=" qua=" chuyện=" này,=" ta=" kiên=" quyết=" cùng=" phụ=" thân=" phân=" phòng=" ngủ!=" "phân=" phòng=" ngủ?"=" "đúng!=" "vì=" cái=" gì?"=" cùng=" phụ=" thân=" ngủ=" không=" tốt=" sao?"=" "ta=" đã=" sắp=" trưởng=" thành,=" cứ=" cùng=" phụ=" thân=" ngủ=" sẽ=" không=" tốt,=" người=" khác=" sẽ=" chê=" cười.= "người=" không=" nói=" ai=" sẽ=" biết=" chứ?"=" "ách.....=" sẽ=" không=" tiện=" a!=" "làm=" sao=" không=" tiện?"=" "chính=" là,=" chính=" là.....=" chính=" là=" không=" tiện=" a!=" "liên=" nhi,=" chúng=" ta=" cùng=" một=" chỗ=" ngủ=" đã=" không=" phải=" một=" ngày=" hai=" ngày.= nếu=" muốn=" nói=" không=" tiện,=" sớm=" đã=" nên=" thế.= "nhưng=" mà=" —=" "nếu=" liên=" nhi=" nói=" chính=" là=" lần=" trước=" chuyện,=" ta=" cũng=" không=" cảm=" thấy=" sao=" không=" tiện=" a!=" "nhưng=" mà=" —=" "liên=" nhi=" muốn=" ngủ=" một=" mình,=" vạ=" nhất=" gặp=" nguy=" hiểm=" gì,=" liên=" nhi=" có=" năng=" lực=" tự=" bảo=" vệ=" mình=" không?"=" ".....=" không=" có.= "liên=" nhi=" nhớ=" rõ=" hứa=" với=" phụ=" thân=" cái=" gì=" không?"=" "ách.....=" nhớ=" rõ.= "vậy=" liên=" nhi=" muốn=" ngủ=" một=" mình,=" không=" phải=" không=" ở=" bên=" phụ=" thân=" sao?"=" "nhưng=" —=" "phụ=" thân=" đã=" có=" thói=" quen=" cùng=" liên=" nhi=" ngủ,=" nếu=" liên=" nhi=" không=" ở=" bên=" người,=" phụ=" thân=" sẽ=" ngủ=" không=" được.= liên=" nhi=" bỏ=" được=" không?"=" ".....=" "phụ=" thân=" thời=" gian=" dài=" ngủ=" không=" đủ=" sẽ=" bị=" bệnh,=" đây=" là=" liên=" nhi=" hy=" vọng=" nhìn=" thấy=" sao?"=" "không=" —=" "vậy=" liên=" nhi=" ngoan=" ngoan=" cùng=" phụ=" thân=" ngủ=" được=" không?"=" ".....=" "liên=" nhi?"=" "hảo.....=" đàm=" phán=" thất=" >

46. Chương 46: Cuộc Sống Tám Năm Học Tập

Phụ thân ở trên giang hồ được xưng là Thiên Diện Độc Y, từ này danh hiệu chúng ta có thể biết, phụ thân am hiểu y thuật, độc thuật cùng dung thuật, hơn nữa ba dạng này ở trên giang hồ là xưng vương xưng bá. Cho nên ta làm con hấn, đương nhiên cũng muốn bắt chước chút gì đó, để tương lai có người hỏi đến, cũng phải có cái để thủ đúng không? Cho nên cuộc sống trùng gạo ăn uống đã lại ngủ của ta đến năm bảy tuổi tuyên cáo chấm dứt.

Phụ thân nói: “Liên Nhi đã hứa phụ thân phải tự bảo vệ chính mình đúng không?”

“Dạ.” cho nên cuộc sống so với trước kia tương đối vất vả đều là ta tự chọn, là lời hứa của ta đối phụ thân.

Từ năm bảy tuổi, phụ thân dạy ta tập võ. Hắn nói ta trời sinh thể chất suy yếu, không phải nhân tài luyện võ. Cho nên ta tập võ chỉ để cường sinh kiện thể, phụ thân cũng chỉ dạy ta một ít nội công dưỡng sức cùng mấy bộ quyền cước công phu đơn giản.

Tuy là nói như vậy, đối với người bình thường mỗi ngày ở nhà không vận động như ta mà nói, thật là thực vất vả. Ngẫm lại trước đó, cho dù là quân huấn cũng chỉ mới có một tuần thôi, ta đã mệt muốn chết muốn sống. Lúc đó ta mỗi ngày trời còn chưa sáng đã bị phụ thân túm lên từ giường đi trát trung bình tấn, thật sự không phải dùng hai chữ “thống khổ” là có thể hình dung được, ta cơ bản mỗi lần đều không kiên trì đến cuối cùng. Tiểu Tịch nói ta đây là “tự chuốc lấy khổ”, nguyên văn nhỏ nói là “Rõ ràng là một nhược thụ chính hiệu, luyện võ cái gì a! Người có khuynh hướng tự ngược nga!” Ta thấy nhỏ là không ăn được nhơ nên đi chê nhơ chưa đây mà.

Cùng lúc luyện võ, ta cũng học tập sở trường tuyệt hoạt của phụ thân. Cách học y thuật cùng độc thuật đều không khác nhau bao nhiêu, đều phải học thuộc lòng phân biệt được thảo, nhận biết huyết đạo luyện luyện tập tập này nọ. Trong đó làm ta đau đầu chính là học thuộc lòng! Như thế nào có nhiều sách về thuốc hay độc như thế a? Không chỉ có phải nhớ công hiệu thảo dược, còn phải nhớ hình dạng ba phần của thảo dược kiếp trước trí nhớ đã không tốt rồi, học thuộc cái kia thiệt là rối rắm a! Vốn tưởng rằng một đời này sẽ có gì đó thay đổi, làm sao nghĩ đến vẫn là một người bình thường, mạng của ta như thế nào liền không tốt như vậy? Chẳng lẽ sống lại lần này được nhất chỉ có gương mặt thôi sao? Theo lý mà nói, ta có phụ thân Thiên Diện Độc Y, mẫu thân tài hoa hơn người, gien di truyền hẳn là sẽ không kém mới đúng, nhưng vì cái gì ta không thông minh thêm một chút mà? Ách..... Được rồi! Phỏng chừng ta nói thêm gì nữa sẽ chọc nhiều người tức giận, dù sao trời đã cho ta một cơ hội sống lại, ta còn có cái gì mà muốn so đo. Tóm lại, học nhiều như vậy đến ngày tết, y thuật cùng độc thuật của ta, nếu chấm điểm, cũng chỉ có thể cho là đạt tiêu chuẩn.

Về phần dịch dung. Mỗi ngày phụ thân cho ta cùng hắn dịch dung, sẽ hoặc nhiều hoặc ít dạy ta một chút. Dần dần tích lũy, cũng học được đại khái. Thuật dịch dung, chủ yếu vẫn là được vật và phụ trợ đạo cụ linh tinh bên ngoài hơi bị so sánh khó tìm, nếu mấy thứ đó có đủ, chân chính học cũng không phải quá khó. Ngày kiểm tra thành quả học tập, phụ thân để ta tự dịch dung, nếu người khác nhìn không ra manh mối gì, ta đã thành công. Kết quả là, ngày đó có n người đến hỏi “Tiểu Liên, người không phải bị bệnh chứ? Sắc mặt không được tốt a!” Hoặc là “Tiểu Liên a, ta như thế nào cảm thấy người hôm nay nhìn là lạ? Chẳng lẽ bọn ta già rồi mắt có vấn đề sao?”..... Liếc mắt nhìn phụ thân bên cạnh liêu mạng nhần cười, ta chỉ có thể cười khổ. Thất bại! Tổng kết sau hai tháng học hỏi kinh nghiệm, về phần da mặt mà nói, ta học cũng không tồi. Bởi vì phụ thân nói, dịch dung cũng không phải chỉ cần bề ngoài giống là được. Nếu người phải dịch dung thành một người khác, vậy phải toàn bộ hứng thú sở trường thói quen từ trong ra ngoài của người kia về đây. Cho nên ta chỉ mới đạt được chút kết quả của mặt bên ngoài thôi, bất quá ta không sao hết, không có việc gì giả dạng làm người khác làm chi? Ta chỉ phải che đậy gương mặt mình là được, cũng đã thấy thực đủ rồi.

Hiện tại, ta mười lăm tuổi. Ở thế giới này, đã có thể lập gia đình. Bất quá phụ thân hình như cho tới bây giờ cũng không lo lắng vấn đề này. Có lần ta thử hỏi có thể lập gia đình chưa, phụ thân cười cười nói, “Chẳng lẽ Liên Nhi để ý ai rồi sao?” Ta đương nhiên không thể nói “Phải, hơn nữa đó chính là người.” Chỉ có thể hàm hồ cho qua. Ý phụ thân là hiện tại nói tư tình nhi nữ còn quá sớm, chờ ta có sự nghiệp nói lại cũng không muộn. Ta ước còn không được!

Ta hiện tại, không biết có thể hành tẩu giang hồ được không mà? Ách, vẫn là không cần suy nghĩ, cứ như ta tránh ở sau phụ thân thì sẽ an toàn hơn.

47. Chương 47: Tan Nát Cõi Lòng

Cuối hè, nghiên tiên trong viện nở thật tươi đẹp. Ta tựa nằm vào một cái ghế bằng tre trúc, duỗi lại thắt lưng một chút. Khép lại sách thuốc, cảm giác có chút buồn ngủ.

Kỳ quái, hôm nay không có làm gì a! Như thế nào sớm mệt rồi như vậy?

Ngẩng đầu nhìn, sắc trời không còn sớm, phụ thân cũng có thể chuẩn bị đóng cửa. Tuy rằng mùa hè sắp qua, bất quá cảm giác dính dính trên người thật sự là không thoải mái chút nào a! Hay là tắm rửa trước một cái, sau đó lại ăn cơm đi!

Nghĩ là làm liền. Trước xếp ghế lại, tiếp theo kéo đại mộc dũng ra, sau đó đi sài phòng nấu nước. Ngẫm lại vẫn là hiện đại tốt! Có máy nước nóng dùng năng lượng mặt trời, bảo vệ môi trường lại tiết kiệm điện, vừa mở ra là có nước ấm. Nơi này còn dùng phương pháp nấu nước tối truyền thống, thật sự là không thể so được. Một muốn chết! Làm sao bây giờ? Ta hình như hoài niệm kiếp trước. Ha ha, thế nhưng nơi đó, không có phụ thân nha! Có cái gì phải hoài niệm chứ.

Lăn qua lăn lại nửa ngày, rốt cục đổ đầy nước vào mộc dũng. Cởi quần áo, xuống nước!

Thật thoải mái a! Nếu thùng này lớn thêm một chút thì tốt rồi, sau đó thả vài cánh hoa, thực sự có một chút cảm giác của kẻ có tiền. Bất quá ta hiện tại không có tiền, chấp nhận chấp nhận đi!

Trước kia xem tiểu thuyết, thường xuyên nhìn thấy diễn viên vừa ngâm vừa ngủ. Lúc ấy rất là khinh bỉ, như thế nào có thể trong nước mà cũng ngủ được? Bất quá khi chuyện này thật sự phát sinh trên người ta..... Ta chỉ có thể nói, đây là tuyệt đối có thể!

“Liên Nhi? Liên Nhi?”

Ta mơ mơ màng màng mở mắt ra, mông lung thấy mặt phụ thân dần phóng đại, hơi thở nóng nóng khe vuốt qua hai má của ta, khiến trên mặt ta một trận khô nóng.

“Như thế nào ở trong này lại ngủ? Cảm lạnh thì làm sao bây giờ?”

“Ân.” Ta hừ nhẹ một tiếng, lại nhắm mắt lại.

“Ngoan dạy đi, phải ngủ trên giường.” Thanh âm ôn nhu dễ nghe tiếp tục, giống như bài hát ru con, làm cho ta càng thêm buồn ngủ.

Phụ thân tựa hồ thở dài một tiếng, ta liền bị Chu công kéo vào hắc ám thâm trầm.

Lúc tỉnh lại, không trung đã trắng. Nháy mắt mấy cái, nhìn chung quanh. Ân, ở trên giường. Tối hôm qua hẳn là phụ thân ôm ta lên giường, nhưng mà phụ thân đâu? Hẳn ngày hôm qua không cùng ta ngủ sao? Chẳng lẽ là có việc đi ra ngoài? Là việc gì gấp sao? Cũng không nói với ta một tiếng.....

Mặc quần áo, rửa mặt, dịch dung, hết thấy đều làm xong, đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng. Theo lý, phụ thân sẽ không để ta lo lắng. Cho dù không tiện nói với ta, cũng sẽ để lại giấy nhắn hay gì đó chứ a! Thế mà, cái gì cũng không có. Sẽ không là gặp phiền toái gì đi? Chẳng lẽ là..... Cừu gia tìm tới cửa?

Lòng nhất thời căng thẳng.

Sẽ không đâu sẽ không đâu..... Phụ thân lợi hại như vậy, cho dù là cừu gia, cũng sẽ không có việc gì đi. Huống chi, trong nhà cũng không có dấu vết đánh nhau, hơn nữa ta cũng bình an ngủ thẳng đến hừng đông. Như vậy, hay là đến khám bệnh tại nhà? Vẫn là không đúng, nếu vậy phụ thân sẽ nói cho ta biết một tiếng a! Đáng chết! Phụ thân người tốt cuộc ở đâu vậy?

Mở cửa ra, vừa lúc gặp được Thái tỷ của Mẫu Đơn các. Trước kia cùng phụ thân đi chẩn bệnh, có cùng Thái tỷ nói chuyện vài lần, năng thực nhiệt tình, không ít lần nhéo mặt ta.

Vốn không ôm hy vọng, chỉ là thuận miệng hỏi một chút, lại không nghĩ rằng, năng biết.

“Thái tỷ biết cha ta ở đâu không ạ?”

“Cha người đang ở Mẫu Đơn các của bọn ta a!” Cười rất là đen tối.

Lòng bỗng dưng trầm xuống, nhưng vẫn ôm một chút hy vọng, kéo kéo khóe miệng, để biểu tình của mình thoát nhìn tự nhiên chút.”Trong các có ai bị bệnh sao?”

Nói cho ta là đúng đi, nói cho ta biết là đúng đi, nói cho ta biết trong các của các người thật sự có người bị bệnh đi..... Vậy mà vô luận trong lòng ta quát to như thế nào, đều thay đổi không được sự thật.

“Trầm đại phu lần này không phải là đến khám bệnh tại nhà, hần là khách nhân. Còn gọi tiểu quan trong các cửa bọn ta tiếp khách mà! Ta chưa bao giờ biết Trầm đại phu hóa ra thích kiểu này a ”

Câu nói kế tiếp ta hoàn toàn không nghe gì hết, chỉ là cảm thấy được trong tâm đau, đau quá, như là bị người dùng dao hung hăng chém vài cái. Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Phụ thân đi thanh lâu, hần đi tìm tiểu quan, hần cùng người khác..... lên giường. Hần phản bội ta —— không! Như thế nào có thể nói là phản bội mà? Ta là gì của hần chứ? Như thế nào có tư cách dùng từ “phản bội”? Ta không có tư cách, ta không có tư cách! Cho dù là mẫu thân ở chỗ này, cũng không có tư cách. Hần cho tới bây giờ đều chưa từng yêu nàng.....

“Tiểu Liên? Người làm sao vậy? Có phải không thoải mái hay không?”

“Không, ta tốt lắm.” Ta biết sắc mặt ta hiện tại nhất định tái nhợt đáng sợ.”Thải tử, có thể mang ta đi tìm phụ thân sao? Ta, sẽ không quấy rầy những người khác đâu. Ta tìm phụ thân..... Có việc.....”

“Tốt! Ta vừa lúc muốn quay về các.”

Vì cái gì còn muốn đi Mẫu Đơn các mà? Rõ ràng là đã bị thương, vì cái gì không lập tức trở về liếm vết thương mà? Vẫn là ôm hy vọng sao? Không tận mắt thấy thì chưa hết hy vọng sao? Kỳ thật, ta chung quy là không muốn tin tưởng. Có lẽ, thật sự tận mắt chứng kiến, ta mới có thể tin tưởng, mới có thể đau đến chết đi.

Dọc theo đường đi, ta đều có chút hốt hoảng, cho đến khi vào Mẫu Đơn các, ta mới cố lấy lại tinh thần.

Thải tử để ta ngồi trong chốc lát, nói chờ kêu được sẽ gọi ta. Ta gật đầu, một mình ngồi trong đại sảnh lạnh lạnh. Ngẫu nhiên có gã sai vặt đi ngang qua ta, hoặc nhiều hoặc ít đều tò mò liếc nhìn ta một cái. Ta càng lúc càng khấn nguyện, hai tay đặt trên đầu gối, ngồi nghiêm chỉnh.

“Tiểu Liên, tìm được rồi!” Đột nhiên thanh âm tới làm ta giật cả mình, ta vội vàng đứng lên nhìn lại phía sau, “Ồ trong phòng Liên công tử. Người từ nơi này lên lầu, sau đó quẹo trái, cứ đi đến cuối cùng, gian giữa bên phải. Cha người hình như đã tỉnh rồi.”

“Cám ơn Thải tử!”

Lễ phép cúi đầu, ta xoay người, hít sâu một hơi, lên lầu. Rất nhanh, ta tìm được gian phòng kia. Chính là đứng ở cửa phòng hầu ta lại do dự, xác thực địa nói, ta ở sợ hãi. Đúng vậy, ta sợ, ta sợ hết thấy những gì ta sắp nhìn thấy, ta sợ một chút hy vọng còn lại trong lòng ta sẽ tiêu tan hết. Nhưng đã đi đây rồi, còn cái gì phải sợ chứ? Cùng lắm coi lòng tan nát hoàn toàn thôi.

Hít sâu, ta gõ gõ cửa.

“Tiến vào.” Không lâu, bên trong truyền ra thanh âm phụ thân.

Hạ quyết tâm, ta đẩy cửa đi vào.

Hơi thở *** mị ập vào mặt..... Quần áo đầy đất đập vào mắt đầu tiên. Tiếp theo là một đồng hồ hỗn độn trên giường, phụ thân chưa tỉnh ngủ tựa vào đầu giường, không biết suy nghĩ cái gì. Liên công tử mái tóc hỗn độn, khép hờ mắt, thân mình không mặc gì, gối lên cánh tay phụ thân. Trên da thịt trắng nõn, dấu vết xanh tím thật là chói mắt. Trong không khí còn bay *** hương vị dơ bẩn.....

Thế giới của ta, trời, sụp đổ, đất, nứt ra!

Ta căn bản là không nên đến. Những thứ này là gì? Hần cùng người khác trên giường, hần cùng người khác trên giường, hần cùng người khác trên giường! Hần không thuộc về ta..... Đúng, hần vốn không thuộc về ta. Hần chính là phụ thân của ta, là ta một sương tình nguyện thích hần, thậm chí yêu hần! Đây đều là ta sai! Là ta bức chính mình đến nước này, là ta làm chính mình thống khổ như thế, là ta tự làm vậy không thể sống!

“Liên Nhi?!” Phụ thân như đi vào cõi thần tiên rốt cục phát hiện ra ta đã rơi lệ đầy mặt, không để ý ánh mắt kinh nghi của Liên công tử, chạy vội lại.”Người như thế nào lại ở chỗ này?”

Ta đã khóc không thành tiếng.

Phụ thân không còn cách nào, cầm áo khoác, một phen ôm lấy ta tông cửa xông ra.

48. Chương 48: Sự Kiện Xuân Được—— Đạo Đầu

Ta lui vào lòng phụ thân, nhỏ giọng nức nở.

Vừa nãy phụ thân không để ý ánh mắt kinh nghi của người ngoài, rõ ràng ban ngày dùng khinh công “phi” về nhà làm cho ta thoáng bình tĩnh xuống. Khóc, cũng là vô dụng. Nếu sự tình đã phát sinh, vậy chỉ có thể đối mặt. Ta không biết vì cái gì phụ thân đột nhiên muốn đi thanh lâu, là nhất thời hứng khởi, hay là bị gì đó kích thích, nhưng này đã đủ cho ta một tín hiệu nguy hiểm. Phụ thân là một nam nhân bình thường, căn bản không có khả năng thời gian dài cầm dục, về sau chuyện như vậy không thể nghi ngờ là còn có thể phát sinh. Nếu cứ như vậy, sẽ chỉ làm ta liên tục thống khổ dày vò. Không xong, thậm chí gặp phải một tình địch! Cho nên ta phải áp dụng hành động! Hiện tại ta, chỉ có hai lựa chọn. Hoặc là, buông tha cho hắn, rời hắn đi, quên tình yêu dành cho hắn đi. Đi ra ngoài tiếp xúc nhiều người, có lẽ có thể tìm ra người yêu ta cũng không chừng, cho dù ta một chút không thể yêu thương hắn, lâu ngày tổng hội sinh tình. Hoặc là..... Liên dừng cầm đối mặt, hoặc là giống mẫu thân ta năm đó—— bá vương ngành thượng cung! Ách..... Này hơi bị quá a

“Liên Nhi, vì cái gì khóc a?” Phụ thân ôn nhu lau nước mắt của ta, yên lặng nhìn ta.

“Ta, ta không biết.” Ta cuối cùng không thể nói là bởi vì người cùng người khác lên giường.....

Phụ thân có chút buồn cười xoa xoa tóc của ta.”Như thế nào lại không biết mà?” Dừng lại, hình như nghĩ tới cái gì, nói: “Là bởi vì phụ thân đi thanh lâu sao?”

“Ân.” Ta nghĩ nghĩ, gật đầu.

“Ghét phụ thân đi thanh lâu?” Hắn tiếp tục hỏi, biểu tình lại mang theo một phần mong đợi.

“Ân.”

“Vì cái gì ghét phụ thân đi thanh lâu mà?” Hắn cong môi lên, còn nghiêm túc nhìn ta, giống như thực chờ mong lời nói kế tiếp của ta.

“Không thích thanh lâu.” Ta còn có thể nói gì? Nói ta thích người?

Hắn sững sốt một chút, không thở ra tiếp tục hỏi: “Thế nhưng trước kia phụ thân đi thanh lâu chẩn bệnh Liên Nhi không phải cũng đi theo sao?”

“Kia không giống.”

“Làm sao không giống mà?”

“Phụ thân đi làm..... loại chuyện này.” Ta mở mắt.

Độ cung của miệng càng lúc càng lớn, bộ dáng rất là cao hứng.”Liên Nhi không thích phụ thân làm loại chuyện này?”

“Ân. Mẫu thân nói qua, loại chuyện này là cùng người mình thích mới có thể làm được.” Kỳ thật mẫu thân cũng không nói gì đó, ta khi đó còn nhỏ như vậy, như thế nào có thể sớm tiến hành giáo dục giới tính như thế.

“Ý Liên Nhi, là không thích phụ thân cùng người khác làm loại chuyện này?” Thấy ta gật đầu, truy vấn nói: “Vì cái gì?”

Ta sững sốt, không nghĩ tới hắn hỏi đến mức này. Ta nên đáp như thế nào?

“Liên Nhi?”

“Phụ thân như vậy, là phản bội mẫu thân, mẫu thân sẽ bị thương tâm.” Bị buộc bắt đắc dĩ, ta chỉ có thể trả lời như vậy. Nói như vậy, là không có tình ý bên trong? Sấm vai một đứa nhỏ mẫu thân bị bắt công tổn thương.....

Phụ thân tươi cười trên mặt trong phút chốc liền lạnh xuống.

Hình như, nói sai rồi.

“Liên Nhi, người phải biết rằng, phụ thân không yêu nương của người.”

“Phải, ta biết.”

“Cho nên, phụ thân làm như vậy không tính là phản bội nương người.”

“Àn.”

Ngày như trước trôi quá, chỉ có Liên công tử thật sự quá đáng! Thế nhưng lại nhiều lần tới tìm phụ thân. Ân khách của người lại không chỉ có mình phụ thân, dựa vào cái gì luôn quần quít lấy phụ thân, quả nhiên là thấy ghét muốn chết! Thấy thế nào là chương mất thế đó! Nhìn xem nhìn xem, lại tới nữa!

“Trầm đại phu có ở đây không?” Hôm nay y một thân hồng y, tầng tầng lớp lớp, chậm chậm tiến vào. Tuy rằng bộ dạng không xinh đẹp như ta, bất quá rất có khí chất phong hoa tuyết đại.

“Không có.” Ta cúi đầu lật sổ sách, ngữ khí rất lạnh.

“Vậy, hần khi nào thì trở về?” Y vẫn mỉm cười, thái độ tốt bụng, thật ra vẻ thái độ của ta không tốt.

“Không biết.”

“Kia..... Ta có thể ở chỗ này chờ hần không?” Y hỏi cẩn thận.

“Không được, chúng ta phải làm ăn, người ở trong này không tiện.” Ta hết sức uyển chuyển nói ra lời tàn nhẫn.

Ngẩng đầu nhìn sắc mặt y trắng nhợt, ta có chút không đành lòng. Nhưng y lại muốn đến gặp phụ thân, lại luôn quần lấy phụ thân, trong lòng không thoải mái.

Qua một lát, y cúi đầu, vẫn là đứng ở nơi đó, không có ý đi. Ta rõ ràng buông sổ sách, đi đến trước mặt y, tính toán cùng y nói rõ ràng.

Y thấy ta đến gần, hơi lui về phía sau một bước, tựa hồ có chút sợ ta.

“Người không cần cứ tới tìm cha ta được không?”

“Ta, ta chỉ là muốn thấy hần.” Y trả lời rất nhỏ tiếng.

“Người cứ quần lấy người khác như vậy, mang đến nhà người ta gia phiền toái rất lớn người có biết hay không?”

“Ta, ta.....” Y hốc mắt đỏ lên, diêm đạm đáng yêu cực kỳ.

“Người rốt cuộc muốn như thế nào? Đòi tiền? Nhà ta cũng không phải là nhà giàu, người tới sai chỗ rồi.” Ta trừng mắt, không cho bản thân mềm lòng.

“Không! Ta..... Không, không cần tiền.” Y gấp đến độ trên mặt dâng lên hai đóa mây đỏ, có chút nói lắp giải thích.

“Nga? Vậy người chính là muốn cha ta thay người chuộc thân, sau đó ở bên cha ta cả đời, có phải thế không?” Ta lớn tiếng nói.

Y cả kinh, thần tình đỏ bừng, như sắp bị thiêu cháy.

Ta biết, bị ta nói trúng.

“Ta chỉ là muốn ở bên hần, cho dù làm nô làm tài cũng được!”

Ta ngây ngẩn cả người. Phụ thân người ngày đó đến tốt cùng là làm gì? Gần một đêm xuân cư nhiên có thể khiến cho y như thế! Ta ghen tị, y dựa vào cái gì có thể nói ra lời ta vẫn muốn nói chứ? Y dựa vào cái gì có dũng khí hơn ta!

Ta cười lạnh, bất kể hậu quả thương tổn người trước mắt.”Người dựa vào cái gì? Thỉnh người nhận rõ thân phận của mình! Cha ta tuy rằng chỉ là một thầy thuốc, kia cũng là người trèo cao không hơn! Người có nhiều ân khách như vậy, khẳng định có rất nhiều người muốn nhận người làm nam sủng đi? Người có thể đi tìm bọn họ a! Không cần đến quần lấy cha ta——”

“Ba” một tiếng vang lên, mặt của ta hơi trật về bên trái, tiếp theo liền cảm thấy đau nóng.

“Liên Nhi! Người nói quá đáng!” Nói xong phụ thân ngẩn người, không dám tin nhìn tay mình, nhưng lại lập tức bị tiếng khóc của Liên công tử làm chú ý.

Phụ thân anh hùng cứu mỹ nhân đến đây. Ta thấy mỹ nhân thất thanh khóc rống, nhìn anh hùng nhẹ giọng an ủi. Đột nhiên cảm thấy được này như là một cảnh ác tục trong ngôn tình, phụ thân là nam diễn viên, Liên công tử là nữ diễn viên, ta chính là nữ số 2 ác độc kia..... Nữ số 2 khi dễ nữ diễn viên xong không còn giá trị lợi dụng, cuối cùng sẽ bị một kết cục bi thảm.

Ta đột nhiên có xúc động muốn khóc.

Nghiêng ngả lão đảo chạy về phòng, hướng thẳng về giường, ta che miệng lại, để nước mắt giọt sau kế giọt trước tràn mi chảy ra.

Khi phụ thân vào, nước mắt trên mặt đã muốn khô. Hắn cảm hòm thuốc đi đến bên giường ngồi xuống, mềm nhẹ xoay ta về phía hắn, để ta nằm lên chân hắn. Ôn nhu thay ta bôi thuốc lên nửa bên mặt, hết thấy động tác đều cẩn thận như tiếp xúc trân bảo.

“Liên Nhi, còn giận sao?”

Ta không hé răng.

“Phụ thân xin lỗi người, ta xác thực không nên đánh người.....”

“Là ta không đúng.” Ta nhắm mắt lại.

“Chỗ nào không đúng?”

“Ta nói quá đáng.”

“Cho nên?”

“Ta đi xin lỗi.”

“Đây mới là Liên Nhi của ta!” Phụ thân như thưởng cho ta hôn lên trán ta một cái.

Ta không mở mắt, trong lòng nơi nào đó thất một chút.

49. Chương 49: Sự Kiện Xuân Dược—— Chuyển Tiếp

Ngày hôm sau ta phải đến tận nhà xin lỗi.

Lấy thân phận thầy thuốc ngồi trong phòng y, ta có chút không yên. Y mở cửa ra, thấy ta, thần tình thất vọng. Ta biết, y vốn tưởng rằng người tới là phụ thân. Cơ mà cũng không nên biểu hiện rõ ràng như vậy đi? Thật sự là một chút mặt mũi cũng không nể.

Liên công tử lạnh sắc mặt, đóng cửa lại, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.”Trầm công tử hôm nay còn có gì chỉ giáo?”

Ta xấu hổ bĩu môi, cúi đầu, “Ta tới là vì chuyện ngày hôm qua và xin lỗi.”

“Xin lỗi?” Y hừ lạnh một tiếng, “Không cần. Người nói đúng, loại thân phận giống ta này, căn bản là trèo cao không hơn.”

“Ta.....” Ta không biết nên nói cái gì. Vốn tưởng rằng y là người yếu đuối, nhát gan, không nói lại, lại không nghĩ rằng y hôm nay phản ứng như vậy, chắc là ta ngày hôm qua kích thích đến y.”Thực xin lỗi, ta ngày hôm qua đã nói quá đáng.”

“Trầm công tử cũng không cần như vậy, nếu Trầm công tử chán ghét ta như vậy, cần gì phải làm bộ làm tịch như thế đến xin lỗi? Cùng lắm thì ta như Trầm công tử muốn, về sau không gặp phụ thân ngươi nữa ——”

Đột nhiên từ ngoài cửa vọt vào một người, một trận gió ập đến cắt ngang lời y nói.

Ta ngẩng đầu, quỷ dị nhìn có thêm một Liên công tử đứng trước mặt ta, người đó sốt ruột nói: “Không phải như vậy! Ta nhận lời xin lỗi của ngươi.”

“Liên!” Liên công tử tới trước có chút bực mình.

“Ca, giờ với chuyện lúc đầu nói không giống nhau!” Liên công tử tới sau nhíu mày.

“Ngươi đừng đã quên ngày hôm qua hắn đã vũ nhục ngươi thế nào! Ta không giết hắn là không được!” Liên công tử tới trước phần nộ chỉ vào mặt ta, rất có ý tứ đem ta chặt làm tám khúc.

“Nhưng mà, nhưng hôm nay không phải đã đến xin lỗi rồi đó thôi!”

“Loại xin lỗi giả mù sa mưa này ngươi cũng tin!”

Liên công tử đến sau cần môi, làm như hạ quyết tâm.”Ta tin!”

“Ngươi!” Xem ra Liên công tử tới trước bị tức không nhẹ.

Ta ngồi ở một bên, như đang nhìn một trò khôi hài, còn thiếu mỗi bắp rang và nước ngọt.

“Ách..... Ta chen vào một chút.” Ta đối Liên công tử đến sau hỏi: “Hắn là?”

“Ca của ta. Không cần tin ca ta nói, ta không có ý kia!” Liên công tử chính cống sốt ruột giải thích, sợ ta hiểu lầm gì đó.

Ta đương nhiên phải trấn an rồi! “Ta biết ta biết.” Xoay người đối mặt “Ca ca” kia, cúi đầu chào, “Xin hỏi vị công tử này tôn tính đại danh.....”

“Bạch Nhất.” Hắn ưỡn ngực, bộ dáng thực tự hào.

“Nga, Bạch công tử.”

Thấy ta không đạt tới phản ứng hắn mong muốn, hắn có chút căm tức, nắm áo của ta, “Ngươi vậy mà không biết Bạch Nhất ta đây?”

Ách..... Ta sững sốt, hắn rất có tiếng? Quay đầu không hiểu nhìn nhìn Bạch Liên.

“Ca ta là giang hồ đệ nhất kiếm hiệp.”

Nga! Ta quay đầu, “Giang hồ đệ nhất kiếm hiệp?”

“Không kiến thức!” Hắn khinh thường buông ra.

Ta vuốt áo, nói: “Vâng, tiểu dân có mắt như mù.”

Hắn không ngờ da mặt ta dày đến thế, hừ lạnh một tiếng, không thèm nói lại.

“Tiểu dân có một chuyện không biết, không biết đại hiệp có thể chỉ giáo không?”

“Nói.”

“Vì cái gì ngươi tiến vào nhìn thấy ta vẻ mặt đặc biệt thất vọng?” Hắn lại không biết ta, có cái gì phải thất vọng?

“Vốn tưởng rằng Liên coi trọng là người thế nào, nhìn dáng vẻ ngươi như vậy..... Nói vậy cha ngươi cũng sẽ không xuất sắc gì đâu.” Ngữ khí rất là hèn mọn.

“Ca ——”

Ta dở khóc dở cười. Nguyên lai là một tên trông mặt mà bắt hình dong.....

“Trầm công tử, ngươi không cần tức giận.”

“Không, không. Nếu Liên công tử đã tha thứ ta ngày hôm qua vô lý, ta đây cũng nên cáo từ.” Nói xong ta liền hướng về phía cửa.

“Đứng lại!” Thanh âm của vị đại hiệp âm hồn không tiêu tán kia vang lên.

Ta thở dài, đã sớm biết hắn sẽ không dễ dàng buông tha ta như vậy.”Đại hiệp còn có chuyện gì?”

“Liên tha thứ ngươi, ta cũng không buông tha ngươi!” Nói xong rút kiếm vọt lại.

Ta cả kinh, vội vàng hướng bên cạnh trốn tránh, nhưng quần áo không tránh thoát, “tê” một tiếng có một cái lỗ hổng.

Đùa sao! Hắn nghiêm túc nha!

“Ca! Đờng!” Hiên nhiên Bạch Liên không biết võ công, ở một bên lo lắng sưng.

“Đại hiệp, Bạch đại hiệp! Ngươi như thế nào có thể khi dễ một bình dân dân chúng không biết võ công như vậy?”

Hắn lại một tiếng hừ lạnh, “Bình dân dân chúng? Bình dân dân chúng lại dịch dung?”

Ta run lên. Có làm hay không? Đến này hắn cũng biết?

Ta công phu mèo quào làm sao là đối thủ của đệ nhất kiếm hiệp, không đến mười chiêu ta đã bị hắn điểm huyết, mặc hắn xâm lược.

“Ta thật muốn nhìn xem gương mặt thật của ngươi là thế nào.” Hắn tiếng tối, một tay sờ hai má của ta, tìm kiếm chỗ dán da vào.

“Đừng! Ta thực xấu! Ngươi sẽ bị dọa cho coi!”

Đáng chết! Hôm nay không mang được.

“Nga? Bộ dạng có xấu ta cũng không sợ.” Khi nói chuyện, nhẹ nhàng vạch trần nhân bì bên ngoài của ta.

Xong rồi, bị thấy rồi.

Hắn trong mắt rõ ràng lướt qua hai chữ “kinh diễm”. Đúng lúc này, một cái gì đó từ phía sau ta bay lên, “ba” một tiếng đánh vào người hắn, sau đó hắn cũng không động đậy gì cả.

“Thật có lỗi, đã tới trễ.” Hơi thở quen thuộc bao phủ quanh đây, làm cho ta an tâm không ít.

“Không sao, không phải quá trễ.”

Huyết đạo được cởi bỏ, ta đi lấy lại nhân bì trên tay Bạch Nhất. Thứ này rất trân quý nha!

“Ngươi là ai?” Bạch Nhất hỏi một vấn đề thực ngu ngốc.

“Trầm đại phu.....” Bạch Liên vẫn đứng một bên đi tới, “Ngươi cũng dịch dung?”

“Đúng vậy! Cho nên ánh mắt ngươi không tồi nga!” Ta cười vỗ vỗ vai hắn, “Phụ thân, chúng ta đi thôi!”

Hắn ý bảo ta chờ trong chốc lát, đi đến trước mặt Bạch Nhất, nguy hiểm nheo mắt lại.”Ngươi nếu còn dám thương tổn Liên Nhi, tự gánh lấy hậu quả!”

“Ngươi có biết ta là ai?” Bạch Nhất không phục lắm.

“Ta quản ngươi là ai!” Phụ thân mặc kệ hắn, về lại bên cạnh ta lúc này đã dịch dung xong.

Phụ thân ngầu quá nga!

“Về nhà?”

“Ân, về nhà.”

Ta nghĩ đến sự tình cứ như vậy bỏ qua, lại không nghĩ rằng, hai huynh đệ kia từ đó về sau mỗi ngày đều đến y quán báo danh bọn họ thực nhân sao?

Nghe nói, Bạch Nhất tìm được Bạch Liên, hủy đi Mẫu Đơn các..... Cho nên Bạch Liên trở nên thực nhân. Nghe nói, Bạch Nhất đang trên đường tìm đệ đệ đã bại N cái cửa đoạt được danh hiệu giang hồ đệ nhất kiếm hiệp xong, sẽ không ai tới tìm phiền toái, cho nên hắn cũng thực nhân. Nói tóm lại là, cả hai bọn họ đều thực nhân. Liên [hắc tuyến]: đây là lời thoại gì? Ta niệm không nổi nữa có vẻ ta một chút tiêu chuẩn cũng không có! Lâu: ha ha, ha ha..... [cười gượng]

Sau ta hỏi quá trình cụ thể phụ thân lần đó đi thanh lâu là thế nào, kỳ thật chỉ là nghĩ muốn làm rõ ràng phụ thân như thế nào đoạt được phương tâm của người ta thôi. Quả nhiên, không ngoài sở liệu. Ngày đó buổi tối Bạch Liên bị người đùa giỡn, phụ thân gặp chuyện bất bình lấy tiền tương trợ. Ra về đối Bạch Liên ôn nhu, sau đó liền thắng được phương tâm của mỹ nhân.

Ta cần rằng a phụ thân không có việc gì đối người khác tốt như vậy làm gì? Rõ ràng đã dịch dung thành gương mặt bình thường như vậy, thế mà vẫn còn có người thích. Hiện tại Bạch Liên khẳng định biết phụ thân là mỹ nhân, tuyệt đối sẽ không buông tay rồi! A a a a ta nhất định phải thay đổi chuyện này! Như vậy rất nguy hiểm! Ngày mai đi tìm Tiểu Tịch thương lượng một chút.

50. Chương 50: Sự Kiện Xuân Dục—— Cao Trào

Hôm nay dậy sớm, thừa dịp hai huynh đệ kia chưa đến, trộm ra ngoài từ cửa sau, đi thẳng đến Mộc vương phủ. Lấy lệnh bài Tiểu Tịch cho qươ qươ chỗ gác cửa, liền được cung kính đón vào.

Được một gã sai vặt dẫn đường tới hoa viên vương phủ, xa xa đã thấy một người con gái ngồi ngay ngắn bên cầu đá, mặt hoa phục trong ba tầng ngoài ba tầng, tao nhã..... câu cá? Nếu ta không nhìn lầm, nhỏ cầm trên tay hẳn là cần câu làm bằng trúc, cũng không quay đầu nhìn thị nữ bên cạnh mặt đã vận vẹo, cực kỳ nhàn nhã.

Thở dài một tiếng, đi lên phía trước, giả bộ hành lễ. Tiểu Tịch thấy ta lập tức mặt mày hớn hở, phát tay để người hầu đi xuống.

“Người lại đang tra tấn người ta?” Ta ngấm ngấm cái cần câu kia.

“Ha ha, người ta không phải nhảm chán sao? Ta cũng sẽ không thật sự câu được kim lí [cá chép màu vàng] đắt tiền lên được.....”

“Vậy cũng khiến người ta sợ không nhẹ đúng không?” Thị nữ cùng gã sai vặt thật đúng là đáng thương.

“Không nói ta. Người hôm nay như thế nào đến đây? Có phiền não?” Tiểu Tịch ôm lấy vai ta.

Ta quay mặt đi, bỗng nhiên có chút thẹn thùng.

“Ha ha.....” Tiểu Tịch nháy mắt ra hiệu với ta, “Luyến ái phiền não?”

Ta gật gật đầu, không để ý tới đôi mắt sói sâu kín đột nhiên tỏa sáng của nhỏ đồng nhân nữ này, thở dài một tiếng, ngồi xuống trên thành cầu, làm ra bộ dáng muốn nói lại không biết nên nói từ đâu.

Quả nhiên Tiểu Tịch gọi đem thức ăn đến, vừa là hoa quả vừa là điểm tâm, chỉ là hy vọng ta nói nhanh lên.

Ăn uống no đủ, cũng là lúc nên nói chuyện chính sự.

“Phụ thân đi thanh lâu.”

“A?” Tiểu Tịch kinh ngạc mở to mắt.

“Cùng một tiểu quan lên giường.”

Ta không biết khi ta nói những lời này có biểu tình gì, dù sao Tiểu Tịch phản ứng cũng rất lớn. Nàng ôm cổ ta, vỗ nhẹ lưng ta.

“Muốn khóc liền khóc đi!”

“Ân.” Ta nở nụ cười, “Khi đó ta xác thực đã khóc rất lâu.” Ta nghiêng đầu thoải mái mà gối lên vai nhỏ, “Tình yêu là ích kỷ. Tuy rằng biết hắn có thể yêu ta hay không, nhưng là nhìn thấy hắn cùng tiểu quan kia nằm trên giường, lòng tựa như bị xé rách ra vậy.”

“Hạ quyết tâm?”

“Ân. Phía trước còn có chút do dự..... Nhưng là trải qua chuyện này, ta nghĩ nếu ta không làm gì đó, phụ thân cũng chỉ có thể vĩnh viễn là phụ thân. Đến lúc đó, nếu hắc không thương ta, ngay cả phụ tử cũng không có cách nào làm nữa..... Tiểu Tịch, người thu ta nha.”

“Đương nhiên! Chúng ta là quan hệ gì?” Tiểu Tịch ôm chặt ta, “Đến lúc đó ta liền tìm cho người một đồng nam sĩ vĩ đại, người sẽ có một đám thân cận đi!”

Ta cười khẽ. Đến lúc đó, ta hẳn là sẽ làm tròng gạo ở Mộc vương phủ này cả đời đi?

“Đây là được.” Tiểu Tịch từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ màu trắng, “Không biết người chừng nào thì đến, nên ta mỗi ngày đặt trong người.”

“Sao chỉ có một lọ vậy?”

“Ngốc! Bên trong cũng chỉ có một viên.”

Ta “Nga” một tiếng, bỏ nó vào trong ngực.

“Thật sự nghĩ xong rồi sao?” Tiểu Tịch lo lắng hỏi lại một lần.

Ta biết nhỏ chỉ chính là mẫu thân, “Ân.”

Tựa như ta vừa mới nói, tình yêu là ích kỷ. Vì tình yêu của ta, nương, chỉ có thể thực có lỗi với người. Hơn nữa, ngài cũng không biết phải không? Huống hồ, phụ thân cũng không nhất định sẽ yêu ta. Hết thấy, đều chỉ có thể đổ một canh bạc.

Giữa trưa ăn cơm với Tiểu Tịch, buổi chiều trở về.

Lúc gần đi Tiểu Tịch còn nhắc tới cái gì “Sớm biết thế trước kia sẽ không cho người xem có mỗi thanh thủy văn ” “Hối hận a a phải là cho người xem mấy cái H cao mới đúng”..... Hãn.

Cả buổi chiều cũng không dám nhìn ánh mắt phụ thân, chột dạ a

Khụ muốn biết trong cái bình sứ nhỏ kia là được gì? Thật là ngốc! Này cũng không biết, đương nhiên là xuân dược rồi! Giống như nương ta năm đó, ta chuẩn bị đêm nay, bá, vương, ngạnh, thượng, cung! Bất quá thuốc này là ta uống..... Vì cái gì không để cho phụ thân uống? Người cũng không ngấm lại, cha ta là ai a? Trên giang hồ nhân nghĩa “Thiên Diện Độc Y”! Ta nào dám a ta hoài nghi hẳn người thấy một chút liền biết là cái gì, còn uống sao? Người cho là hắc ngốc như người a! [Lâu: ách, ta như thế nào cảm thấy Tiểu Liên càng ngày càng có khuynh hướng độc mồm độc miệng?]

Cơm chiều qua đi, mắt thấy trời càng lúc càng đen, ta cũng càng lúc càng khẩn trương. Hiện tại nên làm gì? Đúng rồi, Tiểu Tịch nói phải tắm rửa trước. Vì thế ta chạy tới chạy lui nấu nước, tắm rửa, tẩy sạch toàn thân mình trong trong ngoài ngoài n lần. [Lâu: kỳ thật là đang câu thời gian Liên: người không nói không ai nói người câm!]

Ta ngồi ở trên giường, lấy cái bình sứ trắng kia ra thường thức trong chốc lát, ngấm ngấm cửa, ngấm chắc phụ thân sắp vào, nhưng chưa có dũng khí uống vào. Nhưng đã đến mức này rồi, nếu đợi lát nữa..... A a a mặc kệ!

Nhỏ nắp ra, đổ viên thuốc ra tay, sắp cho vào miệng, chết tiết, phụ thân vào kìa!

Ta hoảng hốt, viên thuốc kia chết cũng không chết ghen ngay cổ họng.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ.....” Ho đến nỗi ta tê tâm liệt phế, cũng may được kia vào miệng liền tan, bằng không nếu cứ vậy mà đi đời nhà ma, tới chỗ Diêm vương ta khóc cũng khóc không được đi.

Thật vất vả bình tĩnh lại, lại bỗng nhiên phát hiện phụ thân gần trong gang tấc, còn ôn nhu vô nhẹ lưng ta.

Ta thân mình cứng đờ, sắc mặt trắng bệch.

“Liên Nhi, người vừa mới uống cái gì?”

“Không, không a! Không cái gì.....” Ta cúi đầu, tay nhỏ bé sờ loạn chung quanh.

Cái chai vừa nảy đâu rồi? Không thể để phụ thân phát hiện.

“Liên Nhi đang tìm cái gì?”

“Không, không a!” Ta ngừng lại, nắm chặt chần.

“Có phải cái này không?”

Ta cả kinh, thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn lại. Bị ai phát hiện phụ thân cầm trong tay đúng là cái bình sứ nhỏ trắng kia.....

Không, không phải đâu? Hôm nay lại xui như vậy? Làm sao bây giờ? Bị phụ thân phát hiện.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của ta, phụ thân nghiêng cứu nhìn cái chai kia, tiếp theo đặt dưới mũi quơ quơ..... Nhú mi!

Ngô! Phụ thân thật sự có thể đoán được.

“Người uống thứ bên trong rồi?” Phụ thân ánh mắt sắc bén chưa từng có.

Ta hơi sợ hãi lùi về phía sau, không có can đảm trả lời.

“Liên Nhi!”

555, phụ thân dữ quá nga! Ta run rẩy gật đầu.

“Người có biết bên trong là gì không?”

Lắc đầu. Ta nào dám nói là biết nga!

“Ai đưa cho người?”

“Mộc, Mộc Vương phi.” 555 Tiểu Tịch ta cũng không muốn bán người, nhưng mà nhưng mà, phụ thân thật là khủng khiếp nga! Người nhất định phải tha thứ cho ta

“Liên Nhi xin nàng sao?” Phụ thân biểu tình cực nghiêm túc.

“Dạ..... Phải”

Phụ thân nhướng mi.

Thật đáng sợ thật đáng sợ. “Mộc Vương phi nói, uống này, ân..... Phụ thân sẽ không cùng người khác lên giường.” Ách, không biết lý do này có thể lừa gạt được không.

Nghe ta nói xong, phụ thân yên lặng nhìn ta trong chốc lát, nói: “Liên Nhi, vì nương người người có thể làm đến nước này sao?” Trong thanh âm áp lực gì đó.

Ta cúi đầu, nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói: “Ta không thích phụ thân cùng người khác làm loại chuyện này, cho dù cùng mẫu thân..... cũng không thích.” Đây đã xem như thổ lộ nha! Không biết phụ thân là biểu tình gì.....

“Liên Nhi người vừa mới, nói cái gì?” Trong thanh âm tràn ngập không dám tin.

Nhú mày, trong lòng đột nhiên thực ủy khuất. Bất chấp giá nào, ngẩng đầu rống về phía phụ thân: “Ta nói ta thích người! Không thích người cùng người khác lên giường, cho dù là mẫu thân cũng không được!”

Nói xong ta liền hối hận. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Vạn nhất phụ thân thật sự không chấp nhận ta, ta, ta..... không bao giờ có thể ở bên cạnh hắn nữa. Ta sao lại nói ra? Sao có thể nói ra mà? Sao có thể.....

Cái mũi đau xót, nước mắt lập tức tràn lên. Ta cắn môi, quật cường không muốn để nó rơi xuống. Cơ mà làm sao không chế được, vẫn là có một hai giọt chảy ra.

“Khóc cái gì?”

Một bàn tay thon dài đưa lại, mềm nhẹ lau đi nước mắt trên mặt ta. Vừa động một cái kết quả là, ta nhào vào lòng phụ thân, khóc kinh thiên địa quỷ thần khiếp. Khóc xong, ta lại cảm thấy toàn thân nóng lên, quả nhiên là thật sự cổ quái. [Lâu: –! Hóa ra Liên Nhi dễ quên như vậy]

“Liên Nhi đã nghĩ kỹ rồi sao?”

“Ân?” Nóng có chút khó chịu, ta ôm chặt phụ thân, đầu dựa vào cổ hần cộ cộ.

“Liên Nhi?” Phụ thân cảm giác khác thường, đẩy ta ra một chút, nhìn thấy khuôn mặt ta đã hồng lên nhũm mị, “Mị Tình phát tác?”

“Mị Tình? Cái gì Mị Tình?” Ta ngơ ngác nỉ non.

“Chính là được người uống đó!”

Vậy ra được kia còn có tên a gì? Phát tác? Ta ngẩn ngơ, không biết khi nào thì đầu óc mơ hồ thanh tỉnh một chút. Khẩn trương còn không kịp dâng lên, đã bị phụ thân đưa tay đánh tan ý nghĩ thật vất vả mới tập trung được.

Hần nhẹ vỗ về mặt của ta, nhẹ giọng nói: “Liên Nhi, thật sự là nghĩ kỹ rồi sao? Chúng ta nếu cứ tiếp tục, sẽ phạm vào cấm kỵ, quay đầu cũng không được.....”

“Phụ thân, khó chịu ” ta nắm chặt ống tay áo hần, mở miệng cầu xin.

Phụ thân nhắm mắt, thở dài một tiếng, “Nếu đây là lựa chọn của người, ” hần đẩy ta ngã ra giường, xoay người đè ép lên, “Vậy để cho chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi!”

Vừa dứt lời, hơi thở hần bao phủ xuống, để đôi môi ta chờ mong đã lâu chạm vào môi ta.

51. Chương 51: Sự Kiện Xuân Được—— Kết Thúc

Thân mình ta hồng lên, nằm trên giường khó nhịn vận vẹo, Mị Tình phát huy đầy đủ tác dụng của nó. Trong cơ thể máu chảy ào ạt, tựa hồ tất cả đều đổ về nơi hạ thân làm ta cảm thấy thẹn kia. Ngay cả tim đập cũng nhanh hơn, từng tiếng từng tiếng rõ ràng vọng lại bên tai ta.

“Phụ thân, phụ thân, ta sẽ không..... chết chứ?”

“Sẽ không, có ta ở đây.” Phụ thân vùi đầu ở cổ của ta, dọc theo đường cong của cổ, theo vành tai một đường liếm hôn đến xương quai xanh. Sau đó bồi hồi ở ngực ta, đầu lưỡi liếm như đang tô vẽ, thân thể ta không thể không chế run rẩy.

Cáp a cáp a ”

Hô hấp trở nên dày đặc mà nóng cháy, ngực có chút dồn dập phập phồng. Cảm giác hai tay hần dao động trên người ta giống như mang theo lửa, đi đến đâu, cứ tựa như thiêu cháy tất cả. Làn da dưới tác dụng của Mị Tình mẫn cảm không chịu nổi, tuy chỉ là nhẹ nhàng đụng vào, cũng làm cho thân thể ta một trận tê dại.

“Cái gì không uống, lại đi uống Mị Tình. Có người chịu thôi ”

555 đừng nói cho ta biết Mị Tình kia là cường cường xuân được..... Tiểu Tịch ta phải bỏ người ra!

Bỗng nhiên hần hé miệng ngậm lấy đột khởi trước ngực ta, ta hít một hơi khí lạnh, một tiếng rên rỉ không chế không được từ môi phát ra. Ta nhất thời xấu hổ đến thần tình đỏ bừng, cắn chặt môi.

Trời ơi này, thanh âm khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập là của ta sao?

Không kịp nghi hoặc vì cái gì uống xuân được mà ta còn có một tia thanh tỉnh, liền bị cánh tay của phụ thân đưa tới bấp bủi đoạt đi thần trí. Sau mới biết được, một trong các tác dụng của Mị Tình, đó là khiến người rành chuyện phòng the có thanh tỉnh một tia như có như không. Có thể cho người dục tiên dục tử, cũng có năng lực khiến người nhớ rõ hết thấy đã phát sinh. Quả nhiên là quá biến thái!

Khi thần trí trở lại, phụ thân vô cùng ôn nhu hôn ta. Đây là một nụ hôn mất hồn thực cốt, hẳn giống như đem tất cả tình cảm của hắn đều dồn vào nụ hôn này. Môi của hắn, lưỡi của hắn, nụ hôn của hắn, tình yêu của hắn, đều làm cho ta rơi vào điên cuồng.

Vừa hôn, tay hắn vừa chậm rãi đi xuống, với một tốc độ làm ta phát điên. Không để ý ta nhìn chăm chăm, phụ thân cười gian quét mắt qua ta đang ngẩng đầu, cúi xuống, hưởng thụ tình tế hôn liên tiếp lên cổ ta. Bàn tay đi xuống đột nhiên chạm đến kiên quyết của ta, chậm rãi chơi đùa, khiêu khích.

“Ân a..... A.....” Ta không thể ức chế rên rỉ ra tiếng.

Đây là khoái cảm ta chưa bao giờ nghiệm qua, cứ như có dòng điện thật nhỏ chạy n lần cả thân thể, toàn thân từng đợt tê dại, ngay cả máu cũng sôi trào lên. Ta truy tìm khoái cảm, theo bản năng vận vẹo thắt lưng, khiến phụ thân cười khê một tiếng.

Không chờ ta xấu hổ che miệng, tay kia của phụ thân xoa hai má của ta, ngón tay thon dài vói vào miệng của ta, đùa cái lưỡi vô thố của ta. Nướu bọt không kịp nuốt xuống tràn ra khỏi khóe miệng, kèm theo hai mắt ta mê ly, càng hiện rõ *** mĩ. Rên rỉ của ta bởi vậy không bị trở ngại tràn ngập cả phòng.

Đột nhiên tay phụ thân vỗ về chơi đùa phía dưới của ta đẩy nhanh tốc độ hơn, còn chưa chờ ta phản ứng lại, khoái cảm chồng chất làm cho ta thét chói tai ra tiếng.

“A a a a ——”

Ta chỉ cảm giác trước mắt một tia sáng trắng hiện lên, đại não nhất thời trống rỗng vài giây. Giống như có một dòng điện tốc độ cực nhanh phóng từ dưới lên, khoái cảm mãnh liệt làm cho thân thể của ta một trận co rút. Ta thở phì phò, giống như bị hút hết khí lực toàn thân, một ngón tay cũng không muốn động.

“Liên Nhi là lần đầu tiên sao?” Trong không khí truyền tiếng trêu đùa trầm thấp.

Ta liếc mắt xem thường, không thèm để ý đến phụ thân vô lương.

Tay phụ thân tiếp tục dao động, khiến ta vốn bình phục xuống hô hấp lại dồn dập lên. Trong không khí ản truyền mùi hương sơn chi hoa, tiếp theo liền cảm giác hậu đình chợt lạnh, có gì đó xông vào.

“Phụ thân!” Cái kia, cái nơi kia!

“Liên Nhi, đem hết thủy giao cho ta được không?”

Loại thời điểm này còn hỏi ta “được không”, ta nói không được người sẽ dừng sao? Ta không khỏi trong lòng lăm lăm niệm.

“Liên Nhi?”

Loại vấn đề xấu hổ muốn chết này.....

“Nhanh, nhanh lên đi!” Ta thật muốn tìm cái lỗ tiến vào mà!

Ngón tay vói vào thân thể cảm giác thật sự là quái dị nói không nên lời, đầu tiên là trướng trướng, sau đó lại là ản ản đau đớn, kèm theo ngứa ngáy kẻ khác khó có thể bỏ qua. Mùi hương sơn chi hoa càng thêm nồng đậm, lửa trong thân thể vẫn lan tràn xuống phía dưới, ta sắp bị khát vọng kịch liệt nào đó cắn nuốt mất rồi, lại ô ô nức nở.

Phụ thân trở thân mình ta lại, để ta nằm sấp trên giường, tiếp theo nhét cái gối dưới bụng ta. Sau đó hắn hạ thắt lưng, hôn một chuỗi dài kỹ càng lên cái lưng bóng loáng của ta.

Ta cả người một trận run rẩy, cảm giác cực nóng của hắn để ở miệng cúc huyệt, trong lòng không khỏi một trận khẩn trương, làm cơ thể buộc chặt theo.

“Liên Nhi, tin tưởng ta, ta sẽ không thương tổn người.”

Ta biết, nhưng mà —— sẽ đau nha!

“Liên Nhi, phụ thân nhấn thật sự vất vả.” Nói xong còn không quên dùng cực nóng của hắn cọ cọ ta, ta sợ tới mức vội nhắm nhanh hai mắt.”Ta đếm đến ba, người chuẩn bị một chút.”

Trời ạ! Như thế nào, như thế nào có loại yêu cầu này a?

“Một.”

“A ——”

Gạt người, gạt người! Cái gì đến đến ba! Phụ thân gạt người!!

Ta sống chết cần môi dưới, sắc mặt trắng bệch, đau đớn như xé rách làm cho cơ thể của ta ần ần run rẩy. Đau, đau quá!!

“Nhấn nài một chút, thả lỏng thả lỏng ——” tiếng nói mềm nhẹ khàn khàn vũng vũng truyền đến.

Hít sâu vài cái, ta mới từ đau đớn mãnh liệt hồi tỉnh lại, cũng phát hiện bản thân không biết khi nào đã nước mắt ràn rụa. Có lẽ là vì Mị Tình, đau đớn cũng không phải làm cho người ta khó có thể chịu được, dần quen cũng không có cảm giác tê tâm liệt phế như lúc đầu.

Kế tiếp chính là va chạm thông thả mà hữu lực. Ta cảm thấy cả linh hồn của mình cũng bị đánh bay mất, va chạm hỗn loạn thống khổ cùng sung sướng không ngừng mà kích thích thần kinh của ta. Cho đến khi một dòng nóng bỏng mãnh liệt đánh sâu vào trong thân thể, ta hét lên một tiếng liền rơi vào hắc ám không cùng.

52. Chương 52: Tuần Trăng Mặt Tân Hôn

Khi mở to mắt, đã là chính Ngọ rồi.

Đầu có chút mơ hồ, thân thể đau nhức lập tức làm cho ta tỉnh táo lại. Nhất là cái nơi kia, nằm bất động cũng đau muốn chết. Bất quá —— hắc hắc! Ta có thể thật sự cùng phụ thân..... A làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ, người ta hảo then thùng a không nghĩ tới, phụ thân vậy mà cũng thích ta. Không nghĩ tới, yêu mến + thâm mến đơn phương của ta lại có kết quả tốt như vậy. Quả nhiên, phi thường thời kì nên sử dụng phi thường thủ đoạn! Ông trời a, nếu đây là mộng, để cho ta vĩnh viễn ngủ say không dậy nổi đi! Cho dù là hoàng tử đẹp trai đến đâu cũng không cần hôn ta tỉnh lại! [Lâu: rõ ràng là ban ngày nằm mộng cái gì! Cho người mỹ nam tử còn chưa đủ hả, người còn muốn chém chân hả! Cẩn thận Mặc đại nhân chính tử không biết sống chết—— Liên: a nha kích động thôi! Người ta cũng đâu muốn vậy] Nếu này không phải mộng, vậy để tình yêu này thật dài thật lâu đi, che chắn tất cả những người không biết sống chết đến quấy rối đi! Nếu ngài đáp ứng ta, từ nay về sau, ta nhất định không hút thuốc lá không uống rượu không phun đàm không xả rác, làm một hảo thanh niên tân thời đại chủ nghĩa xã hội khoa học có văn minh hiểu lễ phép hảo hảo học tập mỗi ngày hướng về phía trước! Sau đó mỗi ngày dâng hương cho ngài, ngày ngày dập đầu với ngài—— ách, nói sau đi! Ha ha ha ha a

“Mới vừa tỉnh ngủ liền ngây ngô cười?” Cái trán bị nhẹ nhàng gõ một cái, ta giương mắt, thấy phụ thân ngồi ở bên giường, trong mắt là sùng nịch.

Ta cười cười với hắn. Đêm qua triền miên không biết sao xuất hiện trước mắt, mặt đỏ lên, cúi đầu then thùng ینگ

Phụ thân khẽ vuốt hai má của ta, ôn nhu nói: “Liên Nhi, ta thật sự không thể tin được. Đây là thật sao? Nhìn thấy người, sủng người, yêu người. Ta đã cẩn thận cất giấu, sợ có một ngày người phát hiện tình cảm của ta đối với người không giống bình thường. Vậy mà, người lại nói thích ta! Người lại đem chính mình giao cho ta! Đây là thật sao? Liên Nhi, đây hết thấy đều là thật sao?”

“Thật mà! Đương nhiên —— tê!” Ta hít một hơi lạnh khí, tức khắc một chút cũng không dám động. Vừa mới kích động, đều quên bản thân hiện tại hành động không tiện.

“Liên Nhi!” Phụ thân khàn khàn nhìn ta, tay cũng không biết nên để chỗ nào.”Còn rất đau sao?”

“Vô nghĩa!” Ta trừng hắn, “Đương nhiên đau rồi!”

“Cơ mà đêm qua ta rất cẩn thận, cũng không có chảy máu a!” Phụ thân biểu tình thực vô tội.

“Bộ không có máu là không đau sao? Không tin người có thể thử xem a!” Ta quả thực có thể nói là rống lên.

Nghĩ đến tối hôm qua liền giận! Rõ ràng có thể chỉ làm một lần là được, hần lại làm hai lần! Còn ma quỷ nói cái gì hiệu lực mị tình còn chưa lui, phi —— thiên tài mới tin tưởng mà! [Lâu: khụ, nếu là quỷ nói, đương nhiên là chỉ có thiên tài nghe hiểu được rồi! Về phần có tin hay không! Cũng chỉ có nhóm quỷ mới có thể nói rõ ràng Liên: người không nói không ai nói người câm! Lâu: hảo, hảo, ta không cãi với người] rõ ràng là lấy cớ lấy cớ! Hần chính là thỏa mãn tư dục, không để ý ta chết sống!

“Được rồi được rồi, ta biết Liên Nhi đau. Không cần sinh khí mà”

“Ai kêu người tối hôm qua không tiết chế! Đều tại người!”

“Liên Nhi, bất luận kẻ nào nhìn đến bộ dáng người đêm qua quyến rũ động lòng người đều sẽ không chế không được, huống chi là ta đã yêu người nhiều năm như vậy? Người phải thông cảm cho phụ thân a!”

Ta hung hăng nhìn lên liếc mắt xem thường, nhìn hần biểu tình đáng thương hề hề, quả thực có thể đi lấy giải Oscar rồi. Người không biết sự tình đám cũng nói ta khi dễ hần mà!

“Đến, để phụ thân nhìn xem có phải bị thương rồi hay không, ta thượng dược cho người.” Nói xong, phụ thân lại làm bộ phải xốc chăn của ta lên.

“Không muốn không muốn!” Ta sợ tới mức lập tức nắm chặt chăn.

“Như thế nào có thể không muốn được? Liên Nhi đau như vậy, hần là bị thương gì đó rồi. Ngoan, để phụ thân xem một chút.”

“Không, không không! Kỳ thật hiện tại cũng không phải đau đến thế.” Ta giả bộ lấy lòng cười.

“Liên Nhi.” Không nghĩ tới phụ thân lại lạnh mặt.

Ta sửng sốt, không khỏi có chút sợ hãi.

Hần thở dài một tiếng, kéo ta vào trong ngực.”Ta này không phải đều vì người sao? Nếu có cái gì vạn nhất, phụ thân sẽ áy náy đến chết mất.”

Ta chống cự không được nhất chính là phụ thân nhỏ giọng mềm giọng như vậy nói chuyện với ta, mỗi lần ta đều không đành lòng đáp ứng tất cả yêu cầu của hần. Đương nhiên lần này cũng không ngoại lệ.

“Được rồi mà! Người xem là được!” Ta nhắm mắt ưỡn ngực. Xem thì xem đi! Cũng không ít đi miếng thịt nào!

Đương nhiên, cũng bởi vậy không thấy được phụ thân nở nụ cười.

Sau đó, phụ thân để ta dựa vào giường, mân mê móng. Chạm rãi cổ quần của ta..... Mặt của ta thiêu cháy.

“Ân, cũng may, sưng chút thôi.” Nói xong, lại còn vói ngón tay vào.

“Phụ thân!” Không phải chỉ nói xem thôi sao? Sờ cái gì a!

“Liên Nhi, thả lỏng, ta phải xoa thuốc cho người chứ?” ngữ khí lại quá đứng đắn.

Được rồi được rồi, chỉ là xoa dược thôi mà.

Tiếp theo một mùi hương hoa quế nồng đậm khuếch tán trong không khí. Ta không khỏi toái toái niệm, thuốc mỡ thôi mà, làm thơm như vậy làm cái gì? Ngày hôm qua là sơn chi hoa, hôm nay lại là hoa quế, không biết còn có cái gì. Thật nhàm chán

Dược lạnh lạnh, tiếp xúc lửa nóng trong thân thể, cảm giác nói không nên lời. Đinh thoải mái là được, hơn nữa không quá lâu, đau đớn liền chậm lại rất nhiều, quả nhiên là thuốc hay a! Thế nhưng, thế nhưng vì cái gì ta phát run rất nhỏ? Cái nơi kia còn truyền đến cảm giác yếu mềm lại ngứa ngáy..... chết tiệt, Chẳng lẽ ta có phản ứng? Không phải đâu?

Ta nghĩ mặt của ta đã nóng đến có thể chưng trướng chim luôn rồi.....

“Có thể lấy tay ra chưa?” Ta tận lực làm cho thanh âm mình bình thường chút.

“Thuốc này, là cần hấp thu đầy đủ.”

Thật là lý do phi thường đường hoàng, nếu ngón tay hắc không “sinh động” đến vậy.

“Nhanh lên!”

Phụ thân thấy ta thái độ kiên quyết như vậy, đành phải thôi. Lúc rời khỏi tới cư nhiên còn lưu luyến thở dài!

Cho ta mặc quần vào, dựng thẳng gối đầu cho ta dựa vào, lại thay ta đắp chăn. Động tác tỉ mỉ cẩn thận, ôn nhu cẩn trọng, hoàn toàn không cần ta động tay. Sau đó lại đi phòng bếp bưng cháo đến, dùng thìa từng chút từng chút đút cho ta ăn.

“Mấy ngày nay, người chỉ có thể ăn một ít thức ăn lỏng thôi, chờ dưỡng thương tốt rồi, lại bồi thường cho người. Thế nào?”

Nghe được nửa câu đầu ta nhú mày, vừa định phát hỏa, hai chữ “Bồi thường” liền nhảy vào cái lỗ tai của ta. Ha ha, bồi thường a này ta phải hảo hảo ngâm lại.

“Tốt tốt!”

Mấy ngày kế tiếp, ta hoàn toàn được xem là trân quý động vật sắp tuyệt chủng đến nơi mà đối đãi, này quả nhiên là áo đến đưa tay cơm đến há mồm.

Phía dưới cho ta tóm tắt một chút cuộc sống mấy ngày nay của ta nha.

Sáng sớm như trước là tỉnh lại trong nụ hôn chào buổi sáng của phụ thân, bất quá hiện tại là nụ hôn thật chính, có vài lúc ta hoài nghi ta có vì thở không được mà chết đi mất tiêu không, nhiều lần kháng nghị bị bác bỏ. Sau đó ta liền nhàn nhã xem sách, đánh đàn. Cơm trưa xong ngủ một chút, đi phơi nắng, đùa nghịch hoa cỏ, có đôi khi lấy giấy và bút mực ra luyện tự rồi vẽ vời. Buổi tối cùng phụ thân chơi cờ, ngắm trăng, xem sao. Cuối cùng hôn phụ thân một cái chúc ngủ ngon, nằm trong lòng hắc tiến vào mộng đẹp. Ta sắp chết chìm trong hạnh phúc rồi!

Này có tính là tuần trăng mật tân hôn không a?

53. Chương 53: Cãi Nhau Xấu Hổ

Ta thật sự rất muốn cứ như vậy vô ưu vô lo cùng phụ thân vĩnh viễn hạnh phúc sống cuộc sống này, nhưng mà sự thật luôn không đẹp hoàn hảo. Mấy ngày nay, ta lại có một loại lo lắng cùng phiền muộn ần ần, lại không biết loại tình tự khiến kẻ khác chán ghét này là làm sao. Chẳng lẽ đây là trong ngôn tình, cảm giác của nữ diễn viên đối hạnh phúc thấy không đúng sao? Trước kia mỗi khi nhìn thấy cảnh đó, cảm thấy các nàng chỉ làm ra vẻ, đạo diễn cố ý kéo thời gian. Hiện tại tự mình trải qua, mới biết trong đó tư vị a! Nói thêm, ta cũng không muốn có tình tự chán ghét như vậy a! [Liên: ta nói, người xác định này không phải ăn gian số lượng từ? Lâu: cáp, ha ha.....]

Hôm nay, lại là ngày cùng mẫu thân “hẹn hò”. Từ buổi sáng dậy, phiền táo mấy ngày gần đây liền rõ ràng có xu thế bay lên.

“Phụ thân, người không theo ta đi gặp nương sao?” Theo thường lệ, trước khi đi, ta thuận miệng hỏi một chút.

“Không được, Liên Nhi tự mình đi đi!” Vẫn là đáp án giống như trước kia.

Nếu là trước kia, ta khẳng định thay mẫu thân thở dài một tiếng rồi bước đi. Thế mà lần này, cũng không biết là làm sao, ta lại phát hỏa.

“Cha! Người rõ ràng biết nương mỗi lần đều hy vọng người đến, người như thế nào có thể nhẫn tâm như vậy?”

Phụ thân rất là ngơ ngơ ngẩn đầu nhìn ta.

“Liên Nhi, người hôm nay làm sao vậy?” Nói xong đưa tay qua, làm như muốn sờ sờ đầu của ta.

Ta “ba” một tiếng xoa sạch tay hần, “Người như thế nào có thể đối nường như vậy, nàng yêu người đến thế! Người sao có thể vô tình như vậy!”

Phụ thân dừng một chút, trên mặt không cười, nhiệt độ không khí xung quanh nhanh chóng hạ xuống.

“Nường lúc trước sinh hạ ta, rồi nhà trốn đi, còn đến thanh lâu duy trì sinh kế. Nghĩ nàng một thiên kim tiểu thư, cư nhiên vì ta, chịu hoàn cảnh gian khổ đến sáu năm, những đau khổ đó người có nghĩ đến không? Thật vất vả lại gặp người, người đối nàng thái độ lạnh lùng không nói, dường như thương lại cứ thế bước đi! Người có biết nường có bao nhiêu thương tâm không? Sau lại phát sinh nhiều chuyện như vậy, thể xác và tinh thần của nường đều bị nhiều thương a! Hiện tại nường chỉ là hy vọng người đi thăm nàng, người như thế nào ngay cả nguyện vọng nhỏ như vậy cũng không thỏa mãn nàng? Người thật sự rất tàn nhẫn ——”

“Ta tàn nhẫn?” Phụ thân cười lạnh, “Liên Nhi chẳng lẽ không biết ta chỉ ôn nhu với một mình người sao? Lúc trước là ta làm cho nàng yêu ta sao? Ta vẫn xem nàng như muối muối, hơn nữa cũng xác định thái độ rõ ràng, là chính nàng tự mình đa tình! Thế nhưng còn dùng kế với ta! Bất quá nàng duy nhất làm đúng chính là sinh hạ người..... Nói thêm, nàng yêu ta, chẳng lẽ ta phải yêu nàng sao?”

“Phụ thân, người như thế nào có thể nói vậy? Hơn nữa, ta cũng không phải muốn người yêu nàng a! Người không phải xem nàng như muối muối sao? Vậy người đi thăm nàng sao lại không được?”

“Ta đi sẽ chỉ làm nàng càng thống khổ thôi!”

“Như thế nào lại thế? Nường sẽ rất vui.” Trong lòng hơi hơi chua xót. Đúng vậy, nường sẽ rất vui.

Phụ thân đột nhiên trầm mặc, yên lặng nhìn ta.”Liên Nhi, đây là người hy vọng sao?”

Đây là ta hy vọng sao? Đương nhiên, đương nhiên là ta hy vọng rồi! Nường là nữ nhân tốt, ta rất cuộc, không bao giờ muốn nhìn thấy trên gương mặt xinh đẹp kia lộ ra biểu tình mất mát nữa.

Ta gật đầu.

“Vậy phụ thân theo người đi.”

“Người muốn..... theo ta cùng đi thăm nường?” Ta không xác định nói.

“Nếu đây là hy vọng của Liên Nhi.”

“Chỉ là bởi vì ta hy vọng?”

“Ân.”

Vì cái gì phụ thân lại cười? Ta rõ ràng nhớ bọn ta vừa mới..... cãi nhau đi? Thế nhưng, ta vì cái gì cãi nhau với phụ thân mà? Ta vì cái gì nhất định muốn phụ thân gặp nường mà? Vì cái gì, hiện tại rõ ràng phụ thân đã đáp ứng ta, ta còn cảm thấy khổ sở cùng..... ủy khuất mà? Ủy khuất? Ta vì cái gì phải ủy khuất? Ta rất cuộc làm sao vậy? Ta như thế nào đột nhiên kích động như vậy cái với phụ thân mà?

Tới Mộc vương phủ, mẫu thân đã sớm chờ ở nơi đó. Thấy phụ thân phía sau ta, vẻ mặt kinh hãi. Lòng ta chua xót tại một khắc này vô biên vô hạn tràn ra, ta nghĩ giờ phút này tươi cười trên mặt ta cũng nhất định là đau khổ. Để cha cùng nường một mình trong chốc lát, dùng lý do đứng đắn—— đã gặp lại thì nhất định nói ra suy nghĩ của mình. Sau đó bị Tiểu Tịch lôi đi.

“Làm chưa?” Tiểu Tịch rất nhỏ tiếng hỏi.

“Cái gì làm chưa?” Ta toàn bộ vô hình tượng nằm lên bàn, buồn bã ủ rũ.

“Đùa hử!” Tiểu Tịch vỗ mạnh cái bàn, giật mình biết tiếng vang quá lớn, lại đè thấp thanh âm, nhưng vẫn giấu không được kích động. “Sự tình nặng như vậy, người sẽ không quên đi?”

Thấy ta vẫn vẻ mặt mờ mịt, nhỏ thở dài: “Chính là cái ‘ bá vương ngạnh thượng cung ’ kia a!”

“Nga, làm.”

“Thành công không?” Xem bộ dáng ta muốn chết không sống này, cẩn thận hỏi: “Thất bại? Đùa! Không phải đâu? Mỹ nhân như vậy đưa lên cửa cũng không muốn a! Hẳn quả nhiên là Liễu Hạ Huệ a!”

Ta vô lực xem thường, “Tiểu Tịch, cho dù là đưa lên đến cửa, cũng là con của hắc được không?”

“Đứa con thì làm sao? Người này như thế nào nhất gan a như vậy! Ta thật sự là nhìn lầm hắc!” Tiểu Tịch cầm giận lại đập cái bàn.

Ta tiếp tục vô lực.

“Vậy cái kia, xuân được người như thế nào giải?” Nhỏ nâng mặt của ta lên, quan tâm cao thấp tả hữu đánh giá ta. “Cái kia nghe nói được tính rất mạnh, người, người có thương đến thân thể không a?”

Ta dở khóc dở cười. Vốn đang chuẩn bị trách cứ nhỏ tìm cho ta cương cường xuân được, hiện tại thấy nhỏ quan tâm ta như vậy, coi như xong hết!

“Phụ thân người như thế nào nhẫn tâm như vậy a? Mất thấy người thống khổ cũng không đến hỗ trợ chẳng lẽ!” Làm như nghĩ tới cái gì, miệng nàng biến thành chữ O, “Chẳng lẽ cha người đem người ném vào thanh lâu? Nhà người vị trí tốt như vậy, cũng khó trách. Nếu không, lần sau đến chỗ ta bá vương đi!”

Đón nhận mặt Tiểu Tịch tràn ngập chờ mong, ta rất không nể tình thường cho nhỏ một cái liếc xem thường thật to.

“Rồi rồi, ta có nói không thành công sao?”

“A —— người đùa giỡn ta?” Nhỏ nắm áo ta lắc lắc lắc.

“Dừng dừng dừng! Là người không đợi ta nói liền YY [tưởng tượng], đâu có gì liên quan tới ta a!”

“Được rồi!” Nhỏ buông tay ra, kiêu ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, “Ta đã nói rồi! Lấy nhân lực của ta, khi nào thì sai lầm?”

“Dạ dạ phải rồi” ta như cún con phụ họa.

“Các người đã xác định quan hệ luyến ái, vì cái gì người vẫn là biểu tình oán phụ vậy hả? Chẳng lẽ là hắc không thỏa mãn người?”

“Người gây thù có phải không?” Ta cho một cái mắt đao bay qua.

“Không đùa với người. Nói đi! Rốt cuộc có chuyện gì?” Tiểu Tịch nghiêm túc hơn.

Ta liền đem chuyện cãi nhau cùng cảm xúc mấy ngày nay nói với nhỏ.

Tiểu Tịch suy nghĩ trong chốc lát, lại vòng quanh cái bàn vài vòng, còn không quên liếc mắt ta một cái, cuối cùng gõ cái bàn, có kết luận.

“Xem ra người ghen thật lâu.”

“Ghen thật lâu?”

“Đúng vậy! Người cảm thấy chính mình then với nương người, từ rất lâu trước đã bắt đầu rồi. Hơn nữa người hiện tại lại đoạt người mà nàng yêu, người liền cảm thấy thực có lỗi với nàng. Muốn bồi thường, lại không biết bồi thường như thế nào. Đương nhiên cho rằng cho nương người vui vẻ sẽ làm tội của mình giảm bớt một ít, thế nhưng mặt khác, người lại không muốn cha người cùng nữ nhân khác có quan hệ, mâu thuẫn. Có phải khi cha người đáp ứng thì tâm đau đúng không a? Nếu đúng, người đang ghen, ăn dấm chua chính mình làm.” Tiểu Tịch bộ dáng như nhân sĩ có thâm niên.

Phải, phải không? Là như vậy sao?

“Kỳ thật, người không nhất định phải hy sinh cha người cùng người để bồi thường nương người a!”

“Người có biện pháp?”

“Cùng cha người hảo hảo câu thông đi! Người chính là làm hắc thương tâm nga!”

“Có sao?”

Tiểu Tịch bí hiểm cười.

Khó chịu! Ta cố ý làm bộ như không tin hỏi: “Ta nói, có chính xác hay không a?”

“Gì chứ! Người dám không tin ta! Ta chính là học tâm lý học mà!”

54. Chương 54: Người Quen Cũ

Cùng Tiểu Tịch tán gẫu vui vẻ, lại thấy nhỏ đột nhiên biến sắc, một phen che miệng lại, nôn ra một trận.

Ta lập tức ngây dại. Đây, đây là chuyện gì?

“Tiểu Tịch!” Ta bật người nhảy dựng lên.

“Không, không có việc gì.” Tiểu Tịch phát phát tay, lấy khăn tay ra xoa xoa miệng.

“Tiểu Tịch, người ăn thứ gì đó không tốt sao?” Theo cá tính của nhỏ thì có thể.

“Không biết, hai ngày này thường xuyên như vậy.” Nhỏ không sao cả nhún nhún vai.

Thường xuyên? Từ này.....”Người, người sẽ không phải..... là mang thai đi?” Ta khó khăn nuốt nước miếng.

Nhỏ biểu tình ngẩn ngơ, hiển nhiên không nghĩ tới.”Không, không thể nào?”

“Loại chuyện này ta như thế nào biết a!” Tiểu Tịch mang thai! Trời ơi!”Người gần đây có phải đột nhiên thích ăn chua không hả?”

“Ta vốn cũng rất thích mà a!”

Ách.....”Coi như ta chưa nói. Ta xem a, người vẫn là thánh thầy thuốc coi sao cho chắc.”

Cứ như vậy, Tiểu Tịch bỏ rơi ta, chạy vội đến chỗ lão công của nhỏ. Xem ra, Mộc vương phủ phải trải qua một ngày gà bay chó sủa rồi.

Nếu không ai chơi, ta đi tìm cha mẹ là được, tính tính thời gian, bọn họ cũng đã tán gẫu đủ lâu.

Không nghĩ tới đi ngang qua hoa viên vương phủ, ta lại gặp gỡ hai người quen.

Không biết mọi người còn có nhớ Vũ Văn Cẩn Nhiên cùng Vọng Nguyệt Kỳ không. Một là thể tử, cũng chính là con của Tiểu Tịch, đương nhiên, không phải nhỏ sinh. Phụ thân cứu hãn một mạng, bởi vậy gặp lại Tiểu Tịch. Một khối băng sơn! Còn lại —— ta đã muốn cắn răng. Chính là đầu số hại ta bị “thương” cho mấy cái tát a! Ta chính là lần đầu tiên bị người đánh cho thảm như vậy! Tuy nói không phải lỗi của y, nhưng y cũng phải chịu trách nhiệm phải không? Ai kêu y lúc trước nhìn ta vào mắt xanh, khiến cho “hảo” mẫu thân của y nổi cơn thần kinh. Bất quá cũng qua nhiều năm như vậy, lại nhìn y hiện tại bộ dáng bệnh có vẻ phải chết không sống, cũng đáng thương, ta liền đại nhân bất kể tiểu nhân cho qua. Không biết bọn họ là sao có thể cùng nhau nữa, [Lâu: cùng nhau? Dùng từ này.....] một là băng sơn một là bụng gấu chó [ý chỉ ngoài mặt và trong lòng không giống nhau, chắc vậy =.=], hoàn toàn không có gì lạ thú gì! Không hiểu a không hiểu.

Bỗng nhiên thân mình bụng gấu chó quơ quơ, băng sơn lập tức tiến lên đỡ lấy.

“Kì, không có việc gì đi? Muốn đi nằm một lát không?”

Ồi, kêu cũng thật thân thiết sẽ không là loại quan hệ kia đi? [Lâu: hiển nhiên là bị nhỏ Tịch làm hư mà]

“Không có việc gì, ta ngồi sẽ lập tức ổn.”

Vọng Nguyệt Kỳ khi nào thì ốm yếu thành như vậy? Nhìn gương mặt y tái nhợt..... Ngô bộ đáng hảo đáng thương a! Chẳng lẽ đây là ác có ác báo trong truyền thuyết sao?

“Độc này, còn chưa tìm được giải dược sao?”

Cáp? Bụng gấu chó trúng độc?

“Ân. Nghe nói trên giang hồ có Thiên Diện Độc Y, được xưng hôm nay không có độc gì là hãn giải không được, ta đã phái người đi tìm. Đáng tiếc lão nhân gia xuất quỷ nhập thần.....”

Ha hả, thật sự là tự hào a! Cha ta là ai! Bất quá..... Lão nhân gia? Phụ thân mới khoảng ba mươi tuổi đi! Người này ánh mắt có vấn đề!

“Đúng rồi, nói không chừng Trầm tiên sinh có thể!”

Ách, ta cũng không thể nói hấn mèo mù gặp chuột chết đi?

“Trầm tiên sinh?”

“Chính là ân nhân cứu mạng của ta, y thuật của hấn rất cao.”

“Cẩn Nhiên, không phải ta không tin người. Thế nhưng độc này, chính là ngay cả Vương đại nhân đứng đầu ngự y cũng bó tay không biện pháp, chỉ có thể tìm được áp chế..... Ta đã không còn ôm hy vọng gì nữa.”

Người hạ độc thật đúng là lợi hại a! Ngay cả ngự y hàng đầu cũng không có biện pháp, không biết so sánh với phụ thân ai cao ai thấp.

“Làm việc luôn luôn có vạn nhất, không thử như thế nào có thể buông tay chứ?”

Đúng vậy đúng vậy! Người thử một lần lại thành công thì thật đúng là vạn cầu thí.

Nghe nhiều như vậy, thật đúng là không thú vị, một chút nội dung kính bạo cũng không có. Ta vẫn là đi thôi! Nếu như bị phát hiện liền thảm. Cơ mà, cái gọi là người nghe lén, đại đa số đều là lúc đang chuẩn bị trốn đi bị phát hiện.

“Ai ở nơi nào!” Bỗng nhiên một tiếng gầm lên.

Sợ tới mức ta cả người run lên, cúi đầu run rẩy từ sau giả sơn đi đến mặt trước giả sơn.

“Là người.”

“Ha ha.....” Ta nhếch môi ngây ngô cười một tiếng, tục ngữ nói đưa tay cũng không đánh người có khuôn mặt tươi cười! “Ta đi ngang qua, đi ngang qua.”

“Vị này chính là?” Vọng Nguyệt Kỳ từ lúc bắt đầu đã ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng ta.

“Vị này chính là công tử của Trầm tiên sinh—— Trầm Liên.”

“Hạnh ngộ.” Ta làm bộ như người xa lạ khẽ cười với y.

“Hạnh ngộ.” Hấn nhìn ta, muốn nói lại thôi.

“Nhị vị tiếp tục, tại hạ không tiện quấy rầy, cáo từ trước.” Lúc này không đi thì đợi đến khi nào.

Hy vọng trí nhớ bụng gấu chó không tốt lắm, ta so với trước đây vẫn là có chút chênh lệch. Bất quá, y thật ra càng lớn càng đẹp trai. Hơn nữa một bộ dáng tái nhợt nhu nhược, so với Lâm Đại Ngọc còn có vẻ bệnh mỹ nhân nga!

55. Chương 55: Tàn Nhẫn Bị Giấu Diễm

Còn chưa tới sương phòng cha mẹ ôn chuyện, rất xa, liền thấy phụ thân đứng ở hành lang, quả nhiên là ngọc thụ lâm phong.

“Phụ thân?” Ta đi qua, nhìn trái nhìn phải, “Nương đâu?”

“Ta đã nói với nương người rồi.” Phụ thân biểu tình nghiêm túc, trong mắt phượng bình tĩnh vô ba, chuyên chú chỉ có thân ảnh của ta.

“Nói?” Ta không khỏi một trận khản trương, “Nói cái gì?” Phụ thân nên sẽ không đem quan hệ bọn ta nói ra đi!

“Ta nói với nàng ta không thương nàng, nói nàng không cần vô nghĩa chờ đợi.”

“A? Người..... nói như vậy?” Ta khó khăn nuốt nước miếng.

Nương chẳng phải là muốn thương tâm chết sao? Trước kia mẫu thân tuy rằng biết, nhưng dù sao không rõ ràng, còn có thể ảo tưởng cứ chờ đợi, có lẽ hấn sẽ có một ngày yêu nàng. Cho dù không thể yêu nàng, cũng có thể cùng sống cùng nàng, làm bộ là hấn yêu nàng, làm bộ bọn họ một nhà ba người có thể sống thật sự

hạnh phúc. Hiện tại làm sao bây giờ? Phụ thân đem hết thảy đều làm rõ, ta là không phải làm sai chứ? Ta cần bản là không nên để bọn họ gặp mặt.....

Phụ thân dời tầm mắt, đem ánh mắt hướng về phương xa, như thở dài, nói: “Đau dài không bằng đau ngắn. Liên Nhi, ta không nhận là ta làm sai.”

“Ta biết.”

Đau dài không bằng đau ngắn, thế nhưng đau này không khỏi quá tê tâm liệt phế đi.

Lập tức muốn chạy tới nơi mẫu thân, mới xoay người đã bị phụ thân bắt lấy cánh tay.”Cho nương người một mình yên lặng một chút.”

“Nhưng mà ——”

“Nghe lời.” Phụ thân xoa xoa tóc của ta.

Ta bĩu môi, ngồi lan can xuống.

Kỳ thật, để nương tự mình giấu lại rõ ràng cũng tốt, trên thế gian hảo nam nhân nhiều như vậy, sao có thể cứ buộc vào khúc cây như phụ thân? Nương hẳn là sẽ có hạnh phúc thuộc về chính nàng. Nương đẹp như vậy, lại nhiều tài nghệ, ôn nhu hiền lành như thế, nhất định sẽ có hảo nam nhân thích. Chờ mẫu thân tìm được hạnh phúc chỉ thuộc về nàng, ta cũng có thể dễ chịu một chút. Tiểu Tịch nói một chút cũng không sai, từ xưa đến nay, ta đối nương vẫn là tâm lý áy náy. Nương khổ nhiều như vậy, tuy nói không phải ta trực tiếp tạo thành, nhưng là thoát không được can hệ với ta. Hơn nữa, ta lại đoạt đi phụ thân..... Tuy rằng lý trí cho ta biết chuyện này ta làm đúng, không cần phải áy náy, nhưng tình cảm..... Ta như thế nào thích để tâm mấy chuyện vụn vặt như vậy mà? Lại nói tiếp, sáng nay ta cũng không thể hiểu được bốc hỏa. Chẳng lẽ là thời mãn kinh tới rồi? Hãn.....

“Phụ thân.”

“Ân.”

“Sáng nay, ta thật có lỗi.” Ta cúi đầu, ngón tay chỉ chỉ vào nhau, thanh âm thấp đến không thấp hơn được.

Không được đáp lại, ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên. Vừa lúc phụ thân quay đầu lại, sóng mắt lưu chuyển, bên môi nở ra một nụ cười nhợt nhạt. Như một xuân phong a như một xuân phong

“Ta biết lúc đó Liên Nhi có tâm sự, khó tránh khỏi nóng nảy một chút. Nhưng mà về sau nếu có chuyện gì đừng ghen trong lòng, nhất định phải nói với phụ thân, được không?”

“Ân.” Ta gật đầu thật mạnh. Chỉ cần phụ thân không để trong lòng là tốt rồi.

“Trầm tiên sinh.” Đột nhiên một tiếng kêu to truyền tới khiến ta quay đầu.

Một bên hành lang, Vũ Văn Cẩm Nhiên lộ ra vẻ lo lắng khó gặp cùng Vọng Nguyệt Kỳ sắc mặt tái nhợt đi về phía bọn ta.

“Thế tử.” Phụ thân hơi hơi khuynh thân.

Vũ Văn Cẩm Nhiên gật gật đầu với ta, tiếp theo đem ánh mắt phóng tới trên người phụ thân.”Vị này chính là bằng hữu của ta, Vọng Nguyệt Kỳ.”

“Tại hạ Vọng Nguyệt Kỳ, hạnh ngộ.” Bệnh mỹ nhân cười yếu ớt, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu.

A nha! Vừa nãy cũng chưa phát hiện mà! Nguyên lai thanh âm bụng gấu chó dễ nghe như vậy làm cho người ta liên tưởng đến dòng suối nhỏ phía sau núi vừa mới hòa tan tuyết đọng đầu mùa xuân, làm cho người ta có cảm giác tươi mát tự nhiên. Đương nhiên, thanh âm phụ thân cũng rất êm tai, mượt mà tế hoạt, dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến vật phẩm trân châu tơ lụa gì đó.

Bởi vì trong chốc lát thất thần, thế nên ta không nghe được đối thoại giữa bọn họ. Chờ ta lấy lại tinh thần, bằng sơn đã đem thỉnh cầu của hắn nói ra.

“Bằng hữu của ta trúng một loại kì độc, không biết Trầm tiên sinh có biện pháp nào giải không?”

“Nga?” Phụ thân không chút để ý nhú mày, “Đã là kì độc, tại hạ chỉ là một thầy thuốc nho nhỏ thì sao biết giải mà?”

A? Ta như thế nào cảm thấy thái độ phụ thân không vui a? Kỳ quái, hắc hắc là lần đầu tiên nhìn thấy bụng gấu chó mới đúng a! Chẳng lẽ phụ thân nhìn y không vừa mắt?

“Này.....” Vũ Văn Cẩm Nhiên không nghĩ tới phụ thân không nề mặt mũi như vậy, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng bụng gấu chó bên cạnh phản ứng lại, cười nói: “Làm việc luôn luôn coi vạn nhất, tiên sinh còn chưa xem qua sao biết không được? Thỉnh tiên sinh thử một lần, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Bụng gấu chó chính là bụng gấu chó, cho dù trong lòng tức giận muốn chết, trên mặt vẫn bày ra một khuôn mặt tươi cười, mềm giọng nhờ vả.

“Nếu Vọng Nguyệt công tử nói như vậy, tại hạ thử xem sao.”

Sau đó phụ thân liền xem mạch cho bụng gấu chó, hỏi bệnh trạng, nếm qua được nào, đã làm trị liệu nào. Làm ta kinh ngạc chính là, bụng gấu chó vậy mà tám năm trước trúng độc, từ đầu là mỗi một tháng sẽ độc phát một lần, sau lại qua một năm liền ngắt lại ba ngày, hiện tại y là mỗi chín ngày độc phát một lần, nhưng nhờ được của ngự y hàng đầu Vương đại nhân mà kéo dài đến mỗi nửa tháng. Độc phát toàn thân sẽ tựa như bị châm chích đau đớn khó nhịn, mỗi lần độc phát suốt liên tục một ngày một đêm. Trời ạ! Độc này hảo độc a! Người hạ độc càng độc! Bụng gấu chó hảo phẩm hảo đáng thương nga!

Ta không khỏi lấy ánh mắt từ bi như Quan Âm Bồ Tát nhìn y.

“Nếu Trầm tiên sinh trở về nghiên cứu có thành quả gì, thỉnh mau chóng báo cho tại hạ, dù sao gia mẫu cũng đang gặp tra tấn, ta sợ.....”

A? Nữ nhân kia cũng trúng độc rồi!

Phụ thân trên mặt thản nhiên, mở miệng: “Tại hạ nhất định hết sức.”

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, bụng gấu chó cười gượng, nói câu “Vây phiền toái Trầm tiên sinh”, lời kéo bằng sơn nhìn sơ là biết đang tức giận đi.

Ta lẳng lẳng quét mắt qua hướng hai người họ bỏ đi, quay đầu nhìn về phía phụ thân mặt không chút thay đổi. Trong nháy mắt, ta lại thấy đôi mắt màu đen tinh khiết kia sáng rỡ mãnh liệt, nhưng mà giây tiếp theo hết thấy lại khôi phục bình tĩnh, giống một mặt hồ kết băng. Làm cho ta hoài nghi có phải mình hoa mắt không.....

“Phụ thân, ” ta thật cẩn thận mở miệng, “Người cùng Vọng Nguyệt Kì..... có thù oán?”

“Nga?” Phụ thân liếc mắt ta một cái, bên môi cười, “Liên Nhi như thế nào nói như vậy?”

“Ách, ta cũng không biết..... Chính là cảm giác phụ thân vừa mới rồi là lạ.”

“Được rồi, người không phải muốn đi an ủi nương người sao?” Phụ thân vỗ vỗ vai của ta, “Đi thôi!”

“Nga.” Nhất thời có điểm phản ứng nhưng phụ thân lại đột nhiên chuyển hướng đề tài, ngẫm lại vẫn là một lát hãy hỏi lại đi, bây giờ mẫu thân quan trọng hơn.

Đến buổi tối, ta ngồi xếp bằng trên giường, có chút đắm chiêu nhìn phụ thân chậm rãi lau khô mái tóc dài như lụa đen của hắn.

“Phụ thân, người có giải độc cho Vọng Nguyệt Kì không?”

“Liên Nhi như thế nào biết ta có thể giải độc kia mà?” Phụ thân trên tay không ngừng, vẫn đưa lưng về phía ta.

“Phụ thân đương nhiên có thể giải rồi! Ta tin tưởng!” Ta kiêu ngạo.

Phụ thân bị ta chọc cho cười, xoay người bước lại hôn nhẹ hai má của ta.”Ta thực vui vẻ.”

Ta cười khờ.

“Bất quá cho dù ta có thể giải độc kia, vì cái gì phải giúp hần giải mà?”

Ta sửng sốt.

“Phụ thân ghét Vọng Nguyệt Kỳ?”

Không có đáp lại, ta coi như đúng rồi.

“Nhưng tại sao? Các người rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt a!”

“Bởi vì người.”

“A?” Ta? Nếu nói ta cùng bụng gấu chó có thù oán gì đó, cũng chỉ là lần đó bị đánh thôi. Nhưng đó là chuyện rất lâu rồi, phụ thân làm sao mà biết được? Ta rõ ràng cái gì cũng chưa nói a!

“Phụ thân, chuyện đó ta đã không còn tức giận. Nói thêm, hần cũng đã bị khổ tám năm rồi.”

Đích xác, tám năm a! Nhiều thống khổ a! Từ từ, tám năm, tám năm? Tính ra, tám năm trước hình như chính là..... Nghĩ đến đây ta không khỏi liếc mắt qua phụ thân thần sắc lạnh đậm. Không thể nào? Nhưng thể này cũng quá ác đi. Hơn nữa nữ nhân kia cũng trúng độc.....

“Phụ thân, độc này..... sẽ không có quan hệ gì với người đi?”

Ta nhìn nam nhân đối diện trầm mặc, càng nghĩ càng cảm thấy điều này là có thể. “Người tám năm trước đã hạ độc mẫu tử bọn hần?”

“Không chỉ hai bọn họ, còn có một phòng nô tài kia.” Phụ thân thanh âm lạnh lùng, không khí chung quanh tựa hồ đều đông lại.

Ta trừ bỏ thở dài vẫn là thở dài. Lần trước Phượng Dự đã là một cái ví dụ tốt lắm, phụ thân đối với người thương tổn ta cho tới bây giờ đều là không lưu tình, thế nhưng này không khỏi cũng quá ngoan độc một chút đi? Ta biết dù ta nói như thế nào phụ thân cũng sẽ không bỏ kiểu thủ đoạn trả thù tàn nhẫn này của hần, xem ra về sau chỉ có thể bảo vệ tốt chính mình thì sẽ không để người khác thương tổn để giảm bớt loại thảm kịch này thôi.

“Liên Nhi giận?” Cảm giác bên hông căng thẳng, thân mình dựa vào một cái ôm ấp quen thuộc.

“Giận thì lại thế nào? Phụ thân sẽ không thay đổi đâu.”

Người sau lưng không nói gì, chỉ nghiêng đầu chôn trên hõm vai của ta.

“Giải độc cho mấy người Vọng Nguyệt Kỳ đi!”

“Hảo.”

Trầm mặc trong chốc lát, phụ thân đột nhiên hỏi: “Liên Nhi thương trên người đã tốt lên chưa? Còn đau không?”

Ta sửng sốt, có chút phản ứng, “Nga, không đau.”

“Kia ——” Tay phụ thân đặt trên lưng ta đột nhiên trở nên không quy củ.

“Phụ thân! Phụ thân!” Ta cả kinh, mặt đỏ một chút.

Một phen kéo đai lưng của ta xuống, phụ thân nhẹ giọng nói bên tai ta: “Nếu Liên Nhi muốn chấm dứt trừng phạt đối với bọn họ, vậy để Liên Nhi tự mình thay thế đi!”

“Nào có như vậy—— ngô!” Còn chưa oán giận xong liền bị một nụ hôn sâu của phụ thân chặn miệng.

555 ngày mai lại phải đau rồi

56. Chương 56: Chung Đường

Cảm giác đầu tiên khi tỉnh lại vào sáng sớm chính là, thân mình đau quá đi thôi. Ở trong lòng đau mắng một chút phụ thân vô lương, cẩn thận trở mình, cuộn mình tiến đến ***g ngực ấm áp bên cạnh.

“Tĩnh? Tĩnh liền dậy đi! Đói bụng không?” Cùng với lời nói mềm nhẹ như lông chim, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ về lưng ta.

Ngô, thoải mái. Ta rên rỉ một tiếng, hướng về phía trước mặt cọ cọ.

“Liên Nhi, nếu người cứ làm động tác dụ dỗ người khác như vậy, thì ta không khách khí đâu đó.”

Bàn tay vuốt ve sau lưng ta dừng một chút, tiếp theo dùng tốc độ thông thả tiến vào trong quần của ta.

Ta lập tức bừng tỉnh, giống cá lên bờ nhảy dựng lên, đáng tiếc mới được một nửa liền “Ồi” một tiếng ngã về giường.

Ta nhất thời mặt nhăn thành trái khổ qua, đáng thương hề hề quay về trong lòng phụ thân. “Đau ”

“Ta biết, Liên Nhi vất vả.” Nói xong, cánh tay thon dài trượt trên cơ thể của ta, mềm nhẹ vuốt ve phần eo, đùi rồi đến nơi đau nhức kia.

Ta thoải mái khẽ hừ một tiếng, cúi đầu vào trong ngực phụ thân, tìm vị trí thoải mái, cọ cọ, lại nhắm mắt, buồn ngủ.

“Liên Nhi, chớ có trách ta trước đó không nhắc nhở người, nam nhân buổi sáng là chịu nổi dụ dỗ đâu.”

Thanh âm hơi khàn khàn tựa hồ cách rất xa truyền vào tai ta, còn chưa chờ ta phản ứng, bàn tay vốn đang mát xa cho ta lại chuyển thành âu yếm. Cho đến khi hai ngón tay vói vào trong cơ thể, ta mới giống như bị điện giật hoàn toàn tỉnh táo lại, nhưng mà hết thấy đã không kịp nữa rồi.

“Phụ..... thân, người ân..... sao có thể như vậy a.....” Ta khóa ngồi trên người phụ thân, hai tay bấu lấy đầu vai hắn, vô lực vặn vẹo thất lưng, “Ta, ta a..... đã..... rất đau rồi mà ân.....”

“Vậy đau thêm một chút cũng không sao đâu.”

Ta ngẩng đầu lên, khóc không ra nước mắt. Sao có thể như vậy a? Ý thức rất nhanh tiêu tán theo từng đợt va chạm như gió to mưa lớn dưới thân.

Chờ ta lại khôi phục ý thức lại, đã ngâm mình trong đục dưng rồi. Nước ấm khiến đau nhức toàn thân của ta giảm bớt ở một mức nhất định, hơn nữa phụ thân mát xa đúng mực, quả thực thoải mái làm cho ta muốn thở dài.

“Sắp giữa trưa, Liên Nhi không đói bụng sao?”

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới ta liền cảm thấy bụng thật đúng là trống trơn, có chút đói. Vì thế ta thành thực gật đầu.

“Ta làm chút điểm tâm cho người lót bụng trước nha.” Nói xong phụ thân cho ta một nụ hôn, dặn dò: “Đừng ngủ nữa đó!”

Nhìn bóng dáng phụ thân rời đi, ta bất tri bất giác cười ngây ngô. Làm sao bây giờ? Ta cảm thấy chính mình thật hạnh phúc nga! Hạnh phúc muốn chết đi được!

“Mấy ngày không thấy, xem ra bộ dáng người thật sự không tồi.” Đột nhiên một tiếng nam trung âm thực đột ngột xuất hiện trong phòng.

Ta phản xạ có điều kiện ngẩng đầu hướng trái bốn mươi lăm độ. Người tới mặc trường bào xanh thẫm, bên hông một trường kiếm chạm lục bảo thạch, cả người thoải mái mà tựa vào khung cửa.

Này, này không phải là giang hồ đệ nhất kiếm hiệp —— Bạch Nhất sao? Y như thế nào xuất hiện ở trong này?

Ta ngẩn ngơ, lập tức trầm mình xuống nước, dựa vào thành dững, “Người, người xâm nhập gia cư bất hợp pháp!”

Miệng y nhếch lên, lập tức ngửa đầu, “Người đúng là khiến ta thấy vẻ vang thật.”

Hắc tuyến..... Người này hình như không quên.

“Được rồi, ta không cãi với người. Vẻ vang thì vẻ vang đi! Vậy Bạch đại hiệp hôm nay lấy loại phương thức không bình thường này lên sân khấu để làm chi vậy?”

Y sững sốt, nhất thời ấp a ấp ứng. Ngắm ta vài lần, thế nhưng đỏ mặt quỷ dị.

“Ách, ta có dự cảm bất hảo.”

“Người đợi lát nữa rồi nói sau. Trước để ta mặc quần áo vào được hay không?” Ta hiện tại cái dạng này thật sự không thích hợp nói chuyện.

Nghe ta nói như vậy mặt y lại ửng đỏ một mảnh, ta không khỏi nhìn kỹ đỉnh đầu y có dòng khói trắng nào không.”Đương, đương nhiên.”

Nhìn y đi ra ngoài rồi, còn thay ta đóng cửa lại, ta hơi hơi nhẹ nhàng thở ra. Cũng may người này không phải tới giết ta, ta cũng không muốn lại bị kiểm làm cho ôm đầu tán loạn thêm lần nào nữa.

Bước ra dục dưng, lau khô thân mình. Chịu đựng thân thể đau nhức từng phần mặc vào y phục đặt ở một bên, vừa vuốt vạt áo ngoài bào xong, ngoài phòng ầm ầm truyền đến tiếng người.

“Người?”

A, xem ra phụ thân đã chuẩn bị xong đồ ăn rồi.

“Trầm tiên sinh.”

Kì quái a! Tên Bạch Nhất tự kỷ kia vậy mà còn quá tôn kính kêu phụ thân”Trầm tiên sinh”, tuy rằng thanh âm nghe có chút không được tự nhiên.

“Người vào bằng cách nào?”

“Ách, bởi vì y quán không mở cửa..... Tại hạ liền tự chủ trương..... Mong rằng tiên sinh không trách.”

Tự chủ trương làm gì? Cũng không nói rõ ràng, thiệt là.

“Tường này cũng không phải là để cho người trèo.”

Đùa! Trèo tường! Thực sự tư bản.

“Vâng, sẽ không có lần sau.”

Bạch Nhất rất kỳ quái, như thế nào lập tức cung kính với phụ thân như vậy? Đổi tính? Lần trước nhìn thấy, y còn trừng mắt lạnh lẽo nhìn phụ thân mà.

Cửa phòng “Chi” một tiếng bị đẩy ra, phụ thân bưng bữa trưa sớm..... bữa sáng của ta vào đi. Ta vui vẻ nhào qua, được phụ thân ôm vào lòng.

“Hảo hảo, ta biết Liên Nhi đói bụng, đến, cẩn thận nóng.”

Nga, ăn nào!

Phụ thân xem ta ăn được mấy khối, xoay người tiếp đón Bạch mỗ nhân bị xem nhẹ thật lâu ngồi xuống.

“Tại hạ hôm nay đến, là hy vọng có thể cùng các người kết bạn đi đường.”

Ta nuốt xuống một hơi cháo, nghi hoặc nói: “Đi đường? Đường gì?”

Bạch Nhất nghe vậy sững sốt, quay đầu nhìn về phía phụ thân.

“Là ta sơ xuất.” Phụ thân cong môi, xoa xoa tóc của ta, “Liên Nhi, chúng ta phải đi Nam Kỳ sơn một chuyến.”

“Tại sao?”

“Giải được cho người nọ còn thiếu một vị long thiệt thảo.”

“Được *** không mua được sao?” Hảo phiền toái nga! Bụng gấu chó cùng nương y chẳng phải là sẽ đau thêm một thời gian?

“Đương nhiên.”

“Được rồi!” Ta nghiêng đầu, “Bạch đại hiệp cùng chúng ta đi đường?”

“Cũng gần như thế.”

“Vậy người trực tiếp hỏi phụ thân thì được rồi nha! Cần gì ngay từ đầu phải hỏi ta?” Thật sự là, lúc ấy phụ thân ở ngay phòng bếp, sao phải tới tìm ta trước?

Bạch Nhất cười khổ, “Trầm tiên sinh ý tứ muốn..... Hy vọng ta có thể được người đồng ý.”

“Nga.” Ta liếc mắt phụ thân, “Tốt! Ta đồng ý.”

Sau đó phụ thân cùng Bạch Nhất thương lượng một chút vật phẩm và linh tinh cần trên đường đi, ta ở một bên cúi đầu uống cháo. Thời gian định là sáng ngày hôm sau, cùng huynh đệ Bạch Nhất tập hợp ở cửa thành.

Bất quá, phụ thân vì cái gì nhất định muốn Bạch Nhất được ta đồng ý mà?

“Liên Nhi không phải đối Bạch Liên kia có chút thành kiến sao?” Phụ thân liếc ta một cái, cười yếu ớt nói.

“Hừ! Ta nhỏ nhen vậy sao? Bụng ta là có thể chống thuyền được luôn mà.”

“Phải không?”

“Đương nhiên rồi!” Ta gật đầu, giấu lại lại có chút bất an. Trộm ngắm liếc phụ thân một cái, nhìn hẩn thật yên lặng, không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ là luôn cười.

“Phụ thân.”

“Ân?”

“Người..... không thể cùng Bạch Liên quá mức thân cận nga!”

“Cái gì gọi là ‘ quá mức thân cận ’ mà?” Phụ thân rất có tinh thần học thuật tham thảo truy vấn.

“Chính là, chính là..... Dù sao tận lực tránh hết tiếp xúc thân thể với hẩn!”

“Nga ——” Thanh âm bị kéo thật sự dài.

“Cũng không thể liếc mắt đưa tình!” Ngắm lại vẫn chưa thấy an toàn, thêm một cái nữa.

Phụ thân cười khẽ ra tiếng, xoay người lại ôm lấy ta.” Liên Nhi của ta hảo đáng yêu a!”

“Ta đang nói nghiêm túc với người mà!”

“Ta biết. Còn nói bụng người có thể chống thuyền.....” Phụ thân vô cùng thân thiết chỉ chỉ chóp mũi của ta, hôn hôn môi ta, nhẹ giọng nói: “Ta chỉ yêu Liên Nhi thôi.”

Lòng ta vui vẻ, răng mây đỏ hiện lên hai má.

“Ta đáp ứng người, bảo trì khoảng cách với hẩn.”

57. Chương 57: Bắt Đầu Lên Đường

Phụ thân nói, Nam Kỳ sơn ở biên giới tây nam Thượng Thanh quốc, bên kia núi chính là Hồng Phượng quốc. Đi tốc độ nhanh nhất cũng phải mất một tháng, mà cái gọi là nhanh nhất chính là ngày đêm không ngừng thúc ngựa phi nước đại. Mà bọn ta căn bản là không có khả năng như vậy, nghe phụ thân nói, có lẽ trên đường còn du sơn ngoạn thủy, không biết bao lâu mới có thể quay về Thương Đô mà! Ai, mấy người bụng gấu chó chẳng phải là còn phải chịu đựng ốm đau tra tấn thêm một thời gian nữa sao? Bụng gấu chó, người cũng không nên trách ta, phụ thân đã đáp ứng giúp người trị liệu, chỉ là xui xẻo thiếu một vị long thiệt thảo thôi, người thật đúng là vận xui. Đương nhiên, lúc đó ta còn không biết long thiệt thảo mặc dù tinh quý, nhưng không đến mức ngay cả phòng thuốc của Thái y viện cũng không có. Cho nên phụ thân làm như vậy, không thể nghi ngờ là muốn để bọn họ chịu thêm một chút đau khổ. Mặt khác, lấy danh nghĩa này mang ta ra ngoài đi dạo.

Trước khi xuất phát một ngày, đi Mộc vương phủ từ biệt Tiểu Tịch. Tiểu Tịch khuyên can mãi, hứa vô số cam đoan, thật vất vả mới đuổi đi được tướng công thân ái bảo hộ quá độ của nhỏ, ở một mình với ta trong chóc lát. Ta ở một bên chỉ có thể xấu hổ. Không phải là mới mang thai sao? Cũng không cần trông chừng như vậy chứ? Sau đó Tiểu Tịch mà bắt đầu tố khổ với ta. Nói nhỏ hỏ hỏ hận đem chuyện mang thai nói cho người nào đó nói người nào đó hạn chế nhân sinh tự do của nhỏ như thế nào như thế nào như thế nào không chế nằng ăn uống nói người nào đó cả ngày thần kinh quá nhạy cảm, nằng đi đến chỗ nào thì theo đến chỗ đó.....

Tiểu Tịch hé ra gương mặt khổ qua, mặt nhăn đến độ có thể kẹp chết một con ruồi.

“Rồi rồi, đừng có khoe nữa. Ta sẽ không ghen tị đâu.”

“Người ta đâu có khoe ra?” Tiểu Tịch chu miệng, không thuận theo ồn ào: “Ta cũng không phải chịu ngược cưỡng.”

“Vâng vâng vâng, người không có mắt ngọt ngào, khéo miệng mang cười, hoa chân múa tay vui sướng.”

Nhìn thấy Tiểu Tịch có hạnh phúc của chính mình, ta làm bạn chí cốt, đương nhiên cũng vui vẻ.

“Ta không ở đây mấy ngày này, người cần phải hảo hảo chăm sóc nương ta a!”

“Biết biết, người an tâm thoải mái đi du lịch tuần trăng mật đi!” Không để ý ta trùng mắt, nhỏ bỗng nhiên gióng lại nhớ tới cái gì, nói: “Có lẽ ‘mùa xuân’ của nương người tới rồi.”

Ta sửng sốt, hưng phấn nói: “Nói như thế nào?”

“Nương người có một thanh mai trúc mã vài ngày trước mới từ biên quan trở về, gần đây thường xuyên đến thăm nương người nga!”

“Biên quan? Tướng quân sao?”

“Ân, Trần Viễn tướng quân —— Tư Đồ Hiền.”

Tư Đồ? “Người cảm thấy người này thế nào?”

“Ta có biết gì đâu?”

“A? Người không biết?” Không biết còn nói với ta?

“Ta phải biết sao?” Tiểu Tịch trừng ta liếc mắt một cái.

“Được rồi! Trong khoảng thời gian này, hảo hảo khảo sát hán một chút nga! Đừng để nương bị thương tổn.”

“Đã biết đã biết, người thật đúng là hiếu tử.”

Ngày hôm sau, ánh nắng tươi sáng, ngàn dặm không mây, là ngày tốt để du lịch. Ta ngồi trong xe ngựa, cùng phụ thân chờ ở cửa thành. Chỉ chóc lát sau, hai song bào thai huynh đệ hiện ra trong tầm nhìn. Hai người mặc cùng trường bào màu xanh, nhưng đệ đệ Bạch Liên ở bên ngoài lại mặc thêm một áo giáp da hổ. Cùng phụ thân hàn huyên vài câu, hai người vào trong xe.

“Trầm công tử.” Bạch Liên thấy ta vẫn là sợ hãi, ngồi xuống ở cạnh cửa cách ta xa nhất.

Ta trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng cười khở. Đại khái là lần đó mắng to ghen tuông với hán để lại ám ảnh khắc sâu, thế cho nên hiện tại nhìn thấy ta cứ như tiểu bạch thỏ gặp phải đại hôi lang. Ai, ta vẫn gắng đạt tới hình tượng thiện lương mà a! Như thế nào hiện tại trở thành bại hoại khi dễ người ta vậy? Không được! Phải thay đổi.

“Nếu mọi người hiện tại chung đường, trên đường tất nhiên là tránh không được phải chăm sóc lẫn nhau. Nói cái gì ‘công tử’ không khỏi quá mức xa lạ, mọi người vẫn là lấy huynh đệ tương xưng đi!” Ta khuôn mặt tươi cười.

Tuy nói ta hiện tại là dịch dung, không có một phần mười hấp dẫn người vốn có, thế nhưng đã nói như vậy, hơn nữa cười nhìn thấy rằng không thấy mắt, cũng đủ thành khẩn đi?

“Có thể chứ?” Nửa ngày, bên kia rốt cục truyền đến một tiếng nhọc nhọc.

“Đương nhiên rồi! Người lớn hơn ta, ta gọi người một tiếng Liên ca ca được không?” Âm thầm ghé tởm một chút tiếng “Liên ca ca” của mình, bất quá vẫn là khuôn mặt tươi cười như trước.

“Ân.” Bên kia do dự một chút, quay đầu ngượng ngùng cười, “Ta đây kêu người Liên đệ, có thể chứ?”

Liên đệ? Ách..... Trong đầu theo bản năng xuất hiện một tiếng “Liên đệ” âm âm dương dương [Gin: em nó nhớ tới Đông Phương Bất Bại gọi Dương Liên Đình, nhóc con, đừng kỳ thị đệ nhất thụ trong lòng ta =3=], cả người run lên một chút.

“Có, có thể a! Ha ha.....” Đây là không phải gọi là tự làm bậy sao?

“Ta đây thì sao?” Bạch Nhất vẫn trầm mặc xem ta cùng Bạch Liên hồ động đột nhiên mở miệng.

Ta quay đầu, xem đại hiệp cư nhiên mặt âm trầm. Có ý tứ gì? Chê ta chiếm tiện nghi của đệ đệ y?

“Như thế nào quên ngài mà?” Ta vẽ mặt cười mỉa, “Có thể cùng giang hồ đệ nhất kiếm hiệp xưng huynh gọi đệ chính là phúc khí tiểu nhân kiếp trước đã tu luyện, còn không biết đại hiệp ngài có thể cho tại hạ vinh hạnh hay không?”

“Người!” Đại hiệp bị ngữ điệu âm dương quái khí của ta tức giận đến chết khiếp, lại cố kị phụ thân bên ngoài không dám phát tác, chỉ có thể ghen.

“Ha ha ha!!” Ta không hề hình tượng cười ha ha, còn một bên dùng sức vuốt đệm xe ngựa.

“Người cười! Người cười! Ta cho người cười đủ!” Đại khái là khó thở, Bạch Nhất đột nhiên dời qua.

Ta cả kinh, vội ngừng cười, nhưng đã là không kịp. Bối rối đấu với y một hai chiêu, đã bị y điểm trên người một chút!

“Ha ha, cấp người..... Ha ha như thế nào, có thể ha ha ha ha điểm..... huyết cười của ta..... Cấp, ha ha ha liên, ca ca cấp, ha ha ha ha cứu ta!” Quả nhiên không nên chọc vào tên quỷ hẹp hòi vô công trên ta này!

“Ca ——” Bạch Liên lo lắng nhìn ta.

“Bạch, ha ha Bạch đại hiệp..... Ha ha ha, cấp ta không ha ha dám.....” Ta run rẩy đưa tay bắt lấy vạt áo hung thủ trước mắt, “Tha..... Ha ha ha ta ha ha, cấp.....”

“Nhìn người lần sau còn dám chọc ta không.”

Lời còn chưa dứt, trên người lại bị điểm một chút.

Rốt cục dừng lại, chết tiệt như thế nào có loại huyết cười này nọ! Đau bụng muốn chết, nếu còn không dừng, ta dám cười chết mất. 555 không biết điểm huyết quả nhiên là một nhọc điểm thật lớn!

Thở hổn hển mấy cái, ta đẩy cái tên dựa vào quá là thân cận ra, ngồi vào chỗ ban đầu Bạch Liên ngồi.

“Liên đệ.....” Bạch Liên chậm rãi lết lại, trộm liếc mắt sắc mặt của ta, “Người, người đừng giận ca ca ta, ca ca hẳn cũng không phải cố ý muốn như vậy——”

Ta không khách khí ngắt ngang hẳn, “Này còn gọi không phải cố ý?”

Bạch Liên mặt cứng đờ, không yên nhìn ca hẳn.

“Ta chỉ là cười một chút, ca người cũng thật keo kiệt! Loại độ lượng này, như thế nào thành đại sự?”

Ta trong lỗ mũi “Hừ” một tiếng, quay đầu không thèm để ý đến y.

Đến tận đây, ta cùng con chim công tự kỷ lại thiếu độ lượng kia chính thức bắt đầu chiến tranh lạnh.

58. Chương 58: Chiến Tranh Lạnh

Chiến tranh lạnh [ColdWar] là thuật ngữ khi tham nghị viên Baruch cố vấn tổng thống nước Mỹ Quốc sử dụng lần đầu trong lúc diễn thuyết. Sau khi World War II [Thế chiến thứ hai] kết thúc, Mỹ áp dụng chính

sách cấm thù cùng ngăn chặn đối với Liên Xô cùng các nước chủ nghĩa xã hội khoa học khác, bởi vậy Baruch nói: “Mỹ đang ở giữa chiến tranh lạnh” [nguyên văn là “Let us not be deceived: we are today in the midst of a cold war.” => Đừng để bản thân chúng ta bị lừa gạt: hiện chúng ta đang ở giữa chiến tranh lạnh]. “Chiến tranh lạnh” cùng “Thiết mào” [Bức màn sắt [Iron Curtain] là một biên giới vật lý lẫn tư tưởng mang tính biểu tượng chia cắt châu Âu thành hai khu vực riêng rẽ từ cuối Thế chiến II vào năm 1945 đến cuối cuộc Chiến tranh lạnh vào năm 1991] đồng thời lưu hành, ý nói Mỹ lúc đó trừ bỏ trực tiếp chiến tranh, ở kinh tế, chính trị, quân sự, ngoại giao, văn hóa, tư tưởng đều trong trạng thái đối kháng. Chiến tranh lạnh bắt đầu từ năm 1947 theo học thuyết Truman, mà tháng 12 năm 1991 Liên Xô giải thể tuyên cáo Chiến tranh lạnh chấm dứt.

Khụ, đã xong, chính là muốn cho mọi người làm quen một chút khái niệm Chiến tranh lạnh cùng một chút tình huống cơ bản. Về phần chiến tranh lạnh giữa ta cùng con chim công kia, cuối cùng sau bảy ngày, bên ta toàn thắng mà chấm dứt.

Lần này chiến tranh lạnh, kỳ thật đối với ta, là một chút chỗ hỏng đều không có. Chỉ là không thèm nói chuyện với con chim công thôi! Xem y như không khí! Này đơn giản. Trước khi đi chung đường, tổng cộng thấy mặt y bốn lần, trong đó lấy lần đầu tiên là nói chuyện lâu nhất, còn bị y điểm huyết. Ta cũng chấp nhận, ai bảo ta kĩ thuật không bằng người ta? Sau trên cơ bản đều là hấn tới cửa tìm ta, ta trốn tránh. Cơ mà cơ mà, không nghĩ tới y vừa mới đi chung đường đã dẫn mặt ta, ta chỉ bất quá nói vài câu cười một chút thôi, y lại tiểu nhân điểm huyết cười của ta! Cạc cạc, ta trong lòng khó chịu thật lâu.

Ngày đầu tiên đi đường ta không cùng huynh đệ bọn họ nói chuyện, sau lại ra ngoài cùng phụ thân lái xe. Vào lúc ban đêm ăn cơm cùng phụ thân, với Bạch Liên cũng có nói có cười, chỉ là không để ý tới y. Sau đó bắt tay dạy Bạch Liên làm đèn Khổng Minh, hấn cả đêm ánh mắt sùng bái tựa như dính trên người ta không rời ta đi. Từ ngày hôm sau từ trên sắc mặt y có thể thấy được, tối hôm qua Bạch Liên khẳng định ghé vào lỗ tai y nói lời hay về ta không ít, biểu đạt sùng bái đối với ta.

Ngày hôm sau nhiệt độ đột nhiên rơi xuống, bảo y ra ngoài lái xe. Ta nằm trong lòng phụ thân, vắt hết óc, từ chỗ sâu trong đại não lục ra mấy truyện cười kể cho bọn họ nghe. Đương nhiên rồi, trước đó còn phải chỉnh sửa, dù sao trong đó mấy từ ngữ hiện đại bọn họ nghe không hiểu. Kể xong truyện cười bọn ta chơi đoán chữ, bất quá này ta không lành nghề, liền đoán mấy câu đồ động vật trong Hoàn Châu cách cách ra. Bọn ta ở trong xe ngựa hoan hô truyện cười, ta cố ý cười rất lớn, chính là muốn tức chết con chim công kia!

Ngày thứ ba là phụ thân lái xe, ta vốn định cũng ra ngoài cùng hấn, đáng tiếc phụ thân sợ ta cảm lạnh, không cho phép ta ra, đành phải thôi. Ngồi ở trong xe ngựa cùng Bạch Liên nói chuyện phiếm, đồng nói một câu, tây kể một câu. Ta cùng Bạch Liên ngồi mặt đối mặt, con chim công ôm kiếm thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ. Nguyên lai tổ tiên Bạch Liên không phải người Thượng Thanh quốc, nhà vốn ở tại Hồng Phượng quốc, sau lại dời nhà đến Thượng Thanh. Lúc này, bọn họ chính là muốn đi Hồng Phượng quốc tìm người thân. Nghe nói, Hồng Phượng theo chế độ mẫu hệ, quốc chủ đương nhiên cũng là nữ nhân.

Nữ quyền? Hình thái xã hội chỉ ngẫu nhiên xuất hiện trong tiểu thuyết này cư nhiên thật sự tồn tại?

“Kia, ” ta cân nhắc dùng từ một chút, ” Nữ vương của các người cũng có tam cung lục viện sao?”

“Ta không biết!” Bạch Liên đảo mắt, “Bất quá lúc còn rất nhỏ nghe ông nội nói qua, Hồng Phượng quốc chủ là có rất nhiều nam phi, cũng giống với Thượng Thanh hoàng đế a!”

Nam, nam phi? Hấn ta thật sự rất khó tưởng tượng.

Sau đó lại nghe Bạch Liên nói, Hồng Phượng quốc nữ nhân đều là rất mạnh tráng, mà nam nhân lại nhu nhược tình tể.

Ấn theo cách nói như vậy. Cầm khăn tay khóc sụt sùi đều là nam nhân hả? Ở trên đường cũng là nữ nhân nhìn nam nhân chảy nước miếng hả? Sơn phấn và linh tinh, cũng đều là các nam nhân dùng hả? Đánh giặc, lên sân khấu cũng chẳng phải đều là nữ nhân? Ta thực chịu đả kích.....

Vì thế ta vào buổi tối cùng phụ thân thảo luận một chút, bất quá phụ thân chưa cho ta đáp án chuẩn xác, chỉ nói hấn cũng chỉ là nghe qua loa liền ấn ta lên giường.

Nếu bị đả kích, đương nhiên sẽ tìm cơ hội bàn tán, phần chấn một chút tinh thần. Vì thế ta ở ngày thứ tư bàn một trong tứ đại tác phẩm nổi tiếng của Trung Quốc Tây du ký , cũng muốn nói đã lâu. Tác phẩm nổi tiếng không hổ là tác phẩm nổi tiếng, tuy rằng đối bản thân ta đã không còn hấp dẫn gì, bất quá với người lần đầu tiên nghe thì không thua gì thuốc phiện linh tinh gì đó a! Bạch Liên tròn mắt, bắt đầu giống cái đuôi cả ngày cả ngày đi theo chuyển động phía sau ta. Bỏ qua hẳn có cảm tình với phụ thân, ta cũng rất thích hẳn. Ta tự hào a! Bất quá duy nhất phiền toái chính là, khi phụ thân hỏi ta như thế nào biết chuyện xưa này, ta cũng chỉ có thể loay quanh nói với hẳn. Ta cuối cùng không thể nói là ta tự mình viết đúng không? Tự ta còn không tin nữa là. Cuối cùng chỉ có thể hàm hàm hồ hồ nói xem trong quyển sách nào đó. Về mặt con chim công cũng có chút phần khích rồi! Ta cho tới bây giờ cũng không thém kể chuyện cho y nghe, thế cho nên y mỗi lần đều phải làm bộ như không có hứng thú, dù đã tò mò muốn chết, nhưng vẫn là không thể hạ thể diện lết lại nghe, đều ngồi rất là xa, lại luôn không chịu được hấp dẫn dựng thẳng lỗ tai nghe được mơ hồ. Ta đoán y mỗi tối đều bảo Bạch Liên nói cho y nghe, chỉ có bạn nhỏ Bạch Liên đáng thương, buổi tối phải chịu đựng buồn ngủ mãnh liệt kể cho con chim công nghe chuyện xưa. Bất quá hiển nhiên hẳn kể hay như ta, bằng không chim công về mặt như là muốn tìm bất mãn?

Nga ha hã ha hã ta mắc cười ta mắc cười quá! Con chim công nhỏ bé kia, ngoan ngoãn đến nhận sai với bốn đại gia đi. Bằng không có người chịu thiệt thôi!

Lại qua hai ngày, đến ngày thứ bảy ta đã kể đến đất nước của nữ nhân. Bạch Liên nói nơi này hẳn là căn cứ vào Hồng Phượng quốc mà cải biên, ta chỉ gạt đầu đồng ý thoáng nhìn, cũng cười gượng theo. Đương nhiên rồi, trí nhớ của ta dù cho cũng không thể kể từng chương, chỉ có nghĩ đến đâu kể đến đó thôi! Có chút chi tiết thật sự nhớ không rõ hoặc là xem nhẹ hoặc là tự chế.

Giữa trưa nghỉ ngơi, chết không chết cứ nhiên đụng phải cường đạo! Lúc bọn ta bị bao vây, ta đang ở trong xe ngựa ngủ trưa.

Ta là bị con chim công đánh thức, đó là lần đầu tiên từ khi chiến tranh lạnh y nói chuyện với ta.

Thấy rõ một vòng người ngoài xe ngựa, ta lập tức bình tĩnh. Lúc này chim công che giấu Bạch Liên vào xe ngựa.

“Phụ thân đâu?” Ta kéo Bạch Liên qua đẩy hẳn vào tận cùng bên trong xe ngựa, lại nhìn chung quanh không thấy phụ thân thân ảnh.

“Đi dò đường.” Chim công vung kiếm lên, trước mắt y một người không đầu, máu đỏ tươi lập tức văng lên đầy mặt.

Ta hơi hơi nhắm mắt, một chương chụp đầu đại hán đang vói vào cửa xe. Lập tức lấy ra mê dược bên hông, quăng ra ngoài.

Chim công càng đánh càng xa, không thể tưởng được cường đạo lại còn một hai cao thủ. Tiểu lâu la đứng bên xe ngựa nhất thời bị mê dược ta quăng ra ngoài làm kinh sợ, nhưng được dùng thì hết. Bọn họ phát hiện trên người mặt đất còn hô hấp, không có sinh mệnh nguy hiểm gì, cũng hạ tâm. Mỗi lần có một hai người đến quấy rầy một chút, khi ta phóng được lại linh hoạt né tránh. Đến khi trên tay ta không còn dược, chỉ có thể đá một cái lại một cái.

Đáng chết! Nhân số không giảm lại tăng, xem ra phải đi tìm tiếp viện.

Không có biện pháp, đưa cho Bạch Liên hai bao dược, dặn vài câu, từ trong bao quần áo lấy ra một tiểu đao, đẩy cửa nhảy ra ngoài.

Cũng may nơi này chỉ có một vài tiểu lâu la, ta loại này không có thực chiến kinh nghiệm lại chỉ biết một chút quyền cước công phu này mới có thể nhất thời ứng phó được. Đáng tiếc chuyện vui chóng qua, trên người lại bị đâm một đao.

Đau!

Tiếp theo chỉ cảm thấy một đao kinh phong, phía sau “A” hét thảm một tiếng, ta một đao bức lui người trước mặt. Nhìn về phía sau vừa thấy, đúng là một người bị kiếm đâm xuyên qua, chết không nhắm mắt. Trên thanh kiếm có một viên lục bảo thạch dưới ánh mặt trời lóe ra quang mang loá mắt! Đây, đây không phải kiếm của con chim công kia sao? Quay đầu đi, vừa lúc thấy chim công bị đao chém trúng đầu vai!

Vừa rồi, y đã cứu ta? Hiện tại, y bởi vì cứu ta mà bị thương?

Không có kiểm, lực công kích của chim công giảm xuống không ít. Ta một phen rút ra cây kiếm kia, chạy về phía y. Còn chưa tới trước mặt chim công, chợt nghe thấy đám người chung quanh lớn tiếng kêu thảm thiết. Giương mắt nhìn lại, thân ảnh quen thuộc mang theo tư thái khiến người khác an tâm xuất hiện trong tầm nhìn của ta.

Kế tiếp hết thấy đều thuận lợi rất nhiều. Phụ thân đối với người làm ta bị thương đương nhiên không buông tha, đã đánh trọng thương còn vậy độc dược lên, để cho chạy.

Ta đi đến trước mặt con chim công không còn chút máu sắc mặt tái nhợt, cúi đầu.

“Cám ơn.”

Y hừ nhẹ một tiếng, suy yếu nói: “Chỉ là thuận tiện thôi.”

Đến tận đây, chiến tranh lạnh giữa ta cùng chim công chấm dứt.

59. Chương 59: Một Lần Sảy Chân Để Hận Nghìn Đời

Trong cả bọn, bị thương nghiêm trọng nhất chính là con chim công, không chỉ bị người ta đánh cho một chưởng, còn bị chém một đao. May mắn là đao kia cũng không phải quá sâu, cũng không thương đến kinh mạch, thể nhưng cơ thể lộ cả da thịt ra, thật là ảnh hưởng đến ai đang ăn cơm. Hơn nữa trong người có nội thương, phụ thân tổ vệ phải điều trị một thời gian mới có thể khôi phục. Về phần ta, trên người có hai miệng vết thương, cũng không sâu gì hết. Bôi được, băng bó một chút, qua vài ngày sẽ không sao. Bất quá vất vả hơn chính là, phải chịu đựng sắc mặt của phụ thân. Về sau khẳng định không có nhân nhả như hiện tại, sợ là phải mỗi ngày sáng sớm luyện công đi! Bạch Liên chỉ trầy chút da. Ngay từ đầu nhìn thấy hấn sợ tới mức mặt không có chút máu, xui lơ ở trong xe ngựa, trên người có vết máu lớn, còn tưởng rằng bị trọng thương gì đó, sau mới biết được kia đều là máu của đám cường đạo kia.

Trong mấy người duy nhất không bị thương là phụ thân, nên hấn tự nhiên đảm nhiệm thầy thuốc kiêm bảo mẫu. Vừa nấu cơm cho bọn ta, vừa thay được cho bọn ta. Bạch Liên thật cẩn thận theo sát phía sau phụ thân, giúp này lại giúp kia, ta hết sức khó chịu! Nghĩ muốn tiến lên đi làm chút gì đó, lại bị phụ thân phóng qua một ánh mắt sắc bén làm sợ tới mức không dám nhúc nhích.

555 người ta hảo oan bị thương cũng không phải ta sai, ta nào biết rằng cường đạo có thể đánh như vậy? Con chim công cũng thật vô dụng, không phải được xưng “Giang hồ đệ nhất kiếm hiệp” sao? Thế nhưng bị người ta cuốn lấy nhanh như vậy. Bằng không ta cũng sẽ không bị thương nha! Không bị thương phụ thân cũng sẽ không không thêm để ý đến ta như vậy!

Đúng! Từ lúc đánh nhau xong đến bây giờ, phụ thân cũng không nói chuyện nhiều với ta! Thậm chí lúc băng bó cho ta cũng không để ý ta! 555 như thế nào như vậy?

An phận ngồi trong xe ngựa chốc lát, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, cuối cùng nhịn không được mở cửa xe đi ra ngoài.

Phụ thân vẫn đang hết sức chuyên chú mắt nhìn phía trước, giống như căn bản không cảm giác được ta đi ra.

Lòng ta một trận uể oải. Không yên liếc mắt nhìn hấn, ta cúi đầu.

“Phụ thân, ngươi còn tức giận sao?”

Không để ý ta.

“Phụ thân, đừng giận nữa được không?”

Vẫn là không để ý ta.

Ta có chút dỗi, “Không phải là chỉ bị thương nhẹ sao? Nói thêm, này cũng không thể toàn bộ trách ta a! Ta võ công vốn không tốt rồi, hơn nữa bọn họ cũng không phải ngồi không. Cho dù bọn họ chỉ là một đám

tiểu lâu la, nhưng bọn họ là cường đạo a! Kinh nghiệm thực chiến phong phú hơn ta mà. Hơn nữa, người không phải đã giết bọn họ sao? Đừng giận nữa, được không?”

“Liên Nhi, ” phụ thân rốt cục nói chuyện với ta.”Người có biết ta sợ mất đi người bao nhiêu không?”

“Ta biết, ta đương nhiên biết. Phụ thân, người đang giận bản thân sao? Người giận bản thân không bảo vệ tốt ta sao? Người đừng như vậy, này đó cũng không phải người sai.”

Không có đáp lại.

“Người là đang để tâm vào chuyện vụn vặt!” Ta tức giận trừng mắt nhìn hắn, chính là lập tức lại mềm nhũn xuống.”Phụ thân, được rồi mà đều là ta sai. Ta về sau luyện võ nhất định không bỏ ngang, tất cả đều nghe lời người. Bất cứ lúc nào cũng đi theo bên cạnh người.....”

“Phụ thân ” ta nắm góc áo hắn, lắc qua lắc lại.

“Đây chính là người nói đó.” Thanh âm bình thản của phụ thân truyền tới, khóe miệng cong lên chứng tỏ hắn lúc này tâm tình thật là tốt.

Ách, có vẻ bị dụ dỗ.

“A a a a a!” Ta run rẩy vươn tay, chỉ người nào đó trước mắt cười càng ngày càng sáng lạn.”Người, người đùa giỡn ta!”

“Liên Nhi, ta nhớ rõ ta cái gì cũng không có nói nha!” Lúc này nụ cười ôn nhu trên mặt phụ thân thật sự làm cho ta thấy chói mắt!

“Người dẫn dắt ta!” Ta cắn răng.

“Có sao?” Phụ thân nhìn trời, vô tội liếc ta một cái.

“Phụ thân!” Ta nhăn mặt, thấp giọng cầu xin: “Chuyện luyện võ có thể bàn lại một chút không a?”

555 ta nào biết rằng nhất thời nói ra sẽ thành sự thật a? Ta lúc ấy chính là nói cho có thôi mà a!

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

“Ta không phải quân tử, ta là tiểu nhân!”

Phụ thân cười cười, giống bắt lấy con chó nhỏ vỗ vỗ đầu ta.”Ta sẽ đợi cho thương của người tốt rồi bắt đầu.”

A a a —— một lần sảy chân để hận nghìn đời a a a!

60. Chương 60: Hắc Điểm Dạ Tập

Vài ngày kế tiếp chính là sơn đạo, cho nên chỉ có thể đêm ở núi rừng. Chỉ là khổ cho con chim công, không có được hoàn cảnh trị liệu tốt đẹp, miệng vết thương có chút chuyển biến xấu. Trên cơ bản đều là nằm trong xe ngựa, đầu võ mồm với ta cũng là hư suy yếu nhược, không thú vị.

Chạy vài ngày sơn đạo, xương sống thắt lưng ta có chút đau, tắm cũng không tắm. Mặc dù đã đến cuối mùa thu, nhưng vài ngày không tắm rửa cũng thiệt ghê tởm. Đương nhiên rồi, ta cũng có nghĩ tới chọn một chỗ hồ nhỏ sông nhỏ suối nhỏ gì đó tẩy tẩy, nói không chừng còn có thể thấy cái gì đó mới mà! Đáng tiếc, hôm nay cũng quá lạnh. Hoàn hảo quần áo mùa đông bọn ta đều mang theo, bằng không a, sẽ có một cái chữ thâm to đúng!

Hôm nay, khi mặt trời lặn rốt cục chạy tới một cái trấn nhỏ. Dưới sự chỉ dẫn của người qua đường hảo tâm, tìm được khách *** duy nhất trong trấn nhỏ. Lại nói tiếp, thôn trấn này thật đúng là nhỏ, chỉ có một khách ***. Không chỉ có như thế, khách *** này còn rất đơn sơ nữa. Chường quầy thấy bọn ta một hàng bốn người, vội vàng vội vàng từ bên trong đi ra đón, mừng rỡ chà tay, nét mặt già nua cười đến thấy răng không thấy mắt. Bởi vậy có thể thấy được, làm ăn ở khách *** thật đúng là không được tốt lắm, ta hoài nghi đã sắp bị phá sản.

Định được hai gian phòng, liền vội vã đem con chim công bị sốt nhẹ đưa vào trong phòng. Ba người bọn ta ở đại đường ăn chút đồ ăn, cũng đều tự trở về phòng. Trước khi ngủ, phụ thân xử lý miệng vết thương lần nữa cho chim công, bảo Bạch Liên đi sắc thuốc, đợi chim công uống thuốc xong, ngủ rồi, lúc này mới trở về phòng.

Ta thư thư phục phục tắm trong nước ấm xong, nằm ườn ra chăn. Thỏa mãn a!

Nghe phụ thân nói, bởi vì thương của chim công, cho nên bọn ta phải ở cái trấn nhỏ kêu trời này vài ngày. Ta là không sao cả rồi! Chạy đi thì cũng phiền người khác quá. Nghĩ đến, độc của bụng gấu chó cũng đã nhin nhiều năm như vậy, đợi thêm mấy tháng nữa hẳn là cũng có thể đi. Được rồi, ta thừa nhận là ta có chút ích kỷ, nhưng mà, ta có thể giúp hắn giải độc cũng là được rồi đi? Cũng không thể oán trách gì nữa rồi!

“Liên Nhi, đến, để ta xem vết thương của người.”

Phụ thân mới vừa tắm rửa qua, mang theo một hơi thở tươi mát ngồi ở bên giường. Mái tóc dài đen nhánh như sa tanh tùy ý rối tung phía sau lưng, còn có chút ẩm, nhưng càng dễ dàng làm cho người ta nghĩ đến cụm từ —— thủy nhuận quang trạch. Đôi mắt phượng như bịt kín một tầng hơi nước, quang hoa lưu chuyển, mang theo ý cười trong suốt, khuôn mặt sần như ngọc, làm ta một trận ngốc.

“Liên Nhi?”

Ta sững sốt, phát hiện mình lại nhìn phụ thân đến ngẩn ngơ, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi nóng lên.

Trời ạ! Ta sao lại háo sắc như vậy? Hảo mắt mặt nga

“A, nga, cũng đã ổn lắm rồi.” Hoàn toàn không biết chính mình hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Ta xê dịch, nằm xuống, đắp chăn, chỉ lộ ra ánh mắt.

Hảo mắt mặt hảo mắt mặt.....

“Liên Nhi, ” phụ thân sững nịch cười cười, “Để cho ta xem thương của người.”

“A? Nga, được!”

Ta xóc chăn lên, kéo kéo áo lót lên trên, lộ ra một vết sẹo màu nâu. Phụ thân bàn tay hơi lạnh ấn lên, ta theo bản năng run một chút.

“..... Hẳn là không có việc gì.” Phụ thân thì thảo tự nói.

“Ách? Cái gì không có việc gì?”

“Thương trên cánh tay.” Phụ thân không trả lời ta, mà là tự cổ tự phát cởi vạt áo của ta ra, cũng cởi phần áo bên trái xuống.

Ta có chút phát run.

“Phụ thân, lạnh.”

Còn chưa chờ ta nói xong, môi phụ thân liền áp lên.

Một nụ hôn lưỡi khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập.

Nói thật, vận động kế tiếp phải làm ta cũng không phải phi thường phản đối. Cơ mà, mỗi lần làm xong chịu khổ luôn là ta, cái loại tư vị này thật là khổ sở a! Ta cũng không muốn như con chim công nằm vài ngày trên giường.

“Phụ thân, ta có thương.....” Ta hơi hơi nghiêng đầu, có chút cố hết sức nói.

Hôn không ngừng hạ xuống, mềm nhẹ giống như lông chim. Thân mình rất nhanh mềm yếu đi, đại não cũng dần dần mơ hồ, chỉ còn lại có thở dốc cùng rên rỉ kiềm chế không được quanh quẩn ở trong phòng. Về phần bị thương, đã sớm bị quăng ra sau.

Đột nhiên phụ thân dừng tất cả động tác, ta mở to hai mắt sương mù, lẳng lẳng nhìn bóng người mơ hồ trước mắt.

Phụ thân cúi xuống, nhẹ nhàng hôn hôn môi ta.”Nín thở.”

Mặc dù có chút không rõ ý tưởng, nhưng ta vẫn làm theo.

Lúc này, trong bóng đêm truyền đến tiếng vang rất nhỏ.

Ta lập tức tỉnh táo lại, quay đầu nhìn về phía gian ngoài. Nương theo ánh trăng ngân bạch, ta thấy trong không khí tựa hồ có một làn khói tỏa ra.

Này này này, chẳng lẽ chính là mê hương trong truyền thuyết hả? Dưới tình huống như vậy? Ách..... Thật là đúng thời điểm.

Phụ thân kéo cái chăn lên người ta, tùy ý khoác một trường bào ngồi ở bên giường, ôm cây đợi thỏ.

Ngay tại lúc ta sắp kiên trì không được, “chi nha” một tiếng, cửa mở, vài người rón ra rón rén đi đến.

Sợ không khí còn lưu lại mê hương, ta cẩn thận mà đem đầu vói vào chăn, cẩn thận hít vào một hơi.

Tiếp theo vài tiếng quát ngăn ngủi, chờ ta nhú đầu ra, phụ thân đã châm ngọn nến rồi.

Trong phòng ba người đứng cứng ngắc như tượng. Nhìn kỹ, lại đều là tiểu nhị trong ***! Hắc *** sao?

Phụ thân điểm một chút trên cổ một người, thanh âm người nọ như giết heo lập tức truyền vào màng tai của ta.

“Đại hiệp tha mạng đại hiệp tha mạng đại hiệp tha mạng a!!”

Phụ thân bực bội nhíu mi, sợ tới mức người nọ tức khắc không dám lên tiếng.

“Cướp tiền?”

“Đại hiệp tha mạng a! Tiểu nhân cũng không dám nữa!” Ta hoài nghi gã nếu không bị điểm huyết, khẳng định sẽ quỳ lạy phụ thân mất.

Phụ thân điểm á huyết người nọ, tiếp theo mỗi người một cước đá ra khỏi phòng. Tựa hồ rắc thêm được gì đó.....

Thật sự không nghĩ tới câu đầu tiên sau khi phụ thân vào phòng lại là ——”Chúng ta tiếp tục.”

Hắn

“Phụ thân, không tới nhìn huynh đệ Bạch Liên sao?”

Một người bị thương hôn mê, một kẻ không có võ công, chẳng lẽ không lo cho bọn họ sao?

Vậy mà trong nháy mắt, phụ thân đã dè ép lên.

“Bọn họ không có võ công, hướng hồ, chỉ là cướp tiền mà thôi, không có việc gì đâu.” Nói xong, thanh âm dần dần thấp, cuối cùng biến mất trong một nụ hôn ôn nhu.

61. Chương 61: Thanh Vũ Gửi Thư

Lúc tỉnh lại, phụ thân đã bừng bữa sáng tiến vào. Mở hai mắt sương mù, theo thói quen tiến vào ***g ngực quen thuộc bên cạnh. Phụ thân nhẹ nhàng, một chút một chút vuốt ve tóc ta. Giờ khắc này ta phát hiện, đây là cuộc sống ta muốn, bình thản mà hạnh phúc.

“Bọn Bạch Liên không có việc gì đi?” Ta ngáp một cái, mở nửa con mắt, có cảm giác ngủ chưa no.

“Ân. Không bị thương, chỉ là bị mê hôn mê, tiền tài cũng đã cầm lại được.” Phụ thân thanh âm thấp xuống, nghe không ra vui giận.

“Nga.” Ta gian nan trở người, một trận nhe răng trợn mắt. Phụ thân cười cười xin lỗi ta, ta liếc mắt một cái trừng qua.

“Kia, người không làm gì họ đi?” Không cần tai nạn chết người là được.

“Đương nhiên, chỉ là cho một chút giáo huấn.”

Một chút giáo huấn? Ta nhìn lướt qua bên trên. Cái gọi là “một chút giáo huấn” của phụ thân, chỉ sợ là những người đó cả đời khó quên đi?

“Còn muốn ngủ tiếp một lát không?”

“Ân.” Ta gật gật đầu, “Ăn xong rồi ngủ tiếp.....”

Đang ăn ngon, bỗng nhiên một trận tiếng vỗ cánh vang lên. Tiếp theo trước mắt một mạt màu xanh nhanh hiện lên, quay đầu, trên vai phụ thân đã có một chú chim nhỏ màu xanh.

Nó có một đôi mắt màu vàng hơi pha đỏ, lúc này đang láu liên nhìn xung quanh, vì phụ thân vuốt ve mà biểu hiện nhảy nhót, sôi nổi, đáng yêu cực kỳ.

Đây là sủng vật của phụ thân?

Dưới ánh mắt nghi hoặc của ta, phụ thân sờ sờ đầu con chim xanh. Cười với ta nói: “Nó là Thanh Vũ.”

Sau đó để Thanh Vũ nhảy lên tay, gỡ trên chân nó xuống một vật, mở ra.

Là một tờ giấy nhỏ.

Thanh Vũ là bồ câu đưa tin?

Phụ thân lướt vài lần, hồ hững từ trong ngực lấy ra hỏa chiết tử, “sát” một tiếng, tờ giấy ngay cả kêu thảm thiết còn không kịp phát ra, liền bị ngọn lửa cắn nuốt.

“Phụ thân?” Chẳng lẽ là tin tức rất quan trọng? Cần xử lý như vậy sao?

Phụ thân đối ta khẽ cười, nói: “Anh hùng thiếp của võ lâm minh chủ.”

Ta nuốt nước miếng một chút, “Người, người đốt anh hùng thiếp?”

Phụ thân sững sốt, cười rộ lên, đưa tay qua vò rồi mái tóc của ta.”Võ lâm minh chủ phát Anh hùng thiếp, võ lâm đại hội năm năm một lần sắp bắt đầu rồi.”

“Võ lâm đại hội a!” Ta hưng phấn mà nổi sao trong mắt.

Võ lâm đại hội, đó chính là việc trọng đại trong truyền thuyết. Trước kia trong tiểu thuyết, điện ảnh và phim truyền hình từng gặp qua, hiện tại thật vất vả may mắn xuyên đến nơi này, không tới xem thật sự là rất hợp tính mình.

“Như thế nào? Liên Nhi có hứng thú?”

Gật đầu.

“Vậy lần này phải đi xem.”

“Tốt tốt!” Rất cao hứng, đột nhiên nhớ tới mục đích của chuyến đi.”Kia..... Long thiết thảo làm sao bây giờ?”

“Không có gì đáng ngại.” Phụ thân cười ôn nhu cực kỳ.

“Nhưng mà, thời gian sẽ rất lâu đi?” Đợi cho chúng ta trở về, bụng gấu chó chẳng phải là đau muốn chết? Tuy rằng người ta có gián tiếp thương tổn ta, nhưng cứ như thế, ta sẽ thực áy náy!

“Liên Nhi thực lo lắng?”

“Ta sẽ áy náy.”

Phụ thân trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Vậy phải người đưa đi, được không?”

A?

Còn đang nghi hoặc, liền thấy phụ thân mang bút tới, đề bút xoát xoát viết hai hàng chữ, cuộn lại, cột vào chân Thanh Vũ, vỗ vỗ đầu của nó. Thanh Vũ thực thông minh cọ cọ vào tay phụ thân, mở cánh, có chút lưu luyến bay vài vòng trong phòng, sau đó theo cửa sổ rộng mở bay ra ngoài.

Ta có chút sinh khí. Vì sao hả? Bởi vì con chim thối kia từ đầu tới đuôi liếc cũng không liếc ta một cái, cực kỳ không coi ai ra gì! Ta không khỏi nghiêng quai hàm, trợn mắt nhìn về hướng con chim kia biến mất.

“Làm sao vậy?” Phụ thân buồn cười xoa bóp mặt của ta.

“Không.” Hừ! Ta không thèm tức một con chim.

“Ta đã bảo Trữ Viễn đem Anh hùng thiếp cùng long thiết thảo đưa tới, sau đó ta sẽ viết phương thuốc cho hần, để hần mang đi Thương Đô. Nghĩ đến, Vọng Nguyệt Kỳ nếu có thể sống đến hôm nay, có phương thuốc kia rồi, khỏi hần cũng chỉ là vấn đề thời gian. Người cũng sẽ không áy náy.”

Ta gật đầu, có chút nghi vấn, há miệng thật to.

Phụ thân mỉm cười, rất nhanh giải đáp nghi vấn của ta.”Trữ Viễn là người ta mười năm trước vô tình cứu được, muốn ở lại bên cạnh ta, ta cũng để hần ở lại. Hiện tại, tương đương với quản gia.”

“Quản gia? Phụ thân ở nơi khác cũng có nhà sao?” Ta mở to hai mắt.

Phụ thân sững nịch vò tóc ta, “Ân, ở ngoài thành Tô Châu.”

Hàn Sơn tự ngoài thành Tô Châu?

“Phụ thân, kỳ thật, chúng ta là không cần đi Nam Kỳ sơn hái thuốc phải không?”

“Ân.” Phụ thân ngoài ý muốn thừa nhận.

“Kia vì cái gì ——”

“Liên Nhi không biết sao? Suối nước nóng ở Nam kỳ sơn, nổi tiếng thiên hạ.”

Ách chính là vì này hả..... Bụng gấu chó, không phải ta muốn chinh người, người ngàn vạn lần chó có trách ta.

“Phụ thân.” Ta thở dài.

“Liên Nhi không muốn đi sao?” Phụ thân ánh mắt vô tội cực kỳ.

“Ách..... Muốn đi.” Ta thực thành thật gật đầu, ánh mắt sao nâng lên nhìn hần.

Này cũng không nên trách ta. Suối nước nóng a! Kiếp trước chưa từng biết mà! Ha ha, ta thật là người có phúc mà!

Phụ thân bị ta đùa cười, xoa tóc ta, nói: “Chúng ta đến Vô lâm đại hội rồi đi Nam Kỳ sơn, như thế nào?”

“Tốt tốt!”

62. Chương 62: Trữ Viễn

Mấy ngày kế tiếp, chúng ta vẫn ở tại Thiên Tứ trấn. Chim công dưỡng thương, chúng ta chờ Trữ Viễn quản gia đem Anh hùng thiếp đưa tới. Mà người trong khách *** này, từ lần trước bị phụ thân “giáo huấn nho nhỏ” một chút, đối chúng ta là tất cung tất kính, sợ chúng ta đối bọn họ phục vụ có chỗ nào không hài lòng. Đặc biệt mỗi lần nhìn thấy phụ thân đều phải cố tự đè nén xuống cả người run rẩy không tự chủ được, còn phải vờ tươi cười, thật là vất vả. Ai, thật sự là làm khó bọn họ! Bất quá không biết trong lòng họ có hận bọn ta đến tận xương tủy không, nhưng ở mặt ngoài là xem bọn ta như thần mà cung phụng, ước gì bọn ta đi nhanh một chút thì tốt hơn.

Cùng anh em chim công nói một chút hành trình của bọn ta thay đổi, vốn tưởng rằng như vậy bọn ta liền mỗi người một ngả, cũng không nghĩ chim công dị thường kiên trì đi cùng bọn ta. Nói là mượn chuyến đi này cho Bạch Liên chút kiến thức, nếu đã tìm được Bạch Liên rồi, thì tìm thân thích gì đó cũng sẽ không cần vội vàng.

Ta có chút kỳ quái, chim công không phải nhìn ta không vừa mắt sao? Theo lý mà nói, hần hần là ước gì tách ra khỏi bọn ta mới đúng a! Như thế nào..... Chẳng lẽ..... Hần thích..... Phụ thân! Không phải đâu? Nghĩ lại một chút, từ khi hần phát hiện mình đánh không lại phụ thân, liền trở nên thực cung kính với phụ

thân. Chẳng lẽ nói, cung kính biến thành sùng bái, từ sùng bái biến thành ái mộ? Ta lại có thêm một tình địch sao? Ta không cần mà phụ thân là của ta, là của ta! [Gin: vâng, phụ thân là của cung, con chim công kia nó không tranh với phụ thân cung thì thôi chứ tranh với cung làm gì, ngốc!]

Bởi vì bọn ta kế tiếp muốn đi tham gia Võ lâm đại hội, thừa dịp mấy ngày nay có vẻ nhàn, phụ thân bù lại cho ta một chút tri thức tương quan.

Hiện nay, võ lâm có tam đại môn phái thực lực cường mạnh—— Hồng Diệp sơn trang, Phiêu Miểu cung, Vô Môn. Trong đó, Hồng Diệp sơn trang, Phiêu Miểu cung tự xưng là danh môn chính phái. Mà Vô Môn làm việc quỷ dị, xử sự quái đản, làm người trong giang hồ khinh thường. Cho nên trên giang hồ có thể lấy Hồng Diệp sơn trang, Phiêu Miểu cung cầm đầu danh môn chính phái, cùng lấy Vô Môn cầm đầu tà ma ngoại đạo. Đương nhiên, cũng còn có thể lực khác bảo trì trung lập hoặc vừa chính vừa tà. Gần vài năm, trên giang hồ lại trỗi dậy tổ chức tình báo Thính Phong các, tổ chức sát thủ Ảnh Đẳng Tân Duê. Bởi vì đủ loại nguyên nhân, giang hồ hiện tại mặt ngoài một mảnh gió êm sóng lặng. Dùng lời phụ thân nói, “Về phần ngầm như thế nào, không thể hiểu hết.” Đương nhiên võ lâm minh chủ là trang chủ Hồng Diệp sơn trang—— Lí Tiêu Diêu, bọn ta lần này là đi tham gia võ lâm đại hội do Hồng Diệp sơn trang cử hành.

Hôm nay, từ nửa đêm, liền mưa đầu hạ tí tách tí tách lịch rơi. Không trung âm u, từng áng mây lớn sà trên đỉnh đầu, làm cho người ta một loại cảm giác trốn không thoát bàn tay này. Ánh mặt trời bị cách trở phía trên tầng mây, cả thế giới đều giống như u ám, trong tâm nhìn nơi nơi đều là màu xám âm âm, khiến người ta nhìn thấy tâm tình cũng tối tăm theo.

Ta ngồi ở đại đường nhàn nhàn ăn cơm trưa. Phụ thân thần sắc thản nhiên gấp một khối chân gà cho ta, sau đó tao nhã khoáy khoáy canh trứng, ném một hơi, cảm thấy được không tồi, tiếp theo múc một chén nhỏ để lên trước mặt ta.

Ta..... thanh thản thoải mái mà ăn thịt gà, rồi lại cúi đầu ăn canh, không để ý hai người khác thần sắc khác nhau. Trên bàn cơm yên tĩnh quỷ dị.

Ngoài cửa khách ***, ngẫu nhiên có người đi đường vội vàng bước qua, bởi vậy khi có một người chậm rãi tản bộ, cũng rất dễ dàng khiến người khác chú ý. Ta đem tầm mắt miễn cưỡng nhìn về ngã tư đường phía ngoài cửa. Chỉ thấy một thanh y nam tử, cầm một cây dù màu trắng vẽ hoa mai bằng mực đen, chậm rãi bước đến. Lấy tư thái thông dong không chút để ý như vậy, trong tâm ta tạo nên một tia gợn sóng.

Ta lẳng lẳng nhìn, suy nghĩ đã bay tới thật xa. Cho đến nam tử kia đi vào khách ***, đứng ở trước mặt ta, ta mới hồi phục tinh thần lại.

“Công tử.” Ngừ điệu cung kính.

Ách? Y nói cái gì?

“Trữ Viễn, một đường vất vả.” Phụ thân ngừ khí ôn hòa.

Nguyên lai y chính là Trữ Viễn, thật là người như danh. Không phải thực anh tuấn, chỉ có thể được cho là thanh tú, toàn thân đều lộ ra một hơi thở nhã nhặn nồng đậm. Hơn nữa không biết vì cái gì, nhìn đến y, trong đầu lập tức hiện ra hai chữ—— tĩnh [tĩnh lặng], đậm [hờ hững, lãnh đạm]. Y cả người làm cho người ta có một cảm giác yên lặng mà sâu thẳm, làm cho ta bất giác bị hấp dẫn.

Phụ thân đơn giản giới thiệu một chút. Y đối mỗi người đều thản nhiên cười, có lẽ hạ thấp người. Giới thiệu đến ta, y dùng tiếng nói vững vàng gọi ta “Thiếu gia”, cũng đối ta thi lễ. Ta có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh. Tiếp theo, bọn ta di chuyển vào phòng.

Phụ thân ôm ta vào trong ngực, một chút một chút đùa tóc ta. Ta hơi hơi giãy dụa, cảm thấy như vậy trước mặt Trữ Viễn không tốt lắm. Nhưng mà hôm nay không biết làm sao, phụ thân thái độ kiên quyết. Càng quá đáng chính là, hắn còn vói tay vào quần áo của ta, không có hảo ý vỗ về chơi đùa qua lại bên hông ta. Thân mình ta lập tức nhuỷ xuống, mặt liền hồng lên, tay cũng không biết nên để thế nào. Ngắc đầu cẩn thận liếc mắt Trữ Viễn đứng ở cách đó không xa một cái, phát hiện y chỉ là lẳng lẳng đứng ở nơi đó, tựa hồ xem ta cùng phụ thân phía trước y trở thành Không khí. Ta không khỏi thả lỏng một hơi. Nhưng lại không muốn làm cho y xem ta chỉ là nam sủng của phụ thân, không khỏi giãy dụa lớn hơn chút nữa.

“Trữ Viễn, người đi ra ngoài trước.”

Ta biết ta chọc giận phụ thân, bởi vì thanh âm hần lãnh tuôn khiến người khác run rẩy.

“Dạ.” Trữ Viễn thực nghe lời lui ra ngoài, còn rất cẩn thận thay bọn ta đóng cửa phòng.

Cửa vừa đóng ta bắt đầu ra sức giãy dụa, “Phụ thân, buông!”

Phụ thân không nói gì, mà là càng dùng sức giam cầm ta.

Ta rất nhanh bại trận trong trận đấu chênh lệch sức này, ta yếu đuối ngã vào lòng phụ thân, từng chút thở dốc. Phụ thân thấy ta không giãy dụa, cũng thả lỏng lực, bất quá vẫn đang hạn chế hành động của ta. Sau đó nhẹ nhàng, vùi đầu vào cổ ta hôn nhẹ.

“Phụ thân, người làm sao vậy?”

“Ta mới phải hỏi người, Liên Nhi, người hôm nay làm sao vậy?”

“Cái gì ta làm sao? Hôm nay kỳ quái chính là phụ thân mà!” Ta kinh ngạc.

“Vậy người vừa mới giãy dụa như vậy——”

“Là phụ thân mà! Thế nhưng ở trước mặt người khác..... Người trước kia tuyệt đối sẽ không như vậy!” Ta có chút sinh khí.

Phụ thân trầm mặc trong chốc lát, thanh âm rầu rĩ truyền đến, “Là bởi vì ở trước mặt Trữ Viễn sao?”

Ta sửng sốt.

“Vì cái gì mới lần đầu tiên gặp mặt, Liên Nhi liền để ý hần như vậy?”

Vì cái gì? Ta, ta để ý hần thế sao? Ta không biết.....

“Liên Nhi.”

“Ta không biết.” Ta thanh âm rất nhẹ, nhẹ đến ngay cả chính mình cũng không nghe thấy.

Phụ thân thở dài một tiếng, vò vò tóc ta, ôn nhu như trước.”Nghĩ kỹ rồi nói cho ta biết.”

Ta gật đầu.

63. Chương 63: Xét Lại Bản Thân

Trữ Viễn cầm vị thuốc, ngày hôm sau xuất phát. Ta nằm dài trên bàn, lẳng lặng nhìn thấy bóng dáng màu xanh của y càng lúc càng xa. Cho đến khi hình ảnh cây dù trắng kia biến mất trong tầm nhìn, ta vẫn còn ngẩn người. Vũ tí tách tí tách, mây đen rất nặng trên đỉnh đầu, như tâm tình của ta, trầm trọng dị thường.

Trong óc vẫn vọng lời phụ thân ngày hôm qua nói. Mờ mịt, vô thố, phiền táo. Ta ghét loại cảm xúc này, giống như thân ở trong một khu rừng dày đặc sương mù, tìm không thấy phương hướng. Loại cảm giác cái gì cũng không nắm bắt được này, thật sự là khiến kẻ khác khó chịu.

Trữ Viễn, ta đối với quản gia lần đầu tiên gặp mặt này rốt cuộc có tình cảm gì? Vì cái gì liền để ý y như vậy? Mới lần đầu tiên gặp mặt thôi mà a! Ta thích y sao? Ha ha..... Sao có thể chứ? Thích? Rõ ràng không tin nhất chính là chuyện nhất kiến chung tình gì gì đó..... Nhất kiến chung tình, cấp, ha ha..... Nói giỡn đi? Ta không phải cái loại thay đổi thất thường này, lẳng lơ dương hoa..... Không, là người hoa tâm.

Tuy là nghĩ như vậy, chính là trong óc vẫn có tiếng nói nhỏ lại rõ ràng nói cho ta biết, ta phản bội phụ thân. Cảm giác lòng mình bắt đầu lệch hướng, trong lòng không khỏi một trận áy náy. Tình yêu là cần người toàn tâm toàn ý còn thật sự dối đãi, người giống ta đang trong phúc mà không biết mình có phúc như vậy, quả nhiên là sẽ gặp báo ứng đi? Tình yêu..... Đây là tình yêu đi? Ta là yêu phụ thân đi? Vì cái gì ta có loại cảm giác không đúng? Là phía trước rất hạnh phúc sao? Hạnh phúc đến không giống thật.....

Bởi vì vô lâm đại hội tới gần, bọn ta không thể không bắt đầu xuất phát. Đáng mừng chính là, thương của chim công cũng đã không còn vấn đề. Biết được chúng ta phải đi, các vị trong hắc ***, mỗi người lộ ra bộ dáng thờ phào, nóng bỏng cùng hy vọng trong mắt thật có thể khiến người ta chết cháy. Ta trừ bỏ dở khóc dở cười, cũng chỉ có thể cảm thán bọn họ thời vận không tốt, gặp được nhóm bọn ta. Xác thực mà nói, là đụng phải phụ thân. Qua hai ngày, trời trong xanh, bọn ta thu thập hành lý, rời khỏi trấn nhỏ tên Thiên Tứ kia.

Thời tiết dần lạnh, bọn ta dọc đường đi cũng lục tục mua thêm chút quần áo mùa đông. Cũng không biết là nguyên nhân gì, thân thể ta đặc biệt sợ lạnh, đều phải mặc thêm một hai cái áo so với người khác. Nhưng mà không phải nói người có nội lực có thể trong mùa đông rét lạnh mặc ít y phục cũng vẫn đẹp trai sao? Vì cái gì ta lại không được mà? Đừng nói là so với người bình thường mặc nhiều hơn, liền hiện tại mà nói, ta còn so với Bạch Liên nhiều thêm một bộ mà! Hẳn chính là người không học qua võ công. Cái này khiến ta lo lắng mùa đông nên trải qua như thế nào, nơi này lại không có điều hòa lại không có hệ thống sưởi. Cho nên tình huống hiện tại chính là, ta trong ba tầng ngoài ba tầng bao lại như cái bánh chưng, chỉ cần tình huống cho phép, thì từ sáng đến tối nằm trong xe ngựa.

Lạnh.....

Ăn xong lương khô, ta xoa xoa miệng, cơ người lại một chút.

Huynh đệ kia bởi vì chịu không nổi liên tục bảy ngày đều ăn lương khô khô cứng, đi ra ngoài săn đồ ăn. Bất quá ta không ngại, tuy rằng lương khô không thể ăn hoài, bất quá so với đi ra ngoài tìm đồ ăn vẫn hơn. Gió bên ngoài thật lớn a! Thật sự là lãng phí, giống như không mất tiền ấy, lấy để phát điện thì thật tốt.

Một mình chít chít lắc lắc, bỗng nhiên cửa bị mở ra, một trận gió mang theo rét lạnh đến xương ào vào, làm cho ta run một trận. Ngẩng đầu, thấy phụ thân đóng cửa lại, đi tới chỗ ta. Đột nhiên không dám nhìn hắn, tầm mắt liếc hướng khác.

Cái vấn đề kia, ta còn chưa nghĩ xong.

Cảm giác phụ thân ngồi xuống bên cạnh ta, sau đó bỗng nhiên trên tay ấm áp, phụ thân đã muốn đem bàn tay lạnh như băng của ta bao vào bàn tay to của hắn. Ta hạ mắt, cảm động muốn rơi lệ.

Mấy ngày nay, phụ thân giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh, đối ta vẫn ôn nhu, cẩn thận. Duy nhất không giống, chính là buổi tối. Hắn không hề ôm ta, cùng ta ngủ ở trên một cái giường, chỉ ngẫu nhiên ôm nhẹ ta vào trong ngực. Như thế làm cho ta nghĩ tới cụm từ “Đồng sàng dị mộng”. Cảm giác nơi nào đó giống như thay đổi, trong lòng có chút trống rỗng. Phụ thân không hề nhiệt tình hôn ta, lại càng đừng nói làm chuyện kia, bình thường cũng chỉ là hôn nhẹ ta. Đương nhiên, ta cũng không phải muốn tìm bất mãn nga! Nhưng mà, nhưng mà..... Được rồi, cho dù ta là muốn tìm bất mãn cũng được. Thế nhưng, kia không phải bởi vì ta quen cuộc sống trước kia sao? Đương nhiên ta cũng không dám yêu cầu gì, ai bảo ta tự làm bất kỳ mà? Phụ thân có ưu tư cũng là bình thường, ta tự biết đuối lý. Ta đang xem lại chính mình.....

Phụ thân vẫn nắm tay ta, thỉnh thoảng lại chà xát chà xát, còn thổi khí vào. Ta cúi đầu nhìn thấy tay mình, không khí nhất thời có chút xấu hổ. Ta nghĩ muốn phụ thân ôm ta một cái, hôn nhẹ ta. Mất hướng bên cạnh liếc một cái, phụ thân vẻ mặt bình tĩnh, ta thấy lại khó chịu.

Ta mím môi, nghĩ bản thân có phải nên chủ động một chút không. Trước kia ngẫu nhiên chủ động thân mật sẽ làm cho phụ thân vui mừng lộ rõ trên nét mặt, không biết bây giờ còn dùng được không. Giây dựa rồi rầm nửa ngày, vừa định áp dụng hành động, hảo hảo bắt hảo bọn Bạch Liên đã trở lại. Ta khóc.....

64. Chương 64: Ta Nguyên Ý

Xe ngựa tiếp tục tiến lên. Ngoài ý muốn chính là, đang đi thế nhưng lạc đường, làm cho ta thực hắc tuyến một phen. Vốn đêm nay là có thể tới Hồng Diệp trấn, hiện tại biến thành qua đêm ở vùng ngoại ô. Đáng ăn mừng chính là, khi chúng ta quay về đúng đường, thì phát hiện một tòa miếu đổ nát, không sai, đêm nay đã có nơi đặt chân.

Ta cuối cùng leo xuống mã xa, nắm thật chặt trên mao thảm người, đi vào ngôi miếu đổ nát xúng với tên gọi này. Đẩy ra cửa gỗ muốn rót nước sơn, đập vào mặt là tro bụi tung bay mà đến làm cho ta lập tức che

lại miệng mũi. Nhíu mi, trước mắt là mạng nhện, thật có đủ ghê tởm. Chính giữa không biết là tượng đá vị thần phật nào, bụi không dọn dẹp, còn cắm mấy cái rơm rạ, đúng thật nghèo túng. Hai bên màn che vốn màu đỏ cũng rách tung toé, đại khái ngay cả tên khất cái cũng khinh thường cho coi. Nhưng mà cho dù có thế, thì cũng là một nơi che chắn gió mưa được, so với ăn ngủ hoang dã tốt hơn. Thật sự là chịu không nổi bên trong dơ bẩn, ta đi đến bãi đất trống phía trước miếu hít thở không khí rét lạnh lại trong lành.

Chim công ra bên ngoài kiếm củi lửa, Bạch Liên từ trong xe ngựa đem chăn bông và vân vân đi miếu đổ nát, trước mặt ta tới tới lui lui lắc lư, phụ thân ở trong ngôi miếu đổ nát dọn dẹp nơi bọn ta lập tức phải vào ở. Hình như ta một mình đứng ở tại chỗ không có việc gì, hoàn toàn không có chủ nghĩa tinh thần tập thể. Nâng bước, muốn đi giúp phụ thân dọn dẹp, lại thấy Bạch Liên trước ta một bước thong thả tiến đến bên phụ thân, không biết nói gì đó, nhưng lại đưa tay phủ bụi trên người phụ thân, bộ dáng thực vô cùng thân thiết. Cảm giác mất mát đập vào mặt.

Như thế nào có thể như vậy? Như thế nào có thể như vậy? Cho dù ta lạc lối một chút... Có cái gì bất mãn, cũng không hành động như vậy cho ta xem nha! Phụ thân là yêu ta sao? Là yêu ta đi? Làm như vậy chỉ là vì kích ta, chỉ là vì trả thù nho nhỏ ta không chuyên tâm, chỉ là, vì làm cho ta nhanh nghĩ cho rõ tình cảm của mình đi..... Là như vậy đi? Chính là, ta đã muốn tỉnh lại a! Đã muốn tỉnh lại. Nay hết thấy, quả nhiên, là ta tự làm bậy sao?

“Đứng phỗng đó làm gì? Không lạnh a?”

Ta lấy lại tinh thần, lẳng lẳng nhìn khổng tước cau mày, nhặt lên mao thảm trên mặt đất khoắc lại trên vai. Sau đó vỗ vỗ tay, ôm lấy củi lửa nhặt được vào ngôi miếu nát, đi vài bước lại phát hiện ta không đuổi kịp, xoay người, vẻ mặt chịu không nổi biểu tình của ta.

“Người lại đứng ngốc ở đó làm gì!”

“A? Nga.” Đáp một tiếng, ta bước nhanh đi vào.

Chỉ chốc lát sau, trong ngôi miếu đổ nát liền nổi lửa lên, không khí bốn phía chung quanh cũng ấm áp theo, làm cho ta muốn run rẩy. Đem bánh khô cắn bỏ vào nước ấm ngâm ngâm, cắn một hơi, lại uống một hơi nước nóng hầm hập, hít sâu. Ta phải thay đổi quan hệ cùng phụ thân hiện tại rõ phiền phức mà còn cứng nhắc có thể kéo dài n ngày này. Ân, lại cắn mạnh một hơi, hương vị cũng không phải khó có thể nhận, cũng không tồi.

Chờ lúc trời hoàn toàn đen rồi, ta từ từ cọ đến bên phụ thân đang nhắm mắt dưỡng thần, ôm đầu gối ngồi xong.

“Phụ thân, người đã ngủ chưa?”

Bạch Liên đem tầm mắt nhìn trời chuyển tới bên ta, chim công vẫn đang nhìn sao.

“Ân, có việc?” Phụ thân từ từ nhắm hai mắt, thanh âm rất thấp.

Ta cúi đầu đặt cằm lên gối, cuộn tròn mình lại. Buồn bã nói: “Liên Nhi hát cho phụ thân nghe được không?”

Phụ thân trầm mặc trong chốc lát, nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

Nhìn lướt qua hai huynh đệ kia, sau đó nhìn phụ thân, thấy hắn vẫn đang từ từ nhắm hai mắt, có chút khó chịu. Thanh thanh giọng hát, nhắm mắt lại, đem ca từ trong trí nhớ kiểm lại trong đầu, bắt đầu hát.

Tưởng niệm là một thứ thật huyền ảo

Như bóng theo cùng

Không tiếng động lại vô tức lui tới đáy lòng

Đảo mắt nuốt ta vào tịch mịch

Ta vô lực kháng cự nhất là vào đêm

Nhớ người đến không thở được

Hận không thể lập tức chạy như bay về phía người

Lớn tiếng nói với người
Nguyện ý cho người, ta nguyện ý cho người
Ta nguyện ý cho người, quên cả họ tên của ta
Cho dù thêm một giây dừng lại trong lòng người
Mất đi thế giới cũng không tiếc
Ta nguyện ý cho người, ta nguyện ý cho người
Ta nguyện ý cho người, dù bị trục xuất về phía chân trời
Chỉ cần người thiết tình đáp lại tình yêu của ta
Điều gì cũng nguyện ý
Điều gì cũng nguyện ý cho người
[Em nguyện ý (I'm willing) – Vương Phi]

Xong. Khi mở to mắt lại, phụ thân đã ngồi thẳng người, yên lặng nhìn ta.

Ách? Có hiệu quả như vậy? Quả nhiên người xuyên qua hát ca khúc hiện đại thì rất có hiệu quả đi?

Hắn nhíu mi, làm như lo lắng nên nói như thế nào mới có thể không đả kích đến ta, nói: “Thực..... giai điệu thực đặc biệt.”

= = ta vô lực hạ hai vai. Vì cái gì một chút cũng không chịu cảm động mà? Ca từ thẳng thắn quá đi? Hay là nói, phụ thân không nghe hiểu? Không đâu? Đây cũng không phải hát quá nhanh mà, giai điệu rất chậm a! Hơn nữa ta phát âm thực rõ ràng nha! Chẳng lẽ là văn hóa sai biệt? Bên trong có từ gì nghe không hiểu sao? Chẳng lẽ phải đổi bài sao?

Phụ thân bỗng nhiên đưa tay qua, nâng cằm của ta lên, cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của ta. Tư thế đùa giỡn kinh điển.....

Ta nghi hoặc mà chuyển ánh mắt qua hắn. Làm sao vậy?

“Liên Nhi buổi tối cô đơn như vậy sao?” Cong khóe miệng, nụ cười xấu xa quen thuộc.

A? Ta có nói vậy sao?

Phụ thân nhìn ta vẻ mặt nghi hoặc, hảo tâm tiến đến bên tai ta nhắc nhở, “Đặc biệt ban đêm, nhớ người đến không thể thờ.....”

Mặt ta vọt một cái lên đỏ.

“Àn? Nhớ ta đến ‘không thể thờ’?” Phụ thân khẽ cười một tiếng bên tai ta, nhiệt khí phun vào lỗ tai, khiến ta một trận run rẩy.

“Phụ, phụ thân.”

“Àn?” Thanh âm nghe ra tâm tình tốt lắm.

“Cái vấn đề kia..... Cái vấn đề kia ta nghĩ xong rồi.” Ta cúi đầu, trái tim treo ngang, nói: “Ta, ta là thích Trữ Viên.”

Xung lập tức im lặng đáng sợ, ta cuống quýt xoay người ôm lấy phụ thân, vội la lên: “Nhưng là, nhưng kia chỉ là một loại thích sùng bái thôi! Ở trước mặt hắn ta sẽ không mặt đỏ tim đập, ta sẽ không ngày nhớ đêm mong, lại càng không muốn cùng hắn làm những chuyện thân mật! Phụ thân, ta chỉ là muốn cùng hắn làm bằng hữu, chỉ đơn thuần thích người như hắn mà thôi.....” Phụ thân, người đừng đối với ta như vậy, ta sợ, ta sợ người dần dần không cần ta. Phụ thân, ta yêu người! Tựa như lời nhạc ấy, ta nguyện ý cho người từ bỏ hết thấy! Phụ thân.....”

Ta không dám ngẩng đầu nhìn hắn, ta sợ, ta sợ.

“Liên Nhi, Liên Nhi gốc của ta. Phụ thân như thế nào không cần người mà? Phụ thân yêu người a!” Hắc ôn nhu ôm chặt lấy ta.

Trái tim lững lơ của ta rốt cục hạ xuống. Đột nhiên nghĩ đến huynh đệ kia cũng ở đây, kia, ta vừa rồi nói bọn họ không phải toàn bộ nghe được? Trời ơi! Lập tức quay đầu lại, lại thấy bọn họ ngã xuống đất, bộ dáng ngủ rất say. Ân? Sao lại thế này? Trước lúc hát còn bộ dáng rất có tinh thần mà.

“Yên tâm, hạ được, để bọn họ mê man thôi.”

Nga! Thật sự là, động tác của phụ thân cũng thật nhanh.

“Như vậy hiện tại, để Liên Nhi ban đêm không cô đơn nữa.....” Nói xong, một đôi bàn tay to của phụ thân vói vào trong quần áo của ta.

“A? Phụ, phụ thân! Người! Ở nơi thế này..... Không.....” Ta thấp giọng kêu, chỉ sợ bị người khác phát hiện.

“Vì cái gì không được? Bọn họ đang ngủ.” Phụ thân vừa hôn mặt ta vừa cởi bỏ quần của ta.

“Nhưng mà, nhưng mà.....”

“Liên Nhi không muốn sao? Ta chính là nhịn thật lâu rồi.”

“Ngô!” Miệng bị chặn lại, rất nhanh, ta lạc vào một nụ hôn triền miên, không còn biết phương hướng.

65. Chương 65: Nảy Sinh Tư Tưởng Phản Công

Khi hoàn toàn tỉnh táo lại, đã là mặt trời lên cao. Nhìn chung quanh một chút, trách không được ngủ không thoải mái, hóa ra đã ở trong xe ngựa. Phụ thân một chút một chút vuốt tóc ta, có vẻ tâm tình tốt lắm. Bạch Liên đáng thương hể hể ngồi ở nơi cách xa nhất, cúi đầu, không biết vì cái gì cảm xúc rất thấp. Ta cọ cọ lên trên, gian nan trở mình, nghĩ muốn ngủ tiếp trong chốc lát.

“Liên Nhi, ngủ tiếp sẽ đau đầu đó.”

Hừ! Đau đầu thì đau đầu. Ta hiện tại toàn thân đều đau muốn chết, có đau thêm một chút cũng không quan trọng gì. Ta xem như đã biết, phụ thân căn bản là một con sói vào bất cứ lúc nào ở bất cứ nơi đâu đều có thể động dục! [Gin: giờ mới biết thì muộn quá rồi cưng ă =.] Cưng nhiên, cưng nhiên ở nơi đó mà có thể làm ba lượt! A a a a a? —— tại nơi bản như thế! Mà còn có hai người sống bất cứ khi nào cũng có thể tỉnh lại nữa chứ, còn không biết có thể có người tiến vào hay không! Ôi ta thật đáng thương nga! Không chỉ có bị ăn sạch sành sanh, còn phải chịu ba lượt thiệt dài. Càng quá đáng chính là, xong việc hắc thân thanh khí sáng, chỉ có ta đau đến mức ngồi phịch ở trên giường, vài ngày không xuống giường được. Không công bình a a a a a!! Vì cái gì chỉ có ta chịu khổ a a a a a!! Ta nhất định phải phản công!

Thấy ta thời gian dài không nói lời nào, phụ thân cho là ta giận. Thở dài, bàn tay thon dài vươn đến, mềm nhẹ khiêu vũ trên người ta, thoải mái kỳ thật ngấm lại phụ thân vẫn là rất tốt, công tác giải quyết tốt hậu quả coi như tương đương giỏi, còn có thể giúp ta mát xa, thủ pháp chuyên nghiệp không chê được, thật sự là thoải mái cực kỳ. Không được! Không thể nghĩ như vậy! Đây đó đều là ta đáng được, là ta dùng thân thể đổi lấy a! Được rồi, ta thừa nhận, ta là cam tâm tình nguyện..... Ách, được rồi được rồi, ta còn là..... khụ, thích thú nữa. Ách..... Cái kia, dù sao, ta là nhất định phải phản công mới được! Không thể cứ để cho tình huống cứ không khống chế được hoài như vậy được! Ta phải nắm giữ quyền chủ động! Ta phải xoay người làm chủ nhân! Ân, ta nhất định phải kiên định lòng tin, củng cố dũng khí, tăng cường tin tưởng. Chính là, phải hành động thế nào mà? Trực tiếp nói với phụ thân, đứa gốc cũng biết là khẳng định sẽ không được phép. Kia, hảo hảo lên kế hoạch. Nói như vậy, hình như chỉ có kẻ đơn hay đại loại thế thôi, nhưng mà, kia là đối người thường hữu hiệu đi? Phụ thân là cao thủ dùng được..... Hoàn toàn không thể được! Ai

“Liên Nhi, sắp đến Hồng Diệp trấn rồi, đến khách *** ngủ tiếp đi! Trên mã xa không thoải mái.”

Ta hừ nhẹ một tiếng, ngấm lại cảm thấy có lý. Chậm rì rì ngồi dậy, nhưng lại mệt không chịu được, hướng lên người phụ thân, cọ cọ, phụ thân theo ý ta biến thành một cái gối ôm bự điều hòa 37 độ.

Phụ thân bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, sủng nịch sờ sờ đầu của ta. Thật sự là ôn nhu a! Bất quá, ta vẫn phải phản công! Ủ, tuyệt không thể vì vậy mà buông tha quyết định trọng đại lại ảnh hưởng sâu xa như thế! [Gin: cũng không buông thì đến mảnh xương cũng không còn =3=]

Xe ngựa lại tiến lên một canh giờ có thừa, lúc sắp đến chính Ngọ, bọn ta rốt cục vào Hồng Diệp trấn. Trên đường phố nơi nơi đều là người, thật sự náo nhiệt, hơn nữa đại đa số vừa thấy đều biết là vũ lâm nhân sĩ. Xem ra, võ lâm đại hội đã đến trình độ thu hút du khách phát triển du lịch, khách sạn của lĩnh vực dịch vụ rồi, kích thích tiêu phí, xúc tiến kinh tế phát triển. Ủ, nghĩ đến, một trong những nguyên nhân chính phủ không ngăn cản tám chín phần mười là vì thế này. Bất quá, này cũng dẫn đến việc giá tăng và bọn ta tìm khách *** thiệt khó khăn. Cũng may, bọn ta cát nhân thiên tướng, rốt cục ở lại khách *** thứ ba tên Văn Lai.

Vừa mới vào phòng ta đã nghĩ tới một chuyện, phụ thân là giải thích như thế nào với bọn Bạch Liên sáng nay ta dậy không nổi lại toàn thân đau nhức?

Phụ thân mở cửa ra, gọi tiểu nhị, bảo đi chuẩn bị nước tắm rửa, một trận tiến tiến xuất xuất, cửa phòng đóng lại, hần vừa chậm rãi thoát y, vừa nói: “Nga, ta nói Liên Nhi nửa đêm ngủ không được muốn đi ngắm sao, trên đường trở về vì tối nên bị ngã.”

Ta —— hắc tuyến..... Lý do rách nát như vậy chắc không ai tin tưởng đi? Nửa đêm ngủ không được? Còn ngắm sao? Cuối cùng còn bị ngã? Ta thật sự là nhảm chán + lãng mạn a! [Gin: aka dở hơi á?] Nửa đêm trời lạnh không ngủ được chạy ra ngắm sao.....

“Bọn họ tin?” Ta hỏi, thật sự không xác định.

Phụ thân cời lý y còn lại, một phen kéo ta qua, nghĩ nghĩ, nói: “Không rõ ràng lắm.”

Ta —— hết chỗ nói rồi.

“Phụ thân, người làm gì?”

“Tắm rửa.”

“Vậy cởi y phục của ta chỉ?”

“Cùng nhau.” Lời còn chưa dứt, trung y của ta đã bị cởi bỏ.

“!” Ta trừng lớn mắt, lập tức bắt lấy tay phụ thân, “Đợi đợi đợi đợi! Cùng nhau? Từ bỏ đi? Ta không, không cần.”

“Tối hôm qua không thể rửa sạch, Liên Nhi thoải mái sao?” Nói xong, nhẹ nhàng tránh tay ta, tiếp tục động tác trước đó.

“Không, không a!” Tưởng tượng đến tối hôm qua mặt của ta liền nóng lên, cư nhiên chỉ cởi quần liên cái kia, thật sự là điên cuồng.

Sự thật lại một lần nữa chứng minh, ta là đầu không lại phụ thân. Cuối cùng, ta ngay cả lý y cũng chưa cởi bị bỏ vào trong nước, nhìn thấy phụ thân ở trần tiến vào, thật sự là, thật sự là..... Ta hảo nghĩ muốn cứ như vậy chết đuối đi cho rồi. Làm sao bây giờ a? Nghiệp lớn phản công của ta có phải vô vọng hay không a? [Gin: nhìn reader các người trả lời cho Liên Nhi đi kia =.=]

66. Chương 66: Nhảm Chán Tán Gẫu

Qua năm ngày tới chính là võ lâm đại hội, đường phố cũng càng náo nhiệt lên. Nơi nơi có thể nhìn đến đại đao chói lọi, bội kiếm khảm các loại bảo thạch, vũ lâm nhân sĩ cách ăn mặc kỳ quái. Trà lâu và những nơi đại loại thế trở thành nơi chủ yếu cho bọn họ tụ tập, liền thấy hoặc là một đồng người vây quanh một người nghe ba hoa khoác lác, hoặc là vài người tùm lại cùng lảm la lảm lét khe khẽ nói nhỏ, hoặc là một người khốc khốc đơn độc ngồi một chỗ, bày ra một bộ dáng không để ý đến chuyện bên ngoài. Tóm lại, hành hành sắc sắc người nào cũng có. Đại đường Văn Lai khách sạn bọn ta ở cũng là thuộc tình huống như vậy, hơn nữa ta ngại người bên ngoài rất phiền toái, cho nên trên cơ bản đều ở trong phòng. Cứ như vậy thì nhảm chán quá! Sẽ nơi nơi tìm tòi chuyện tán gẫu. Hôm nay chuyện để tán chính là Anh hùng thiếp.

Ngồi cạnh bàn, cắn một cái điểm tâm nổi danh ở Hồng Diệp trấn—— hồng diệp tô, lại uống một hơi trà xanh. A ngày như vậy, thật sự là hạnh phúc a! Đợi cho ăn uống no đủ, ở một cái, ta mới cầm lấy Anh hùng thiếp để lại trên bàn sáng sớm nay, tinh tế nghiên cứu.

Đây là một tờ giấy cứng màu đỏ. Một mặt vẽ hoa văn rầy rà, hợp lại thành hình dạng một chiếc lá phong, dập chìm, màu bạc. Đại khái là đại biểu gia huy gì đó. Phía trên bên trái mặt khác viết “Thiên Diện Độc Y” cùng tên phụ thân, phía dưới bên phải viết thời gian địa điểm cùng vài lời khen tặng, màu đen, dập nổi. Thật không biết lấy khoa học sản xuất thời này, bọn họ là làm thế nào được nữa. Chế tác thủ công tỉ mỉ như vậy, tiêu phí không ít nhân lực vật lực tài lực đi? Hồng Diệp sơn trang thật đúng là có vốn mà.

“Thiếp mời của Hồng Diệp sơn trang đều là như vậy.” Phụ thân nhàn nhàn sắp vào một câu, bộ dáng không có gì đáng ngạc nhiên.

Ta chỉ có thể nói, Hồng Diệp sơn trang này thực TMD có tiền!

Nói thêm, con chim công cũng đi vô lâm đại hội, hẳn là cũng có Anh hùng thiếp đi? Nhưng mà, Hồng Diệp sơn trang như thế nào đưa Anh hùng thiếp đến tay chim công mà? Chim công lại không có chỗ ở cố định. Suy luận như thế, trên giang hồ cũng chỉ nơi có môn có phái có chỗ ở cố định thì còn dễ phát thiếp, du hiệp hay gì đó thì có vẻ phiền toái. Ngẫm lại đúng là một chuyện thực thần kỳ.

Giày vò Anh hùng thiếp xong, ta lại không có chuyện gì làm, hảo nhàm chán

Phụ thân thở dài một tiếng, vỗ vỗ đầu ta.”Như thế nào không đi dạo phố?”

“Không muốn mang mặt nạ, phiền.”

Phụ thân cười khế, đưa tay vuốt ve mặt của ta, “Ai bảo người có gương mặt gây họa này mà?” [Gin: anh thích còn không hết, bày đặt hoài =3=]

“Mà nắng thế này ở nhà vẫn hơn [hơn nữa đi dạo phố mệt mỏi quá]” Ta nhú mày, giơ tay muốn gạt đi bàn tay phụ thân đang vuốt ve mặt ta, lại bị hấn nắm lấy tinh tế hôn lên.

“Phụ thân!” Ta sắc mặt ửng đỏ, xem xét xem xét bốn bề vắng lặng, mặc dù có chút yên tâm, nhưng rõ như ban ngày, như vậy vẫn là không tốt, muốn rút tay mình về. Bất đắc dĩ phụ thân không buông tay, đành phải mặc hấn hôn cho đủ.

“Không muốn mang mặt nạ thì không mang, ta cho người dùng được vật dịch dung là được, mặt nạ kia cũng cần nghỉ ngơi một chút. Ngày mai vẫn là ra ngoài phơi nắng đi! Khó được thời tiết thật là tốt.”

“Hảo.” Ta ngoan ngoãn trả lời, rầu rĩ cắn một khối hồng diệp tô.

Ngày hôm sau, dĩ nhiên là bốn người cùng nhau dạo phố, ngẫm lại thật đúng là không thể tưởng tượng nổi. Ta ôm một bao điểm tâm, đi bên cạnh phụ thân, chậm rì rì ngắm nghía, chậm rì rì ăn, ngáp liên tục. Vì cái gì? Bởi vì tối hôm qua mệt quá rồi. Tuy rằng phụ thân thực khắc chế, bất quá khổ nhất mệt nhất vẫn là ta a! Cho nên, ta phải phản công! Tuy rằng hy vọng xa vời, bất quá là muốn thử một lần, vạn nhất ngày nào đó phụ thân tâm tình hảo..... Đúng không? Có một câu nói như thế nào nhỉ? Làm thì không nhất định sẽ thành công, không làm thì tuyệt đối sẽ không thành công. Ân, đại khái chính là ý tứ như vậy. Cho nên là việc luôn phải thử một lần mới được.

Giữa bọn ta giữa phải kể tới Bạch Liên hưng phấn nhất, người này ngó một cái, chỗ kia nhìn một cái, giống con thỏ con chạy tới chạy lui, như vậy cũng rất dễ dàng đụng vào người khác. Quả nhiên ——

“Thực xin lỗi!”

Quay đầu, liền nhìn thấy Bạch Liên cúi đầu đang xin lỗi một hắc y nam tử, người nọ thái độ tốt bụng đáng ngạc nhiên, tuyệt không để ý, còn hướng bọn ta gật đầu thăm hỏi, thần nhiên cười rồi đi.

Khổng tước còn đang thuyết giáo cho Bạch Liên. Ta quay đầu nhìn nhìn người nọ, cảm thấy người này thật sự là thân sĩ khó được, ở giữa đường phố thế này, có thể nhìn thấy một người như vậy vẫn là làm cho người ta tâm tình thư sướng. Nhưng mà ta đã không biết, chính là một thân sĩ như vậy, lại làm cho ta một đoạn cuộc sống về sau chịu nhiều đau khổ.

“Hoàn hảo không xảy ra chuyện gì.” Chim công tạm dừng thuyết giáo, thở phào thật dài nhẹ nhõm.

“Như thế nào?” Lo lắng như vậy? Trước võ lâm đại hội, giang hồ nhân sĩ hẳn là không nghĩ muốn gây chuyện mới đúng.

Khổng tước trắng trợn liếc ta một cái, “Đó là người của Vô Môn!”

“Vô Môn?” Ta quay đầu nhìn phụ thân, sau cùng chỉ có phụ thân không khinh thường ta.

“Liên Nhi, đã quên hôm trước nói qua với người tình hình giang hồ?”

Ta sững sốt, cực lực lúng lúng trong não một trận long trời lở đất, vẫn không có gì rõ ràng. đành phải ha ha nói: “Nga! Vô Môn a ra vẻ, đại khái, có thể..... Là một môn phái rất lợi hại đi?”

Phụ thân thở dài, vỗ vỗ đầu của ta, nói: “Vô Môn, tức là tà ma ngoại đạo trong miệng danh môn chính phái, làm việc quỷ dị, xử sự quái đản, bị người trong giang hồ khinh thường.”

“Nga.” Ta gật đầu. Quả nhiên rất lợi hại! Kia.....”Các người như thế nào biết hẳn là người Vô Môn?”

“Đen.” Chim công giành trước phụ thân mở miệng, “Người Vô Môn ra ngoài luôn một thân hắc y, toàn thân cao thấp trang sức duy nhất là một cây trâm gài tóc dùng thiết đen tạo ra trên đầu.”

Ta lại gật đầu. Không chỉ có lợi hại, còn rất đặc sắc. Đại khái tổ chức môn phái lợi hại sẽ có một dấu hiệu độc đáo đi!

Rồi, nghi vấn giải đáp xong, tiếp tục dạo phố thôi.

67. Chương 67: Võ Lâm Đại Hội

Rất cực rất cực, ngày mọi người trong đội đã tới. Sáng sớm tỉnh lại, có chút hưng phấn. Chuẩn bị xong, bọn ta một hàng bốn người, đi theo đại đội nhân mã, đồng loạt hướng sườn phía tây Hồng Diệp trấn mà đến Hồng Diệp sơn trang. Bọn ta là phía sau di đội ngũ, nơi này cũng chưa có ai. Người đằng trước ta không biết, dù sao tình trạng của bọn ta là, trừ bỏ ta cùng Bạch Liên, hai người đều nhàn nhã, nhìn một chút cũng đoán không ra là muốn đi tham gia võ lâm đại hội. Nói chứ, võ lâm đại hội chẳng lẽ không phải một đại thịnh sự trong chốn võ lâm sao? Vì cái gì hai người bọn họ cũng không hưng phấn khẩn trương một chút mà? Chẳng lẽ là tham gia nhiều quá rồi, đã tập mãi thành thói quen?

Đang lúc ta miên man suy nghĩ, tốc độ đội ngũ rõ ràng chậm lại. Ngẩng đầu nhìn qua, trước mặt đã muốn ngừng lại. Tiếp theo ta liền ngây dại. Mặt đất đầy lá đỏ, liên miên không dứt, giống như màu đỏ cuộn sóng, một tầng lại một tầng. Một trận gió thổi qua, một mảnh đông đưa, ầm ầm lộ ra nóc nhà xanh trắng. Quả nhiên là đẹp không sao tả xiết!

“Đây là Hương Sơn.” Phụ thân đứng bên ta nhẹ nhàng nói.

“Hương Sơn?” Bắc Kinh Hương Sơn?

“Nhưng rất nhiều người chỉ biết Hồng Diệp sơn trang mà không biết tên núi này.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì Hồng Diệp sơn trang danh chấn thiên hạ là cả Hương Sơn này.”

Ta lại quay đầu lại, nhìn lên cảnh đẹp này. Hồng Diệp sơn trang, quả nhiên có tiền.

Khi ta đến gần, mới biết được vì cái gì tốc độ đội ngũ đột nhiên chậm lại. Ở chân núi, đứng một đám người, bọn họ đối mỗi người đều tươi cười hiền lành, liêu mạng cười như những tiếp viên hàng không ấy. Nghĩ đến, bọn họ chính là người của Hồng Diệp sơn trang. Ta không khỏi phải lo lắng mặt bọn họ, hẳn là sắp cứng ngắc tới nơi đi! Đến đến bọn ta, phụ thân lấy ra Anh hùng thiếp, người nọ nhanh quét mắt qua, lập tức càng thêm cung kính mà đón bọn ta vào. Ta không khỏi có chút ngẩn đầu ưỡn ngực, xem ra địa vị của phụ thân trên giang hồ là rất cao nha, hi hi.

Một đường đi, rất cực tới đại sảnh kín người hết chỗ. Ta đã mệt đến không muốn động, khuyết điểm đầu tiên ở trên núi là sơn đạo quá dài. Tuy rằng Hồng Diệp sơn trang tạo cầu thang, tiện đi lại, cũng còn mệt

chết người không đền mạng. Ta còn may, kiên trì được. Kia Bạch Liên một chút võ công cũng không có liền thâm, đoạn sau chính là tới trên lưng con chim công.

“Mệt mỗi?”

“Ân.” Ta tựa vào trên người phụ thân, hữu khí vô lực.

“Về sau mỗi sáng sớm trát trung bình tấn.”

Ta nhắm mắt lại, một tiếng kêu rên.

Khiến kẻ khác tức giận chính là, nơi này không có chỗ ngồi! Có làm không? Ta nhìn bốn phía, bộ dáng mọi người đều thực kích động. Thở dài, như thế nào không ai kháng nghị một chút vấn đề không có chỗ ngồi a?

Lúc này, tiếng nghị luận ong ong lập tức an tĩnh lại. Ta ngẩng đầu, thấy vài người từ hậu đường từ từ đi tới. Đi trước một thanh y lão nhân trên mặt mang theo tươi cười hiền lành, làm như thực vừa lòng tình huống hiện tại, khụ một tiếng, mở miệng nói: “Phi thường vinh hạnh có thể thỉnh các vị anh hùng hào kiệt đến tham gia võ lâm đại hội của tệt trang.....”

Ta nhàm chán ngáp một cái. Lão nhân ở trên, ra vẻ chính là đương nhiệm võ lâm minh chủ. Quả nhiên ở chỗ cao riết rồi quen, nói ra đều như chính phủ ấy, bình thường như ăn cơm nha! Không giống ta giai cấp cây cỏ, chán ghét nhất kiểu nói trịch thượng này. Nhớ rõ trước kia có biến thái lão sư bảo chúng ta viết kế hoạch học tập công tác tiểu kết và vân vân [Gin: đại loại như mấy phần cảm ơn, mở đầu trong luận văn ấy], câu này thực làm cho ta đau đầu một phen. Cũng may đại học còn có Tiểu Tịch, luận văn hay gì đó tất cả đều làm phiền nhỏ đi.

Chờ lão nhân kia phát ngôn xong, tất cả mọi người thực tự giác hướng về phía đại sảnh bên ngoài. Bởi vì vừa mới rồi không nghe gì hết, cho nên ta hiện tại là vẻ mặt mờ mịt, bất quá, đi theo phụ thân thì luôn không sai tí nào.

Xuyên qua một con đường mòn, trước mắt rộng mở trong sáng. Đây là một khoảng đất trống rất lớn, trung ương có một lồi dài hự hự thực thực. Cách nó không xa là một nơi được che mát, bên trong còn có ghế bành này nọ, đại khái là nơi dành cho danh môn chính phái, thuộc về khu khách quý. Sau hẳn là khu người bình thường, từng loạt từng loạt băng ghế nhỏ, thật sự khiến người ta xấu hổ. Bốn phía đất trống là một vòng đại thụ, trong nháy mắt, thân cây đã có hoặc đứng hoặc ngồi mấy chục người, xem ra mọi người đối một loạt băng ghế nhỏ sắp xếp kia vẫn không quan tâm. Bất quá không có cách nào, lấy tình huống bọn ta hiện tại, đại khái cũng chỉ có thể ngồi băng ghế này đi? Băng không còn có thể làm sao bây giờ? Đúng? Ta mới không cần, có chỗ ngồi so với không ngồi tốt hơn.

Vừa mới chuẩn bị lồi kéo phụ thân đi tìm chỗ ngồi, lại bị một người ngăn chặn đường đi. Xem có chút nhìn quen mắt, a —— hẳn không phải là người đứng tiếp khách ở chân núi sao?

“Tại hạ là quản gia của Hồng Diệp sơn trang, xin hỏi các hạ chính là Trầm tiên sinh?” Người nọ xoay người, cung kính thật sự.

Phụ thân thản nhiên nói: “Đúng vậy.”

Người nọ trên mặt vui vẻ, nói: ” Chủ nhân nhà ta đã chờ lâu ngày. Trầm tiên sinh, thỉnh!”

Phụ thân không nói hai lời, nắm tay ta, kéo đi lên.

Ta cũng rất nghi hoặc. Võ lâm minh chủ kia quen biết phụ thân sao? Lão vì cái gì cố ý phái người lại đây thỉnh a? Hơn nữa phụ thân còn bộ dáng vui vẻ đi trước. Chẳng lẽ bọn họ là bằng hữu sao?

Bọn ta xuyên qua kia một băng ghế kia, tới khu khách quý, lướt qua lồi dài ở giữa, tiến vào bên trong cái màn. Võ lâm minh chủ hình như đang an bài sự tình gì, bộ dáng bề bộn nhiều việc. Quản gia thấy vậy liền an bài bọn ta ngồi xuống, còn kêu người đem lên chút nước trà điểm tâm. Ta đương nhiên sẽ không khách khí mà ăn, đi đường nhiều như vậy, không an ủi một chút liền thật sự không hợp tính mình.

“Phụ thân, người quen biết võ lâm minh chủ sao?” Ăn một khối điểm tâm thực ngọt không biết tên là gì, ta vừa uống trà vừa hỏi.

Phụ thân đưa tay qua, lau mảnh vụn bên miệng ta, nói: “Ta có ân cứu mệnh hẳn.”

Nga, ta hiểu biết gặt đầu.

Mấy việc kế tiếp cũng rất là hợp logic. Võ lâm minh chủ giải quyết xong chuyện của lão, đến đây cùng phụ thân hàn huyền, tóm lại thực như chính trị gia! Sau đó bọn ta lưu tại khu khách quý, chờ đợi trình diễn quan trọng nhất trong võ lâm đại hội —— luận võ.

68. Chương 68: Gặp Thụy Mỹ Nhân

Ngày tốt giờ lành, Lí lão minh chủ đi lên làm một lời đạo đầu đơn giản, tuyên bố luận võ chính thức bắt đầu.

Tuy nói trước kia võ hiệp tiểu thuyết cũng vậy, phim truyền hình hay điện ảnh cũng tốt, đều có đề cập đến đoạn luận võ trong võ lâm đại hội, bất quá này đều là hư ảo không phải sao? Nào có đoạt ánh mắt người khác như trong hiện thực, khiến người ta kinh tâm động phách? Cho nên, luận võ mới mẻ với ta mà nói vẫn thực có lực hấp dẫn. Tình huống hiện tại là, hai người trên đài đánh nhau là bất phân thắng bại, ta vừa ăn bánh ngon vừa tấm tắc cho có. Ân, có loại cảm giác đang xem kịch. Bất quá, loại tình huống này cũng chỉ giằng co chừng nửa canh giờ. Vì cái gì? Bởi vì phụ thân nói, hiện tại trên đài chỉ là vài tiểu nhân vật danh tiếng chưa có, cao thủ chân chính phải tới buổi chiều mới có thể lên đài. Nga, trách không được ta cảm thấy không có gì đáng xem.

Lại ngáp một cái, ta sờ sờ bụng có chút nhô lên, nhú mào. Xem ra là ăn no, không, xác thực mà nói, là uống no. Trà của Hồng Diệp sơn trang, thật sự uống ngon lắm. Màu sắc trong suốt, gợn sóng trong sáng như thủy tinh. Ngay từ đầu còn tưởng là nước sôi, uống xong mới phát hiện, nó có một loại hương khí thực đặc biệt, cho nên nhịn không được hấp dẫn cứ một ly lại tiếp một ly vào cái bụng đáng thương của ta. Uống nước sẽ thực tự nhiên xuất hiện một hiện tượng sinh lý—— đi ngoài. [Liên: xem ta nói văn nhã chưa! Đi ngoài] Thông báo phụ thân một tiếng, ta đứng dậy đi ra khỏi màn.

Dưới sự chỉ dẫn của gã sai vặt, ta rất nhanh tìm được nhà xí, nín thở, dùng tốc độ thiệt mau giải quyết xong, ta giống như mảnh thú trốn dòng nước lũ chạy vội đi ra. Cổ đại, ta ghét nhất chính là nhà xí! Mặc kệ là người giàu có vẫn là người nghèo, đều tránh không được mùi hôi xông lên trời, nhiều nhất cũng chỉ là trình độ sạch sẽ khác nhau mà thôi.

Đi theo đường cũ trở về, ta ngửa đầu khoái trá hô hấp không khí trong lành trên núi, thuận tiện thưởng thức cảnh đẹp Hương Sơn.

A? Vừa mới rồi..... Bên kia, có phải có người không?

Ta dừng cước bộ lại, với sự hiếu kỳ, lui về sau hai bước. Nửa người dựa vào bụi sau, thấy một nam tử dáng người thon dài, nhắm mắt lại, tựa hồ đang ngủ. Tóc dài đen như mực rối tung xung quanh, khiến cho gương mặt góc cạnh rõ ràng có vẻ nhu hòa ngoài ý muốn, mũi cao thẳng, bạc thần nhạ màu..... Tóm lại, coi như là đẹp mắt a!

Thụy mỹ nhân nha tinh thần ta lập tức phấn chấn lên, không khỏi vươn cổ tính toán xem cho đã mắt. Đáng tiếc mỹ nhân cảnh giác rất cao, chính là không cần thận dụng tới lá cây thôi, đã tỉnh lại.

“Ai?” Mỹ nhân mở to mắt, nhìn phía bên.

Ta sửng sốt, vội dời tầm mắt, cảm giác bản thân giống như bị điện giật, nói chuyện cũng có chút nói lắp: “Ta, ta là tới tham gia võ lâm đại hội.”

Màu mắt mỹ nhân lại là màu tím! Trời, trời ơi! Ta còn nghĩ thế giới này chỉ có màu mắt đen thôi mà! Chẳng lẽ mỹ nhân là người ngoại quốc? Hoặc là con lai? Kỳ dị chính là, cặp mắt màu tím kia lại làm cho ta liên tưởng đến mặt hồ yên lặng, tựa như một mặt gương, làm cho người ta cảm giác gợn sóng không sợ hãi. Chẳng lẽ ảo giác của ta? Nếu là hồ, hẳn là chỉ có màu xanh lá hay xanh dương thì dễ liên tưởng đi!

Mỹ nhân trầm ngâm trong chốc lát, cười nói: “Tiểu huynh đệ, giúp ta chút, được không?”

Ta lại sửng sốt, lập tức phản ứng lại, “Ân, hảo, đương nhiên.”

Đáng chết! Sao lại thế này? Mê gái cũng không phải phạm pháp a! Như thế nào người ta cười liên ngắc người! Thật là, nếu để phụ thân biết thì thảm rồi, không biết hẳn muốn trừng trị ta như thế nào mà!

“Đỡ ta trở về phòng đi!” Mỹ nhân lại cười.

Lúc này ta quả thật rất sững sốt. Dìu y trở về phòng? Ách, như thế nào không được tự nhiên vậy? Y làm sao vậy? Là thân thể rất nhu nhược hay là trên người có tàn tật gì mà? Cần người khác dìu hẳn trở về phòng? Nhìn hẳn hiện tại rất hoàn hảo đi, không giống như người chân có tật a!

Đoán ta lộ ra biểu tình nghi hoặc, mỹ nhân thực sẵn sóc địa giải thích: “Ta nhìn không thấy.”

“Thật có lỗi.” Ta cúi đầu, tâm đồng tình vô hạn tràn ra. Hảo đáng tiếc a! Một đại mỹ nhân như vậy cư nhiên không nhìn thấy.....

Mỹ nhân cười cười tỏ vẻ không thèm để ý.

Ta bước lên, có chút do dự, cuối cùng cảm thấy chuyện này không có gì phải thẹn thùng, vươn tay, kéo cánh tay y, bắt đầu giúp người làm niềm vui. Dọc theo đường đi ta cũng rất cẩn thận nói cho y đâu là cầu thang, hay là tránh đi chướng ngại vật. Thấy ta thái độ tốt bụng, y dần dần bắt chuyện với ta. Do đó ta biết được, y là Lí Ý Hân, là con trai thứ tư của Lí lão minh chủ, cũng chính là tứ thiếu gia của Hồng Diệp sơn trang này. Ta thực tại lắp bắp kinh hãi, y lại là tứ công tử của võ lâm minh chủ! Chắc là nói ta gặp may hay là gì mà? Tùy tiện cũng có thể gặp người có thân phận như thế.

“Có thân phận?” Khi ta cảm thán như thế, người bên cạnh cười lạnh một tiếng, tràn ngập khinh thường.

Ta sững sờ quay đầu nhìn y.

“Biết màu tím hàm nghĩa gì không?” Y mở to mắt, thẳng thắn hướng về phía ta, làm cho ta có loại ảo giác là y nhìn thấy được.

Không đợi ta trả lời, y tự nói: “Hủy diệt.”

“Như thế nào lại thế?” Ta kinh hô ra tiếng.

“Như thế nào lại không?” Y cười nhạt, “Chính là bởi vì nó, sơn trang từ trên xuống dưới không ai không sợ hãi. A, biết ta vì cái gì một mình ở nơi đó không? Chính là bởi vì nó, ngay cả một thị nữ nhỏ bé cũng có thể mặc kệ ta!”

Nhìn y, ta bỗng nhiên cảm giác có hàn khí chậm rãi từ đáy lòng dâng lên.....

Làm như cảm thấy ta khác thường, Lí Ý Hân nhắm mắt lại, khẽ cười cười, “Thật có lỗi, nói những chuyện này với người.”

“Không, không sao.” Cúi đầu, trong não liệu mạng tìm ngôn ngữ muốn an ủi y, “Chỉ bằng màu mắt liền phán định một người như thế nào, ta cho rằng, như vậy là không đúng..... Hủy diệt hay gì đó, chủ yếu vẫn là xem người kia như thế nào, màu mắt là không thể quyết định một con người..... Ách, cho dù là người mắt đen, cũng có thể làm chuyện xấu hủy diệt vậy a! A, thực xin lỗi, ta chỉ là nói ra cái nhìn của ta một chút.” Ấp úng nửa ngày, rốt cục nói những gì muốn nói ra, mặc dù có chút rời rạc, hơn nữa không biết có thể có tác dụng an ủi hay không, bất quá nói ra lòng ta cũng dễ chịu một chút.

Đợi trong chốc lát không thấy y đáp lại, vừa định nói mình an ủi chắc là không xong đi, chợt nghe gặp bên cạnh truyền đến một tiếng cười khẽ, tiếp theo đầu bị vỗ hai cái.

“Cảm tạ.”

Àn, ta rất là thỏa mãn.

Dìu y về phòng, khước từ ý tốt y muốn giữ ta lại uống trà. Vừa đi trở về, vừa tự hỏi phải giải thích với phụ thân như thế nào về việc đi nhà xí mà lâu đến thế đây. Àn, vẫn là ăn ngay nói thật thôi, đương nhiên, phần háo sắc chắc chắn là lược bỏ rồi.

69. Chương 69: Kẻ Thù Tới Cửa

Buổi chiều luận võ quả nhiên như phụ thân nói, phần khích tuyệt luân. Ngoài ý muốn kẻ khác chính là, con chim công cũng thượng đài. Sau khi báo ra danh hào “Đệ nhất kiếm hiệp”, nhìn thấy con chim công biểu tình nghiêm túc đứng trên đài, ta thực sững sốt ngây ngốc. Trong lòng vẫn luôn gọi y là chim công, thiếu chút nữa quên y không chỉ là ca ca của Bạch Liên, y còn có một thân phận khác —— Đệ nhất kiếm hiệp. Nhìn thân ảnh quen thuộc trên đài, kiếm pháp sắc bén, nhất chiêu nhất thức mang theo mỹ cảm sắc bén nào đó. Ta đột nhiên sinh ra một cảm giác xa lạ, y không phải chim công, y là Bạch Nhất. Thật giống như đổi thành người khác, y không còn là con chim công hay đấu võ mồm với ta, tính tình trẻ con hay đùa giỡn, tự phụ lại kiêu ngạo. Nói thật, trong lòng có chút không thoải mái, không biết vì cái gì.

Trong màn này ngồi không đến mười người. Võ lâm minh chủ, ba đứa con của lão, một tôn tử, phụ thân cùng ta. Không thể không nói rằng ba vị thiếu gia kia đều là nhân vật cực xuất sắc, liền ngay cả tôn thiếu gia nhìn còn nhỏ hơn ta trông còn có vẻ chín chắn, không quậy không nháo, bộ dáng thực ngoan. Bất quá xem bọn họ một nhà hoà thuận vui vẻ phụ tử tử hiếu, lòng ta khó chịu, bọn họ căn bản là đem Lí Ý Hân để ở ngàn dặm xa, giống như căn bản không có người này tồn tại, thật sự là khiến kẻ khác bức hỏa. Không lẽ là bởi vì màu mắt của y là màu tím thoi sao, cái gì hủy diệt? Mê tín! Cứ nghĩ như vậy, nhưng ta không thể biểu hiện bất mãn ra được. Ta xem qua tiểu thuyết cùng TV cơ hồ đều có tính các đặc biệt thích rước phiền toái, không thể gây phiền toái cho phụ thân—— đây là lời ta luôn yên lặng tự nhủ từ khi vào Hồng Diệp sơn trang. Cho nên, ta chỉ có thể ngồi trên ghế ngoan ngoãn uống trà của ta ăn điểm tâm của ta xem diễn của ta.

Lúc này, một tiểu tư có chút bối rối chạy vào, nói cái gì người Vô Môn tới.

Vô Môn? Không phải là môn phái được xưng là tà ma ngoại đạo kia sao?

Vài vị hậu bối của Lí gia động tác nhất trí đồng dạng là đem tầm mắt chuyển tới phụ thân / ông nội của bọn họ—— Lí lão minh chủ. Lão nhân ngồi ở chủ vị tóc đã hoa râm chậm rì rì uống ngụm trà, đứng dậy, bình tĩnh nói: “Đón khách.” Bộ dáng rất có chí khí nghiêm nghị.

Nếu chủ nhân cũng đã đứng lên, bọn ta làm khách hẳn là cũng phải đứng lên đi? Nhưng mà —— ta quay đầu nhìn phụ thân, như thế nào một chút động tĩnh cũng không có?

“Phụ thân?”

“Cùng chúng ta không quan hệ.” Phụ thân đưa tay qua, nhẹ nhàng cầm đi điểm tâm trên tay ta mới ăn được một nửa, “Điểm tâm không thể xem như cơm ăn.”

“Nga.” Ta lè lưỡi, có chút đáng tiếc nhìn chằm chằm điểm tâm đã bị lấy đi kia. Một mâm ăn ngon thế..... 555 sớm biết thì đã động tác mau một chút rồi.

Ngoài màn lục tục truyền đến tiếng kinh hô, sau đó là một trận nói nhỏ khe khẽ, xem ra, Vô Môn tới rồi. Ta không khỏi đem tầm mắt chuyển hướng ra ngoài, chỉ là nhìn xem mà thôi, hẳn là sẽ không có gì phiền toái đâu. Vài bóng người nghịch hướng với mặt trời chậm rãi đi tới, thấy không rõ mặt, chỉ nhìn thấy mấy bóng đen càng ngày càng gần. Khi bọn họ chân chính đứng trước mắt, ta không khỏi khóe miệng run rẩy. Mặc thống nhất đến vậy, hơn nữa ý tưởng rất sáng tạo, bất quá, không cần giống như hỏa ảnh được không? Hơn nữa một đám áo choàng màu đen bay tới bay lui, thực dễ dàng làm cho ta liên tưởng đến đám vây cánh ma quái trong Harry Potter.

Mấy người Lí gia trên mặt mang theo nụ cười giả dối bước nhanh đến nghênh đón, cùng một người ra vẻ là thủ lĩnh hàn huyền. Người nọ đội mặt nạ tuyết trắng, chỉ lộ ra ánh mắt tối om, cùng một thân hắc y hình thành đối lập mãnh liệt, thực quý dị. Mấy hắc y nhân bên người mặt không chút thay đổi, giống như một khối ngàn năm hàn băng đặt ngay đó, công trình lạnh lẽo của thiên nhiên. Trong đó có một người rất quen mặt a.....

“Phụ thân, người xem cái kia..... Người thứ hai bên tay phải kẻ mặt trắng, có phải người lần trước Bạch Liên trên đường đụng vào không a?” Ta tiến đến bên phụ thân, nhỏ giọng nói.

“Đừng xen vào.”

“Nga.” Ta rầu rĩ đáp một tiếng, ngồi trở lại, quét mắt qua điểm tâm trên bàn, với tay về chén trà bên cạnh nó.

Đoàn người Vô Môn rất nhanh bước đi, mấy người Ly gia tựa hồ lo lắng vô ích một hồi. Tóm lại, không có việc gì so với có việc thì tốt hơn. Đêm đó, dưới sự thịnh tình mời mọc của Lí lão minh chủ, bọn ta quyết định ở lại Hồng Diệp sơn trang.

Phụ thân yêu cầu, chúng ta được an bài ở tại một sương phòng. Sương phòng này rất lớn, hợp với một dục trì, thật xa xỉ. Xin miễn đề nghị của phụ thân cùng uyên ương dục, ta vội tắm cho nhanh, một thân nhẹ nhàng khoan khoái ngồi trên giường, vừa mới chuẩn bị nằm xuống ngủ, chợt nghe gặp một tiếng đập cửa rất có lễ phép. Ta cả kinh, cố tự bình tĩnh nói: “Ai?”

Không xong! Dịch dung đã tẩy hết rồi.

“Tại hạ Vô Tình, muốn cầu kiến Trầm tiên sinh.”

Vô Tình? Ai a?

“Đợi một lát.”

Ta nhảy xuống giường, đi đến dục trì cách vách, cố nén xúc động muốn chảy máu mũi.”Phụ thân, có người tìm.”

“Ân?” Phụ thân ngẩng đầu, cho ta một nụ cười đẹp mắt.

“Một người tên là Vô Tình.” Mặt đỏ, quay đầu.

Phụ thân trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Ta dịch dung cho người trước, người để hấn vào đi!”

Thật đáng ghét, nửa đêm mà, có việc không để ban ngày nói đi a! Hại ta còn lại dịch dung lần nữa. Mở cửa ra ta cũng sốt một chút, này, này không phải người hôm kia Bạch Liên đụng vào trên đường sao? Hấn tới làm gì?

Người kêu Vô Tình đi vào trong phòng, hướng ta gật gật đầu xong liền tìm nơi ngồi xuống. Ta đứng ở một bên có chút không biết làm sao, trong đầu âm thanh “Hấn là người của Vô Môn” dần dần to lên, nói thật, ta có chút sợ hãi. Cũng may phụ thân không quá lâu đã bước ra đến, ta đi đến bên người phụ thân, có chút lo lắng kéo kéo y phục hấn, Vô Tình này không phải đến tìm phiền toái đi?

“Không biết các hạ có chuyện gì?”

Cảm giác Vô Tình có chút kích động, nắm tay nắm chặt cũng đang run rẩy, “Trầm Mặc, người còn nhớ rõ ta?”

Ách? Đây là lời kịch gì? Chẳng lẽ hấn là tình nhân cũ của phụ thân sao?

Phụ thân nhìn kỹ hấn 10 giây, hơi hơi nhú mị, “Các hạ là?”

“Ha ha ha.....” Người đối diện đột nhiên cổ quái cười ha ha, ta cả kinh, không khỏi nắm chặt y phục của phụ thân.

“Ta thiếu chút nữa quên, Thiên Diện Độc Y giết người không chớp mắt như thế nào nhớ rõ dung mạo người bị hại mà?” Hấn thấp giọng nói, hoặc giả chỉ là thì thào tự nói.

“Nói như thế, người là tới trả thù?” Phụ thân hỏi thật sự bình tĩnh.

“Đúng vậy!” Hấn đột nhiên nhìn chằm chằm phụ thân, hai mắt như sắp bốc hỏa ra, “Trầm Mặc, người hại ta cửa nát nhà tan, thù này không báo, thề không làm người!”

“Nếu như thế, thỉnh!” Phụ thân giống như ăn cơm làm thủ thế “Thỉnh”.

Ta không biết nên làm cái gì bây giờ hạo, có vẻ trận chém giết này là tránh không được.

Phụ thân vỗ vỗ đầu ta, nói: “Đứng ở nơi này.” Sau đó theo người nọ đi ra khỏi phòng.

Ta như thế nào có thể ngoan ngoãn đứng ở trong phòng, không qua vài giây, ta liền đuổi theo. Nhưng mà vừa ra bên ngoài ta liền hối hận. Vì cái gì không sớm đi theo phụ thân mà? Hiện tại hai người kia đã sớm không biết phi đi đâu! Đáng chết!

70. Chương 70: Cha Làm Con Chịu

Tuy rằng không cam lòng, nhưng là đã hết cách, chỉ có thể ngoan ngoãn trở về phòng chờ phụ thân trở về. Nhưng là trong lòng vẫn bất ổn, không biết nên làm cái gì mới có thể tĩnh táo lại. Phụ thân hẳn là không có việc gì đi? Hẳn võ công tốt như vậy, hơn nữa xem phụ thân bình tĩnh như vậy, trả thù hẳn là đã thấy nhưng không thể tránh. Hơn nữa, Vô Tình kia nhìn qua..... có vẻ chính trực. Báo thù cũng không đánh lén, cư nhiên chính đại quang minh đến đây cùng phụ thân quyết đấu. Ngắm lại thật đúng là không thể hiểu nổi, nếu theo ta nói, đại khái, chỉ cần đạt tới mục đích giết chết đối phương hoặc làm cho đối phương thống khổ, thủ đoạn gì đều không sao hết..... đi. Nhưng, nhưng cái tên kia là người Vô Môn, sở dĩ chính đại quang minh đến tìm phụ thân, chắc là nghĩ với võ công của hẳn là có tuyệt đối tự tin đi? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Nếu phụ thân..... Sẽ không đâu sẽ không đâu, phụ thân không có việc gì đâu!

Ở trong phòng tới tới lui lui hoặc đứng hoặc ngồi hoặc nằm gây sức ép hơn nửa canh giờ, ta rốt cục nhịn không được liền xông ra ngoài. Đáng chết! Quyết đấu phải lâu như vậy sao? Hay là nói có nguyên nhân nên chưa về? Phụ thân bị thương sao? Nghiêm trọng đến cũng nổi chưa về sao?

Thi triển kình công đáng thương, ta như điên rồi nơi nơi tìm kiếm. Không có, không có, không có! Trong lòng lo lắng giống như phải sắp bùng nổ, tim đập một tiếng lại một tiếng, mạnh mẽ chưa từng có, tràn ngập màng tai của ta. Thở hỗn hển, ta dựa vào một bức tường. Cổ họng giống như sắp thiêu cháy, vừa rát vừa đau. Càng thêm chết tiệt là cảm giác không tốt mãnh liệt trong lòng, hòa với lo lắng đầy ngập, như là đang chặn đánh ta, muốn cho ta đau khóc thành tiếng mới cam tâm.

“Phụ thân.....” Ta ngẩng đầu lên, không muốn làm cho nước mắt rơi xuống. Phụ thân nếu thấy ta thế này, chắc sẽ chê cười ta đi?

Dùng tay áo xoa xoa mắt, không muốn lộ ra bộ dáng nước mắt lưng tròng. Điều chỉnh hô hấp một chút, vừa mới chuẩn bị đi tìm tiếp, lại bỗng nhiên nghe thấy có tiếng bước chân đến gần.

Ai? Hơn nửa đêm không ngủ được lại ở bên ngoài lang thang. Từ từ, chẳng lẽ là..... phụ thân? Ta nhìn chăm chú về hướng nơi tiếng bước chân truyền đến. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, một bóng đen dần hiện ra trước mặt ta.

Vô Tình!?

Như thế nào, như thế nào lại là hẳn? Phụ thân đâu? Ta kinh ngạc sửng sờ tại chỗ, hoàn toàn không ngờ lại ở đây lại gặp người này. Thân thể tự động buộc chặt lại, run nhẹ nhẹ. Làm sao bây giờ? Phải tránh hẳn đi sao? Dù sao hẳn là kẻ thù của phụ thân a! Nhưng là, giống như, đã không còn khả năng.....

Hắn hiển nhiên thấy được ta, thân thể dừng một chút, đi về phía ta. Cước bộ có chút tập tễnh, sắc mặt trắng bệch, hình như bị thương. Tâm lập tức nhảy lên, hẳn bị thương, vẫn ở nơi này, vậy phụ thân đâu? Lấy tính cách phụ thân, hẳn là không dễ dàng buông tha hẳn mới đúng.....

“Trầm công tử?”

Ta ngây người một chút, trăm triệu không nghĩ tới hẳn sẽ nói thế này. Chuyện kể tiếp rất đột nhiên, thế nên khoảnh khắc cuối cùng trước khi hôn mê tiền, ta chỉ thấy rõ trên mặt hẳn cười lạnh.

Ý thức dần dần trở về thân thể. Cảm giác cổ tay cùng cái cổ đau quá, nhúu mảy, mở to mắt. Lọt vào trong tầm mắt, nơi nơi đều là tường đá phiêu ánh sáng lạnh. Sau lưng một mảnh lạnh lẽo, động động tay chân, phát hiện hai tay bị vòng sắt còng vào một tường đá thô ráp, chân nhón lên, mũi chân miễn cưỡng có thể chạm vào mặt đá lạnh phía dưới. Cách đó trên cái giá không xa, bày đặt hình cụ khiến kẻ khác sợ hãi. Xung quanh âm lãnh âm lãnh, làm cho ta bất giác run rẩy, xem ra, nơi này là một gian hình thất ngầm.

Nói không khủng hoảng là gạt người, nhưng nhìn theo hướng tốt, hẳn nếu đem cừu hận dời qua ta, chứng tỏ hẳn báo thù thất bại. Phụ thân không có việc gì, thật sự là..... tốt quá. Lại nói tiếp, Vô Tình này thật đúng là lợi hại, phương pháp ngược tù như vậy cũng bị hắn tìm ra được. Ta hiện tại chỉ duy trì đứng thẳng cũng đã mệt muốn ngất đi, lại càng không nói đợi lát nữa bị hành hình. Người này quả nhiên vô tình, ta cư nhiên còn tưởng rằng hắn chính trực, phi!

Đang lúc ta cố gắng điều chỉnh một tư thế tương đối thoải mái, hắn bước vào.

“Rất cực tỉnh.” Hắn mặt không chút thay đổi, ngữ khí vững vàng, nhưng làm cho ta nghe ra vài phần ác độc.

“Ta và ngươi oán không cừu, ngươi vì sao phải đối ta như thế?” Tuy rằng ta biết lời này hỏi có vẻ ngu ngốc, bất quá có thể kéo bao lâu thì được bao lâu, so với vừa đến đã bị hành hạ tốt hơn.

“Đích xác, chúng ta không oán không cừu. Bất quá, ngươi chẳng lẽ chưa nghe quá câu cha làm con chịu sao? Nếu đây là tội nghiệt phụ thân ngươi phạm vào, vậy để ngươi tới gánh vác thì quá thích hợp rồi.”

“Hừ! Ngươi rõ ràng là đánh không lại cha ta, trong lòng bất bình!”

“Không nói nhiều vô nghĩa, ngươi đừng mơ tưởng có thể chạy đi, hiện tại bắt đầu thôi!” Nói xong, trên mặt hắn lộ ra biểu tình nóng lòng muốn thử, hướng cái giá hình cụ bên cạnh đi đến.

Ta đương nhiên biết chính mình có mấy cân mấy lượng, làm gì còn có thể tự tin một mình chạy đi. Cho nên hiện tại, chỉ có thể chờ phụ thân tới cứu ta. Nguyên trời phù hộ, ta có thể sống qua khỏi.

Lòng ta run sợ nhìn thấy hắn giống như đang chọn quần áo cho ta, cầm một đám hình cụ chỉ nghe chưa thấy đối ta khoa tay múa chân hai cái lại thả đi, lại thần kinh thì thào tự nói. Ta quay mặt qua chỗ khác, cố tự trấn định. Cuối cùng tên biến thái quyết định dùng roi trước, này cũng là ta đã sớm dự đoán được. Bất quá nhìn thấy hắn âm hiểm cười quát roi trên mặt đất hai cái xong, ta không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Đừng vào mặt ta là tốt rồi.....

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng khi roi thứ nhất quát xuống ta liền khóc. Đau, rất đau, toàn tâm đau. Tất cả lực chú ý của ta đều bị bách ép tại từng vết nứt, xuyên qua quần áo rách tan, tiến vào làn da, rơi vào thịt, cuối cùng tới thần kinh, lại hoá tốc truyền đến đại não. Cảm nhận sâu sắc hỏa lạt lạt cùng máu tươi mãnh liệt kích thích ta, thật muốn lớn tiếng hét chói tai. Nước mắt giống như không chịu nổi chi phối liền trào ra, ta sao có thể anh hùng đến cùng chứ.

Roi thứ hai, roi thứ ba..... Hắn không để ta thở chút nào, khi ta còn chưa khôi phục sau một roi, roi tiếp theo đã đến. Ta sống chết cắn môi, không cho bản thân có cơ hội cầu xin tha thứ, nhưng vẫn tránh không được ngẫu nhiên lộ ra một hai tiếng rên rỉ. Bất quá như vậy tựa hồ làm cho hắn càng thêm hưng phấn, lực đạo trên tay càng không giảm, rốt cục sau khi hắn hung hăng quát mạnh một roi ta thở hắt ra. Đây một khi đã mở đầu, sẽ thấy cũng thu hồi được. Ta khóc, kêu to. Cổ tay của ta sớm đã gãy dựa tránh vòng thiết biến thành huyết nhục mơ hồ, bất quá đau này cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Y phục trên người đã sớm rách nát không chịu nổi, làn da dính mồ hôi cùng máu loãng, hơi chút vận vẹo một chút liền xé rách miệng vết thương đau đớn. Ta không biết tra tấn như vậy khi nào mới có thể dừng lại, chỉ là không ngừng mà hy vọng hắc ám mau đến chỉ có một chớp mắt cũng tốt.

Phụ thân, cứu ta.....

71. Chương 71: Mới Thoát Hang Hồ Lại Vào Ổ Sói

Không biết qua bao lâu, một roi theo dự tính không rơi xuống. Thừa dịp một vòng đau đớn mới còn chưa tới đến, ta há mồm to thở phì phò, nắm chặt hết thấy thời gian nghỉ ngơi, phải biết rằng hành hình kế tiếp là thực hao phí thể lực. Tuy rằng ta rất muốn cứ như vậy hôn mê đi, đáng tiếc trời không theo ý nguyện, bất quá, nếu không thể trốn tránh đau đớn, vậy chỉ có nhẫn nại. Nhưng mà một câu kế tiếp của hắn lại làm cho ta sững sốt ——

“Hôm nay thế nào thôi, ngươi cũng hảo hảo nghỉ ngơi, đỡ cho ngày mai không có thể lực chơi với ta.”

Ta ngẩn ngơ nhìn hắt ném cây roi nhiễm máu xuống, hoạt động cổ tay một chút, xoay người đi ra ngoài. Cho khi đến bên kia chỗ rẽ truyền đến trên tiếng khóa cửa sắt, ta mới dám tin tưởng hắt hôm nay tha ta. Không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nếu cứ tiếp tục đi xuống, ta rất sợ ta căn bản duy trì không được chờ phụ thân tới cứu ta. Thần kinh một khi trầm tĩnh lại, đau đớn trên người liền gào thét gấp bội ào đến. Da thịt nứt vỡ, run rẩy, lôi kéo thần kinh của ta. Cái ta không thể chịu đựng được chính là tình huống hiện tại, hai tay bị treo như vậy, chỉ có mỗi chân miễn cưỡng có thể chạm đất, điều này làm cho ta không thể không hao phí hơn phân nửa thể lực duy trì đứng thẳng, hơi chút thả lỏng một chút thiết liên sẽ làm cho cổ tay của ta càng thêm tê thảm vô cùng. Quần áo sớm bị mồ hôi thấm ướt, thật nặng khoác trên người, tại hình thất ngầm âm lạnh này, làm cho người ta có một loại tra tấn phiền lòng khác.

Không biết qua bao lâu, thân thể bắt đầu một chút một chút trầm xuống, cuối cùng đem sức nặng toàn thân đều đặt trên cổ tay đầy vết thương buồn thiu. Giống như đau đớn cũng không dày vò như đến thế, không khí cũng không phải rét lạnh đến thế, thậm chí từ trong thân thể bắt đầu tản mát ra một loại nhiệt lượng ấm áp. Hắc ám giống như có linh tính, chậm rãi vươn hai tay, ôm lấy ta.

Ta là bị một chậu nước lạnh làm bừng tỉnh, theo ý thức thanh tỉnh, đau đớn trên người lập tức phía sau tiếp trước chiếm lấy thần kinh của ta. Ta kêu lên một tiếng đau đớn, chậm rãi lắc đầu.

Lạnh quá.

“Ta cũng không phải là mời người đến ngủ!” Người trước mặt lạnh lùng nói.

Ta đang ngủ? Thật sự là thần kỳ. Ngẩng đầu, lại thấy hắt đốt một chậu than, bên trong đun mấy khối sắt. Ta tức khắc trắng mặt, hoảng sợ nhìn chằm chằm một mảnh lửa đỏ kia. Giống như có thể đoán được thứ kia dán trên da thịt mình, phát ra tiếng “xèo xèo”. Lại dời tầm mắt, ức chế không được toàn thân run rẩy.

Thứ này, thứ này. Trong não tự động hiện ra cảnh phim trước kia xem qua, này kêu thảm thiết, này gương mặt thống khổ vận vẹo.....

Người nọ làm như thực vui vẻ nhìn ta phản ứng, cầm lấy một khối trong đó nhìn nhìn, liếc ta một cái, biến thái cười cười, nhỏ giọng nói thêm vài câu, lại thả nó trở lại.

Hít sâu, hít sâu..... Đơn giản chỉ là đau một hai cái thôi mà, roi trước đó cũng đã nhẫn được, này không đáng kể chút nào..... Thế nhưng vô luận như thế nào an ủi bản thân, khi nhìn thấy thứ tỏa sáng tỏa sáng hồng hồng kia cách mình càng ngày càng gần, trên mặt đã muốn nước mắt giàn dụa.

“Trầm công tử, nam nhi có lệ yếu đuối. Ta bắt quá là vẽ hoa trên người người thôi, người khóc cái gì?” Vô Tình thấp giọng cười cười, lấy tư thái kẻ khác sợ hãi từng bước một đi tới.

“Không, không không.....” Thì thào, ta nhìn chằm chằm khối thiết kia, giống như có thể cảm giác được nhiệt lượng của nó đốt trên người. Sợ hãi vô biên vô hạn tràn về, ta sợ hãi nhắm mắt lại.

“Vô Tình.”

Ngay khi ta nghĩ đau đớn buông xuống, một giọng nam lạnh như băng chen vào. Ta mở mắt ra, thế nhưng nhìn thấy một người đeo mặt nạ trắng đứng ở bên kia hình thất.

Vô Tình có chút đáng tiếc bĩu môi, thả khối sắt trong tay trở về chậu than, hướng mặt trắng quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: “Môn chủ.”

Ta nhẹ nhàng thở ra.

“Đây là kẻ thù người muốn tìm?”

Ta cả kinh, thân thể theo bản năng buộc chặt. Hạ mắt, không dám nhìn về phương hướng kia. Cảm giác người nọ giống như đang đánh giá ta, ánh mắt tối om vô thanh vô tức nhìn qua đây, giống như có sâu bọ trên người, ta không khỏi rùng mình.

“Không, là đứa con người nọ.”

“Nga?” Lời còn chưa dứt, mặt trắng đã hướng về phía ta.

Nhíu mi, liếc nhìn hắn một cái, cúi đầu. Bên cạnh, Vô Tình cũng lộ ra biểu tình nghi hoặc, bất quá chỉ cung kính đứng ở một bên, không lên tiếng.

Người đó đi tới ta trước mặt, dừng lại, nâng tay, nhưng lại xoa mặt của ta! Ta chán ghét nhíu mày, hơi hơi nghiêng mặt đi. Bàn tay Lạnh lẽo thông thả mà hữu lực vuốt trên mặt ta một vòng, hòa với bột nước còn trên mặt, xúc cảm dính dính làm cho lông mi của ta nhần đến mức có thể kẹp chết ruồi bọ. Mặt trắng này rốt cuộc muốn làm gì?

“Vô Tình.”

“Có.”

“Ta muốn hắn.”

A? Ta mở to hai mắt nhìn.

“Phải”

Đây là ý tứ gì? Hắn muốn ta? Chẳng lẽ là ý tứ ta nghĩ sao? Nhưng ta hiện tại thực bình thường a —— đáng chết! Dịch dung bị tẩy rồi! Ta như thế nào quên, dịch dung này thực dễ dàng bị tẩy đi. Trách không được, trách không được hắn vô duyên vô cớ sờ mặt ta..... Nhưng, hắn sao biết ta dịch dung?

Tiếp theo, ta được thả ra, được người nâng tới dục trì, từ trong ra ngoài tẩy sạch n lần, tiếp theo lại bị nâng đến một căn phòng lấy màu đen làm chủ đạo, sau đó có người tới bằng bó cho ta, hết thấy xong xuôi, ta nằm ở một cái giường cỡ kingsize. Cả quá trình những người đó đều mặt không chút thay đổi, động tác nhẹ nhàng nhanh chóng, nếu không phải bản thân đau chết đi sống lại, ta cũng rất muốn khen ngợi bọn họ một hai câu. Hiện tại là tình huống gì? Mới thoát hang hổ lại vào ổ sói sao? Tránh được hình phạt khủng bố, lại phải thừa nhận sự thật bản thân sắp bị xâm phạm sao? Đây rốt cuộc là đạo lý gì?

72. Chương 72: Nam Sủng

Đầu rất đau, thương trên người càng đau hơn. Muốn ngồi dậy nhưng cảm giác cả người vô lực, trên mặt nóng nóng, xem ra là phát sốt. Trách không được cứ thoải mái mà bỏ ta ở đây, lấy tình trạng hiện tại của ta, căn bản là khó mà đào thoát. Không biết hiện tại phụ thân thế nào, chắc là đã phát hiện không thấy ta đi? Ở nơi nơi tìm ta sao? Phụ thân, Liên Nhi đau quá, Liên Nhi rất nhớ người.....

Hít sâu một hơi, xóa đi giọt nước nơi khóe mắt, ta cẩn thận duỗi tứ chi một chút, kéo chăn tơ tằm ở một bên qua, nặng nề ngủ.

Lúc tỉnh lại, trong phòng đã thấp đèn. Lắc lắc cái đầu có chút hỗn loạn, ngáp một cái, quay đầu, thấy cái bàn bên giường có một người đang ngồi, bộ dáng giống như đang xem sách. Thấy không rõ mặt, hắn là mặt trắng kia đi. Vốn định không làm hấn chú ý tiếp tục ngủ, đáng tiếc trời tựa hồ đối nghịch với ta, lại ngay lúc này xảy ra một chuyện thực xấu hổ—— bụng kêu. Phát ra trong tình trạng im lặng như thế, làm cho ta muốn giả bộ không có việc gì cũng không được. Được rồi, bụng à, ta biết một ngày không cơm là ủy khuất người, nhưng người oán giận cũng nên chọn giờ lành a! Người hiện tại vang lên như vậy, không phải cố ý khiến người ta chú ý sao? Không cần khờ dại nghĩ bị người ta bắt tới đây còn có cơm ăn, phải biết rằng kia chính là sói! Đến lúc đó vạn nhất chịu ngược đãi cũng đừng nói ta không nhắc nhở người, là người tự mình làm bậy.

Âm thanh rất nhỏ truyền đến, ta vội nhắm mắt lại, rõ mắt bò mới lo làm chuông.

“Ta biết người tỉnh.”

Ta cả người theo bản năng giật mình một cái, thềm kêu thăm thăm, bất đắc dĩ mở mắt ra. Giật nhẹ khóe miệng vốn định ngậy ngô cười một chút, lại lập tức cứng lại.

“Lý Tứ công tử.....” Là ta hoa mắt sao? Vì cái gì ta thấy lại là đối tượng ta đã vui vẻ giúp đỡ ở võ lâm đại hội? Chẳng lẽ là dịch dung? Nhưng mà, đôi mắt tím như bắt lấy người khác này, là bất chúc không được đi?

Người trước mặt trầm mặc, từ chối cho ý kiến.

“Người, người như thế nào ở đây?” Tả hữu nhìn, đúng vậy a, nơi này chính là căn phòng ta đã bị nâng vào.”Kia..... Người là người của Vô Môn?”

Bên giường người có khả năng 99% là Lí Ý Hân hoàn toàn không để ý đến ta, chỉ kéo một sợi dây xích bạc ngay đầu giường một chút, nhất thời phát ra tiếng đinh đang. Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa phòng bóng đèn chớp động, cũng truyền đến một tiếng cung kính “Môn chủ”, ta kinh ngạc mở to hai mắt.

“Đi lấy chút thức ăn.” Mặt không chút thay đổi ra lệnh.

Người nọ đáp, đi xuống.

Ta trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin. Y, Lí Ý Hân, tứ thiếu gia của Hồng Diệp sơn trang, lại là kẻ được xưng “Ma đầu” Vô Môn môn chủ!

“Như thế nào? Thực kinh ngạc?” Y chọn mĩ, nghiêng người ngồi ở bên giường.

Ta “Àn” một tiếng, không được tự nhiên xê dịch qua bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Người, ách..... Có thể đưa ta về không?”

“Tại sao?”

A? Ta ngây người một chút, đoán trước câu trả lời làm cho ta khủng hoảng. Nắm ống tay áo của y, sốt ruột nói: “Vì cái gì không đưa ta về? Người..... không phải tới cứu ta sao?” Càng về sau ta càng nhỏ tiếng, đón đôi mắt tím lạnh như băng của y, ta đột nhiên phát hiện ý nghĩ của mình là ngây thơ buồn cười cỡ nào. Ta cùng y là quan hệ gì? Gặp mặt một lần mà thôi, ngay cả bằng hữu cũng không phải. Ở trong mắt y, ta chỉ là người xa lạ mà thôi, nhiều nhất chỉ là có chút quen mặt.

Ta hạ mắt, buông tay áo y ra, suy sụp ngã vào giường. Đúng vậy! Ta cùng y một chút quan hệ cũng không có. So với tình huống trước đó, ta giờ chỉ là ngoài ý muốn đã biết tên mặt trắng kia là ai thôi, sẽ không thay đổi gì hết..... Ta sao lại không biết tự lượng sức mình như vậy mà?

“Người hình như còn chưa hiểu tình cảnh bây giờ.” Lí Ý Hân hừ lạnh một tiếng, cúi người, bóng ma thật lớn bao phủ lấy ta, “Người —— Trầm Liên, từ giờ trở đi, là nam sủng của ta!”

Nam sủng.....

Ta ngẩn người, lập tức cười khổ. Nam sủng? Ha ha, nam sủng..... Trong lòng giống như bị chua sót thật lớn ngăn lại, nặng nề khiến kẻ khác hít thở không thông.

“Người nằm mơ!” Ta cắn răng oán hận nói.

“Nga?” Y tà tà nhếch khóe miệng, giây tiếp theo cả thân thể bỗng nhiên áp lên.

Ta chỉ cảm giác trên người trầm xuống, trên môi nóng lên. Thân thể theo bản năng phản ứng, đáng tiếc ta phát sốt tay chân như nhũn ra, làm sao đẩy y ra? Chỉ có nhắm chặt miệng, không cho y vói đầu lưỡi vào. Y cũng không gấp gáp, chậm rãi liếm cắn trên môi ta, trong chốc lát ôn nhu trong chốc lát thô bạo, cứ lặp lại hai cái cực đoan đó. Đột nhiên y hung hăng nắm cằm của ta, ta bị đau, hơi hơi hé miệng, lưỡi của y cùng nước miếng nhanh chóng xông vào. Cảm giác không khí chung quanh đều bị y chiếm lấy, ta dần dần không thở được, hoàn toàn thôi chống cự. Y giống như đã đạt được ý định, hôn càng ôn nhu hơn, rồi vừa lòng rời khỏi, cuối cùng chưa hết ý liếm liếm đôi môi đã muốn sưng đỏ không chịu nổi của ta. Ta chỉ có thể mở miệng to thở phì phò, ngay cả khí lực trườn y cũng không có, đầu choáng váng, toàn thân đều đau quá.

“Chỉ cần người nghe lời, ta sẽ không làm người bị thương.”

73. Chương 73: Cái Giá Của Việc Không Nghe Lời

Nghe lời? Cái gì là nghe lời? Người bảo ta làm gì ta phải làm đó sao? Người xâm phạm ta, ta phải ngoan ngoãn không phản kháng thậm chí còn phải thuận theo? Ta cười không nổi với trò đùa như vậy.

Nhắm mắt lại, tạm thời không nghĩ nhìn đến người trước mắt. Hoàn hảo lúc say y cũng không có động tác gì quá đáng, chỉ là khi thức ăn được đưa lên, kiên trì yêu cầu được cho ta ăn mà thôi. Tuy rằng thực không được tự nhiên, bất quá sau khi bị y lãnh liệt liếm mất một cái, ta cũng không dám có phản kháng làm y mất

hứng, đành phải ngoan ngoãn để y dứt. Y làm như thực vừa lòng biểu hiện của ta, trước khi đi nhẹ nhàng hôn cái trán của ta một chút, lại thay ta tỉ mỉ đắp chăn, mới đi ra ngoài làm việc.

Ta thở phào, thần kinh buộc chặt dần dần thả lỏng. Tạm thời vẫn là không cần phản kháng y cho thỏa đáng, lấy thái độ hiện tại y đối với ta, trước khi vết thương lành, y hẳn là sẽ không chạm vào ta. Ta chỉ phải nhẫn nại, chờ đợi..... Tin tưởng hết thấy sẽ tốt hơn. Đúng vậy, tất cả sẽ tốt hơn. Đây gần như là một cơn ác mộng của ta, lúc tỉnh mộng, ta vẫn còn nằm ở trong lòng phụ thân. Ngẩng đầu là có thể thấy nửa mặt nghiêng anh tuấn của hắn, hơi hơi cong môi là có thể được một nụ hôn ôn nhu làm say lòng người.

Khi tỉnh lại lần nữa trên cái giường có màn đen này, ta vẫn có chút không thích ứng, xoa mắt, gõ gõ cái đầu vẫn có chút mất hoa, ta mới chính thức tỉnh táo lại. Giây dựa, cẩn thận lấy phương thức tận lực không chạm vào vết thương ngồi xuống, vừa mới ngồi vững, còn chưa kịp thở ra, Lí Ý Hân đã đẩy cửa bước vào.

Ta quay đầu đi, không có tinh thần nhìn y. Hắn nhúu nhúu mày, sai người bưng đồ dùng rửa mặt cùng bữa sáng tiến vào. Khi trong phòng chỉ còn lại hai người chúng ta, không đợi y đi tới, ta thực tự giác xốc chăn xuống giường. Mặc quần áo, đánh răng, rửa mặt, chải đầu. Thả tóc ra, ta đi đến trước bàn, chậm rì rì ăn bữa sáng. Chung quanh im lặng cực kỳ, lúc ta vô tình thở dài, chỉ nghe thấy chiếc đĩa va vào chén ngẫu nhiên phát ra tiếng vang thanh thúy. Ta không biết ta bị làm sao, là vô tình hay là cố ý, ngấm lại ta hình như từ này giờ không nhìn đến người kia?

Lí Ý Hân đi tới, ngồi xuống bên cạnh ta, giống như nhìn ta trong chốc lát, sau đó dùng ngữ khí như đang nói về thời tiết lên tiếng: “Đêm qua, Trầm Mặc đã tới.”

Bàn tay đang nâng cháo uống dừng một chút, liếc mắt nhìn y.

Y không nhìn ta, tiếp tục nói: “Đã bị thương cư nhiên còn dám một mình xông vào Vô Môn, thật không biết lượng sức. Nơi này tuy chỉ là phân đường, nhưng không phải nơi để người ta tự tiện đến rồi đi.”

Thìa trong tay lập tức rơi vào trong bát, dần bị cháo màu tuyết trắng bao phủ.

Ta mở to hai mắt, tiêu hóa tin tức khiến kẻ khác giật mình. Phụ thân tối hôm qua đã tới, ngay lúc ta ngủ say! Phụ thân bị thương, hẳn bị thương, lại còn muốn tới cứu ta..... Phụ thân bị bắt sao? Bị tra tấn sao? Nếu gặp phải Vô Tình, hẳn chẳng phải là.....

“Các người bắt được hắn?” Tiếng nói của ta run rẩy, cảm giác ánh mắt cay nóng lên, cổ hết sức mở to hai mắt, không muốn để chất lỏng cuộn trào ra.”Các người, không có làm gì phụ thân đi? Hắn ở nơi nào? Hắn ở nơi nào!” Cảm xúc có chút không khống chế được, ta nắm lấy vạt áo của y, thấy trong đôi mắt màu tím của y có một mảnh lạnh lùng.

Y đưa tay qua, nhẹ nhàng xoa hai má của ta, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, lau đi nước mắt ướt át khóe mắt ta.

“Người nói thử?” Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu lạnh lùng thản nhiên, khóe miệng lại mang theo một độ cung tà mị.

Lòng lập tức trầm xuống, đá văng băng ghế bên cạnh, ta liền chạy tới cửa. Trong lòng chỉ có một tiếng nói — nhanh lên, nhanh lên! Trong nháy mắt mở cửa ra, lơ mơ nghe thấy một tiếng “Trở về” lạnh như băng phía sau lưng.

Đẩy cửa, ánh sáng mặt trời đẹp mắt thoáng chốc lóa mắt. Dưới chân lão đảo một cái, ta tóm lấy lan can, lấy lại bình tĩnh, tiếp tục chạy về phía trước. Cảnh vật trước mắt như là màn chiếu phim, không ngừng biến hóa. Phổi cảm giác như là không thở được, trái tim đập thành thịch, giống như khăn cấp muốn nhảy ra khỏi yết hầu của ta. Làm cho ta không khỏi nghĩ tới tối ngày hôm đó, ta cũng là khủng hoảng không phương hướng tìm kiếm, ta cũng lo lắng đề phòng như thế. Chỉ là hiện tại, sợ hãi càng mạnh, giống như phải bao phủ lấy ta. Phụ thân, người ở nơi nào? Người ở nơi nào.....

Rất cực, sức cùng lực kiệt, ta từ từ ngồi xuống, ôm gối.

Chỉ trong chốc lát, một bóng đen bao phủ lên ta, ta ngẩng đầu, trên mặt đều là nước mắt. Lí Ý Hân một thân hắc y mạ vàng đứng ở trước mặt ta, từ trên cao nhìn xuống ta.

“Ta không muốn thương tổn người, là người không nghe lời.”

Lại trở lại gian phòng màu đen kia, ta bị lôi kéo, thất tha thất thểu đi theo phía sau y, cổ tay đau nhức. Một trận trời đất quay cuồng, chờ ta lấy lại tinh thần, đã bị đặt trên cái giường lớn kia. Y cả người ngay phía trên ta, bóng ma thật lớn bao phủ xuống. Đôi mắt màu tím lẳng lẳng nhìn ta, không chút gợn sóng. Mơ hồ đoán được kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, ta sợ hãi đến ngay cả đầu ngón tay cũng đang run rẩy.

Ta cứng ngắc thân mình, nhìn y cúi đầu, vùi vào cổ ta, hơi thở ấm áp lập tức phun trên làn da, khiến ta nổ một tảng da gà. Tiếp theo một đôi tay hơi lạnh trượt lên cơ thể của ta, thông thả dao động, kích thích.

“Không, không.....” Ta thì thào, thanh âm thấp đến ngay cả bản thân cũng nghe không rõ.

Động tác của y thông thả mà rõ ràng, lực chú ý của ta không tự chủ được toàn bộ đều đi theo hai tay y đang xâm phạm ta.

Đáng ghét.

“Không cần! Đừng đụng ta! Tránh ra! Tránh ra!” Trong đầu giống như có một sợi dây đàn đột nhiên đứt ra, ta phát điên đánh y đá y, một loại hơi thở tuyệt vọng tràn ngập.

Y động tác nhanh chóng kéo hai tay ta lên đỉnh đầu, dùng y phục cởi ra từ người ta trói lại. Sau đó một phen nắm hàm dưới của ta, nhìn thấy ta hai mắt đăm đăm mờ mịt, tàn nhẫn nói: “Người chính là nam sủng của ta, không có tư cách nói không!” Tiếp theo với tiếng ta hét chói tai, kéo quần ta xuống.

Hai chân bị tách ra thật rộng. Y không biết từ nơi nào lấy ra một cái hộp nhỏ, quẹt đầu ngón tay một chút, sau đó nhẹ nhàng đảo quanh huyết khẩu của ta. Trái tim theo động tác của y từng chút trầm xuống, khi ngón tay y vói vào, ta cứ nhiên thật bình tĩnh rơi lệ, ào ào chảy xuống, giống như muốn chảy hết nước mắt của cả đời. Thân thể dần dần nóng lên, toàn thân không bình thường nhiễm một tầng hồng nhạt, dục vọng từ nơi sâu thẳm giống như đã bị cái gì kích thích, kêu gào dần thức tỉnh lại. Thử kia, chắc là xuân được hay đại loại vậy đi. Ngay khi ta nghĩ y bắt đầu, y lại dừng tất cả động tác.

“Vẫn là không muốn?” Hình như là thanh âm từ tầng mây phía trên truyền đến.

“Buông tha ta.”

Trong nháy mắt trầm mặc.

“Có lẽ, ” y lại mở miệng, thanh âm lạnh như băng, “Người càng nguyện ý rên rỉ dưới thân súc sinh.”

Ta mê mang tròn tròn mắt, đầu óc bị xuân được tra tấn mơ hồ một mảnh.

Thân thể nóng quá, thật là khó chịu. Cái nơi cảm thấy thẹn kia mở ra lại đóng lại, giống như chờ mong có thứ gì đó thêm vào. Thân thể không tự chủ được bắt đầu vận vẹo, ma xát trên sàng đàn một chút cũng có thể làm ta hưng phấn không thôi.

Không xong.

Đột nhiên một động tác lôi kéo mạnh mẽ làm cho ý thức của ta tỉnh táo lại, còn chưa chờ ta phản ứng, đã bị thô lỗ đẩy ngã trên mặt đất. Ta kêu lên một tiếng đau đớn, toàn thân đều ần ần đau. Ngồi dậy, nhìn bốn phía, trong phòng có hơn vài người cùng..... một con chó săn nhìn thực hung ác.

Như thế nào? Muốn thả chó cắn ta sao?

Lí Ý Hân ngồi trên giường, phát tay. Kẻ giữ chó hiểu ý, xoay người cho con chó ăn gì đó. Hai kẻ khác đứng kề bên ta đột nhiên áp đảo ta trên mặt đất, tiếp theo đè lại hai chân ta không ngừng đá lung tung, xịch lại, lại áp đến ngực ta, khiến nơi riêng tư của ta toàn bộ bại lộ ra ngoài không khí, cuối cùng thành một tư thế chữ M khuất nhục. [Gin: @\$%\$, ta muốn ới]

“Các người làm gì! Buông, buông!” Ta hoảng sợ trừng lớn mắt, không ngừng giãy dụa, bất đắc dĩ ta làm sao địch nổi khí lực hai gã đại hán.

Nằm trên mặt đất lạnh như băng, ta thở dốc, mơ hồ dự cảm không hề tốt. Y nói, có lẽ, ta càng nguyện ý rên rỉ dưới súc sinh..... Sẽ không như ta nghĩ đi? Diên rồi, diên rồi.....

Gian nan nhìn về phía bên kia, mơ hồ nhìn thấy mắt con chó đỏ ngầu, bộ dáng thở gấp. Quả nhiên, người nọ cho nó ăn chính là..... xuân dược. Nghiêng đầu, thấy Lí Ý Hân ngồi ở chỗ kia, biểu tình lãnh đạm, giống như đang xem biểu diễn nhảm chán. Lòng nhất thời trầm xuống, toàn thân run rẩy rất nhỏ.

Đột nhiên con chó kia “Uông” một tiếng, lòng ta cũng nhảy lên theo.

Ta không biết người đang đối mặt sợ hãi có thể từ bỏ tôn nghiêm hay không, thậm chí là những thứ quan trọng hơn. Ta chỉ biết, ta đến cực hạn.

“Lí Ý Hân, van cầu người..... Buông tha ta. Ta về sau, nhất định nghe lời. Cho nên, cầu người, ta cầu người.....” Ta biết nếu y lần này buông tha ta, ta kế tiếp phải đối mặt cái gì, nhưng ta hoàn toàn không có cách nào. Ta hiện tại thật giống như đang đứng trên cầu độc mộc, dưới chân vực sâu không thấy đáy, vì mạng sống, ta chỉ có thể đi dọc theo cầu độc mộc, dù ta biết phía trước có nguy hiểm chờ đợi.

74. Chương 74: Bóng Đêm Vào Sáng Sớm

Rốt cục, trong phòng chỉ còn lại có ta cùng y. Trong lúc nhất thời yên tĩnh không tiếng động, chỉ còn nghe tiếng ta nức nở như có như không.

Ta nằm trên mặt đất, bị ai phát hiện ra, cùng lúc tuyệt vọng ào đến, vẫn có chút may mắn đi. May mắn con người như ma quỷ kia, rốt cuộc là mềm lòng. Hay là nói, mục đích nguyên bản của y chính là như thế? Ta không biết, nhưng, hiển nhiên, ta thỏa hiệp ta yêu đuối ta buông xuôi làm cho y thật cao hứng. Đối mặt bản thân vô dụng như vậy, ta trừ bỏ khóc, thật sự không tìm thấy phương pháp nào tốt hơn. Ta biết, bản thân trước giờ cũng không là người có ý chí kiên định. Nhưng khi sự thật xảy ra trước mắt, ta vẫn cảm thấy cực ghét bản thân mình.

“Lại đây.” Âm điệu không hề phập phồng, giống như đến từ địa ngục.

Ta theo bản năng run lên, nhắm mắt lại, hít sâu.

Cái gì tới cũng tới.

Có chút run rẩy đứng lên, ta mới phát hiện vết thương bị roi đánh trên người không biết khi nào đã nứt ra rồi. Máu đỏ tươi thấm ra lý y trắng mỏng, giống như hồng mai nở rộ trên tuyết, đóa hoa diễm lệ. Hai chân bị đông lạnh có chút cứng ngắc, ta dậm chân một cái, chậm rãi đi về phía người kia.

Y ngồi ở chỗ kia, cao cao tại thượng. Khóe miệng ôm lấy một nụ cười tà mị, biểu hiện y hiện tại tâm tình thật là tốt. Ánh mắt nhìn ta nóng rực giống như sắp thiêu cháy. Nhíu mày, cúi đầu, cắn môi, khắc chế thân thể không tự chủ được run rẩy. Muốn chạy trốn, nhưng trước sự thật tàn khốc cường ngạnh, ta không có lựa chọn nào khác. Kiên trì, đứng trước mặt y, buộc chặt thân thể, không biết y kế tiếp có động tác gì. Trong lòng nghĩ, cho dù y lập tức quăng ta lên giường ta cũng chuẩn bị tốt.

“Người có biết nên làm như thế nào?”

Ta ngốc lảng.

Có ý tứ gì? Ta sao biết phải làm như thế nào? Chẳng lẽ..... Còn muốn ta chủ động sao? Ngắc đầu, đón nhận đôi mắt tím thâm trầm của y, lòng ta cười khổ. Còn do dự cái gì mà? Ta đã thế này, ngay cả tôn nghiêm cũng từ bỏ rồi.....

Run rẩy vươn hai tay, đặt lên cổ y, ta nghiêng người, hôn lên đôi môi hoàn mỹ của y. Máy móc, từng bước từng bước, ấn môi mình lên. Y có chút không kiên nhẫn nhíu mi, hai tay đặt vào bên hông của ta, dễ dàng nâng một cái, cả người ta đã ngồi trên đùi y. Hình thành một tư thế thật giống như đang cười trên người y, thân thể tựa hồ dán vào người y. Ta cả kinh, theo bản năng lùi lại, khoảng cách quá gần như vậy, gần gũi làm cho ta khủng hoảng.

Không được, không được, ta quả nhiên làm không được. Loại chuyện này.....

“Tiếp tục.” Thanh âm bên tai giống như một thùng nước lạnh băng, ào lên đầu ta một cái.

Ta cả người giật mình, không được thở dốc. Dưới sợ hãi chi phối hạ, ta lại rướn lên, hôn môi y.

Vật áo lý y bị vén lên, một đôi tay chui vào, chạm lên làn da lạnh lạnh của ta, thông thả lại cực đủ ý tứ khiêu khích vuốt ve, xúc cảm ấm áp làm cho ta cả người chấn động. Trong thân thể dục vọng vẫn bị xem nhẹ theo các góc thoát ra, đột nhiên bốc cháy lên. Trên người da thịt nhất thời mẫn cảm đến không chịu được, nơi bị y đụng vào thoải mái làm cho người ta nghĩ muốn thét chói tai. Y giống như phát hiện được hiệu xuân được lại bắt đầu tác dụng, càng ra sức khiêu khích ta. Thân thể không thể không chế yếu đi, cả người ta ghé vào trên người y, thở hổn hển. Đầu óc có chút mơ hồ, cả người từng đợt nóng lên, thật là khó chịu. Ta không tự chủ được vận vẹo thắt lưng, phối hợp y âu yếm, nhỏ giọng rên rỉ.

“Ngoan, tự mình đến.” Y vỗ vỗ mông ta, vừa lòng hôn ánh mắt ta mê ly.

Ta lẳng lẳng nhìn đôi mắt tím gần trong gang tấc, ý thức dần dần thanh minh. Nước mắt lại cuộn lên..... Cấn môi, ta vô ý thức lắc đầu. Ta đang làm cái gì? Ta đang làm cái gì! Không! Đây không phải ta! Đây không phải ta!

“Nghe lời.”

Thế nhưng, ta không có lựa chọn nào khác.

Xúc cảm cứng rắn dưới bụng làm cho ta run rẩy, không biết là xuất phát từ sợ hãi hay là..... hưng phấn. Hơi hơi nâng thân mình lên, ta run rẩy vươn tay đỡ lấy cái vật cứng nóng rực kia, chậm rãi hạ thân thể. Trái tim giống như phải nhảy ra khỏi yết hầu, đông, đông, đông, một tiếng lại một tiếng nổ vang bên tai ta.

Vào không được..... Trên đầu toát ra mồ hôi tinh mịn, sắc mặt đau đến trắng bệch. Cấn chặt răng, ta nhắm mắt lại, dùng hết sức ngồi xuống ——

“A a a a!!”

Ta rốt cục biết, cảm giác thân thể bị xé rách là thế nào.

Ngẩng đầu lên, trước mắt một trận biến thành màu đen. Bóng đêm ta chờ mong đã lâu, rốt cục tiến đến.

Một khoảng thời gian rất dài kế tiếp, ta đều bị vây trong trạng thái bán mộng bán tỉnh. Cảm giác duy nhất, chính là đau. Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Nhất là đầu, giống như sắp vỡ ra đến nơi. Sau ta lại biết, ta sốt cao rồi, thiếu chút nữa đã không cứu được. Có đôi khi ta nghĩ, nếu ta chết vào lúc đó, có phải sẽ tốt hơn không? Hiện tại, tuy rằng bị đối đãi như vậy, ta vẫn không muốn chết, là chứng minh ta ý chí muốn sống kiên cường à? Hay là chứng minh ta yếu đuối?

“Ta muốn gặp phụ thân.”

“Chờ người hết bệnh đã.”

“Hết bệnh rồi là có thể nhìn thấy hấn sao?”

“Xem người biểu hiện thế nào.”

“Hấn..... Có khỏe không?”

“Tốt lắm.”

“Thật không?”

“.....”

Hoàn toàn tỉnh lại. Mỗi ngày, sáng sớm tỉnh lại, có người hầu hạ rửa mặt chải đầu đơn giản, trừ bỏ bữa sáng, còn phải uống một chén lớn thuốc Đông y nồng đậm đen đen. Tiếp theo sẽ có thị nữ tới đổi được cho ta vết thương của ta. Sau đó chính là ngăn người, mãi cho đến cơm trưa. Sau giờ Ngọ có thể ngủ một giấc, hoặc là tiếp tục ngăn người. Buổi tối tắm rửa xong lại đổi một lần được, lên giường ngủ. Trên cơ bản cả ngày đều là ngồi hoặc là nằm..... Ta phát hiện ta càng ngày càng thích ngăn người, cái gì cũng không nghĩ, cứ như vậy im lặng, chờ đợi thời gian trôi qua. Không cần mỉm cười, không cần rơi lệ, không cần đau thương, không cần thống khổ..... Thực nhẹ nhàng

75. Chương 75: Gặp Lại Trữ Viên

Thời tiết càng ngày càng lạnh. Ta bọc áo lông cừu thật dày, cuộn mình trên ghế dựa trải thảm lông, ngửa đầu nhìn bầu trời. Không biết đến tột cùng đang nhìn cái gì, hoặc chỉ là đơn thuần duy trì động tác ngửa đầu, trong đầu cũng như không trung lúc này — một mảnh mịt mù. Cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không làm. Đều có người vì ta an bài tốt hết thảy, làm cho ta hô hấp, làm cho ta sống. Cuộc sống yên lặng như nước này không phải cũng tốt sao?

Bỗng nhiên một bóng người phủ trên người ta, ta trừng mắt nhìn, nhìn thấy nam nhân trước mắt thao túng sinh tử của ta. Y yên lặng nhìn ta trong chốc lát, xoay người, cúi xuống bế lấy ta, giống như ta không có một chút sức nặng vậy.

“Ngày mai chúng ta quay về tổng đường.”

Ta há mồm không để ý hình tượng ngáp một cái.

Vốn tưởng rằng sẽ trở lại trên giường, cũng không nghĩ y ngồi xuống trước bàn học, tiếp theo để ta ngồi trên đùi y, lại từ phía sau ôm lấy ta. Động tác thân mật như vậy, làm cho ta không thể tránh khỏi có chút cứng ngắc, cổ nén xúc động muốn giãy dụa, khẽ hít sâu.

Phát sốt mấy ngày nay, vụng vụng hồ hồ, nhưng nhớ rõ y không có chạm qua ta, nhiều nhất cũng chỉ là hôn môi. Hôm nay thật vất vả có chút chuyển biến tốt đẹp, đầu không còn đau, cũng không muốn bị y ôm vào trong ngực thân mật như vậy. Mặc dù là đã chuẩn bị tâm lý, thân thể vẫn không tự chủ được run rẩy. Sự sợ hãi con người này đã thấm vào máu rồi, cho dù y lúc này đối xử ta ôn nhu vô cùng, trong lòng vẫn thật run sợ nghĩ y có thể ngay khắc sau liền biến sắc mặt chém ta một đao không.

Ta cứng ngắc thân mình, mặc y nghiêng đầu dựa trên vai ta, hai tay luồn dưới nách ta, tìm kiếm gì đó trên bàn học. Nhìn y không e dè rút dưới một lá thư ra hai trang giấy viết linh tinh gì đó, tinh tế đọc, ta thật không biết chuyển ánh mắt đến đâu, đành phải nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên nghe thấy y khẽ cười một tiếng, tiếp theo bên tai truyền đến hơi thở nóng nóng.

“Hong Diệp sơn trang, sẽ bị hủy.”

Ta cả kinh, mở to mắt, theo bản năng quay đầu lại nhìn y. Y đối ta lạnh lùng cười, đột nhiên nhướn tới hung hăng cắn môi dưới của ta.

“Ngô!” Ta run lên, kinh ngạc trừng lớn ánh mắt. Vừa định giãy dụa, lại bị y giữ chặt cái gáy. Một trận mưa rền gió dữ, ta run rẩy, môi bị thương, tựa vào trong ngực y thở.

Đau quá.

Y vẫn không rời đi môi của ta, bắt quá lại đột nhiên ôn nhu lên, giống như đang nhấm nháp món điểm tâm ngọt tinh tế liếm môi của ta.

” Nếu tồn tại của ta đại biểu cho bất hạnh, tai nạn, hủy diệt, như vậy.....” Y hạ thấp giọng, mang theo khàn khàn rất nhỏ, “Như vậy, cứ theo ý bọn họ muốn đi.” Nói xong liền thấp giọng cười rộ lên. Mà ta từ trong đó lại nhìn thấy bi thương, là ảo giác của ta sao?

Sáng sớm hôm sau, ta tỉnh lại trong xe ngựa.

Dưới thân là đệm thật dày, trải gấm vóc màu đen, bốn phía đập vào mắt có thể thấy vài trang trí hoa lệ. Mà cả xe ngựa cứ như một cái giường lớn di động. Người kia an vị bên cạnh ta, dựa vào cái bàn nhỏ, một tay chống đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Ta quay đầu, nắm thật chặt mao thảm trên người, lẳng lặng nằm.

Không biết phụ thân thế nào rồi. Có bị thương nặng không? Có bị mang đến đây luôn không? Tưởng tượng đến đây, ta bật dậy, một phen đẩy ra cửa sổ, vươn đầu ra. Nếu phụ thân cũng bị mang đến Vô Môn tổng đường, kia hiện tại nên ở đây!

Ngoài xe ngựa có hai người cưỡi ngựa, một thân y phục Vô Môn kinh điển. Nghe tiếng liếc mắt nhìn ta, liền quay đầu đi, giống như ta là không khí. Không để ý tới bọn họ, ta cố gắng vươn cổ, tả hữu 180 độ nhìn nhìn. Nhưng mặc kệ ta nhìn thế nào, hình như nơi này chỉ có một chiếc xe ngựa ta hiện tại đang ngồi cùng mấy con ngựa mà thôi. Không khỏi thất vọng bĩu môi, trở về trong xe ngựa.

Y vẫn là tư thế như vậy, không mở mắt, làm cho ta hoài nghi y không phải đang ngủ.

Đột nhiên xe ngựa chấn động, ngừng lại.

Ta sững sốt, dự cảm không tốt. Quay đầu nhìn Lí Ý Hân, y vẫn đang nhắm mắt lại, duy trì một tư thế không thay đổi.

Ngoài xe ngựa xôn xao lên, ta không khỏi có chút khẩn trương.

Chớ không phải là, kẻ thù của Vô Môn tiến đến vây công đi?

Lúc này một thanh âm kích động ở bên ngoài kêu lên: “Môn chủ ——”

“Ồ yên nơi này.” Bên tai vừa nghe thanh âm lạnh lùng, cửa xe ngựa đã bị mở ra, trước mắt thân ảnh chợt lóe, người mới vừa còn đang “ngủ” đã cách ta rất xa.

Ta ngơ ngác nhìn toàn cảnh xe ngựa, có chút ngạc nhiên. So với ta tưởng tượng hoàn toàn không giống, vốn còn tưởng hẳn là có một vòng người vây quanh xe ngựa đi, vậy mà hiện tại, bên ngoài một người cũng không có. Rốt cục không biết vì cái gì Vô Môn có huấn luyện tốt lại kinh hoảng như vậy, khi người nhìn thấy dây leo đầy trời quấn quanh vòng eo giống như có ý thức điên cuồng tập kích người, không chạy trốn không sợ tới mức thất kinh cũng đã thực dũng cảm rồi.

Tại sao có thể như vậy? Đây là..... pháp thuật sao? Trong thế giới này lại có người biết pháp thuật sao?

Ta sợ ngây người, không biết nên làm cái gì bây giờ. Phải chạy trốn? Đích xác, đây là cơ hội tuyệt hảo để chạy trốn.

Giật giật hai chân phát run, ta bị ai phát hiện bản thân bị lực lượng siêu nhiên này làm sợ tới mức không đứng lên nổi. Thực không tiền đồ! Không có biện pháp, đành phải cố sức thôi.

“Thiếu gia.” Ngay lúc ta sắp đi ra khỏi xe ngựa, phía sau lại có thanh âm!

Ta quay phắt đầu lại, thấy người tới, không dám tin mở to hai mắt, thiếu chút nữa cắn chính đầu lưỡi mình.”Trữ, Trữ Viễn?”

Ta trăm triệu không thể tưởng được, lại có thể nhìn thấy Trữ Viễn. Y vẫn là bộ dáng kia, thản nhiên cười, lẳng lặng đứng ở nơi đó, chung quanh hết thấy đều giống như bởi vì y mà an tĩnh lại. Ta thở phào, trong lòng dần yên ổn xuống. Thấy y ta biết ta đã an toàn, cho tới bây giờ cũng không biết bản thân tín nhiệm y như thế.

“Trữ Viễn, ngươi là tới cứu ta sao?”

“Đúng vậy, thiếu gia. Chúng ta đi trở về.”

Y đi tới, xoay người ôm lấy ta, nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, không coi ai ra gì đi ngang qua đám người đang vật vả chiến đấu với mớ dây điên cuồng kia.

“Trữ Viễn, mau, nhanh đi cứu phụ thân! Phụ thân bị bọn họ bắt lại!” Đột nhiên nghĩ đến người ta vẫn tâm niệm niệm, không khỏi có chút kích động bắt lấy vạt áo y.

Trữ Viễn nghi hoặc nhìn ta liếc mắt một cái, nói: “Công tử vẫn an toàn, nhưng mà bị thương.”

Ta ngơ ngác nhìn y, đột nhiên muốn khóc.

Bị lừa. Nhưng, thật tốt quá, phụ thân không bị bắt, không có chịu nhục hình.....

76. Chương 76: Người Quan Trọng Hơn Bất Cứ Thứ Gì

Sau giờ ngộ nắng có chút chói mắt, ta nằm trên lưng Trữ Viễn, hít mát lại. Cảnh vật chung quanh rất nhanh lui ra sau, khoe mắt của ta lưu lại những hình ảnh vội vàng. Giờ khắc này, ta vẫn có chút không dám tin, ta vậy mà trốn ra được rồi! Cơ ác mộng kia, rốt cục, đã kết thúc.

Nhắm mắt lại, hít vào thật sâu một hơi. Gió giữa thu nhưng cũng có chút giá rét của trời đông, thổi lên mặt hơi đau rát, ta không khỏi càng cúi mặt thấp xuống. Trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh tượng quỷ dị lúc nãy ngồi trong xe ngựa nhìn thấy, mở to mắt, nhìn cái ót người phía dưới mà ngây ngốc, há miệng thật to, cuối cùng cái gì cũng không hỏi, nằm xuống lại. Trữ Viễn, nam tử yên lặng mà sâu thẳm này, đối với ta mà nói, vẫn là rất xa lạ.

Dần dần, người chung quanh cũng nhiều thêm. Cảm thấy như vậy hơi bị người khác chú ý, muốn bảo Trữ Viễn thả ta xuống, liền cảm giác thân mình nhẹ đi, trái tim nhảy lên. Ngay sau đó tầm nhìn bị nâng lên, gió bên tai thổi vù vù. Ta nhắm chặt mắt lại, thân thể cứng ngắc không tự chủ được. [Gin: ý đoạn này là anh Viễn bắt đầu phi thân lên xuống ý:D]

Đáng chết! Ta quên mình sợ độ cao.

Đợi cho Trữ Viễn dừng lại, sắc mặt ta đã tái nhợt. Có chút run rẩy từ trên lưng y leo xuống, ta không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cảm giác đứng trên đất thật là tốt.

“Thiếu gia, bên này.”

Ta đi theo sau Trữ Viễn, ra khỏi ngõ nhỏ y vừa tiếp đất. Nhìn thấy y đi vào khách *** quen thuộc đối diện, ta không khỏi cong khoe miệng. Ta cùng Thiên Tứ tiểu trấn này thật đúng là hữu duyên, không biết bọn chúng quây tiểu nhị hắc *** này còn nhận ra ta hay không. Bất quá khiến kẻ khác kỳ quái chính là, bọn họ nhìn thấy ta thì cả đám đều đại ra, thậm chí còn chảy máu mũi..... Thật là lạ lùng, chẳng lẽ đang chịu kích thích mạnh sao? [Lâu: ta giải thích một chút, sở dĩ sẽ xuất hiện tình huống như vậy, là bởi vì..... Liên Nhi không dịch dung a a!]

Đi tới lầu hai, Trữ Viễn đẩy một cánh cửa ra, động tác cẩn thận, như sợ quấy nhiễu gì đó. Ta có chút không hiểu, không khỏi nhẹ cước bộ, cẩn thận vào theo.

Trong phòng thực im lặng, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ đóng chặt chiếu vào, mơ màng âm thầm hắt trên đất. Tầm mắt nhìn qua trái, cước bộ dừng lại, tim đập một tiếng lại một tiếng rõ ràng vang bên tai. Người mà lòng ta tâm niệm niệm lúc này lẳng lặng nằm trước mặt ta, kim lòng không nổi cúi xuống, nhẹ nhàng đụng vào làn mi nhú lại của hắn, gương mặt tái nhợt, cuối cùng dừng trên đôi môi không chút huyết sắc của hắn. Ngực dâng lên một loại tình cảm, đầy đến nỗi như sắp tràn ra ngoài, làm cho ta toàn thân không tự chủ được run rẩy.

Cho dù bị quát roi, bị tra tấn, chỉ cần nhìn thấy người này, chỉ cần chạm vào người này, chỉ cần có được người này. Như vậy, hết thảy cực khổ cũng không đáng là gì. Đúng vậy, vì người này, người này..... quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác.

Hít sâu một hơi, từ từ bình phục tình cảm sóng to gió lớn trong lòng, bất giác nhếch khoe miệng, giờ khắc này ta cảm thấy được hạnh phúc trước nay chưa từng có. Chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ có tâm tình như vậy, chưa từng nghĩ tới bản thân xem người này quan trọng hơn hết thảy. Trước kia đều cho rằng loại sự tình này là đạo diễn biên kịch hoặc là tác giả hư cấu khoa trương, cho dù có, cũng sẽ không xảy ra trên người ta. Nhưng khi chân chính tự mình thể nghiệm, ta lại có một loại cảm giác “Người như vậy mới là hoàn mỹ” “Người như vậy mới là kẻ hạnh phúc nhất trên thế giới”. Khi chúng ta phát hiện người mình thích đồng thời cũng thích mình, không hề nghi ngờ đó chính là hạnh phúc, mà khi chúng ta nhận ra vì người này có thể trả giá hết thảy mà không nuối tiếc, không thể nghi ngờ đó chính là hạnh phúc nhất. Hướng chi, người này cũng nguyện ý vì ta mà trả giá hết thảy. Kỳ thật thật lâu trước kia, lòng ta còn có một loại bất an ẩn ẩn, bởi vì ta phát hiện, so với tình yêu của phụ thân dành cho ta, tình yêu của ta yêu thật sự là ít đến đáng thương. Điều này làm cho ta cảm thấy rất không công bằng, tuy rằng ta biết trong tình yêu, căn bản là không có công bằng, nhưng mà trong lòng, vẫn là có chút không thoải mái. Hiện tại tốt lắm, cái bất an kia thực có thể nhờ vào tình cảm của phụ thân mà biến mất [Gin: câu này chém, đừng quan tâm > <]. cảm=”” giác=”” cùng=”” phụ=”” thân=”” đứng=”” ngang=”” hàng=”” làm=””

cho=" ta=" thật=" vui=" về.= " "trữ=" viễn,=" ta=" muốn=" cùng=" phụ=" thân=" ngủ=" một=" lúc.= " vừa=" nói=" xong=" câu=" này,=" ta=" đã=" tự=" động=" leo=" lên=" giường.= " "hảo.=" cho=" đến=" khi=" cửa=" đóng=" lại,=" ta=" đã=" cỡi=" y=" phục=" chui=" vào=" ổ=" chặn.= " tìm=" một=" vị=" trí=" ngay=" cạnh=" phụ=" thân=" nằm=" xuống,=" một=" tay=" đan=" vào=" bàn=" tay=" phụ=" thân.= " nghe=" hần=" hô=" hấp=" vũng=" vàng,=" ta=" an=" tâm=" nhấm=" mắt=" lại.= " mấy=" ngày=" nay=" khùng=" hoảng,=" bắt=" an,=" trong=" một=" khắc=" này,=" hoàn=" toàn=" biến=" ">

77. Chương 77: Hoa Yêu Bạch Phu Nhân

“Thiếu gia.”

“Thiếu gia.....”

Ta cả kinh, thân thể từ trong run rẩy sợ hãi thức tỉnh lại, ngay sau đó ý thức rất nhanh trở về, đôi mắt màu tím kia dần dần trôi xa, hòa vào sương mù dày đặc, cuối cùng biến mất trước mắt ta.

Mở to mắt, cảm giác được tay trái có nhiệt độ khiến kẻ khác an tâm, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Quay đầu, nhìn thấy người bên người vẫn ngủ say, không khỏi có chút thất vọng. Ta vốn đã nghĩ, mình sẽ tỉnh lại trong nụ hôn của phụ thân.

“Thiếu gia, canh giờ không còn sớm, dùng bữa tối đi.” Bên giường, Trữ Viễn hạ mắt đứng yên một bên, thanh âm bình thản.

Ta nhẹ nhàng “Ân”, ngồi dậy, lắc lắc đầu có chút mê mang, tận lực tránh phụ thân, xoay người xuống giường. Trữ Viễn sớm đứng cạnh bàn, giúp ta gấp thức ăn.

“Ách, ta, ta có thể tự mình làm.” Không có thói quen được người hầu hạ như vậy, chân tay ta hơi luống cuống.

Y mỉm cười, liền ngừng tay, lẳng lặng đứng một bên.

Ta rất muốn nói, ăn cơm mà bị người nhìn như vậy rất là khó chịu nha!

“Trữ Viễn, phụ thân khi nào có thể tỉnh lại?”

“Bất cứ lúc nào.”

Ta không khỏi dừng một chút, trăm triệu không thể tưởng được là đáp án này.

“Có ý gì?”

Y hạ mắt, chậm rãi nói: “Là ta làm cho công tử ngủ say.” Ta sửng sốt, vừa định mở miệng, lại bị y ngăn lại.” Công tử từ lúc bị thương tới nay, bởi vì lo lắng cho thiếu gia, vẫn chưa dưỡng thương cho tốt, bởi vậy thương thế chuyển biến xấu. Trữ Viễn thật sự nhìn không được, chỉ có thể ra hạ sách này.”

Phải không? Ta quay đầu, nhìn nam tử trên giường hô hấp vũng vàng. Trong lòng có gì đó ôn nhu, giống như đang nổi trên mặt nước.

“Có thể khiến hần tỉnh lại không?”

Trữ Viễn do dự trong chốc lát, tầm mắt chuyển tới mặt ta, tựa hồ quyết định cái gì đó, mỉm cười gật đầu. Y đi tới bên giường, xoay người, nhẹ nhàng thổi chút khí trên mặt phụ thân. Sau đó đứng thẳng dậy, nhìn ta mỉm cười.

Ách? Ta không xác định nhìn y, “Xong rồi?”

“Đúng vậy.” Tươi cười không thay đổi.

Ách..... Chỉ cần thổi khí là được? Ta còn nghĩ phải cho phụ thân uống thuốc gì gì đó hoặc là điểm mấy chỗ huyệt đạo mới được chứ! Này rốt cuộc là vô công gì a? Hảo thần kỳ hảo..... quý dị nha! Trách không được phụ thân dễ dàng bị thu phục, vô công của y so với phụ thân còn lợi hại hơn đi!

Nho nhỏ thở dài một tiếng, đi đến bên giường, nắm tay chờ hoàng tử của ta tỉnh lại.

Không qua nhiều lâu, hàng lông mi thật dài của hắn run rẩy, tiếp theo hơi hơi nhú mi, làm như đang nhắm nạy gì đó, sau đó cặp mắt phượng xinh đẹp chậm rãi mở ra, như phủ một tầng hơi nước mỏng, xúng với đôi môi hé mở, đúng là gọi cảm ngoài ý muốn.

Cẩn thận nuốt xuống nước miếng, ta nhẹ giọng kêu: “Phụ thân.”

“Liên Nhi.....” Thanh âm có chút khàn khàn, cảm giác như đột nhiên tang thương rất nhiều.

Hốc mắt nhất thời nóng lên, tất cả khuất nhục, ủy khuất, đau khổ trong nháy mắt nảy lên trong lòng, kích thích tuyên lệ ta vốn đã yếu của ta.

Một bàn tay mềm nhẹ xoa hai má của ta, đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt.

“Đều qua cả rồi.”

Vốn định rơi vài giọt lệ là đủ rồi, thế nhưng nhìn thấy phụ thân ôn nhu như vậy, tiêu tụy như vậy, rốt cuộc nhịn không được, nhất thời khóc ầm ĩ.

Hắn thở dài, cong môi lên, bất đắc dĩ lại hạnh phúc.

“Lớn như vậy còn khóc, không xấu hổ à? Huống chi vẫn là nam hài tử. Ngoan, đừng khóc. Người xem, mắt đều sưng lên.”

“Phụ thân, đều là ta không tốt, ta nên nghe lời người, ta nên ở trong phòng chờ người trở về.....” Mấy ngày nay ta vẫn luôn hối hận, tối ngày đó ta nên nghe lời phụ thân nói mới đúng, nếu ta không đi ra tìm hắn, ta sẽ không gặp phải Vô Tình, lại càng không phát sinh ra nhiều chuyện như vậy.

“Không, là phụ thân vô năng.....”

“Sao lại như thế? Phụ thân đã cố hết sức. Huống hồ, ngoài núi còn có núi, ai cũng không thể tránh hết mọi chuyện.”

Dùng miệng ngăn phụ thân muốn nói tiếp, có chút ngốc nghếch hôn hắn. Ngay cả tự bản thân ta cũng có chút không dám tin ta lại làm chuyện lớn mật như vậy, không cần nói tới hắn. Phụ thân rõ ràng bị ta kích thích rồi, điên cuồng mà hôn lại ta. Miệng truyền đến vị tanh, bất quá ta không thèm để ý. Giờ này khắc này, ta chỉ nghĩ muốn lấy phương thức như vậy biểu đạt nhớ nhung cùng tình yêu của ta đối phụ thân.

“Phụ thân, Liên Nhi yêu người, thực yêu người. Cho nên..... Cho nên người phải nhanh khỏe lên, bằng không, Liên Nhi nơi này, nơi này sẽ đau lắm.”

Nắm tay hắn đặt vào nơi trái tim, ta thở gấp, cảm thụ tim mình đập quá nhanh.

“Hảo, phụ thân hứa với người.”

Thời gian kế tiếp, phụ thân rất phối hợp tiếp nhận Trữ Viễn trị liệu, còn cùng ta ăn bữa tối, chơi trò người uy [đút] ta ta uy người. Không thể tránh khỏi, phụ thân thấy được thương trên người ta. Làm cho người ta ngoài ý muốn chính là, hắn trừ bỏ cẩn cẩn thận thận bồi thuốc cho ta, cái gì cũng chưa nói cái gì cũng chưa làm, cả quá trình yên tĩnh khiến kẻ khác sợ hãi, vốn chuẩn bị một bụng trăn an phụ thân cũng chưa có công dụng.

Bỗng nhiên lại nghĩ tới võ công thần kỳ đến quỷ dị của Trữ Viễn, ta nhịn không được tò mò, cuối cùng hỏi ra miệng. Lại không nghĩ rằng được một đáp án khiến kẻ khác tim đập mạnh——

“Trữ Viễn, ” phụ thân lúc nói chuyện còn liếc mắt nhìn y, “Trữ Viễn là yêu a!”

“A a a!?” Ta kinh ngạc trừng lớn mắt kêu to.

Không thể tin nhìn Trữ Viễn vẫn duy trì mỉm cười.

“Trữ Viễn, là yêu?” Nuốt nước miếng.

Đại khái là cảm thấy được phản ứng cùng biểu tình của ta rất thú vị, phụ thân đưa tay nhéo nhéo mặt của ta.

“Yêu gì?” Ta nghĩ ta hiện tại khẳng định mắt đã phát ra sao.

“Hoa yêu.”

“Hoa gì?”

“Bạch phu nhân.”

A? Chưa từng nghe qua chưa từng thấy qua nha!

Thấy ta vẽ mặt ai oán, Trữ Viễn hảo tâm biến ra một đóa bạch phu nhân đưa đến tay ta. Đương nhiên, lại làm cho ta một trận hưng phấn.

Nhìn thấy đóa bạch phu nhân kiều diễm ướt át trong tay, ta thật không biết nên nói cái gì. Đây, đây không phải là hoa hồng trắng ta thích nhất đó sao! Thật là có duyên a! Không biết thế giới này có hồng phu nhân lam phu nhân hắc phu nhân hay không nữa.....

Không nghĩ tới, Trữ Viễn lại là hoa yêu! Làm sao bây giờ? Ta hảo hưng phấn nha! Yêu đẹp như vậy ta thiết muốn nhìn bộ dáng vốn có của y nha!

Trữ Viễn không nói hai lời, lập tức thỏa mãn nguyện vọng của ta. Sau một trận ánh sáng nhạt, một tuyệt thế mỹ nam xuất hiện trước mắt ta. Tóc dài màu bạc, đôi mắt xanh biếc, đôi môi đỏ tươi. Trời ơi trời ơi trời, ta muốn té xỉu chỉ trong chốc lát, y lại thay đổi lại. Đại khái chắc là do nhìn thấy ánh mắt của ta giống như sỏi tỏa ra lục quang đi! Bất quá nhìn lại, kỳ thật Trữ Viễn trừ bỏ màu mắt cùng màu tóc thay đổi, ngũ quan cũng không có biến hóa, không thay đổi gì mà làm cho cảm giác của người ta lại khác nhau như vậy sao? Ân, đáng để tìm tòi nghiên cứu.

78. Chương 78: Loại Bỏ

Mấy ngày kế tiếp, ta trừ bỏ dưỡng thương, trên cơ bản đều vây quanh Trữ Viễn. Vì cái gì? Bởi vì Trữ Viễn là hoa yêu a! Là yêu mà ta trước khi không thể sờ thấy trong tiểu thuyết hay TV a! Ai nha ai nha, nước miếng của ta sắp phải chảy tới mặt đất rồi. Hừ

“Trữ Viễn ” lôi kéo góc áo Trữ Viễn, ta cũng không thèm để ý da mặt, chữ “Viễn” kéo dài còn thêm cong queo.

“Dạ, thiếu gia.” Hoa yêu trước mắt vẫn một bộ dáng ôn nhuận như ngọc, lễ phép lại xa cách.

“Người biến lại một lần nữa cho ta xem xem đi ” Làm nũng.

“Tốt lắm, Liên Nhi, không cần quần lấy Trữ Viễn hoài.” Phụ thân thật sự nhìn không nổi, một tay kéo thắt lưng của ta, kéo ta vào trong lòng hắn.

Ta ngẩng đầu lên, chu miệng.”Phụ thân, người coi kìa! Trữ Viễn cũng không biến cho ta xem ”

Phụ thân không thể nề hà, xoa xoa đầu, sắp phải lắc đầu thở dài.”Người không phải xem qua thiết nhiều lần rồi sao?”

“Nhưng mà nhưng mà, xem không đủ a mỗi lần đều chỉ có chút xíu hà.....”

Ta nhú mày nhìn Trữ Viễn đối diện biểu tình thần nhiên hoàn toàn không thể ảnh hưởng, oán niệm a mỗi lần thật vất vả đòi y đáp ứng biến thành dáng vẻ đẹp đẽ kia cho ta xem, còn không đợi ta tỉnh lại, đã một trận ánh sáng nhạt biến trở lại đi! A a y rõ ràng là lừa gạt ta mà! Đừng cho là ta không thấy được khoe miệng người cười cùng bình thường không giống nhau nha! Đúng là gian tà mà!

“Tốt lắm tốt lắm, đừng kích động, cẩn thận vết thương trên người lại nứt ra.”

Ta sững sờ, cẩn thận thôi không quơ hai tay hai chân, trừng mắt nhìn Trữ Viễn liếc mắt một cái, ta quay đầu lại ôm chặt lấy phụ thân.

“Làm sao vậy?” Hắn nghi hoặc nâng đầu ta lên.

“Không có gì. Phụ thân tốt nhất, cái gì đều y ta.” Ta cho hắn một nụ cười thật to.

Phụ thân bình tĩnh nhìn ta trong chốc lát, trong ánh mắt tròn tròn, giống như chứa hàng vạn ngôi sao, cong môi, cúi đầu ngậm lấy môi của ta.

Ta có chút kinh ngạc, bất quá vẫn ngoan ngoãn hé miệng. Cơ mà phụ thân a, người để ý tình cảnh một chút được không? Trữ Viễn còn ở đây đó! Liếc mắt thoáng nhìn, ách, đâu còn bóng dáng của tên yêu tinh kia. Được rồi, đúng là một tên yêu thức thời.

Hôn hôn, ta không khỏi có chút động tình. Nhón chân, hai tay ôm cổ hắn. Hết thấy đều thực tự nhiên, y phục của bọn ta còn chưa cởi đã lăn ra trên giường, tiếp cận điên cuồng mà hôn môi đối phương. Đột nhiên trí nhớ bị ta cưỡng chế phong tỏa như nước biển ào vào tâm trí ta, thân thể dừng phất lại, bắt đầu run rẩy rất nhỏ. Trước mắt thoáng qua cặp mắt tím lạnh như băng kia, ta nhắm hai mắt lại, giống như vậy có thể xem nhẹ tồn tại của nó.

“Liên Nhi?”

Ta mở to mắt, trước mắt đã là sương mù mênh mông.

“Phụ thân.....”

Ta nức nở một tiếng, nước mắt giống chuỗi trân châu đứt ra từ khóe mắt rơi xuống, nâng tay lau lung tung, lại càng lau càng nhiều. Nó giống như sợ hãi, ủy khuất tạm thời bị phong bế trong lòng ta, lúc này giống tìm được lối ra khí thế mãnh liệt phun trào.

Chờ ta khóc mệt mỏi, phụ thân mới mở tay ta ra, đau lòng hôn lên hai mắt sưng đỏ của ta.

“Không có việc gì, không có việc gì.”

Hắn càng không ngừng nói thế, càng không ngừng hôn ta. Giống như là một ma chú có thể tiêu trừ sợ hãi, từng chút từng chút trấn an cảm xúc của ta.

Trong lòng hạ quyết tâm, ta đẩy phụ thân ra, xoay người ngồi trên người hắn. Nâng gương mặt nghi hoặc của hắn lên, ta nghiêng người hôn lên. Giống như trong trí nhớ, bất quá ta càng thêm ra sức khiêu khích hắn. Vì vậy người này là ái nhân của ta vợ, là người ta yêu cả đời.

“Liên Nhi.....” Phụ thân thở dài một tiếng, làm như hiểu được gì, hai tay đặt lên thân thể của ta, thông thả mà hấp dẫn.

Không giống a..... Bất quá, vì cái gì phải giống nhau chứ? Chỉ cần đạt tới mục đích, thủ đoạn gì cũng không sao.

Trong nháy mắt hắn vọt vào thân thể ta, trong lòng có gì đó phát ra một tiếng “Ba”, ta ôm chặt lấy người trước mắt, một hơi hung hăng cắn lên bờ vai của hắn.

“Phụ thân, phụ thân, phụ thân..... Phụ thân.....”

Một tiếng lại một tiếng, ta nặng nề di động di động nơi có đau đớn cùng khoái cảm, chỉ có hai chữ này khắc thật sâu vào trong óc.

Mở to mắt.

Phụ thân mỉm cười mềm nhẹ hạ xuống môi ta một nụ hôn, “Sớm.”

Ta không khỏi hạnh phúc cười loan mặt mày. Đây là chuyện ta đã cầu mong biết bao nhiêu lâu trong giấc mộng? Giống như mỗi phút mỗi giây, ta đều cầu nguyện từ ác mộng tỉnh lại, chờ mong phụ thân ngọt ngào ôn nhu hôn chào buổi sáng.

“Sớm.” Ta nghiêng tới hôn hắn.

Hết thấy đều đã qua. Đúng vậy, hết thấy đều đã qua.

Vốn định ở khách *** dưỡng thương, nhưng mà khách *** vẫn không phải là nơi kẻ khác vừa lòng. Phụ thân liền đề nghị đi đến nơi ở của hắn ở ngoài thành Tô Châu, đó là nơi hắn sinh sống hơn mười năm. Ta cười nói “Hảo”.

Ngày khởi hành, lúc ở đại đường của khách *** ăn cơm trưa, ngoài ý muốn có thêm nhiều người. Vài người ở một bàn khác châu đầu ghé tai, nghị luận gì đó, lời nói theo gió bay vào lỗ tai ta.

“Nghe nói chưa? Hồng Diệp sơn trang đã xảy ra chuyện!”

“Này không phải đơn giản là gặp chuyện không may thôi đâu! Ta thấy á, bị diệt môn cũng không xa!”

“Hừ! Nói lung tung là mất mạng đó!”

“Hừ! Ta nói sai sao? Vô Môn dễ chọc hả? Bằng hữu trên đường tham gia võ lâm đại hội đều nói là, ngày hôm đó Lí lão minh chủ cũng bị đánh cho chết khiếp!”

“A? Ta không nghe nói nha! Nghiêm trọng vậy sao?”

Thu hồi lực chú ý, ta nhìn phụ thân đang gấp rau cười cười, tiếp tục ăn cơm.

Xem ra, Lí Ý Hân đã động thủ. Bất quá, khi Trữ Viễn cứu ta, y [Lí Ý Hân] chẳng lẽ không bị thương? Quên đi, ta cùng y đã không còn dính líu gì, chuyện của y ta không cần quan tâm.

Nhưng.....

Ta liếc mắt nhìn phụ thân. Chẳng lẽ phụ thân cũng chưa hành động gì sao? Theo lý mà nói, không nên yên lặng như vậy mới đúng a!

“Suy nghĩ cái gì chuyện chú như vậy?”

“A, không.”

Ăn xong chúng ta liền ra đi, bốn ngày sau, chúng ta đã tới thành Tô Châu.

Cũng là lúc đang ăn cơm trưa, chung quanh cũng tụ tập rất nhiều người, cũng châu đầu ghé tai nghị luận gì đó.

“Trời ạ! Này chẳng lẽ là Hồng Diệp sơn trang trả thù sao?”

“Như thế nào có thể? Người không thấy được đại hỏa đầy trời kia sao a?”

“Thì chắc là các đại môn phái bao vây loại bỏ Vô Môn! Thay Hồng Diệp sơn trang báo thù?”

“Không biết nha! Dù sao lần này Vô Môn a..... khó mà ngóc lên nữa rồi!”

Ta máy móc và cơm trong bát, trong đầu trống rỗng.

Vô Môn, khó ngóc lên? Hồng Diệp sơn trang, đại hỏa đầy trời? Này, mấy ngày nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?

Hồ nghi liếc hai người bên bàn, khó khăn nuốt nước miếng.

Chắc không phải là bọn hần làm đi? Cho dù Trữ Viễn là yêu, cũng không khoa trương như vậy chứ?

“Người đoán không tồi.” Phụ thân ngẩng đầu, mỉm cười với ta, đưa tay lau đi hạt cơm bên miệng ta.

“Điều này sao có thể?”

“Như thế nào không thể? Chúng ta có Trữ Viễn a!”

79. Chương 79: Mạt Hạ, Thu Sơ Và Vọng Thủy Cư

Đang chuẩn bị hỏi lại chút gì, lại bị một tiếng “Trữ Viễn ca ca” thanh thúy ngắt ngang. Quay đầu qua, hai tiểu cô nương xinh đẹp thu hút tầm mắt cả sảnh đường, nhảy nhót tung tăng chạy tới, vui cười một bên trái một bên phải ôm lấy Trữ Viễn, thật là thân mật.

Ta nhú mày, nhìn về phía Trữ Viễn.

Hai cô gái rất là hoạt bát, lập tức tự giới thiệu.

Bên trái, “Ta gọi là Mạt Hạ.”

Bên phải, “Ta gọi là Thu Sơ.”

Bên trái, “Ta sinh vào cuối hè.”

Bên phải, “Ta sinh vào đầu thu.”

Sau đó cả hai đồng loạt hướng ta cùng phụ thân nhếch miệng cười, hai hàm răng trắng lấp lánh.

Đối với hai tiểu hài nhi xa lạ nhiệt tình dào dạt khuôn mặt tươi cười, ta có chút không biết làm sao, đành phải giật nhẹ khóe miệng, đem hết thủy giao cho phụ thân về phương diện xã giao tốt hơn ta nhiều lắm. Cũng không nghĩ tới, phụ thân cùng các nàng tán gẫu cũng thật hợp ý, một bộ dáng rất quen thuộc.

Ta hồ nghi quay qua quay lại, lựa chọn nghệ thuật hành vi cao nhã trầm mặc là vàng.

Phụ thân quay đầu, vỗ vỗ đầu ta, ở bên tai ta nhẹ giọng nói: “Chuyện Vô Môn, các nàng cũng có một phần.”

Ta cả kinh, giương mắt nhìn nhìn hai tiểu cô nương đang làm nũng với Trữ Viễn, khó có thể tưởng tượng.

Chẳng lẽ.....

“Các nàng cũng là yêu?”

Phụ thân còn chưa kịp trả lời, liền bị một tiếng “Liên ca ca” cắt ngang.

Ta ngẩng đầu nhìn qua.

Thu Sơ ngọt ngào cười với ta, từ trên đùi Trữ Viễn nhảy xuống, chạy đến bên người ta, nhón chân, ở bên tai ta cười nói: “Đúng rồi! Ta cùng Mạt Hạ là yêu nha!”

Nói xong giẫm cọt một chút ta biểu tình ngốc lảng, lại tung tăng tung tăng chạy đến bên Trữ Viễn.

Ta cười khổ. Có một loại cảm giác bị tiểu quỷ đùa giỡn, tuy rằng ta biết các nàng khẳng định đã mấy chục thậm chí mấy trăm năm tuổi, bất quá bề ngoài tiểu cô nương vẫn thực có thể ảnh hưởng đến người khác.

Phụ thân sờ sờ đầu của ta an ủi.

Đơn giản ăn xong cơm, chúng ta một hàng lại mua một ít vật phẩm ở thành Tô Châu, liền đi ra cửa nam, hướng về Vọng Thủy cư của phụ thân xuất phát.

Theo phụ thân nói, vốn nơi hắc ở không có tên, sau càng ngày càng nhiều người tới cửa nhờ khám bệnh, thật vất vả vượt qua trận pháp cổ quái, lại phát hiện Thiên Diện Độc Y họ tân tân khổ khổ tìm lại thường xuyên không ở nhà, đợi cho tới tóc bạc cũng không thấy trở về. Ngày qua ngày, người giang hồ liền gọi nó là Vọng Thủy cư, ý nói mỗi mắt chờ mong.

Vọng Thủy cư ở một chỗ sâu trong núi rừng ngoài thành Tô Châu, gần đó còn có một hồ nước thiên nhiên, không lớn, nhưng cũng liếc mắt một cái không nhìn thấy bên kia.

Ta bám sát theo phụ thân, đi vào trận pháp bọn họ bố trí trong rừng, bảy quẹo tám rẽ, còn chưa chờ ta phản ứng lại, Vọng Thủy cư liền xuất hiện ở trước mắt. Đang bước qua, lại bị phụ thân giữ chặt, quẹo vào phía bên trái.

Ta quay đầu lại nhìn nhìn, không hiểu.

“Đó là ảo ảnh, Vọng Thủy cư chân chính ở trong này.” Phụ thân hợp thời giải đáp nghi vấn của ta.

Ta lè lưỡi, không khỏi mất nổi sao, sùng bái nhìn phụ thân.

Phụ thân cười cười, lại xoa xoa tóc ta.

Chúng ta lại rẽ vài vòng, rốt cục, tới Vọng Thủy cư. Khiến kẻ khác trước mắt sáng ngời chính là, chung quanh Vọng Thủy cư là một vòng hàng rào, ở trên đó đầy bạch phu nhân, thướt tha nhiều vẻ, hương thơm tứ phía. Vừa thấy đã biết là kiệt tác của Trữ Viễn rồi.

Hít một cái, ta không khỏi lắc đầu. Nơi này, núi sâu rừng già, đi vào một chết khiếp, không bao giờ ra ngoài nữa đâu. [Gin: lười quá Liên Nhi a, bất quá là ta ta cũng không đi =3=]

“Phụ thân, sao lại xây nhà ở cái nơi bí ẩn như vậy a? Một mỗi quá a!”

“Trên giang hồ thị thị phi phi, rời xa một ít thì tốt hơn.”

“Nga” một tiếng, ta cả người dán vào người phụ thân, không muốn dùng sức nữa.

“Liên ca ca thật là lười a!”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Hai tiểu cô nương lại bắt đầu lú lú.

Mặc kệ các nàng, ta nhìn phụ thân làm nũng: “Phụ thân, công ta hoặc là bế ta, chọn một cái đi!”

Phụ thân sủng nịch xoa bóp hai má của ta, ngồi xuống bế ta dậy, đi vào Vọng Thủy cư.

80. Chương 80: Lễ Vật Chia Tay —— Miao

[Gin: vốn định để là Meo, mèo kêu í, nhưng lại thấy Miao nghe dễ thương hơn nên... Chấp nhận hen, ta tùy hứng cũng không phải mới đây =3=]

Ngày hạnh phúc luôn qua nhanh, trong chớp mắt đã ở Vọng Thủy cư một tháng có thừa. Mắt thấy hôm nay càng ngày càng lạnh, gió gào thét giống như có vô số dao nhỏ, thổi tới trên mặt như bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện vết rách. Cho dù là lúc không gió, không khí rét lạnh cũng giống như muốn đóng băng toàn bộ thể giới mới cam tâm ấy. Đối mặt thời tiết như thế, ta chỉ có thể lắc đầu thở dài, ngoan ngoãn ở trong phòng đại môn không ra nhị môn cũng không bước, không chỉ phải quần như cái bánh chưng, còn có noãn lô [lò sưởi tay] không rời tay. Trên cơ bản từ sớm tới tối đều nằm một chỗ, nhích tới nhích lui để tiêu hao lượng. Như thế, liên thường xuyên bị hai tiểu quỷ kia nhạo báng.

“Thu Sơ Thu Sơ, người xem người xem!” Mạt Hạ lôi kéo Thu Sơ qua một bên kể tai nói nhỏ, chẳng qua là dùng âm lượng cũng đủ cho mọi người đều nghe được.”Liên ca ca lại biến thành cái bánh chưng rồi.”

“Y vẫn luôn thế a!”

“Hảo vô dụng nga hảo vô dụng nga ”

“Rõ ràng là người tập võ, vậy mà còn kém hơn cả người bình thường mà!”

“Là người đặc biệt đi?”

“Này còn phải hỏi sao? Rõ ràng rồi!”

“Hảo đáng thương ”

“Đúng vậy hảo đáng thương ”

“Chúng ta lòng từ bi để Phương trưởng lão xem y coi sao nha.”

“Có đạo lý nha!”

Khóe miệng run rẩy, gân xanh thái dương nhảy lên. Dù đã muốn không thể nhịn được nữa, nhưng mà ta chỉ có thể nhịn xuống im hơi lặng tiếng. Ta cũng không quên hậu quả một lần trước đó không thể nhịn được, bị sửa chữa cực kỳ bi thảm a! Cái gì mất hoa nôn mửa chạy như điên vào nhà vệ sinh, phạm là thứ không nguy hiểm cho sinh mệnh đều đem ra đùa ta, nghĩ cái gì chứ hả. Cho đến khi phụ thân cũng nhìn không được nữa, nổi giận, mới dừng lại. Sau ta hỏi phụ thân vì cái gì không ngăn cản sớm một chút, phụ thân lại nói ngay từ đầu chỉ cho là đám bọn ta đùa giỡn thôi. Giỡn? Giỡn nữa chắc ta cũng đi đời luôn!

Hai tiểu quỷ thấy ta mặc dù sắc mặt dữ tợn, nhưng một chữ cũng chưa nói. Than khê, nhảm chán, nhún nhún vai, tay cầm tay sôi nổi đi ra.

Ta ở sau lưng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Liên Nhi?” Rèm cửa bị xốc lên, phụ thân đi vào, “Nghe Mạt Hạ Thu Sơ nói người sắc mặt khác thường, chắc không phải là bị bệnh đi?”

“Hừ!” Ta quay đi....

Phụ thân không thể nề hà cười rộ lên, đưa một tay vò rối tóc của ta.

“Liên Nhi đã trưởng thành a, sẽ không chấp nhặt với tiểu hài tử đi.”

“Làm sao là tiểu hài tử! Căn bản là lão yêu quái!” Ta quay đầu trừng mắt.

“Rồi rồi rồi ” Hần cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên cái miệng đang chu ra của ta, ” ‘Lão yêu quái’ qua vài ngày sẽ đi nha!”

“Thật không?” Mắt ta lập tức lóe sáng tròn lên.

“Thật.” Trong ánh mắt của phụ thân tràn đầy cưng chiều.

“Thật sự là quá tốt!”

Nếu các nàng lập tức đi thì rất tốt.

Hai tiểu quỷ đương nhiên không phải tự nguyện đi. Theo Trữ Viễn nói, yêu tộc đại khái là đã xảy ra chiến loạn gì đó, cho nên Phương trưởng lão mệnh lệnh yêu tộc ở lại nhân giới nhanh chóng trở về. Bởi vậy, Trữ Viễn cũng phải tạm thời rời đi bọn ta. Ha hả, nói như thế nào ấy nhỉ? Chờ mong thế giới hai người ngọt ngào đã lâu a! Ta, ta cũng không phải trông Trữ Viễn đi mà! Thật mà! Người ta chỉ là..... nhin không được cười một chút thôi!

Rất nhanh, ngày rời đi đã đến. Kẻ khác ngạc nhiên chính là, hai tiểu quỷ kia lại kéo ta qua một bên, nói là muốn đưa ta lễ vật ly biệt! Lập tức làm cho ta nghĩ tới rồi một cụm từ —— lễ vật chia tay, hã..... Tóm lại, là làm cho ta vừa mừng vừa lo.....

Hai tiểu quỷ nghiêng đầu giả bộ đáng yêu, một người chu miệng lòi kéo tay áo trái của ta, một người kéo vạt áo phải của ta cười sáng lạn.

“Liên ca ca, kỳ thật chúng ta thực thích người!”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta hảo luyện tiếc người nga!”

“Ừ ừ, ta cũng luyện tiếc các người.....” Mới là lạ!

“Liên ca ca, người có nhớ chúng ta không? Là có đi? Nhất định có đi?”

“Đương nhiên đương nhiên.” Ta có lệ kéo khóe miệng cười.

“Cho nên, chúng ta quyết định ——” hai tiểu quỷ hợp tấu, đồng loạt lộ ra hàm răng sáng.

Ta nghĩ biểu tình của ta nhất định là đang đại ra.

Các nàng quyết định gì chứ?

“Chúng ta quyết định tặng người lễ vật!”

A?

“Kia sao ta có thể không biết xấu hổ ——”

“Không mà không mà, lễ này chúng ta nhất định phải tặng. Nó sẽ cho cuộc sống của người liên tục kinh hỉ cùng vô hạn lạc thú! Người nhất định sẽ thích!”

“A, phải không?” Các nàng hảo tâm như vậy?

“Đương nhiên!” Hai tiểu quỷ nhìn ta nhếch môi, cười rất vui vẻ.”Nhắm mắt lại.”

“Nga.”

Ta ngoan ngoãn nhắm mắt, cảm giác cái trán bị gì đó nhẹ nhàng đụng vào, chỉ ngăn ngắn một chút, sau đó hai người đều nói “Được rồi”. Mờ to mắt, thực không hiểu nhìn thấy hai khuôn mặt tươi cười trước mặt, dù nhìn thế nào cũng cảm thấy không có hảo ý.

Được rồi?

Ta còn nghĩ các nàng sẽ đưa cho ta một cái hộp hay gì mà! Quả nhiên yêu chính là yêu, tặng lễ vật cũng không giống người.

“Phải chờ một chút nha!” Hai người một trái một phải hôn “Mua” trên gương mặt ta, sôi nổi đi rồi.

Ta sờ sờ gương mặt còn dính nước miếng, không hiểu.

Tiến Trữ Viễn cùng các nàng, ta trở lại Vọng Thủy cư, nghĩ gạo trong nhà cũng không còn bao nhiêu, cần đi vào thành hay không. Đang chuẩn bị kêu phụ thân, đột nhiên một trận mắt hoa ập tới, trước mắt tối sầm, ý thức có chút mơ hồ.

Làm sao vậy? Chẳng lẽ thiếu dinh dưỡng sao? Như thế nào đột nhiên chóng mặt mà?

Chờ thanh tỉnh lại, rõ ràng phát hiện chung quanh một mảnh hắc ám! Cường chế trong lòng dâng lên hoảng sợ, nâng tay sờ soạng chung quanh, cảm giác bản thân đang nằm trong một đồng vải bông. Hơn nữa, cảm giác như thế nào kỳ quái như vậy?

Phụ thân, phụ thân ở đâu?

“Miao.....”

Á! Mèo? Sao lại có mèo?

Phụ thân.....

“Miao.”

Sao, sao lại thế này? Vì cái gì ta mở miệng gọi phụ thân lại xuất hiện tiếng mèo kêu? Đây, đây không phải là ta kêu ra đi?

Ta lập tức ngẩn ngơ, thật cẩn thận dùng tay trái chạm tay phải..... Lông xù kia.

“Meo meo meo meo!!!”

Ta phát điên loạn đá, quay cuồng, cắn xé chung quanh, nhưng mà loại trạng thái điên cuồng này không biết kéo dài bao lâu, lúc nghe tiếng bước chân, giống như cả thế giới đều yên tĩnh lại.

“Liên Nhi, Mạt Hạ Thu Sơ nói tặng ta một con mèo tên ‘ Liên Nhi ’, người có thấy không?”

“Miao.....” Phụ thân.

“Liên Nhi, người ở đâu?”

“Miao.” Ta ở đây.

Bỗng nhiên chung quanh sáng lên, ngẩng đầu, tuần nhan của phụ thân phóng đại trước mặt ta. Hắn cong môi, bắt lấy lông sau cổ ta nhấc lên. Đột nhiên bay lên không mang đến một trận mắt hoa, ta bất an chấn động. Hắn tìm ghế ngồi xuống, đặt ta ở trên đùi, một tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng của ta. Ta thoải mái nhắm mắt lại.

“Tiểu Đông Tây, người chính là ‘ Liên Nhi ’?”

“Miao” đúng rồi phụ thân.

“Người như thế nào ở trong y phục của Liên Nhi mà? Người có biết y đi nơi nào không?”

Vậy ra đồng vải kia là y phục của ta a!

“Miao miao ” ta chính là Liên Nhi a!

“Thực thông minh.”

“Meo meo meo!” Ta chính là Liên Nhi a phụ thân, ta chính là Liên Nhi!

“Ngoan ngoan ở nơi này, chờ ta một lát.”

Phụ thân đặt ta trên ghế, đi rồi.

“Liên Nhi, người ở đâu?”

“Miao ô.....”

Hai tử tiểu quỷ! Ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Dám biến ta thành mèo dám biến ta thành mèo!! A a a a —— ta và các ngươi thề không đội trời chung!

Không quá lâu, phụ thân thần sắc quái dị xuất hiện trước mặt ta.

“Miao?” Làm sao vậy?

Hắn nhìn lá thư trong tay, tiếp theo có chút chần chờ vươn tay sờ sờ đầu của ta.

“Liên Nhi?”

Ta nghiêng đầu. Không xác định hắn nói là “Liên Nhi” nào. [Gin: vì 2 tiểu quỷ kia nói tặng 1 con mèo tên Liên Nhi cho Mặc ca a =.=”]

“Người chính là Liên Nhi?”

“Miao miao!” Phụ thân! Người rốt cục nhận ra ta rồi!

81. Chương 81: Ta Là Một Con Mèo

Chưa từng nghĩ tới bản thân lại có ngày phải học đi lại, hôm nay ta xem như linh giáo, cái gì kêu “Tâm có dư mà lực không đủ”.

Cẩn thận gơ chân trái, được rồi, là chân trái phía trước, rồi chân phải phía sau. Sau đó? Ta nghĩ nghĩ, hẳn là chân phải phía trước, tiếp theo chân trái phía sau đi. Rồi, chỉ cần quen sẽ không thành vấn đề. Kỳ thật năng lực học tập của ta vẫn là rất không tồi, nếu trước kia không có kẻ nhìn chường mắt, ta khẳng định học nhanh hơn.

Phụ thân ngồi bên kia giường, ngẫu nhiên vỗ vỗ tay, một bộ dáng chuẩn ba ba nghênh đón đứa con cứng đi qua. Giống như muốn cắn người a! Ta lạy người, không có việc gì không cần cười vẻ mặt đáng ghét như vậy được không?

Trong đầu phân tâm một chút, trên chân tức khắc rối loạn. Ta “phịch” một chút không biết lần thứ mấy té trên chăn bông thật dày. Người đối diện rất không nể tình cười ra tiếng.

“Miao!” Quơ móng vuốt một chút, biểu hiện bốn thiếu gia ta hiện tại rất khó chịu.

Thân thể bay lên không, phụ thân ôm cả chăn bông và ta vào trong lòng.” Liên Nhi của ta như thế nào đáng yêu như vậy mà?” Vừa nói, vừa dùng cằm cọ đầu của ta.

“Miao” người thiệt vô nghĩa.

Người trên đỉnh đầu không biết nghĩ đến chuyện gì lại cười, rồi đứng lên, để ta trên giường, lấy đến một cái gương đồng.

“Liên Nhi hình như còn chưa thấy qua bộ dáng của mình mà!”

Ta nghiêng đầu, tiến đến trước gương đồng.

Dù hình ảnh mơ hồ, bất quá vẫn đang có thể rõ ràng nhìn thấy một quả cầu lông. Hai mắt to đen lúng liếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, lỗ tai nho nhỏ vểnh lên, chân ngắn ngủn, trắng trắng, đen đen, xù xù.....

Ta ngây ngốc mà nhìn.

Xong rồi, bị chọc tới rồi.

Như thế nào có thể đáng yêu như vậy mà? Thật muốn nhào tới a!

Nhỏ xíu “Miao” một tiếng, quả cầu lông trong gương đồng cũng hơi hơi há miệng.

Đại não nhất thời trống rỗng. Ta xong rồi ta xong rồi ta xong rồi.....

Quyết đoán giờ móng, ba. [tiếng xô ngã gương đồng]

Ấn, như vậy sẽ không hao sắc nữa.

Phụ thân lại không khách khí cười ra tiếng, ôm ta vào người, hôn lên mặt ta một cái. Ta buồn buồn, mặt mèo, có cái gì đáng để hôn chứ? Lòng hiếu kỳ trời dậy, vươn cái lưỡi liếm liếm mũi phụ thân, chơi cũng vui, lại liếm liếm môi hắn. Đang ngoạn vui, bỗng nhiên trong não rất nhanh hiện lên hai chữ —— nhân thú. Nhất thời ra một thân mồ hôi lạnh, lập tức ngậm miệng.

Phụ thân thấy ta không hăng hái, lại ôm ta vào trong lòng, một tay nhẹ nhàng vuốt lông trên lưng ta.

“Mặt Hạ Thu Sơ để thư lại nói, phải một năm sau người mới có thể khôi phục hình dạng, nếu như thật sự không chịu nổi, phải tìm mấy vị dược thảo, nhưng dược này cũng chỉ có thể duy trì người một ngày thành người, mặc kệ như thế nào, người đều phải làm mèo đủ một năm này.”

Hai tiểu quỷ đáng giận kia!

“Như thế nào? Liên Nhi người muốn ăn dược kia sao?”

“Miao.” Coi như hết, dù sao một năm làm mèo là chắc rồi. Uống thuốc mới có thể duy trì một ngày hình người, kia còn không bằng không uống mà! Tạm thời thể nghiệm một chút cuộc sống của mèo cũng tốt.

“Một khi đã như vậy, Liên Nhi cứ từ từ đi. Phương thuốc ta xem qua, không phải hiếm quý khó trộn gì, đại bộ phận ta đều có, nhưng mà trong đó hai vị dược hơi khó tìm, nhưng cũng không phải không có. Vừa lúc chúng ta sắp đi một chuyến Nam Kỳ sơn, ven đường tìm cũng được.”

“Miao?” Phụ thân không nghe hiểu ý của ta sao?

“Liên Nhi cho rằng chúng ta khi nào khởi hành thì tốt?”

“Miao?” Chúng ta khi nào nói là muốn đi Nam Kỳ sơn?

“Vậy ba ngày sau đi! Mấy ngày nay Liên Nhi thích ứng một chút đi.”

“Miao?” A? Cứ như vậy định ngày luôn? Phụ thân khi nào thì trở nên bá đạo như vậy? Cũng không nghe ý kiến của ta [Gin: không phải ổng luôn thế à?]

“Đến đây, Liên Nhi của chúng ta luyện tập lâu như vậy, mệt không? Đói không? Hay là muốn tắm rửa một cái mà?” Phụ thân nhìn ta cười ôn nhu, nhìn sao lại giống hắn có tật giật mình cố ý chuyển hướng đề tài mà?

“Miao……” Được rồi, không sao cả, muốn như thế nào thì như thế nấy đi!

Hai ngày sau, bởi vì ta không ngừng cố gắng cùng trí tuệ thiên tư, đã có thể xem như một con mèo bình thường [hân]. Chạy được nhảy được, cũng không tệ nữa. Nói ra thì, lực nhảy của mèo thiết không ổn. Chỉ nhẹ nhàng nhảy, lại có thể lên nơi cao như vậy. Bất quá đáng tiếc thân mình ta ngắn nhỏ, cảm giác ngóc ngắc, mặc kệ ta nhảy thế nào, đều không có cảm giác thân nhẹ như yến, lại có người nào đó một bên chế giễu nữa. Còn có một chút rất trọng yếu, ta từ nhỏ sợ độ cao. Cho nên trời biết ta đang luyện tập mất bao nhiêu công sức, hôm nay mới có thành quả từ ghế nhảy được xuống đất như vậy đã muốn làm ta thỏa mãn rồi. Hơn nữa, ta cũng không phải con thỏ, liều mạng nhảy như vậy làm gì.

Làm mèo vừa thoải mái lại hạnh phúc. Phụ thân còn riêng đi thành Tô Châu làm cho ta một bộ đĩa chén nhỏ nữa, lại dùng tiểu trúc làm cái giỏ cho ta nằm, tiện mang theo. Bất quá ta mỗi lần đều lui vào trong lòng phụ thân, cũng không thêm đi đường, hạnh phúc a!

82. Chương 82: Cần Y [nhờ Chữa Bệnh]

Sáng sớm, không trung bay trận tuyết đầu đông. Trắng trắng, mềm mềm, đầy trời bay múa.

Ta ghé vào trên giường, lui trong chăn bông, nho nhỏ ngáp một cái.

“Liên Nhi, còn buồn ngủ?” Phụ thân mặc chỉnh tề, cúi xuống sờ sờ cái đầu nhỏ của ta.

“Miao” buồn ngủ.

Ta còn buồn ngủ, thấy phụ thân cười nhẹ một tiếng, ôm ta mềm nhũn bỏ vào giỏ trúc, đắp cái chăn bông nhỏ. Sau đó vỗ vỗ của ta đầu, làm cho ta tiếp tục ngủ.

Mơ mơ màng màng, nghe thấy tiếng người. Nam trung âm hùng hậu hữu lực, xuyên thấu qua không khí, trực tiếp đâm vào lỗ tai, xua tan đại bộ phận cơn buồn ngủ của ta. Mở to mắt, thân mình đứng lên, trong phòng trừ bỏ phụ thân cũng không có ai. Sao có thanh âm?

“Đường môn Đường Thiếu Trạch, cầu kiến Trầm tiên sinh.”

A, chẳng lẽ đây là thiên lý truyền âm trong truyền thuyết! [Gin: ai coi Thần điều hiệp lữ thì chắc biết đi, dùng nội lực truyền âm thanh đi xa vạn dặm.]

“Như thế nào chọn ngay lúc này mà? Hiện tại không có tâm tình chữa bệnh a!” Phụ thân ngoài miệng có chút như có như không thở dài một tiếng, trên tay cũng không dừng, vẫn đang chậm rãi mặc quần áo.

“Đường môn Đường Thiếu Trạch, cầu kiến Trầm tiên sinh.” Người bên ngoài lặp một lần nữa, thanh âm cung kính như trước.

Phụ thân hết thấy chính chu lại xong, đi tới sờ sờ đầu ta, cong môi, “Dám phá giấc ngủ bảo bối Liên Nhi của ta, người nói ta có nên dành chút thì giờ nhìn mặt bọn họ không?”

Hắc tuyến..... Phụ thân hoàn toàn mặc kệ người ta sống chết mà!

“Đường môn Đường Thiếu Trạch, cầu kiến Trầm tiên sinh.” Nam trung âm vẫn rất có lực xuyên thấu, thể hiện đầy đủ tinh thần cao thượng bámiết không tha.

Đường Thiếu Trạch này tính nhẫn nại cũng thật tốt, nếu là ta đã sớm phát điên. Bất quá người này cũng quá thẳng thắn, nếu phụ thân không ở nhà, y chẳng phải là không công lãng phí thời gian rồi sao?

“Miao.....” Phụ thân người đáp ứng với người ta đi! Tục ngữ nói, cứu người một mạng, còn hơn xây bảy tháp phù đồ.....

Phụ thân ôm ta vào trong ngực, vuốt vuốt lông của ta, nói: “Nếu Liên Nhi cũng thấy buồn bực, vậy phụ thân liền giúp người giáo huấn bọn họ một chút.”

Ta cả kinh, mạng người cũng không phải để đùa giỡn nha! Nhất thời kêu “meo meo” ầm lên.

“Liên Nhi thật muốn cứu bọn họ như vậy?”

Nhìn thấy mắt phụ thân tựa tiểu phi tiểu, đại não nhất thời phát ra cảnh cáo. Giác quan thứ sáu mãnh liệt nói cho ta biết ngàn vạn lần đừng để phụ thân nói, nhưng mà sự tình liên quan mạng người, ta vẫn chần chờ “Miao” một tiếng.

Phụ thân khoái trá cười rộ lên, ngay cả ánh mắt đều cong lên, “Liên Nhi cần phải nhớ rõ, ta là vì người mới cứu người, cho nên người nợ ta một lần.”

Nợ? Được rồi, nợ thì nợ, dù sao phụ thân cũng sẽ không thương tổn ta.

“Miao!”

“Vậy Liên Nhi đáp ứng ta một việc được không?” Phụ thân cười ôn nhu cực kỳ, hoàn toàn không để ý ngoài cửa lại một lần nữa cầu kiến.

“Miao?”

“Chuyện này tạm thời không cần người làm, Liên Nhi chỉ cần nhớ người đáp ứng phụ thân là tốt rồi.”

“Miao.....”

Ách..... Như thế nào có một loại cảm giác bị kẻ khác trộm thuyền nhỉ?

Làm như thực vừa lòng ta trả lời, phụ thân cười dị thường sáng lạn.

Sau đó chỉ thấy hắt đi vào phòng trong, một trận tất tất tốt tốt, chờ lúc trở ra, đã là một vị lão nhân gần sáu mươi. Đầu đầy tóc bạc dùng một cây trâm gỗ qua loa quần lên, tóc tán loạn che khuất hơn một nửa khuôn mặt cực bình thường. Y phục trường bào màu đỏ tím, ẩn ẩn thù bạch trúc. Hắt đứng vững vàng trước mặt ta, ho nhẹ một tiếng, ngón tay gầy vuốt chòm râu thật dài. Hơi có chút ý tứ tiên phong đạo cốt.

“Miao?” Phụ thân?

“Như thế nào?” Cả thanh âm cũng trở nên trầm ngập tang thương.

Hảo, hảo thần kỳ!

Ta cái miệng nhỏ nhắn khê khêch, kinh ngạc nói không ra lời. Phụ thân buồn cười sờ sờ đầu ta, xoay người ôm ta vào trong lòng, đẩy cửa đi ra ngoài.

Ánh nắng thoảng chốc lung lay lóa mắt, xung một mảnh tuyết trắng, cảm giác cả thế giới đều trống trải đi rất nhiều. Trên đầu một mảnh xanh trắng, mây bay hơi mỏng chiếm nửa khoảng không.

Ngoài hàng rào bao quanh tiểu viện có một chiếc xe ngựa, bên cạnh mấy thanh niên nam nữ đang đứng. Nam tử thủ lĩnh y phục bạch bào, trang sức toàn thân cao thấp cũng chỉ có ngọc thạch màu xanh ở đai lưng dưới ánh mặt trời lờ lờ loá mắt. Sau là một mỹ mạo nữ tử, mặt mày như họa, trên người tơ lụa lửa đỏ giống như sắp thiêu cháy vậy. Còn lại bốn năm người đều trông như tôi tớ, mỗi người lại nhân cao mã đại, đại khái đảm nhiệm vai diễn hộ vệ linh tinh đi.

Nam tử áo bào trắng thấy chúng ta đi ra, trên mặt vui vẻ, tiến lên một bước, chấp tay nói: “Lão nhân gia chính là Thiên Diện Độc Y Trầm tiên sinh?”

Phụ thân gật đầu xưng phải.

Lúc này tất cả mọi người chung quanh xe ngựa lộ vẻ mặt mừng như điên, ẩn ẩn nghe được bên kia truyền đến hoan hô “Tiểu thiếu gia được cứu rồi” linh tinh gì đó.

Tiếp theo nam tử áo bào trắng tự giới thiệu, còn nói sáng tỏ nguyên do tới đây nhờ chữa bệnh, vẻ mặt bi thương ngữ khí kịch liệt, thật sự là người nghe thương tâm người thấy rơi lệ a! Nguyên lai bọn họ là người của Đường môn, nam tử áo trắng là bạn Đường Thiếu Trạch bácm riết không tha lúc này, hồng y nữ tử phía sau là muội muội của y, mà nằm trong xe ngựa là đệ đệ nhỏ nhất của y. Nói là đệ đệ này thân hoạn tàn tật không thôi, sau lại nhiễm bệnh nặng, vài năm nay Đường môn vì thế bốn ba khắp nơi, đi tìm danh y, đều nghe đứa nhỏ này nhiều nhất sống không quá mười năm đầu, mắt thấy hiện giờ đã chín tuổi, bệnh tình càng chuyển biến xấu, Đường môn cao thấp đều cực kỳ lo lắng. Đầu năm có tới đây tìm, nhưng phụ thân không có ở đây, hiện nay là ôm tia hi vọng cuối cùng.

“Có thể thỉnh tiên sinh cứu xá đệ không?” Bạch bào nam tử vẻ mặt tha thiết, lại lộ ra vẻ thật cẩn thận.

Phụ thân cười cười, chỉ là không nói lời nào.

Đường Thiếu Trạch thấy phụ thân trầm mặc, vội vàng bổ sung nói: “Chỉ cần tiên sinh có thể cứu xá đệ, sau này Đường môn cao thấp đều đợi sai bảo!”

Ta cả kinh, thâm nghĩ tiểu thiếu gia này cũng thật quý báu.

“Nâng người tiến vào ta xem xem.” Phụ thân thần nhiên nói xong liền xoay người quay vào nhà.

Ta như thế nào cảm thấy phụ thân chính là vì câu cuối kia mới đáp ứng trị liệu nhỉ.....

Mới vừa ngồi vào ghế không lâu, những người đó liền nâng một cái cang vào. Phụ thân đi lên kiểm tra một chút, rồi bảo họ nâng người kia vào giường ở phòng bên cạnh. Từ góc độ của ta qua loa liếc mắt, nhìn thấy chính là gương mặt trắng bệch như tờ giấy, một chút sinh khí cũng không có. Thật là đứa nhỏ đáng thương.....

Lập tức, phụ thân liền tiến vào phòng thuốc, bỏ ta lại một mình đối mặt một phòng đầy người xa lạ. Bối bối, với phụ thân có thói quen này không thể nề hà. Nghĩ có nên quay về giường ngủ một giấc nữa hay không.

“Ca, nếu Trầm tiên sinh chữa khỏi cho Tiểu Quân, ngươi thật để Đường môn chịu sai bảo sao?” Hồng y nữ tử dịu dàng nói.

Đường Thiệu Trạch uống ngụm trà, nói: “Nghe sai bảo này thật ra chỉ là lo liệu vài món đồ thôi. Nếu lão thật có thể chữa cho Tiểu Quân, kia chính là một đại ân với cao thấp của Đường môn a!”

“Đường Võ, nhanh trở về thông tri cho lão phu nhân, nói tiểu thiếu gia được cứu rồi!”

“Dạ!”

83. Chương 83: Cùng Là Người Từ Nơi Xa Xuyên Tới

Nho nhỏ ngáp một cái, ta quyết định trở về ngủ —— đáng tiếc không thể như ý nguyện. Mới vừa đi không được hai bước, vị nữ tử y phục như lửa kia dường như kêu sợ hãi một tiếng, nháy mắt đến bên ta, một phen ôm lấy ta, thỉnh thoảng còn dùng mặt cọ vào ta.

“Ca người xem, có mèo nè! Hảo đáng yêu nga!”

Ngô, nữ nhân này..... Thoạt nhìn thực nhỏ xinh a, sức trên tay sao lại lớn như vậy? Thật cho rằng ta không dám động đến người nga! Ách..... Được rồi, coi người là nữ nhân, hơn nữa bộ dạng không tồi, hảo nam không cùng nữ đấu, ta sẽ không so đo với người. Cơ mà cơ mà, ta lạy người, nhẹ tay một chút đi!

“Meo meo meo!!” Thân mình nhỏ bé của ta càng không ngừng vặn vẹo, rốt cục ta không thể nhịn được nữa, “bá” một đường cào qua. Đường nhiên, ta có nhẹ tay rồi.

“Nha!” Nàng hét lên một tiếng, buông lỏng tay đang giam cầm ta ra.

Nhân cơ hội này, ta ra sức nhảy lên, đáng tiếc tư thế rơi xuống đất thập phần bất nhã, đành phải gian nan lăn tròn, vội chạy nhanh về phía trước.

“Tử miêu! Dám cào bốn tiểu thư! Chán sống! Các người đều ngây ngốc làm gì? Còn không bắt lại cho ta!” Hồng y nữ tử Đại tiểu thư tính tình phát tác, hỗn hển hô to với tôi tớ chung quanh.

Ta cả kinh, dưới chân vừa trượt, thiếu chút nữa té ngã. Trong lòng kêu to xong rồi xong rồi, một bên hoảng hốt không nhìn đường chung quanh chạy tán loạn. Cuộc truy đuổi đáng sợ bắt đầu rồi, bàn tay to hiện lên bên này, chui vào dưới cái bàn bên kia, lách qua chân người này, phóng qua ngăn trở của người kia..... Thở hỗn hển hự hự, ta không khỏi thấy may mắn là hai ngày trước đã luyện tập, bằng không nào có linh hoạt của hôm nay. Đáng tiếc ngày vui chẳng kéo dài, dưới một rống giận dữ của Đại tiểu thư sắp bão nổi, ta phanh lại một cái không kịp, ngã lên một người phía trước, đầu óc choáng váng. Người nọ xách ta lên, đến một độ cao khiến kẻ khác sợ hãi.

“Tử miêu! Người xong rồi!” Đại tiểu thư cười đắc ý, đi đến trước mặt ta.

“Vân Dao, con mèo này chỉ sợ là sủng vật của Trầm tiên sinh, ta xem người vẫn là không cần làm bậy cho thỏa đáng đi.” Người đang bắt lấy ta ra tiếng.

“Miao ” Đúng đúng đúng, Đường đại ca nói thật là có lý.

Đường Vân Dao vừa nghe không thuận theo, “Nhưng mà ca súc sinh này cào trầy da ta! Người xem người xem, làm người ta bị thương rồi!” Nói xong còn vươn tay, trên cổ tay tuyết trắng có một hồng ngân nhàn nhạt.

Ta phi! Cũng chưa rách da, thương gì mà thương!

“Coi như bỏ qua! Người cùng một súc sinh so đo cái gì.” Đường Thiệu Trạch liếc ta một cái, tiếp tục nói: “Huống chi, mệnh Tiểu Quân còn trong tay Trầm tiên sinh, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.” Nói xong, đặt ta ở trên bàn.

Đường Vân Dao cầm giận trừng mắt nhìn ta liếc một cái, lập tức túm tay áo Đường đại ca làm nũng: “Ca, sau khi trở về ta cũng muốn nuôi mèo ”

“Tùy người.” Đối tượng bị làm nũng phất tay áo, ngồi xuống uống trà.

Nói thật ta sớm đã nghĩ đi tìm phụ thân hoặc là quay về giỗ rồi, nhưng mà, cái bàn này hảo cao a! Vốn ta có thể nhảy lên ghé trước, lại nhảy lên mặt đất. Vấn đề là, hiện tại quanh ta một tả một hữu hai tôn đại

phật đang ngồi a! Một bên không để ý đến chuyện bên ngoài, nhắm mắt trầm tư. Một bên nhìn ta như hổ rình mồi, còn chưa hết hy vọng! Ta đương nhiên thực sáng suốt lựa chọn vị bên trái làm ván cầu.

Trộm ngấm Đường đại ca đang ra vẻ nhắm mắt dưỡng thần, so sánh khoảng cách chân y cùng mặt bàn. Ân, còn có thể, nhảy lên hẳn là không có gì quá. Tục ngữ nói, thiên hữu bất trắc phong vân [Gin: trời thỉnh linh có gió thổi mây, hình như vậy, đại loại chỉ những sự việc bất ngờ]. Ngay khi ta nhảy lấy đà, chết tử tế không chết, họ Đường kia đột nhiên mở to mắt, làm trái tim nhỏ bé của ta bị dọa, thân thể mất thăng bằng, ta ngã sấp trên người y. Đường mõ nhân thấy toàn bộ quá trình xấu mặt của ta, khóe miệng thực tự nhiên nhếch lên một độ cung. Ta có chút đề phòng từ trên đùi y đứng lên, xấu hổ “miao ” một tiếng, vừa mới chuẩn bị xoay người, đã bị y bắt lấy.

“Vân Dao, người nói tẩu tử [chị dâu] của người có thích mèo hay không?” Đường mõ nhân một bên vuốt lông của ta, một bên nói.

“Không biết.” Đường Vân Dao lắc lắc đầu, hai mắt sáng rõ nhìn ta, “Ca, người cho ta sờ một chút thôi!”

Đường mõ nhân đang chuẩn bị nói chuyện, lại bị phụ thân một tiếng “Liên Nhi” ngắt ngang. Ta quay đầu, thấy phụ thân cầm một bao được đựng ở nơi đó, thần sắc thản nhiên. Bất quá, vì cái gì chung quanh có áp suất thấp a? Thân thể theo bản năng bật người đứng lên, chờ ta phục hồi tinh thần lại, ta đã chạy đến dưới chân phụ thân. Không biết vì cái gì, lại cảm thấy được phụ thân giống như đang tức giận.

Ta thực ngoan “miao ” một tiếng.

Phụ thân ôm lấy ta, không nhìn ánh mắt kinh dị của mọi người hôn hôn cái trán ta.

Ta nói, phụ thân, không cần như vậy đi? Người ta sẽ cho rằng người không bình thường đó!

“Ta muốn mười phần nhân ngư lệ [nước mắt người cá Oo, thật ra qt còn dịch là cá ngư =.]” Phụ thân đột nhiên nói.

“Mười phần?!” Hai người đối diện rõ ràng là một biểu tình bị hoảng sợ rồi.

“Cộng thêm một củ nhân sâm trăm năm.” Đôi môi của phụ thân hé mở, làm cho Đường gia huynh muội sắc mặt càng lúc càng khổ.

“Trầm tiên sinh, ngài cũng biết nhân ngư lệ trân quý thế nào, ngài thế này không khỏi quá ——” Đường đại ca vẻ mặt đau khổ, ý đồ khiến phụ thân đổi điều kiện.

“Ta hy vọng trong mười ngày sau nhìn thấy thứ ta muốn.” Phụ thân lạnh lùng không chừa nửa con đường sống.

Đường gia huynh muội liếc nhau, bất đắc dĩ, để lại câu “Mong rằng tiên sinh chiếu cố xá độ nhiều hơn” liền không quay đầu lại đi mất.

Phụ thân bắt đầu ngao được.

“Liên Nhi, xem ra, chuyến đi Nam Kỳ sơn của chúng ta phải đợi đến mùa xuân rồi.”

“Miao.” Ta không sao cả.

Trong nháy mắt, gần nửa tháng đã qua, mười phần nhân ngư lệ cùng một củ nhân sâm trăm năm phụ thân muốn đem qua đã được đưa tới. Đường gia huynh muội ở bên đệ đệ một đêm, sáng sớm hôm nay liền vội vàng cáo từ. Phụ thân ngay cả dịch dung cũng chưa tới kịp tháo, chỉ nói với ta câu “Hôm nay để Liên Nhi khôi phục hình người” liền chui đầu vào phòng thuốc. Ta bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chán đến chết đi loạn quanh nhà. Đi đi đi, đi tới phòng bệnh trong nhà—— sương phòng của Đường Thiếu Quân Đường tiểu thiếu gia.

Cẩn thận nhảy lên giường, ta đi đến bên lỗ tai cậu nhóc, xem xét xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tái nhợt của nhóc ta.

Mấy ngày này phụ thân mỗi ngày cho y một chén được, thỉnh thoảng còn châm cứu và vân vân, nhưng không thấy y tỉnh lại. Ba ngày trước còn sốt cao, cả người nóng bỏng, ta chỉ đứng xem cũng cảm thấy

khủng bố. Nghe phụ thân nói là đến quỷ môn quan đi dạo một vòng, thiếu chút nữa không cứu trở lại được. Thật là đứa nhỏ đáng thương, từ nhỏ hai chân tàn tật không nói, thế nhưng còn bị bệnh nghiêm trọng như thế. Thật không hiểu cậu nhóc vài năm nay là sống thế nào? Không biết có bởi vì vậy mà đường thành tính cách âm u gì đó hay không, hoặc là lưu lại ám ảnh trong tâm lý, sau đó từ nay về sau đi lên con đường không quay đầu được đại khai sát giới trở thành đại nhân vật phản diện ai ai cũng chửi rửa thì coi như xong [Gin: Liên nhi vẫn nhiệm tiểu thuyết quá rồi =.=]. Phụ thân nói nhóc ta hai ngày sau sẽ tỉnh, tuy rằng ta nhìn đoán không ra y có dấu hiệu chuyển tỉnh gì, bất quá phụ thân nói thì tuyệt đối đúng.

Bỗng nhiên một tiếng rên rỉ ngăn ngủi cắt ngang suy nghĩ miên man của ta. Ta đột nhiên đứng lên, thấy đôi mắt tối đen trên khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bằng bàn tay to của tiểu nam hài bên người đã muốn mở ra.

Nha? Đã thức rồi sao? Ta vừa rồi còn chuẩn bị cầu nguyện trước khi phụ thân trở về thì khoan hãy tỉnh mà.....

Đôi mắt tối đen còn phủ một tầng hơi nước, chớp vài cái, cho đến khi thanh minh lại tràn ngập kinh ngạc, muốn đứng dậy lại phát hiện thân thể suy yếu dị thường, nháy mắt đầu đầu cũng thấy hoang mang.

“Miao.....” Ta không khỏi tâm sinh thương hại, theo bản năng an ủi y.

Nhìn y trong phút chốc buộc chặt thân thể, thần tình hoảng sợ quay đầu nhìn ta chằm chằm, hiệu quả hiển nhiên không lý tưởng chút nào.

Có lẽ phát hiện ta chỉ là một con mèo, mà không phải thứ khác có thể uy hiếp đến an toàn của cậu nhóc, y rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, lại cười cười xin lỗi ta.

Thật sự là thiếu gia gia giáo tốt đẹp nha! Xem ra tàn tật ngày trước cùng ốm đau ngày sau cũng không làm y lâm vào âm u.

Y lập tức dời tầm mắt, giống như đang tích tụ lực lượng im lặng một lát, mãnh liệt quay qua quay lại. Ta hoảng sợ, ở một bên gọi tới gọi lui, muốn cho y im lặng nằm chờ phụ thân đến, đáng tiếc ta hiện tại nói không được tiếng người. Y giống như phi thường muốn ngồi dậy, bất quá cuối cùng lực bất tòng tâm, lúc phát hiện như thế nào cũng không động dậy được hai chân, trong mắt hiện lên tuyệt vọng, cuối cùng thở hổn hển hự hự nằm tại chỗ.

Ta càng thêm tội nghiệp cậu nhóc.

Y nghỉ ngơi trong chốc lát, giật giật cái miệng nhỏ nhắn không hề có huyết sắc. Thanh âm rất là khàn khàn: “ , . ? [Thực xin lỗi, xin hỏi có ai ở đây không?]”

A? Ta ngẩn ngơ, đại não nhất thời phản ứng không kịp. Y, y nói không phải là Hán ngữ đi?

“ [Xin lỗi] ——” Y còn muốn nói cái gì đó, lại chỉ nói được một nửa, đó là một trận họ tê tâm liệt phế.

“Miao miao!” Đừng có nói nữa!

Ta một bên gấp đến độ giậm chân, lại chỉ có thể lo lắng suông.

Y vẫn đang ho khan, nhìn giống như muốn ho văng cả phổi ra ấy.

Ta nghe mà nhú mào, đành phải đi qua liềm liềm mặt y tỏ ý an ủi.

Vừa mới, nếu ta không có nghe sai, y nói chính là Nhật ngữ. Nhưng mà, này căn bản không có khả năng a! Thế giới này có Nhật Bản sao? Hoặc là nói, thế giới này có nơi nói Nhật ngữ sao? Cho dù là có, nhưng y đường đường là Đường môn tiểu thiếu gia a! Đều là người Trung Quốc, như thế nào nói Nhật ngữ mà? Đừng nói cho ta biết là chủng tộc che dấu gì đó nha—— đó là vòng du [Gin: là thể loại xuyên từ đời thường vào game thì phải!]. Cũng đừng nói cho ta bởi vì cha hoặc nương của y là nói Nhật ngữ đi —— Người sống bên cạnh y đều rõ ràng nói Hán ngữ mà, nào có mở miệng nói Nhật ngữ chứ? Như vậy, còn có một khả năng. Đường tiểu thiếu gia đã chết, mà y giống như ta, là xuyên qua tới! Nếu là như thế này ta sẽ hắc tuyến —— đây là người thứ mấy? A? Ở đây xuyên qua như thế nào tiện như vậy a! Này cũng không khỏi giá quá rẻ đi? Trong cuộc sống của ta cũng đã xuất hiện 3 người [kể cả bản thân]! Như vậy còn tăng tiếp a! Hơn nữa lần này cư nhiên xuất hiện người ngoại quốc! Cứ thế này, thế giới này không phải là lộn xộn sao? Ngắm lại cảnh người Trung Quốc đầy đường nhưng lại nói đủ loại ngoại ngữ đi! Đó là quỷ dị có hạng a!

Không nên không nên, ta rút cuộc suy nghĩ cái gì chứ! Hiện tại nhiệm vụ hàng đầu là kêu phụ thân đến mới đúng đi? Y cứ ho như vậy phụ thân chẳng phải là bó tay? Kia chắc phải đập bể chiêu bài a!

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, ta đang chuẩn bị đi gọi nhân, phụ thân đã vào rồi.

“Liên Nhi, ta còn nơi nơi tìm người, hóa ra người chạy đến chỗ người này.”

“Miao!” Ta gọi một tiếng, nhắc nhở hẩn người bệnh đã tỉnh.

“Nga? Tiểu công tử đã tỉnh chưa?” Phụ thân ngồi xuống ở bên giường.

Ta lại sốt ruột, chỉ sợ người này nói một câu Nhật ngữ phụ thân nghe không hiểu, kia sẽ phiền toái.

Thiếu niên trên giường nhìn chằm chằm phụ thân một lát, nói một câu khiến người khác kinh ngạc: “Nơi này..... Nơi này là chỗ nào?”

Đương nhiên, bị kinh hãi chỉ có ta.

Y y y..... y không phải là người Nhật Bản sao?

84. Chương 84: Tự Ăn Dấm Chua

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, ta có chút cứng họng.

Y vừa mới nói chính là Hán ngữ đi? Là Hán ngữ đi! Chẳng lẽ là con lai?

“Nơi này là Vọng Thủy cư.” Phụ thân thần sắc lãnh đạm, hoàn toàn không nhìn thần thái lo lắng muốn nói lại thôi của người xuyên qua đáng thương trên giường, bắt mạch, dặn câu “Hảo hảo nghỉ ngơi” liền ôm ta chạy lấy người, ngay cả nước cũng chưa cho người ta uống một hơi, hoàn toàn xem nhẹ chức nghiệp đạo đức một thầy thuốc nên có.

Ta kháng nghị đập vài cái, sau đó đã bị một câu của phụ thân dời đi toàn bộ lực chú ý ——

“Liên Nhi, giải được hoàn thành.”

Hoàn thành? Nhanh như vậy? Nói như vậy ta lại có thể biến thành người? Nhất thời trong lòng khó nén kích động.

Phụ thân nhẹ nhàng đem ta đặt trên giường, sau đó theo trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ ra một viên thuốc màu xanh biếc. Ta đôi mắt trông mong nhìn thấy phụ thân lấy viên thuốc, đưa đến bên miệng ta. Nuốt nước miếng, có chút khản trương a! Thuốc này không có tác dụng phụ gì đi? Cẩn thận liếm liếm, ngoài ý muốn không đắng tí nào, ngược lại còn hơi ngọt ngào, ăn ngon nữa chứ. Nuốt được vào, có chút luyến tiếc liếm liếm môi, ngẩn ngơ, không có cảm giác gì đặc biệt, vừa nghĩ chắc là thất bại, đã bị phụ thân ôm vào trong lòng. Loại xúc cảm này..... Thành công?

“Liên Nhi.” Phụ thân tình tự rất là kích động.

Ta nghiêng đầu gối lên trên vai phụ thân, nhìn nhìn hai tay đã lâu không thấy, yên lòng cười rộ lên. Bất quá trong lòng vẫn có một tia khác thường, cảm giác không đúng chỗ nào đó. Chỉ chốc lát ta đã biết là có vấn đề gì —— thân mình của ta trần trụi! Trách không được cảm thấy lạnh mà.

Mặt nhất thời liền nóng lên.

Nhẹ nhàng mà đẩy đẩy phụ thân, thanh âm nhỏ ngay cả bản thân cũng nghe không được, “Phụ, phụ thân, ta..... mặc y phục.....”

“Liên Nhi, ta muốn người.....” Bên tai truyền đến nỉ non khàn khàn, mặt của ta càng đỏ hơn.

Cùng với những nụ hôn nhỏ vun nơi cổ, ta không khỏi hơi hơi thở dốc, “Phụ thân, hiện tại, hiện tại là ban ngày!”

“Nhưng mà Liên Nhi biến thành mèo lâu quá.” Ngữ điệu ai oán, cảm giác giống một đứa nhỏ đòi không được kẹo, đáng tiếc nhìn không tới biểu tình hiện tại của phụ thân.

Ta bị ngữ khí này chọc cười, không khí hồng nhật thoáng chốc bị đánh vỡ.

Bỗng nhiên bên hông căng thẳng, phụ thân có chút tức giận cắn hầu kết của ta một hơi, thừa dịp ta kêu sợ hãi ra tiếng, lại lập tức che đôi môi của ta lại. Cho tới khi hôn đến ta thở không nổi, mới tiếp tục chiến đấu ở các chiến trường khác.

Bị nhẹ nhàng đẩy ngã lên giường, ta mở to hai mắt mê ly, mắt thấy thân thể dần trầm mê dục vọng, trong lòng lại có một chút oán niệm.

Phụ thân như thế nào háo sắc như vậy.....

Làm như nhìn ra cái gì, phụ thân hôn hôn môi ta, yên lặng nhìn ta, thanh âm khêu gợi không đỡ nổi: “Liên Nhi chẳng lẽ không muốn ta sao?”

Tim đập mất tốc độ.

“Muốn.” Thực không cần lo lắng.

Được rồi, ta thừa nhận, ta kỳ thật là sợ đau, dù sao nhiều ngày như vậy không có.

Sự thật chứng minh, kỹ thuật của phụ thân thật sự là nhất đẳng! Tuy nói ngay từ đầu đích xác có đau, bất quá vẫn có thể chịu được. Lại một lần thể hiện nguyên vẹn kiên nhẫn cùng tình yêu của phụ thân——nhưng mà! Hắn không có khả năng từ nhỏ liền có kỹ thuật cao siêu như vậy đi? Rốt cuộc là làm sao luyện tập nhỉ! Ta, ta..... Ta không vui.

Phụ thân xem ta nằm nghiêng một bên bộ dáng rầu rĩ không vui, quan tâm nói: “Làm sao vậy? Còn đau?”

Rầu rĩ “Ân” một tiếng, ta xoay người, trong lòng càng nghĩ càng khó chịu.

Tục ngữ nói, quen tay hay việc. Phụ thân cùng với bao nhiêu người làm mới có thể có kỹ thuật hôm nay nha! Hắn làm sao có thể cùng người khác làm mà? Như thế nào có thể như thế nào có thể! Ta biết ta là đang cố tình gây sự để tâm vào chuyện vụn vặt, nhưng mà, nhưng mà ta chính là không chế không được bản thân nghĩ về phương diện kia, ta chính là không chế không được khổ sở. Tưởng tượng đến phụ thân trước kia cùng người khác đã làm nhiều thứ như vậy, ta ta liền.....

“Liên Nhi? Người rốt cuộc làm sao vậy?”

“Phụ thân, người, người trước kia, cùng bao nhiêu người lên giường rồi?”

Ta cắn môi, vừa chờ mong lại sợ hãi đáp án sắp sửa nghe được. Thế nhưng, phụ thân thế nhưng lại cười!

Hắn một tay ôm chầm lấy thắt lưng của ta, thân thể đè sát lên lưng ta, ngữ khí đen tối: “Như thế nào? Liên Nhi ghen tị?”

Ta nổi đóa, một phen chụp lấy bàn tay hắn đang ôm bên hông ta, “Ta đang nói đứng đắn với người mà!”

Tay phụ thân lại đi lên, bất quá lần này ngữ khí còn nghiêm túc, “Liên Nhi vì cái gì đột nhiên hỏi như vậy mà?”

Nghĩ đến nguyên nhân, ta mặt đỏ lên, nhất thời ấp úng.

“Liên Nhi?”

“Là ta hỏi trước, cho nên phụ thân phải đáp trước!” Đúng lý hợp tình.

Phụ thân nhìn ta không có biện pháp, trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Chính là nương người, đại khái..... Bốn năm lần đi!”

Có bốn năm lần! Nhưng lại thật không minh bạch, kia bảy tám, tám chín, chín mười, này này này, đều có thể a! Hơn nữa hơn nữa, này chỉ là tính với một người thôi.

Ta không khỏi cắn chặt góc chăn.

“Vừa lòng? Kia lần này đến phiên Liên Nhi trả lời vấn đề của ta.”

“.....” Ta dúm đầu vào chăn lý, quyết định làm rùa đen rút đầu.

“Liên Nhi ” phụ thân thấy ta sống chết lồi kéo chần không buông, cũng chui đầu vào chần, hơn nữa một tay thông thả đi vào giữa hai chân của ta.

“Nha!” Ta kêu sợ hãi một tiếng, vội vàng bắt lấy bàn tay của kẻ trộm.

“Nói hay không? Ân?”

“Người buông ra, buông ra đi!”

“Liên Nhi nói nguyên nhân trước.”

Thấy ta nửa ngày không hưởng ứng, tay phụ thân bắt đầu làm mấy chuyện xấu.

“Ân a ta nói ta nói!”

“Ta nghe đây!” Bàn tay to chậm rãi vuốt phẳng.

Hoảng sợ thân thể phản ứng, ta nhắm mắt lại, nói thì nói!”Bởi vì kỹ thuật của phụ thân tốt như vậy, ta nghĩ phụ thân trước kia khẳng định là thường xuyên làm a! Sau đó sau đó.....”

“Sau đó liền ghen tị?”

“Nào có.....” Lí nhí nói.

“Đồ ngốc! Đừng quên phụ thân là đại phu, hiểu biết về thân thể con người đương nhiên có thể bù lại kinh nghiệm không đủ. Mấy lần kia cũng là bởi vì nhu cầu sinh lý, trừ bỏ lần cùng nương người, những người khác tròn hay ốm gì cũng không nhớ rõ..... Liên Nhi còn ghen?”

Được rồi, ta sai lầm rồi, ta không nên tự ăn dấm chua.

Vốn tưởng rằng sự tình sẽ chấm dứt như vậy, không nghĩ tới.....

“Nếu Liên Nhi quả quyết về kỹ thuật của ta như vậy, không thưởng thức một chút, chẳng phải làm Liên Nhi mất hứng sao?”

Lời còn chưa dứt, bàn tay ở giữa hai chân ta bắt đầu di động, hơn nữa bàn tay kia cũng lướt lên cơ thể của ta.

“Phụ thân người xấu! Người đã nói là sẽ thả ra mà!”

“Liên Nhi chắc chắn không?”

85. Chương 85: Ta Không Phải Là Miêu Yêu Mà!

Ta nằm trên giường, thoải mái cọ sát vào chần bông, hưởng thụ phụ thân phục vụ mát xa chất lượng cao.

“Còn đau phải không?”

“Ngô, không đau.”

“Muốn dậy chưa?”

“Ách..... Hiện tại là canh giờ nào?” Ngô, thật thoải mái, không muốn rời giường.

“Gần trưa. Liên Nhi đói bụng không?”

“Có một chút.”

“Vậy phụ thân đi chuẩn bị bữa trưa, Liên Nhi ngủ tiếp một lát không?”

“Ta muốn nằm thêm chốc lát.”

Phụ thân tâm tình vô cùng tốt con ngoan môi, cúi người hôn hôn môi ta, đi ra ngoài.

Ta thoải mái lăn qua lăn lại trên giường, đột nhiên nhớ tới trong nhà còn có một người bệnh! Ngày hôm qua phụ thân cứ như vậy bỏ người ta lại mà đi mất, nước cũng không cho uống một hơi. Lòng ta nhất thời sinh ra chút áy náy, huống chi người ta cũng xuyên qua tới như ta, theo ý nghĩa nào đó mà nói, xem như

đồng bào. Ngẫm lại người ta ở thế giới kia ném qua tư vị tử vong, xuyên qua thật là xa, tỉnh lại không chỉ phát hiện bản thân bị tàn tật, còn ở một hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, thật là nhiều kinh hoàng nhiều thất thố nhiều sợ hãi a! Ta còn may, tỉnh lại là trẻ con không biết nói, không cần chơi trò mất trí nhớ, có thể chậm rãi thích ứng. Y thì thảm rồi, xuyên qua chính là người có cuộc sống có bối cảnh, còn phải biết rõ ràng vai diễn, hoàn cảnh của mình, đảo ngược thời gian, tự hỏi là nên giả bộ mất trí nhớ hay là lấy thông tin từ miệng người khác. Thảm nhất chính là, xuyên qua không trúng nơi có ngôn ngữ mình quen thuộc! Được rồi, ta thừa nhận y Hán ngữ không tồi, bắt quá từ câu đầu tiên y nói ra Nhật ngữ mà xem, y hẳn là sinh sống tại Nhật Bản đi. Tóm lại, thế giới cực giống cổ đại Trung Quốc này đối với y là bất lợi. Trừ phi y ở bên kia là nghiên cứu lịch sử Trung Quốc cổ đại! Tưởng tượng như vậy, ta liền càng thấy thực có lỗi với người ta. Làm một “Tiền bối”, không chỉ không hảo hảo trợ giúp người ta, còn trầm mê mây mưa thiếu chút nữa quên mất cậu nhóc. 555 thật sự là thiên lôi đánh xuống cũng không hết tội mà..... [Lâu: Tiểu Liên Nhi, người cũng quá khoa trương rồi.]

Lập tức, ta chịu đựng xương sống và thắt lưng đau đớn, mặc y phục, ôm noãn lô, ló đầu vào phòng bệnh của Đường tiểu thiếu gia. Không biết y có tỉnh không?

Thiếu niên trên giường hiển nhiên bị ta đánh thức. Y mở mắt, đầu tiên là kinh diễm nhìn chằm chằm ta nửa ngày, sau đó suy yếu thở hổn hển, nói: “Người..... Là ai?”

Ách, quên dịch dung. Không có việc gì không có việc gì, đồng bào thôi!

“A, xin chào. Ta là con của đại phu chữa bệnh cho người, ha hã.” Ngồi xuống bên giường y, ta chuyển mắt, nghĩ nên trợ giúp y như thế nào.

Y “Nga” một tiếng, liền nhắm mắt lại không nhiều lời nữa.

“Người đói không? Khát không?” Ta tìm lời để nói, “Phụ thân đi làm cơm, người có muốn ăn chút gì hay không?”

“Nga, hảo. Cảm ơn người!” Y cười cười.

Bên trong lại lâm vào yên tĩnh xấu hổ.

A nha người này, như thế nào không hỏi ta vấn đề gì nha? Ta nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn [biết sẽ nói, nói thì nói hết] trả lời người a! Thật là, này muốn ta giúp người như thế nào a!

“Liên Nhi? Người ở đâu? Ăn cơm!”

“Nga nga, đến đây!” Ta đáp ứng một tiếng.

Lưu luyến không rời liếc y một cái, ta nói: “Người đợi trong chốc lát, chờ chút xíu ta sẽ đưa cơm tới cho người.”

Y nhìn ta nói cảm ơn, nhìn theo ta rời đi.

Ăn cơm xong rồi, phụ thân bắt mạch cho y, phải đi ngao duợc. Ta ngồi trên cái ghế bên cạnh y, lại thực hiện kế hoạch giúp người làm niềm vui của ta.

Ta còn chưa nghĩ ra lí do, y mở miệng: “Trầm công tử.”

“A, có. Chuyển gì?” Muốn hỏi sao muốn hỏi sao?

“Xin hỏi, nơi này là chỗ nào?” Có lẽ là cảm thấy được bản thân hỏi có chút đột ngột, y giải thích nói: “Người cũng biết, ta có hỏi qua Trầm..... đại phu rồi, nhưng ta muốn biết chi tiết một chút.”

“Nga, nơi này là Vọng Thủy cư.” Ta ở trong nào tìm tòi từ ngữ y đại khái có thể nghe hiểu được, “Ta cùng cha ta ở nơi này. Cha ta là thầy thuốc nổi danh trên giang hồ, người thân mang bệnh nặng, cho nên được ca ca tỷ tỷ của người đưa tới nơi bọn ta để trị liệu.”

Y gật gật đầu, có chút dăm chiêu.

Ta nháy mắt nhìn y. Còn có vấn đề gì? Còn có vấn đề gì?

Nhưng y lại không nói lời nào nữa!

A a a quên đi quên đi, ta thắng thần là được.

“Này, tin tưởng ta, ta là muốn giúp ngươi.”

Y không rõ, không hiểu nhìn ta.

“Tên của ngươi là Đường Thiệu Quần, là tiểu thiếu gia của Đường môn. Đường môn biết chưa? Là một môn phái trong giang hồ. Ngươi xem như là con cái nhà giàu. Ngươi trời sinh tàn tật, sau lại sinh bệnh nặng. Vốn tưởng rằng sống không qua mười tuổi, rốt cục khi ngươi chín tuổi tìm được cha ta, dù sao ngươi cũng được cứu rồi. Ngươi có ca ca kêu Đường Thiệu Trạch, có tỷ tỷ kêu Đường Vân Dao, là bọn họ đưa ngươi tới. Chuyện khác ta cũng không biết. Còn có, chỗ này là Thượng Thanh quốc. Ân, còn có gì muốn biết không?” Ta không để ý y biểu tình kinh ngạc, một hơi nói cho hết lời, trong lòng thực thoải mái.

Y trừng lớn mắt, run rẩy nói: “Ngươi, ngươi vì cái gì nói cho ta những thứ này?”

“Ân? Ngươi không phải xuyên qua tới sao?”

Y hít một hơi thật sâu, nói: “Ngươi như thế nào biết?”

“Bởi vì ta cũng là xuyên qua tới nha!” Ta cao hứng nói, còn thiếu điều nhào qua bắt tay y thôi.

“Ngươi cũng vậy?”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Sau đó chính là trò chuyện với nhau thật vui. Nguyên lai y thật sự là con lai Trung-Nhật, mẹ là người Trung Quốc, ba là người Nhật Bản. Chết lúc hai mươi tuổi, bất quá nhắc tới nguyên nhân chết thì y ấp úng, ta cũng không muốn hỏi là cái gì.

“Nơi này tương đương với Trung Quốc cổ đại?” Y vẻ mặt tò mò.

“Ân, không khác biệt lắm.” Ta cũng không nói cho y thế giới này còn có yêu quái.

Ngay lúc ta còn muốn nói thêm gì đó, một chuyện bất ngờ đã xảy ra. Ta thấy y đột nhiên trợn tròn hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn to đến có thể nhét vào một cái trứng. Sau đó trước mắt một mảnh hắc ám.

“Miao ” ta lại biến thành mèo rồi.

Ách, hy vọng sẽ không dọa đến y.

Ra sức chui ra khỏi y phục của ta, ta nhảy lên giường của y.

Y thật cẩn thận nhìn nhìn ta rồi nhìn bộ y phục kia, nói một câu thiếu chút nữa tức chết ta thôi ——”Ngươi là miêu yêu?”

“Miao!” Ta không phải là miêu yêu!

Ta phẫn nộ quơ móng vuốt.

“Nga, ” Y bình tĩnh, “Vậy ra con mèo lúc ta mới vừa tỉnh lại nhìn thấy chính là ngươi!”

Y nhìn ta trong chốc lát, làm như đang đánh giá cái gì đó, “Rất đáng yêu nha!”

Cái gì?! Là “Thiệt đáng yêu” mới đúng đi?

86. Chương 86: Cuối Năm Đã Đến [Hoàn]

Ngay lúc ta cùng y mất to trừng mắt nhỏ, y một câu ta một tiếng “Miao “, thì phụ thân bước vào.

Ta lập tức cứng người, thật cẩn thận nhìn phụ thân, muốn từ khuôn mặt tuần tú của hắn nghiên cứu ra tình tự giờ phút này của phụ thân. Đương nhiên, ta chỉ muốn biết hắn hiện tại có tức giận hay không là được rồi, đáng tiếc ông trời ngay cả chút nguyện vọng ấy cũng không thỏa mãn ta.

Phụ thân đầu tiên là thần nhiên nhìn ta, tiếp theo đặt được trên bàn. Sau đó liếc mắt vào cái ghế trước giường cùng đồng y phục trên đó, mặt không chút thay đổi ôm ta từ trong tay của Đường Thiệu Quần vào

trong ngực. Một bên chậm rãi vuốt lông trên lưng ta, một bên lạnh lùng nhìn tân Đường tiểu thiếu gia trên giường lẳng lẳng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ồ, phụ thân không phải muốn giết người diệt khẩu đi?

Tiểu Đường [chúng ta tạm thời gọi y như vậy] cảm thấy không khí thật là quỷ dị, cuối cùng không nhịn được lên tiếng: “Trầm đại phu?”

Ta cũng hợp thời “miao” một tiếng.

“Quản miệng người cho tốt, nếu người còn muốn bình an vô sự.” Thực lãnh khốc bỏ lại một câu, phụ thân xoay người bước đi.

Phụ thân, Tiểu Đường còn chưa xuống giường được, như thế nào uống thuốc a?

Phụ thân ôm ta đến giường, thay ta đắp chăn, nhìn ta.

Ồ, không cần nhìn ta như vậy mà! Như vậy sẽ khiến ta cảm thấy như ta làm ra tội ác tày trời gì đó.....

“Miao.”

“Liên Nhi, muốn giải thích một chút không?”

“Meo meo meo!” Muốn muốn muốn!

Phụ thân chọn mi, theo trong ngực lấy ra bình sứ nhỏ, đổ ra viên thuốc xanh nhỏ, đưa tới trước mặt ta. Ta bò qua, liếm liếm, trộm liếc mắt nhìn phụ thân, nuốt vào miệng. Vừa nghĩ thường xuyên uống thuốc như vậy thân thể có thể sinh ra kháng thể sau đó thuốc sẽ vô hiệu không.....

Rút mình vào trong chăn, ta ngẩng đầu, tội nghiệp nhìn phụ thân. Hắn bắt đắ dĩ thở dài một tiếng, cầm một noãn lô đưa cho ta. Hoan hô một tiếng, ta ôm noãn lô vào trong lòng.

“Có cái gì muốn nói?”

“Ta không phải cố ý.....”

“Sau đó?” Phụ thân chọn mi.

“Y sẽ không nói ra ngoài! Cũng sẽ không gây bất lợi cho ta!”

“Tiếp theo?”

“Phụ thân, người phải tin tưởng ta!”

Hắn hít sâu một hơi, làm như đang nhẫn nại gì đó, qua nửa ngày, mới nói: “Liên Nhi, người không biết người biến thành mèo rồi một chút năng lực tự bảo hộ cũng không có hay sao? Người có biết hậu quả người làm như vậy hay không? Vạn nhất tiết lộ ra ngoài, vạn nhất rơi vào tai kẻ có tâm, người sẽ gặp nguy hiểm cỡ nào người biết không? Nếu lại phát sinh chuyện giống lần trước, người muốn phụ thân..... làm sao bây giờ?”

Ta nhìn nam nhân trước mặt có vẻ yếu ớt vô cùng, đột nhiên muốn khóc, “Phụ thân.....”

“Liên Nhi, người sao vẫn không hiểu chuyện mà? Người không thể để ta bớt lo lắng sao?”

Trong lòng có chút đau, lại có chút ngọt.

Ta tiến lên ôm lấy hắn, ôm chặt lấy hắn, “Ta không có việc gì, tin tưởng ta, cũng tin tưởng chính người.”

Phụ thân trầm mặc, thay ta kéo chăn bông, lại ôm lấy cả ta cùng chăn bông vào lòng.

” Liên Nhi của ta.” Tiếng thở dài nỉ non bên tai của ta.

Ngày tiếp tục bình thản như nước trôi qua, ta liên tục năm ngày làm mèo một ngày làm người ở Vọng Thủy cư. Bệnh của Tiểu Đường ngày qua ngày chuyển biến tốt đẹp, hiện tại đã có thể tự mình ngồi xe lăn chuyển

động chung quanh. Phụ thân nói, chờ y hết bệnh thất thất bát bát rồi, lại chữa chân cho y, ước chừng đầu xuân, là có thể đuổi y đi được rồi.

Mắt thấy cuối năm đã đến, ta không khỏi có chút nhớ nhung nương cùng Tiểu Tịch. Không biết đứa nhỏ của Tiểu Tịch là nam hay nữ, đáng yêu không xinh đẹp không? Mẫu thân có tốt không, tướng quân gì gì đó đối xử với nàng có được không, có động tác gì không, nương có thoát khỏi tình cảm đối với phụ thân chưa, có sinh ra hảo cảm với vị tướng quân kia hay không. Còn có Phượng Dự cùng Tư Đồ, bọn họ có tiến triển gì không, có thực hạnh phúc hay không. Còn có Tiểu Bạch, nó vẫn ở ngọn núi ở vùng Tuyên Ngoại sao? Ngôi nhà của bọn ta có ai ở không? Vẫn đầy tro bụi hay là đã biến mất..... Nhà ở Thương Đô, hoa tuyết trên tường trong viện hẳn là đang nở tươi đẹp, kia chính là một tầng lớn đầy tuyết trắng nha.....

“Ai.....” Bỗng nhiên cảm giác thật phiền muộn.

“Liên Nhi làm sao vậy?”

“Phụ thân.”

“Ân?”

“Sắp năm mới rồi.”

“Ân.”

Ta dựa về phía sau, tới gần vòm ngực ấm áp kia.

“Phụ thân, người sẽ vĩnh viễn cùng ta ở một chỗ chứ?”

“Đương nhiên.” Ôn nhu hôn từng chút từng chút lên cổ của ta.

.....

“Phụ thân, ” thở dài, “Người như thế nào lại ——”

“Liên Nhi không muốn sao?” Thanh âm thoáng khàn khàn phun khí lên lỗ tai ta, khiến ta một trận tê dại.

“Ngô, người ta thật vất vả mới phiền muộn một lần, còn muốn tự hỏi nhân sinh một chút mà!”

“Người cứ việc tự hỏi, ta tiếp tục ”

Chính Văn Hoàn

87. Chương 87: Phiên Ngoại 1: Sau Khi Rời Đi [Trầm Mặc] – Thượng

Nằm trên giường, Trầm Mặc lại một lần nữa không thể khống chế nhớ tới tiểu tiểu thiên hạ kia.

Y là con trai của Trầm Mặc hẳn, hẳn có con trai rồi... Mặc kệ là đứa nhỏ ai sinh cho hẳn, y thủy chung vẫn là cốt nhục của hẳn, có huyết thống ràng buộc với hẳn. Mỗi lần tưởng tượng đến nơi đây, Trầm Mặc luôn cảm thấy được tâm ấm áp, thực phong phú, giống như cảm giác gọi là “Hạnh phúc” trong truyền thuyết ấy.

Nhớ rõ lần đó bị cừu gia đuổi giết, hẳn chạy trốn tới một chỗ núi rừng ngoài Tuyên Thành. Ngay khi hẳn thở hổn hển, một con hổ màu trắng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, hẳn thầm nghĩ một tiếng “Không xong”, nghĩ là huyết tinh khí trên người mình đã hấp dẫn nó. Nhưng con hổ kia chỉ nghiêng đầu, cũng không tấn công hẳn. Hẳn nhẹ nhàng thở ra, thả lỏng, nhắm mắt nghỉ ngơi. Không nghĩ tới con hổ kia đột nhiên gầm một tiếng, tiếp theo, y xuất hiện.

Đồng âm mềm nhu nhu từ xa tới gần, chỉ nghe thôi cũng có thể tưởng tượng chủ nhân thanh âm này là đáng yêu đến cỡ nào. Hẳn vẫn từ từ nhắm mắt.

Đứa nhỏ kia gọi “Tiểu Bạch Tiểu Bạch”, giống như đang nói chuyện với con hổ, thật là đáng yêu.

Thanh âm đột nhiên dừng lại, chắc là đã phát hiện ra hẳn, hẳn mở to mắt. Ấn tượng đầu tiên đó là kinh diễm, đây là một tiểu hài tử phần điều ngọc trác [như tạc từ ngọc], nhìn như tiểu tiên đồng. Đôi mắt thật to tròn tròn, giống như ngọc lưu ly đen lấp lánh. Lông mi cong mà thật dài, khi nháy mắt giống như hai

tiểu xoát tử [loại bàn chải dạng cánh quạt], đáng yêu cực kỳ. Dưới cái mũi nhỏ mà cao, là hai cánh môi kiểu diêm ướm át, thực khiến người ta muốn phạm tội. Hai má phần nộn bởi vì vừa mới chạy nhanh mà hơi hơi hồng nhuận, làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một cái. Tiểu hài tử đáng yêu nhìn thấy hấn lại thoáng dừng một chút, biểu tình ngơ ngác kia làm cho hấn cười thâm trong lòng.

Không chút do dự, hấn đáp ứng cùng y về nhà. Nhìn y tay chân vụng về thay hấn băng bó vết thương, trong đôi mắt thật to tròn tròn lộ ra thần sắc lo lắng, lại bởi vì băng bó loạn thất bát tao mà xấu hổ gây ngớ cười với hấn. Thật sự là đáng yêu cực kỳ, dựa theo cách nói của y, hấn nhìn không được “đùa giỡn” chút chút với y.

Khi biết y là con của hấn, trong lòng lại trào ra kinh hỉ, hấn biết, hấn thích đứa nhỏ này đến mức nào. Nhưng mà thời gian không đợi ai cả, đã kéo rất lâu, hấn vẫn không thể không rời đi y, đến tham dự lễ tang của Đại ca. Vốn là có thể mang y theo, nhưng không biết vì cái gì, hấn vẫn không muốn để cho người khác biết sự tồn tại của y.

Trầm Mặc trở mình, nhìn ánh trăng nhu hòa ngoài cửa sổ, nghĩ đứa nhỏ kia cũng đang ngắm ánh trăng này, gọi lên một nụ cười, bình yên ngủ.

Ngày hôm sau sớm rời giường, qua loa ăn điểm tâm, lên ngựa, ra đi.

Vì để sớm trở lại bên đứa nhỏ kia, Trầm Mặc không khỏi đẩy nhanh tốc độ hơn.

Một đường ra roi thúc ngựa, rốt cục hoàng hôn ngày thứ tư, chạy tới Vạn Đăng trấn, Trầm gia.

Nhìn thấy màu trắng trước mắt, Trầm Mặc không khỏi thở dài một tiếng.

Đại ca ban đầu buôn bán đèn ***g, bởi vì vật mỹ giới liêm [vật đẹp giá thấp], rất là được hoan nghênh, gia nghiệp càng làm càng lớn. Như nguyên cưới tài nữ nổi danh trong trấn vào nhà, đáng tiếc bụng Đại tẩu chịu thua kém, vẫn không có đứa nhỏ. Bất đắc dĩ, Đại ca lại cưới hai phòng thiếp. Không lâu, Nhị di sinh ra một nam hài, cả nhà mừng rỡ. Sau lại, nghe nói Đại tẩu cùng Tam di trước sau sinh hai nam hài, đáng tiếc Đại tẩu khó sanh qua đời. Về sau, Tam di bệnh rất nặng, đau đớn chống chọi nửa năm, vẫn là chết. Cả nhà còn chưa lấy lại tinh thần từ đau xót, vài ngày trước, đăng lung phường [xưởng làm đèn ***g] trong nhà đột nhiên cháy, Đại ca bị thiêu sống bên trong...

Được gia đình chỉ dẫn, Trầm Mặc đi vào linh đường.

Khí tức bi thương tràn ra. Trầm Mặc lặng lẽ thấp hương, cúi đầu, hết thấy làm xong, nhìn tẩu tẩu đứng thẳng một bên khóc lê hoa đái vũ nhẹ giọng an ủi một trận. Đợi hạ nhân dọn dẹp linh đường, mấy người di chuyển đến đại đường ngồi xuống.

“Tứ đệ thật vất vả trở về, cần phải ở thêm mấy ngày nữa đó.” Thay đổi đồ tang, phụ nhân một thân tố y [trắng thuần] mỉm cười nói.

“Này...” Trầm Mặc có chút chần chờ, hấn ban đầu nghĩ muốn lập tức trở về.

“Tứ đệ không tiện?”

“... Quả thật.”

“Qua vài ngày nữa chính là Vạn đăng tiết mỗi năm một lần, Tứ đệ cũng không nên bỏ lỡ.”

“Tẩu tẩu ——”

“Được rồi được rồi, cứ như vậy đi!” Phụ nhân cười cười giải quyết dứt khoát, sau đó hướng một bên vẫy tay, ý bảo ba thiếu niên tiến đến.

“Yên Dịch, Yên Thanh, Yên Lam, lại đây, bái kiến Tứ thúc của các người đi.”

“Yên Dịch [Yên Thanh, Yên Lam] tham kiến Tứ thúc.” Ba thiếu niên quy củ đứng thành một hàng, hành lễ.

Tự biết hiện tại là không có đường thương lượng, vẫn là từ từ thôi. Trầm Mặc đem ánh mắt chuyển hướng đến ba thiếu niên đứng trước mặt.

“Đây là Yên Dịch a! Ha hã, nhiều tuổi rồi? Nhiều năm không thấy, lớn lên cao như vậy. Mới trước đây ta còn từng ôm người mà!”

“Hồi Tứ thúc, Yên Dịch năm nay mười lăm.”

Trầm Yên Dịch vóc dáng cao nhất, da thịt màu đồng xinh đẹp, tràn ngập hương vị mặt trời, gương mặt đoan chính, đặc biệt nhất là đôi mắt sắc bén, làm cho người ta có một chút cảm giác áp bách.

“Đây là Yên Thanh? Ánh mắt giống nương người, đọc sách thế nào?”

“Hồi Tứ thúc, sang năm chuẩn bị khảo khoa cử.”

Trầm Yên Thanh thấp nhất trong ba người, y phục bạch sam, toàn thân tản ra phong độ của người trí thức nông hậu, một đôi mắt hoa đào khiêu khích hơn nữa khiến người khác chú mục, cùng vẻ mặt bình bình hình thành một sự kết hợp kỳ diệu.

“Đôi mắt Yên Lam rất giống Đại ca a! Về sau phải cùng các ca ca học tập nhiều hơn, biết không?”

“Dạ, Tứ thúc.”

Trầm Yên Lam so với Yên Thanh cao hơn một ít, gương mặt tái nhợt, mắt phượng hẹp dài, đôi mắt ngọc lưu ly đen phẳng phát tinh thuần, thanh âm trong trẻo, làm cho người ta liên tưởng phiến lá kết sương của một sớm đầu đông.

Trầm Mặc làm trưởng bối, còn nói chút phát biểu đường hoàng, tiếp theo trên bàn cơm lại một trận hàn huyên, nói một chút hiểu biết ở bên ngoài, nói xong thấy sắc trời không còn sớm, liền đều tự trở về phòng nghỉ tạm.

88. Chương 88: Phiên Ngoại 2 : Sau Khi Rời Khỏi [Trầm Mặc] – Hạ

Ngày hôm sau, một nhà giàu họ Lý ở trấn trên đến viếng Đại ca, lại luôn lấy một đôi mắt mê đắm nhìn thẳng Yên Lam không rời, thậm chí ở đại đường động thủ động cước với Yên Lam.

Trầm Mặc ở một bên lạnh lùng nhìn, thấy vị nam nhân được gọi “Lí Nhị gia” kia cười đến râu cá trê run run lên, thấy Yên Lam hai gò má đỏ giận mà không dám nói gì, thấy quang mang tính kẻ rõ ràng trong đáy mắt tảo tảo dường như không có việc gì uống trà. Hắn hạ mắt, trầm mặc. Hiện tại chuyện quan trọng hơn là sớm rời đi nơi này...

Nhưng mà sự tình phát triển quá nhanh, lại khiến hắn dừng đến thân phận độc y. Thật sự không nghĩ tới thiếu niên trong ấn tượng yếu đuối kia lại cương liệt như thế, bị ép buộc bất đắc dĩ thể nhưng uống thuốc độc tự sát! Thật không biết cậu nhóc dùng độc gì.

Vội vàng tìm đến cái sân hoang vắng kia, Trầm Mặc nhìn thấy trên giường Yên Lam một chút cũng không tức giận, cùng Yên Thanh bên cạnh khóc thương tâm.”Tứ thúc Tứ thúc, cứu Lam, cứu Lam!”

“Bình tĩnh, Yên Thanh.” Hắn vỗ vỗ lưng Yên Thanh, ý bảo nó buông tay túm xiêm y của hắn ra.”Người túm ta như vậy, bảo ta xem bệnh thế nào?”

Bệnh đương nhiên là chưa được rồi, nhưng thân mình vẫn suy yếu, điều dưỡng mười ngày nửa tháng, cũng ổn. Không nghĩ tới cư nhiên ngoài ý muốn, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, mất trí nhớ.

Khi Yên Lam mở to mắt, Trầm Mặc cảm thấy được này thiếu niên giống như thay đổi thành người khác, tuy rằng là dung mạo như nhau, nhưng hắn cảm thấy được có gì đó không giống. Bất quá thấy Yên Thanh trừ bỏ cao hứng cũng không có phản ứng nào khác, Trầm Mặc cảm thấy có thể là bản thân nhìn lầm rồi, dù sao mới gặp vài lần mà thôi. Vì thế hắn trở về.

Ngày hôm sau, Trầm Mặc đi tái khám, hắn mở phương thuốc, tiếp theo dặn Yên Lam một ít thực vật cấm kỵ, lúc chuẩn bị đi lại đột nhiên bị gọi lại, Yên Thanh bên cạnh cũng về mặt nghi hoặc nhìn Yên Lam. Chỉ thấy thiếu niên nằm ở trên giường suy yếu nói: “Tứ thúc, có thể giúp ta chạy trốn không?”

“Lam!?”

Không để ý tới Yên Thanh quát to, Yên Lam tiếp tục nói: “Ta không muốn ở trong căn nhà mà bất cứ lúc nào ta cũng có thể bị bán đi này.”

Trầm Mặc nhìn đứa cháu mới gặp qua vài lần này trong chốc lát, cười cười, “Tứ thúc có chút việc gấp, cho nên chỉ có thể cho người một vài đồ vật để giúp đỡ, mặt khác chỉ có thể dựa vào chính người.” Trầm Mặc sờ soạng trên người một chút, nói: “Nơi này có mấy bình dược, người xem rồi lo liệu đi!”

“Tạ ơn Tứ thúc.” Thiếu niên mỉm cười tiếp nhận, làm như đã sớm biết Trầm Mặc sẽ giúp hắn.

“Bất quá người phải đáp ứng ta, phải điều trị cho tốt rồi hãy đi.”

“Ta đáp ứng.”

“Tốt lắm, Tứ thúc phải đi, sau này còn gặp lại.”

Trầm Mặc vỗ vỗ Yên Thanh một bên trộn mắt há hốc mồm, đi rồi.

Tiếp theo đơn giản thu thập một chút, cáo từ tẩu tẩu. Bỏ qua phụ nhân nhấn tâm lần nữa giữ lại, lên ngựa, xuất phát.

Liên Nhi...

Nhưng mà khi hắn lòng tràn đầy vui mừng chạy về, nghênh đón hắn, không có gương mặt đứa nhỏ kia mỉm cười ngọt ngào, mà là phòng ốc trống rỗng.

Trầm Mặc trong nháy mắt thất kinh, hắn ra lệnh cho mình tỉnh táo lại, nhưng tràn đầu óc đều là dự cảm bất hảo. Hắn giống như phát điên tìm kiếm trong núi rừng chung quanh... Không có, không có, không có! Nơi nơi đều không có... Cuối cùng, hắn sức cùng lực kiệt ngã vào bãi cỏ bạch lan. Đứa nhỏ kia luôn thích tới nơi này ngủ trưa, cùng con hổ trắng chơi đùa...

“Ha ha...” Trầm Mặc đột nhiên nở nụ cười.

Hắn làm sao vậy? Con người vốn luôn theo lý trí làm sao vậy? Vì cái gì chuyện liên quan đến đứa nhỏ kia đều luống cuống như thế? Đứa nhỏ kia, từ khi nào thì trở nên quan trọng như vậy? Chính là bởi vì, y là cốt nhục của hắn sao? Vô nghĩa! Bằng không còn có thể là nguyên nhân gì? Yêu y sao?

Trầm Mặc cả kinh, trừng lớn mắt.

Trời ơi! Hắn sao lại có ý tưởng hoang đường như thế? Đây, điều này sao có thể? Không nói đến y là nam hài, cho dù là nữ hài cũng không thể a! Hắn là phụ thân của y a! Điên rồi điên rồi, hắn nhất định là điên rồi... Hắn thế nhưng lại có ý niệm như vậy trong đầu.

Trầm Mặc ngủ đi trong cơn hốt hoảng, đến khi tỉnh lại trời đã sáng choang. Nhớ tới suy nghĩ đêm qua, không khỏi lắc lắc đầu, đứng lên, vỗ vỗ lá cỏ trên y phục, tìm một dòng suối nhỏ vội vàng rửa mặt, hướng về trong thành.

Dùng kế nhỏ, liền bắt được tin tức hắn muốn biết. Không nghĩ tới Liên Nhi bị bán vào được thanh lâu! Mặc dù không biết sau đó thế nào lại chạy trốn được, nhưng, vẫn không thể tha thứ! Cơn giận từ trong lòng bùng lên, đám to gan ác độc kia. Hắn nhất định cho bọn chúng biết cái giá thương tổn Liên Nhi là thế nào!

89. Chương 89: Phiên Ngoại 3 : Sinh Nhật Mười Tuổi Của Liên Nhi [Trầm Mặc]

Sáng sớm, Trầm Mặc mở to mắt, theo thói quen cúi đầu nhìn đứa nhỏ nằm trong lòng hắn, đứa nhỏ hắn yêu.

Đúng vậy, hắn thừa nhận hắn yêu y —— đứa nhỏ chảy dòng máu của chính hắn. Còn nhớ rõ lúc trước vừa mới ý thức được tình cảm giành cho Liên Nhi là trái với bình thường, hắn chấn kinh hồi lâu, tận lực nén bâng hoàng. Đây là một tình cảm không có kết cục, đây là một tồn tại bị thế gian vứt bỏ, hắn nên làm cái gì bây giờ? Hắn nên lấy như tâm tình thế nào đi đối mặt đứa nhỏ của hắn? Nếu Liên Nhi biết, sẽ dùng ánh mắt gì nhìn hắn đây? Sẽ khinh bỉ hắn sao? Có hận hắn không? Có cảm thấy hắn... dơ bẩn không?

Hắn không dám nghĩ, cho nên hắn đem phần tình cảm tội nghiệt kia chôn dấu thật sâu dưới đáy lòng, hắn sẽ không để bất cứ kẻ nào phát hiện. Hắn cũng từng thử bồi dưỡng tình cảm phụ thân với đứa nhỏ này, thế nhưng chết tiệt vô dụng! Hắn không biết từ khi nào, tình cảm giành cho đứa nhỏ này đã vượt xa tình thương của cha. Cho dù muốn thu hồi, cũng không có biện pháp, ván đã đóng thuyền, huống chi hắn căn bản là không muốn thu hồi tình yêu giành cho đứa nhỏ này. Rõ ràng biết là sai lầm rồi, lại không biết hối cải, a, quả nhiên là không có thuốc nào cứu được. Muốn mai táng tình cảm của mình, làm một hảo phụ thân, nhưng lại nhịn không được khiến đứa nhỏ này hứa hẹn vĩnh viễn không rời khỏi hắn, thật đúng là mâu thuẫn. Tuy rằng nội tâm đấu tranh, đang rít gào với hắn, nhưng mấy năm nay vẫn là bình an trôi qua, như vậy về sau, cũng giống nhau đi. Hắn hiện tại đã thực hạnh phúc, ở giới hạn phụ thân, hắn có thể ôm y có thể hôn y có thể cùng y ngủ... Hắn chiếm được nhiều phần thưởng như vậy, hắn còn cái gì không biết chừng mực mà? Đúng vậy, hắn đã thực hạnh phúc. Cho dù về sau này đứa nhỏ trưởng thành, muốn kết hôn sinh tử, hắn cũng sẽ cười chúc phúc. Đúng vậy, hắn sẽ như thế, bởi vì hắn đã có được rất nhiều ký ức chỉ thuộc về hắn rồi.

Trầm Mặc hơi hơi cong khoe miệng, thỏa mãn ấn một cái hôn lên trán Liên Nhi. Đây là nụ hôn hắn trộm từ trên trời, vô cùng trân quý.

Làm như bị quấy rầy, lông mi thật dài của thiên hạ trong lòng run rẩy, hai mắt mở sượng mù. Nho nhỏ ngáp một cái, mơ mơ màng màng nói: “Sớm ”

Trầm Mặc nâng cằm y lên, in lại trên chóp mũi tinh xảo của y nụ hôn chào buổi sáng chính thức.”Sớm, Liên Nhi. Sinh nhật vui vẻ!”

Trầm Mặc nhìn thiên hạ trong lòng hắn ngẩn ngơ, rồi lập tức vui vẻ kêu lên: “Đúng rồi! Hôm nay là sinh nhật ta!” Sùng nịch cười cười, xoa xoa mái tóc mềm mại của y, nói ra lời y muốn nghe nhất ——

“Hôm nay là sinh nhật của Liên Nhi, cho nên nghỉ ngơi một ngày.”

Đứa nhỏ kia lại ngẩn ngơ, tiếp theo hoan hô nhảy nhót. Đích xác, bài học mỗi ngày với y mà nói vẫn là hơi vất vả, nhất là trát trung bình tấn. Thả một ngày cũng không sao...

Theo một tiếng “Phụ thân tốt nhất ”, Trầm Mặc còn chưa thấy rõ đã bị Liên Nhi hưng phấn mà hôn. Hắn cong môi, này lại là một món quà nữa.

Rửa mặt chải đầu xong, đến khách lâu mua bánh bao linh lung Liên Nhi thích nhất, làm cháo thủy tinh sớm một chút. Tiếp theo một buổi sáng trên cơ bản là đi dạo một vòng cả Thương Đô, bê một đồng đồ về chơi, còn mang về cho y hai bộ đồ mới.

Giữa trưa đi Mộc vương phủ, gặp Mộng Nhi, lễ phép chào hỏi rồi bước đi, để Liên Nhi cùng nàng một mình trò chuyện. Đồ ăn nghe nói là Mộc Vương phi riêng thỉnh danh trù Thương Đô làm, quả nhiên danh bất hư truyền. Sau khi ăn xong Mộng Nhi có việc phải đi, trước khi đi muốn nói lại thôi, làm bộ như không phát hiện. Hắn hiện tại thực hạnh phúc, không nghĩ muốn cùng nàng có gì dây dưa nữa. Mộng Nhi đi rồi, Mộc Vương phi kéo Liên Nhi vào phòng nói chuyện phiếm, tán gẫu một lần chính là một canh giờ. Trầm Mặc vẫn không hiểu, vì cái gì Liên Nhi cùng Mộc Vương phi có cảm tình tốt như vậy? Ngay từ đầu rõ ràng không có tiếp xúc gì quá nhiều, giống như đột nhiên hai người liền trở nên thân mật. Lắc đầu, chỉ cần Mộc Vương phi không gây bất lợi cho Liên Nhi, hắn có cái gì phải lo lắng chứ, Liên Nhi phải kết bạn với ai là tự do của y.

Lúc trở về Liên Nhi mua thiết nhiều vật liệu làm đèn, cơm nước xong đã bắt đầu làm. Trầm Mặc biết y muốn làm đèn Khổng Minh, Liên Nhi đã lâu không làm loại này đèn có thể bay này, mặc dù không biết y vì cái gì lại có hứng, nhưng không đành lòng nhìn y một mình bận rộn, cũng đi làm theo. Tổng cộng làm mười cái, hơn nữa mỗi cái đều có viết nguyện vọng, chúc phúc, còn vẽ chút hình vẽ loạn thất bát tao gì đó nữa. [Lâu: đó là Liên Nhi dùng tiếng Anh viết, Mặc không nhận biết. Khụ là những lời Mặc nhìn mà không thể hiểu... OK, giải thích xong.] Lúc đèn Khổng Minh bay lên thật sự rất đẹp, Trầm Mặc đột nhiên cảm thấy đây như là một loại nghi thức, là Liên Nhi gửi gắm tình cảm vào những cái đèn biết bay kia.

Buổi tối vẫn ôm Liên Nhi ngủ.

“Liên Nhi, hôm nay vui vẻ không?” Khi Liên Nhi sắp ngủ, Trầm Mặc hỏi.

Thiên hạ trong lòng giật giật thân mình, mơ hồ “Ân” một tiếng, rơi vào mộng đẹp.

Hắn cười cười, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần Liên Nhi vui vẻ, thì ta cũng vui vẻ.”

Bánh bao linh lung:

Cháo thủy tinh:

90. Chương 90: Phiên Ngoại 4 : Phượng Dự – Thượng

Ta gọi là Phượng Dự, là nhị công tử của Giang Nam thủ phủ —— Phượng gia. Phượng gia thế đại theo thương, vì bảo vệ gia nghiệp, mỗi đứa nhỏ lớn lên đều có cơ hội nhận giáo dục ngang nhau. Trong đó, chỉ có đứa nhỏ ưu tú nhất mới có thể trở thành người thừa kế... Được rồi, ta biết ta là nói vô nghĩa. Thế hệ của ta, bởi vì phụ thân là người chung tình, chỉ cưới một mình nương, cho nên chỉ có hai người con trai —— ca ta cùng ta. Cũng không biết là vì chiều hướng gì, sau khi lớn lên, ta trở nên càng ngày càng tàn bạo. Hơn nữa, chung quanh lưu tình. Ha hả, người hỏi ta nguyên nhân? Ai biết được? Dù sao là vô duyên với ngài vàng người thừa kế. Ta là tự do, sao có thể bị nó trói buộc? Kế thừa gia nghiệp và vân vân, vẫn là lưu cho ca ca đi!

Vì thế, trên giang hồ xuất hiện thái hoa công tử —— Tống Ngọc.

Lần đó đi Tuyên thành, chuẩn bị đi ném thử chút Đào Hoa Nguyên nổi tiếng cả nước là tư vị gì, lại không nghĩ tới gặp gỡ một tiểu quý xinh đẹp thú vị. Tiểu quý kia vừa thấy là biết mới bị bán vào, đơn thuần hết sức. Bất quá lại thực đặc biệt, nói chuyện ngữ khí hành vi cứ chỉ hoàn toàn không giống đứa nhỏ sáu tuổi. Cư nhiên nói cho ta biết ta đi nhầm phòng, ha hả, đùa thiệt vui.

Không đành lòng nhìn mặt bé cô đơn, đột nhiên muốn dẫn y đi ra ngoài. Nhưng, dù sao cũng là xuất thân từ thương nhân, làm sao làm chuyện không có ích lợi?

“Theo ta năm năm.”

Khi ta nói ra những lời này, bản thân cũng có chút kinh ngạc. Như thế nào đưa ra điều kiện như vậy mà?

Nhìn thấy mặt tiểu quý ngây người, cười cười.

Có lẽ là thật sự cô đơn, rời nhà mấy năm, luôn bên ngoài phiêu bạt... Là lưu luyến gia đình sao? Có lẽ cùng y sống vài năm, là lựa chọn không tồi.

Cho y ba ngày thời gian suy nghĩ, ta liền tiêu sái biến mất trước mặt y. Ha hả, tiểu quý nhất định đang cắn răng đi? Ách, khi dễ một tiểu quý có thể bị trời phạt hay không?

Ba ngày sau, ta y theo ước định phi thân cửa sổ. Có cảm giác đêm gặp mỹ nhân, đáng tiếc, mỹ nhân mới sáu tuổi. Quét mắt tiểu quý mặc chỉnh tề cuộn thành một khối trên giường, ta ngồi xuống bên cạnh bàn, thanh thoi uống trà.

Đích xác không nghĩ tới y sẽ cò kè mặc cả với ta. Tiểu quý ngại năm năm quá dài?

“Tiểu tử kia, người phải biết rõ ràng. Là người có cầu cùng ta...”

“Nhưng mà, năm năm quá dài! Huống hồ, đến lúc đó người nhất định đã muốn chán ghét ta.”

“Chán ghét?”

“Chẳng lẽ người không phải cảm thấy ta thú vị mới đưa ra điều kiện này sao?”

Ta sững sốt. Tiểu quý thật thông minh nha! Ha hả, ta nghĩ đến một trò chơi vui. Đáp ứng y cũng không sao, lấy giá cao chút là được?

“Ta muốn người.” Ta thật muốn nhìn y sẽ có phản ứng gì.

Quả nhiên, bị dọa rồi.

“Người đang nói giỡn sao?”

“Đương nhiên không phải.” Ta đứng lên, từng bước một tới gần y, tàn nhẫn nói ra sự thật.”Người hảo hảo suy nghĩ một chút, ở nơi này, người vĩnh viễn không thể ngày ngày thế này, cuối cùng cũng có một ngày, người sẽ bị ngàn nhân thương vạn nhân kỵ...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của y lộ ra một chút tuyệt vọng, bất đắc dĩ. Không đành lòng thấy y như thế, nhưng vì mục đích của ta, ta phải thương tổn y.

“Người không có khả năng thoát ra ngoài được...” Ta vươn tay, khẽ vuốt hai má y, xúc cảm trơn mềm dưới tay làm cho ta quyến luyến không thôi.”Chỉ cần theo ta bốn năm thôi mà... Huống hồ, ta sẽ chờ người lớn lên, đến tuổi thích hợp ta mới chạm vào người.”

Ta biết ta làm như vậy thực quá đáng, nhưng là lấy tình cảnh hiện tại của y, chỉ có thể nắm chặt rơm rạ ta cứu mạng thôi!

“Bốn năm sau, người sẽ thả ta đi sao?” Tuy rằng rất nhỏ, nhưng ta nghe được.

Ha hả, thỏa hiệp sao?

“Đương nhiên, ta thề...”

Chuyện về sau nói sau, lập tức ta chỉ nghĩ muốn nếm thử hương vị tiểu quý một chút. Cho nên ta hôn y, y không cam lòng, trong ánh mắt phần hận điểm huyết y. Không thể không nói, tư vị rất là tuyệt vời. Trời biết ta sao lại đối một tiểu quý sinh ra dục vọng, ta khi nào thì có khuynh hướng luyến đồng?

Không thể không nói, tiểu quý này thật rất đẹp. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mái tóc rối... Xem ra về sau cuộc sống sẽ không tịch mịch a ta không phải là nhật được bảo bối sao?

Tiểu quý tên là Sở Thu Linh, nhà ở một ngọn núi ngoài Tuyên thành. Mẫu thân tựa hồ là bị người ta bắt đi, sót ruột chịu không được, bộ dáng sắp khóc đến nơi. Tiến lên an ủi, ngấm lại bản thân cho tới bây giờ chưa từng đối tốt với ai như vậy. Khiến kẻ khác giết mình chính là, tiểu quý cư nhiên kết bạn cùng một con hổ trắng. Cảm thán một chút, thế giới to lớn, vô kì bất hữu [không thứ gì là không có] a!

Tiểu quý rất thú vị, điều này ta biết, lại không nghĩ rằng hẳn không có lúc nào là không cho ta thấy kinh hãi. Phương tiện để đi Thương Đô ta đã sớm nghĩ mua xe ngựa, đột nhiên hứng thú sở trí, muốn nhìn một chút tiểu quý nói thế nào. Không nghĩ tới thái độ tiểu quý phi thường kiên quyết, còn nói một đồng rằng mua xe ngựa thật là tốt, đạo lý rõ ràng ngoài ý muốn. Ta nén cười nhìn y đùa giỡn, ha hả, Tiểu Linh Nhi của ta thật sự rất đáng yêu!

Ban đêm, ôm thân mình nhỏ bé của y, chớp mũi là mùi sữa như có như không trên người y, ta thế nhưng, thế nhưng... Chẳng lẽ ta thật sự luyến đồng? Cáp, nói giỡn đi? Chẳng lẽ là ta muốn tìm bất mãn? Địch xác, đã lâu không tìm nữ nhân, thật đúng là không phù hợp tác phong thả hoa công tử của ta.

91. Chương 91: Phiên Ngoại 5: Phượng Dự – Hạ

Lúc đến Tiệp An, theo lệ thường đi khách *** tốt nhất. Không nghĩ tới gặp Nhã Chất, Tư Đồ Nhã Chất — Tam thiếu gia phong lưu của Tư Đồ tộc. Lúc trước là bởi vì cùng hẳn chí thú hợp nhau, mới cùng một chỗ lâu lỏng thời gian lâu. Hơn nữa Phượng gia từ trước đến nay cùng Tư Đồ thị giao hảo, ta cùng với Nhã Chất cũng thành hảo hữu không có gì là không nói được. Hẳn vẫn như thế, bao toàn bộ phòng hảo hạng khách *** hẳn ở, cũng không sợ chọc đến phiền toái gì.

Nhìn ánh mắt hẳn đối tiểu quý cảm thấy hứng thú, ta không hiểu sao có chút khó chịu.

“Ta cảnh cáo người trước, Nhã Chất, không được có ý đồ với bé.”

Nói xong câu đó ta có chút hối hận. Tiểu Linh Nhi vẫn là đứa nhỏ nha! Nhã Chất như thế nào có ý đồ với y chứ? Chẳng lẽ thiên hạ tất cả mọi người đều luyến đồng như ta sao? Rồi, ta thừa nhận, ta thích tiểu quý này. Nghĩ ta đường đường Phượng Dự, như thế nào thích một tiểu quý như vậy? Không biết dùng bốn năm có thể làm cho tiểu quý này thích ta không... Về sau nói sau, thật sự không nhịn được liền đùa giỡn chút thủ đoạn. Vấn đề hiện tại là, tiểu quý biết ta không nói thẳng thần thân phận cho y có mất hứng không a? Vẫn là tìm thời cơ giải thích với y một chút đi!

Bữa tối, Nhã Chất say, giống như đứa nhỏ quẩn lầy đòi theo ta ngủ. Trước đây chúng ta đều còn nhỏ, hắn đã thích nằm cùng một ổ chăn với ta rồi, hiện tại đều lớn như vậy sao thói quen vẫn không thay đổi? Đấy hắn không ra, đỡ hắn vào phòng.

“Nhã Chất, người tắm rửa trước, ta đi ra ngoài một chút.”

“Hảo ” Hắn cho ta một nụ cười sáng lạn.

Có chút ngoài ý muốn quay đầu lại nhìn hắn một cái. Hắn khi nào thì dễ nói chuyện như vậy?

Đi đến cửa phòng tiểu quỷ, có chút do dự, không biết vì cái gì do dự. Nghĩ tới tiểu quỷ có thể xuất hiện đủ loại phản ứng, chỉ là không nghĩ tới y thế nhưng thờ ơ. Cáp, quả nhiên là ta tự mình đa tình sao? Y còn là đứa nhỏ, y còn là đứa nhỏ a! Ta rốt cuộc gấp gấp cái gì?

Có chút mất mát trở về phòng, Nhã Chất đã cười hì hì ngồi ở trên giường chờ ta.

“Như thế nào không ngủ trước?”

“Chờ người a!” Hắn ôm cổ ta.

“Nhã Chất, buông ra, ta mệt chết đi.” Tuy là nói như vậy, nhưng ta lại đem sức nặng toàn thân dựa vào trên người hắn.

Sở Thu Linh, y cho ta có cảm giác thất bại sâu sắc, tuy rằng biết hết thấy đều là ta tự mình chuốc lấy khổ, nhưng là... Không bỏ được a!

“Dự, nói cho người một chuyện.”

“Àn.” Ta không chút để ý nhắm mắt lại.

Bên tai truyền đến hô hấp nóng nóng của hắn, khiến ta một trận ngứa, “Ta thích một người rất lâu rồi.”

“Nga?” Ta nghe đến đây rất hưng trí, “Không biết là cô nương nhà ai may mắn như thế?”

“Hắn không phải cô nương...” Người phía sau cười khổ.

“A? Có chồng rồi?”

“Ta nói Dự, người từ khi nào lại ngốc như vậy?”

“Chớ không phải là ——”

“Đúng, hắn là nam nhân. Là một nam nhân ta khổ luyện đã lâu nhưng vẫn ở bên ngoài phong lưu...” Nhã Chất vùi đầu vào vai ta, tiếp tục nói: “Thời gian qua, ta nhìn hắn chơi trò bụi hoa, chỉ cần hắn không động tâm, ta để hắn đi. Nhưng mà lần này gặp mặt, ta phát hiện hắn cư nhiên động tâm với một đứa nhỏ! Hắn có thể thích một tiểu quỷ, cũng không thềm không quay đầu lại nhìn ta. Người nói hắn có quá đáng không?”

Ta càng nghe càng kinh hãi, đã nói rõ ràng như vậy, có ngu ngốc cũng nghe ra đến người hắn nói chính là ta!

“Nhã Chất, ta...” Ta muốn quay đầu nhìn hắn, lại tránh không ra ôm ấp của hắn.

“Người nói, hắn làm như vậy, ta có nên trừng phạt hắn không?”

Vừa dứt lời, hắn đột nhiên cắn một cái trên cổ ta!

Ta kêu lên một tiếng đau đớn, theo bản năng muốn tránh đi, chính là chết tiệt, khí lực hắn từ khi nào lại lớn như vậy?

“Nhã Chất! Chúng ta là bằng hữu a! Người sao có thể ——”

“Ta sao không thể? Ta dõi theo người nhiều năm như vậy, đến tột cùng là vì cái gì? Người cư nhiên giao trái tim cho người khác!”

Đây là cái chó má ăn khóp gì vậy!

Ta phát hỏa, tuy rằng biết võ công không bằng hắn, nhưng vẫn đánh nhau với hắn. Kết quả không biết tự lượng sức mình chính là, ta bị hắn đặt trên giường, không thể động đậy. Tự làm bậy...

“Nhã Chất, chúng ta ngay cả bằng hữu cũng không làm được sao?” Ta chưa sót quay đầu.

“Chúng ta có thể làm người yêu...” Hắn cúi xuống, tinh tế hôn lên cổ ta.

“Người là bằng hữu duy nhất của ta, ta không muốn mất đi người. Người nếu cứ bức ta, ta sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi sinh mệnh của người. Tin tưởng ta, ta có năng lực này.”

Hắn dừng hết thấy động tác, làm như đang tự hỏi mức độ tin cậy của những lời này. Sau đó hắn chậm rãi động thân thể, bình tĩnh nhìn ta.

Ta kiên định quay lại nhìn hắn.

Cuối cùng hắn từ bên môi buông ra một tiếng cười khỏ, tiếp theo lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cắn môi của ta.

“Dự, người sao lại nhần tâm như thế?” Hắn vùi đầu chôn vào cổ ta, buông lỏng tư thế thôi không kiềm chế ta nữa.

Ta vốn tưởng rằng, có thể cùng tiểu quỷ ở chung bốn năm, lại không nghĩ rằng phụ thân y đến làm rối. Hóa ra phụ thân y chính là Thiên Diện Độc Y —— Trầm Mặc, hắn gọi tiểu quỷ “Liên Nhi”, Liên Nhi... Ha hả, Tiểu Linh Nhi, vậy ra tên của người cũng là giả. Trách không được khi ta giấu diếm thì không để ý chút nào, hóa ra người cũng gạt ta. Chúng ta... thanh toán xong.

“Người phải biết rằng, từ giờ khắc ta xuất hiện về sau, ước định của người cùng Liên Nhi liền không có hiệu quả.” Trầm Mặc thanh thoi ngồi ở đối diện, chậm rãi nói: “Ta thực cảm kích người cứu Liên Nhi từ thanh lâu ra, cho nên ta không thể giết người. Nhưng nếu người không biết tốt xấu, vậy đừng bàn những cái khác. Ngày mai ta sẽ mang Liên Nhi đi.”

Kiên ngạo đến cực điểm!

Thiên Diện Độc Y lại thế nào? Cho dù ta làm gì tiểu quỷ kia, hắn cũng không cứu vãn được!

Ta không biết ta bị làm sao, trong lòng có một dòng khí tích tụ, kêu gào phải phát tiết. Chờ ta hồi hận, đã làm ra chuyện không thể tha thứ. Cho nên khi Trầm Mặc như nổi điên tấn công tới, ta không phản kháng, thậm chí có một loại cảm giác được giải thoát. Trải qua chuyện này, cho dù Tiểu Linh Nhi dù có một tia cảm tình nào đó với ta, cũng sẽ biến mất đi?

Thiên Diện Độc Y, quả nhiên danh bất hư truyền. Độc này thật có thể tra tấn kẻ khác chết đi sống lại... Trầm Mặc nói, chỉ cần tiểu quỷ tha thứ cho ta, liền đưa ta giải được.

Tha thứ cho ta? Sao có thể chứ? Ta làm sao dám hy vọng xa vời y có thể tha thứ ta? Chỉ cần y không hận ta thì tốt rồi.

Nhưng mà khi y chân chính đứng trước mặt ta, ta vẫn là...”Linh Nhi Linh Nhi... Người, tha thứ cho ta không?”

Tha thứ cho ta không? Người tha thứ cho ta không? Người còn có thể tha thứ cho ta sao? Ta cầu người, cầu người...

“Đúng vậy, ta tha thứ người.”

“May mắn... Nếu người cứ như vậy rời đi, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Ta vẫn còn may mắn, không phải sao?

Y đi rồi, từ biệt lần này, không biết đến khi nào mới có thể gặp lại.

“Dự, người quay đầu lại nhìn ta đi!”

Ta nhìn Nhã Chất mấy ngày nay tiêu tụy đi không ít, trầm mặc.

92. Chương 92: Phiên Ngoại 6: Phản Bội [Trầm Mặc]

Mặc dù đã là cuối hè, nhưng ánh mặt trời vẫn mãnh liệt đáng sợ. Cây ngô đồng nơi góc đường, giống như người bệnh vừa mới rời đi, hấp hối, như sắp tắt thở đến nơi. Nhìn về phía sau, cũng chỉ có nghiêng tiên hiện ra từng đóa hoa tràn trẻ sức sống, một tầng lớn băng lam, ngập trong một góc sân. Làm cho người ta liên tưởng đến hồ nước Thiên Sơn lạnh lẽo, khiến không khí nóng bức này tăng thêm một tia mát mẻ.

Lúc trước, Liên Nhi cố ý chỉ trông nghiêng tiên màu lam, nói là đến lúc đó có thể biết hiệu quả. Hiện tại xem ra, y nói hẳn chính là hiệu quả này rồi.

Đẩy cửa ra. Không ai? Đi đến sau bình phong, liền thấy một màn hoạt sắc sinh hương.

Sương khói lượn lờ.

Nước gợn lăn tăn.

Thiên hạ ta yêu nghiêng đầu, im lặng tựa vào mộc dũng, nặng nề ngủ. Long mi dài cong như hình ảnh của hai phiến quạt, cái mũi khéo léo, đôi môi hồng nhạt khẽ chu ra, kiêu diễm ướt át. Da thịt trắng nõn phủ màu đỏ nhàn nhạt, vô cùng mịn màng. Tóc đen thật dài rối tung, có vài sợi nổi trên mặt nước. Dưới nắng chiều, cả người y đều bao phủ trong ánh sáng mờ nhạt. Hơi nữa sương mù mờ lung, khiến cho y nhìn qua giống như một tiên tử vô ý rơi vào phạm trần, lại giống ——

Yêu tinh.

Một thủy yêu mị nhân!

Trên người lập tức liền dâng lên dục vọng như hỏa. Cười khổ một tiếng, cố tự áp chế dục hỏa, đi ra phía trước.

“Liên Nhi... Liên Nhi...”

Y mơ hồ mở mắt, trong ánh mắt tròn tròn như bịt kín một tầng hơi nước.

Trong lòng run lên, không tự chủ được tới gần y.

“Sao lại ở trong này ngủ? Cấm lạnh thì làm sao bây giờ?”

Cũng không phải tiểu hài tử, như thế nào vẫn không hiểu nên chăm sóc chính mình...

Y hừ nhẹ một tiếng, làm như không nghe thấy, lại nhắm mắt lại.

“Ngoan đứng lên, phải ngủ trên giường.”

Một chút động tĩnh cũng không có.

Thở dài một tiếng, ôm y từ trong mộc dũng ra, thật cẩn thận lau khô thân mình, lại ôm lên giường, nhẹ nhàng đắp chăn. Trời biết lúc đó phải có tự chủ thể nào mới có thể không để bản thân nhào lên ăn y.

Liên Nhi a Liên Nhi, ta rốt cuộc nên bắt người làm sao bây giờ? Ta không muốn thương tổn người... Nếu người biết phụ thân mình tồn tại tâm tư xấu xa như vậy với người, người nhất định sẽ cảm thấy ghê tởm đi? Vì sao chúng ta là phụ tử mà? Vì sao người là hài tử của ta mà? Ông trời a! Chẳng lẽ ta về sau phải nhìn người ôm nữ nhân khác thành thân sao?

Ra ngoài tản bộ.

Khi ngẩng đầu, thế nhưng lại tới Mẫu Đơn các.

Tới bây giờ cũng không biết, bản thân sẽ có lúc một mình uống rượu giải sầu.

Một thiếu niên ở trên đài đánh đàn thê thê ngải ngải, một thân tuyết y, dáng người mảnh khảnh, cầm đầy đặn, làn da trắng nõn. Là một thanh quan. Không bao lâu liền bị người khác đùa giỡn, làm cho hắn có chút đau đầu. Vốn không muốn xen vào việc của người khác, nhưng mà, hắn có mặt mày tương tự Liên Nhi... Tuy rằng vừa thấy thì không giống, nhưng cẩn thận nhìn một cái, vẫn có chỗ tương tự, đặc biệt khi đáng thương nhìn người khác. Ma xui quỷ khiến, lại cùng hắn vào phòng. Là bởi vì, hắn tên Liên sao?

Liên Nhi...

Sau đó ta bế hấn.

“Liên Nhi...”

Liên Nhi, người cũng sẽ ở dưới thân ta rên rỉ thở dốc sao?

Liên Nhi, người cũng sẽ đón ý nói đùa ta như vậy sao?

Liên Nhi, như thế nào mới có thể khiến người yêu ta?

Liên Nhi...

Sáng sớm tỉnh lại liền hối hận.

Ta sao lại coi hấn như Liên Nhi mà? Hoàn toàn là hai người bất đồng mà! Ta sao có thể coi hấn như Liên Nhi mà ôm hấn mà? Đây căn bản là vũ nhục Liên Nhi! Liên Nhi, ta phản bội người sao? Ta phản bội người...

Khi thấy Liên Nhi đứng trước mặt ta, một khắc kia, kinh ngạc, bối rối, hối hận ùn ùn kéo đến phía ta.

Liên Nhi, người vì sao khóc? Ta thương tổn người sao? Ta hại người đau lòng sao?

“Liên Nhi, vì cái gì khóc a?” Ta cẩn thận hỏi.

“Ta, ta không biết.”

Không biết?

“Như thế nào không biết mà?” Chẳng lẽ...” Là bởi vì phụ thân đi thanh lâu sao?”

“Ân.”

Thế nhưng như ta nghĩ không?

“Ghét phụ thân đi thanh lâu?”

“Ân.”

“Vì cái gì ghét phụ thân đi thanh lâu mà?”

“Không thích thanh lâu.”

“Nhưng trước kia phụ thân đi thanh lâu xem bệnh Liên Nhi không phải cũng đi theo sao?” Ta còn nghiêm túc nhìn y.

“Kia không giống với.”

“Làm sao không giống?”

“Phụ thân đi làm... loại chuyện này.”

“Liên Nhi không thích phụ thân làm loại chuyện này?”

“Ân. Mẫu thân nói qua, loại chuyện này là cùng người mình thích mới có thể làm được.”

“Ý Liên Nhi, là không thích phụ thân cùng người khác làm loại chuyện này?”

Y gật đầu.

“Vì cái gì?” Ta cẩn thận không chế hô hấp.

“Phụ thân như vậy, là phản bội mẫu thân, mẫu thân sẽ bị thương tâm.”

...

Là như thế sao? Y chỉ là vì nương của y...

Vì cái gì ta cảm giác trái tim giống như nứt ra một cái khe từ giữa nhỉ?

Đau.

Ta đang kỳ vọng cái gì? Kỳ vọng Liên Nhi sẽ ghen tị sao? Như Sao có thể mà? Ta là phụ thân của y a!

93. Chương 93: Phiên Ngoại 7: Hành Trình Nam Kì Sơn

Mùa xuân, vạn vật sống lại. Ánh nắng màu vàng giống như nước chảy tràn cả không gian, màu xanh biếc tượng trưng cho sinh mệnh chui ra khỏi đất, không khí vẫn đang rét lạnh tùy ý giãn ra tứ chi. Con chim non cao hứng phần chần một đường lú rú, chúc mừng mùa xuân đã đến.

Ồn quá! [Gin: hự, Liên Nhi, người thật phá phong cảnh mà =.=]

Ta run cái lỗ tai, rụt lui vào trong lòng phụ thân. Muốn tiếp tục ngủ, đáng tiếc một khi tỉnh lại thì không còn buồn ngủ nữa, nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát, ta từ từ mở mắt. Trở mình, ta nâng hai móng vuốt nhỏ lên, đập đại y của phụ thân qua, lộ ra. Ánh mặt trời thoáng chói chói mắt, không khí trong lành lạnh lẽo tràn ngập trong hơi thở. Hai bên đường một mảnh xuân sắc, tuy rằng chỉ là mầm non, bất quá nhịp đập sinh mệnh kia vẫn làm cho người ta không tự chủ được tinh thần sáng khoái.

“Tỉnh?” Đỉnh đầu truyền đến tiếng nói mang ý cười của phụ thân.

“Miao.”

“Sắp đến Nam Kì, Liên Nhi nhẩn nại một chút nữa nha.”

“Miao”

Phụ thân đẩy nhanh tốc độ, ta ở trong lòng hắn cũng xóc lợi hại hơn. Ai ngờ không đi được bao xa liền đụng tới một đám người ngăn ở giữa đường. Ta ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện trong đó một hơn phân nửa đều là Hắc y nhân cầm đại đao chói lợi, khí định thần nhàn giống như mèo đang trêu chọc chuột, chỉ còn chờ chơi thêm vài lần sẽ một hơi ăn luôn. Mà mấy người bị vây bên trong có vẻ chật vật lắm, trên cơ bản mỗi người đều mang theo thương. Tình thế này đối lập thực rõ ràng! Không biết phụ thân có thể “gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ” không, bất quá, dựa theo kinh nghiệm trước kia mà xem, chắc là không nhiều khả năng lắm. Quả nhiên, phụ thân luôn theo nguyên tắc “nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện”, tốc độ cũng chưa giảm nửa phần, trực tiếp vọt đến.

Hảo, hảo kiêu ngạo.

Chỉ trong chốc lát, một nửa Hắc y nhân đối diện đều xoay người, cảnh giác nhìn chằm chằm một người một ngựa đang đến gần.

Ô, phụ thân, chúng ta đi đường vòng thì tốt rồi a!

Cách nhóm người càng ngày càng gần, ta khẩn trương lui vào ngực phụ thân, đại khí cũng không dám thở ra.

Đám Hắc y nhân kia thấy phụ thân không có tính toán dừng lại hoặc đi vòng, đều quay đầu lại, âm thầm cảnh giác. Thậm chí ngay cả mấy người bị vây quanh cũng lộ ra kinh ngạc cùng thần sắc mong chờ, tưởng đại hiệp gì đó hảo tâm tương trợ.

Có mấy người nhin không được, hô lớn: “Người nào? Dừng lại! Nếu không dừng trách ta vô tình!”

Phụ thân vẫn làm theo ý mình. Ta dùng móng vuốt che mắt —— ô, người ta không dám nhìn.

Một trận kêu thảm thiết.

Ta sợ tới mức mở to mắt.

Một vòng Hắc y nhân gần bọn ta nhất dĩ nhiên ngã xuống, tiếp theo càng nhiều Hắc y nhân nhào đến, lại hoành tráng lần lượt ngã xuống, thống khổ lăn lộn trên mặt đất. Ta không thể không hoài nghi phụ thân có phải tới cứu người hay không..... Hay là tâm tình khó chịu?

Đám còn lại đều sợ hãi, trù trừ không dám tiến lên. Trong đó một Hắc y nhân làm như rõ ràng hợp lý ôm quyền nhìn phụ thân, nói: “Vị anh hùng này, bọn ta ——”

Người nọ còn chưa nói xong, phụ thân đã không cho mặt mũi thúc ngựa chạy xa, chỉ để lại một mảnh dương trần.

Ách, ách ách ách..... Ta phải nói “Đẹp trai quá” sao? Bọn ta có thể bị Hắc y nhân đuổi giết hay không a? Dừng thẳng lỗ tai lo lắng sợ hãi nửa ngày, phát hiện hết thảy bình thường, ngay cả gió cũng chưa biến hóa, mới yên lòng.

Lại được một đoạn đường, rất xa, đã thấy được Nam Kỳ trấn, cùng với Nam Kỳ sơn phía sau cao ngất trong mây.

Lúc này là chính ngọ. Trên đường lớn có tiếng rao hàng liên tiếp, quán trà tửu lâu cũng có tiếng người ồn ào. Phụ thân không biết khi nào đầu đội mũ sa màu đen, dắt ngựa trên đường đi một vòng, hỏi thăm chỗ khách ***, một đường nhân nhả bước đi, đặt gian phòng hảo hạng, bảo tiểu nhị chuẩn bị đồ ăn, đóng cửa lại, rửa sạch dịch dung, ngồi xuống bên cạnh bàn, ăn cơm. Ta ở trong phòng lung lay một vòng, sau đó nhảy đến trên đùi phụ thân, hé miệng chờ ăn. Ăn no nê xong, ta leo lên, ánh mắt nửa mở nửa nhắm, đầu óc đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Có nên ngủ một chút hay không? Nhưng mà ta cả ngày không ăn thì là ngủ, có phải hay không rất cái kia đi? Cứ thế này mãi, ta chẳng phải là chuẩn động vật sao?

Nâng mí mắt, thấy phụ thân cười hài, nghiêng người nằm bên cạnh ta, cũng vươn tay ôm ta vào lòng. Điều chỉnh tư thế một chút, ta thư thái nhắm mắt lại.

Ngô, nếu phụ thân cũng ngủ, ta đây cũng chớp mắt một chút đi.

Ai ngờ chớp một lần này là mấy canh giờ, khi tỉnh lại đã là hoàng hôn. Ngáp một cái, ta lơ lơ ngẩn người. Hẳn là do mùa xuân đi? Xuân khốn, xuân khốn thôi [Gin: ý Liên Nhi là do mùa xuân nên mới buồn ngủ rồi lơ lơ =3=]! Vừa quay đầu lại, phát hiện phụ thân không có ở đây, có lẽ đi WC? Lăn lộn trên giường, phát hiện một góc giường lại có tiểu bình sứ chứa giải dược kia, đi qua, mắt sức của chín trâu hai hổ rút nút lọ, tiểu lục hoàn lập tức rơi ra.

Cho phụ thân một bắt ngờ?

Lập tức không do dự ăn một viên. Bọc chặn lại rồi từ bao quần áo tìm y phục mặc vào, nhặt hết giải dược, sau đó an vị ngồi trên giường chờ. Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng vang. Dời bước đến cạnh cửa, chờ cửa vừa mở ta liền nhảy ra.

“Phụ thân!” Ta cười thật sáng lạn.

Phụ thân một tay ôm ta, một tay giữ cửa. Nhú mi, “Mặc ít như vậy, muốn bị bệnh sao?”

Ta ủy khuất, “Này không phải do tìm không thấy y phục khác sao ”

“Vậy đi mua.”

Lập tức, phụ thân khoác thêm một chiếc áo choàng cho ta, chuẩn bị dịch dung, bắt quá ta mặc kệ.

“Phụ thân, có thể không dịch dung không a? Này thật là khó chịu!” Ta hé ra khuôn mặt khổ sở, điềm điềm đáng yêu.

Hắn như đã sớm dự đoán được, không biết từ nơi nào lấy ra một cái mũ sa màu trắng, đội trên đầu ta. Ta đắc chí, này không phải cùng mũ của phụ thân vừa vận ghép thành một đôi sao [mũ tình nhân]? Vì thế trên đường cái của Nam Kỳ trấn xuất hiện ta cùng phụ thân một trắng một đen, giống như hắc bạch vô thường [hân].....

Cách khách *** không xa liền tìm được một nhà may, vì thế nên vào chọn y phục. Lúc ta đang ngắm một trường bào màu xanh ngọc muốn bảo lão bản lấy đến mặc thử, ngoài cửa một người thở hổn hển chạy vào.

“Lão, lão bản! Cho ta ba bộ y phục!”

Lão bản nhất thời có chút khó xử, nghĩ muốn chuẩn bị y phục cho ta trước, bất quá bên đây lại hô lên một tiếng.

“Để hẩn trước đi, ta không vội.”

Lão bản nhẹ nhàng thở ra, cảm kích nhìn ta xin lỗi một tiếng, liền đi phục vụ người nọ.

Vốn việc này cứ như vậy qua đi, thế nhưng người nọ chết tử tế không chết chọn trúng trường bào xanh ngọc ta. Trong lòng nhất thời còn có chút bức mình, ta thấy người sốt ruột cho người tới trước, vậy mà người lại đi chọn y phục ta ngắm rồi, thật sự là được một tác lại muốn tiến một thước. Huống hồ cái này chỉ còn một bộ, nói ta có thể nào nén giận?

Vì thế ta đi qua, ôn tồn: “Vị tiểu ca này, trường bào này là tại hạ vừa nhìn trúng, không biết Tiểu ca có thể nhường cho tại hạ không?”

Không nghĩ tới người này cực không khách khí, nhìn ta quét cao thấp từ trên xuống dưới, nói: “Thứ Phượng gia ta coi trọng sao lại phải nhường?”

Này là cái thái độ gì! Bất quá ——

Ta đảo mắt, gọi người nọ đang muốn đi, “Người nói Phượng gia, chính là Phượng gia thủ phủ ở Giang Nam?”

Người nọ nghe vậy xoay người lại, ưỡn ngực, “Coi như người còn có mắt!”

Ta giả bộ cười hai tiếng, nói “Kính đã lâu” và khen tặng vân vân. Nhìn hẩn đi xa, ta cười nhìn phụ thân.

“Phụ thân, người nghe được không? Là nhà Phượng Dự mà! Dạy dỗ chút đỉnh là được, không cần mất mạng nga!”

“Hảo, liền theo ý Liên Nhi.”

Tiết mục xen giữa chấm dứt, ta tiếp tục chọn y phục, cuối cùng mua một trường bào vàng nhạt, mai vàng thêu chìm nhàn nhạt ta rất là thích. Mua xong y phục thì đi ăn cơm, địa điểm đương nhiên là tửu lâu tốt nhất Nam Kỳ trấn này. Rượu đủ cơm no, ta bị phụ thân kéo về khách ***. Kỳ thật ta vốn là muốn đi ngâm suối nước nóng, Nam Kỳ sơn ôn tuyền nổi danh vốn cách đó không xa, nói tâm không ngứa là gặt người. Nhưng phụ thân nói cái gì sắc trời đã tối muộn ôn tuyền cũng sẽ không chạy trốn, ngày mai lại đi cũng không muộn, ta có biện pháp gì?

Đi vào đại đường khách ***, ta liếc mắt một cái liền thấy được một người quen, được rồi, nghiêm khắc mà nói thì là “y phục quen”. Như vậy thấy được màu xanh ngọc, không nhìn thì thật có lỗi với hai mắt của mình. Người nọ tuổi khoảng hai mươi bảy hai mươi tám, gờ tay nhắc chân đều tản ra mị lực thuộc về nam nhân thành thực [đương nhiên không có cách nào so với cùng phụ thân, phụ thân là nhất]. Mày kiếm mắt sáng, ngũ quan có góc có cạnh, có vẻ kiên cường, nhưng nhìn kỹ đường cong dưới mắt có vài phần ôn nhu giống Phượng Dự tương tự [ta cũng không phải nói Phượng Dự nữ khí, thỉnh đừng hiểu lầm], nghĩ, y chắc cùng Phượng Dự có huyết thống quan hệ. Bất quá, này lại cùng ta có quan hệ gì? Y là y, Phượng Dự là Phượng Dự. Cho nên ta chỉ là thoáng liếc vài lần, liền đi theo phụ thân lên lầu.

Đáng tiếc, ta mặc dù không muốn có quan hệ gì với y, thứ quan hệ này lại cố ý tìm tới cửa.

Màn đêm buông xuống, ta đang ở trong lòng phụ thân ngủ say, bên ngoài một trận ầm ỹ làm ta thức giấc. Ta xoa xoa mắt, ngáp một cái, mở mắt nhìn bốn phía, không biết đã xảy ra chuyện gì. Phụ thân khoác y phục xuống giường, đi tới cạnh cửa, giữ cửa mở ra một cái khe nhỏ, nhìn, nói: “Phòng kế bên thực loạn, chắc là trã thù linh tinh.”

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa có một thân ảnh phóng vào. Phụ thân động tác nhanh chóng chường một chường qua, người nọ cúi thấp người, khó khăn lắm mới né được.

“Tại hạ không có ác ý!”

Ta ngồi dậy, neoh mắt muốn nhìn người tới, đáng tiếc quá tối, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bóng người.

Phụ thân đóng cửa, đốt đèn. Ta lúc này mới nhìn rõ ràng, người một thân chặt vật kia không phải là kẻ đoạt y phục của ta lại có quan hệ huyết thống với Phượng Dự có thì là ai? Thật đúng là hữu duyên a!

Người nọ thấy rõ bọn ta, ánh mắt bỗng sáng ngời, lập tức ho khan một tiếng che giấu. Đối mặt bọn ta cúi chào, lại thanh minh không có ác ý, chỉ là muốn mượn chỗ bọn ta trốn một chút.

Ai ngờ phụ thân hoàn toàn không để mặt mũi, sắc mặt lạnh băng, “Không được.”

Ta nhú mày, “Phụ thân!” Ta biết hẳn không muốn gặp phiền toái, nhưng người này cũng không phải người qua đường nào đó. Nhưng nể mặt mũi Phượng Dự cũng nên giúp đỡ a! Cũng không phải ta có áy náy với Phượng Dự.....

Phụ thân đi đến bên ta, không thêm nói lại.

“Vị công tử này, ta muốn hỏi người mấy vấn đề, được không?”

Y gật đầu.

“Công tử chính là người Phượng gia?”

“..... Phải”

“Nhận thức Phượng Dự không?”

Y chần chờ trong chốc lát, nói: “Xá đệ.”

A!”Nguyên lai là Phượng Đại ca!” Ta cười.

Thấy y lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, ta hảo tâm giải thích: “Ta là bằng hữu của Phượng Dự.”

Y rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, “Nguyên lai là bằng hữu của xá đệ, không biết công tử họ gì?”

“Tiểu đệ họ Trầm, vị này chính là gia phụ.” Ta đưa tay qua trái, chỉ chỉ phụ thân vẫn lạnh băng nghiêm mặt.

“Hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Kế tiếp chính là một trận hàn huyên. Nguyên lai y lần này đến Nam Kỳ chủ yếu là vì chữa độc, nghe nói chỉ có loại thảo dược đem theo cùng ôn tuyền ở Nam Kỳ sơn là có thể trị liệu. Bởi vì trên đường để lộ tung tích, mấy đối thủ trên thương trường liền mua chuộc giang hồ sát thủ linh tinh, một đường đuổi giết hẳn đến Nam Kỳ. Thật vất vả vào một khách *** chuẩn bị hảo hảo nghỉ ngơi một chút, không nghĩ tới màn đêm buông xuống lại bị người đuổi giết.

Thật sự là đáng thương. Cho nên phía sau đương nhiên liền đến phiên Thiên Diện Độc Y chuyên nghiệp ra tay rồi! Lập tức, phụ thân liền thay đổi khuôn mặt cho Phượng Đại ca, sau đó bắt mạch, cho y ăn một viên “Đặc hiệu dược” nữa. Không hổ là phụ thân a! Hiệu suất cao như vậy, một chút cũng không dài dòng dây dưa.

Không qua nhiều lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi rất nhỏ, không ngừng lặp lại “Đại thiếu gia”, giống như sợ bị người khác phát hiện.

Ta liếc Phượng mỗ nhân một cái.

Sau đó chính là tiết mục nhàm chán chủ tớ cùng nhận thức. Ta hảo muốn chui vào trong lòng phụ thân ngủ a..... Sau đó, thương lượng đến thương lượng đi, Phượng mỗ nhân lại chuẩn bị đi theo ta cùng phụ thân! Ngày này ngày..... Ta ngủ trước một hồi cái đã.

Ngày hôm sau giữa trưa, ăn cơm xong, ba người liền lên núi. Một đường không nói gì..... Ta cũng không biết vì cái gì lại như vậy. Theo đại lộ hướng lên trên, rất nhanh, chúng ta liền thấy một ngôi nhà ẩn trong núi rừng, lại đi một lát, ngay lúc ta muốn kháng nghị, rốt cục đến chỗ ngồi được rồi. Tuy rằng ta cũng không biết chúng ta vì cái gì vào nhà người ta. Đợi chúng ta đi vào rồi, mới biết được hộ này là kinh doanh ôn tuyền, giống như thu phí mà cũng không tiện nghi. Bất quá trái phải không cần ta lo lắng, Giang Nam thủ phủ tại đây, ta có gì phải quan tâm.

Nơi này coi như là nơi nghỉ ngơi cao cấp, đình thai lầu các, giả sơn kì thạch, nơi chốn có thể thấy được điểm nhấn của người kiến tạo. Chúng ta chọn một tiểu viện, hai gian phòng đơn, ngoài mỗi gian phòng đều có một ôn tuyền nhỏ.

Thật, thật sự xa hoa!

Ta thấy ôn tuyền cách đó không xa có bốc khói nóng hôi hổi, có chút nghẹn họng nhìn trần trời.

“Làm sao vậy?” Phụ thân từ phía sau ôm lấy ta, ôn nhu hôn lên gáy của ta.

“Này thật là hưởng thụ của người có tiền a!” Ta cảm thán.

“Muốn?” Phụ thân thanh âm rất nhẹ, nhưng ta lại biết, chỉ cần ta nói “Muốn”, hắn sẽ lập tức cho ta cuộc sống xa xỉ. Tuy rằng ta không biết ta tự tin như vậy là từ đâu tới [bình thường cũng không thấy phụ thân kiếm tiền thế nào a], bất quá ta chỉ biết phụ thân có năng lực này.

“Không.” Ta lắc đầu, “Loại hưởng thụ này ngẫu nhiên một lần ta cũng rất thỏa mãn rồi.” Cần cù tiết kiệm chính là truyền thống mỹ đức của dân tộc Trung Hoa.

“Liên Nhi ngoan của ta.....”

Cảm khái qua đi, đương nhiên chính là ngâm ôn tuyền rồi! Ta hoan hô một tiếng chạy tới, còn chưa cởi hài, liền bị phụ thân kéo cổ lại.

“Phụ thân, ta phải ngâm ôn tuyền!” Ta không thuận theo giấy dựa.

“Tắm rửa trước, sau đó uống thuốc.”

..... Được rồi, dù sao ôn tuyền đã ở trước mắt, có cái gì phải sốt ruột.

Hết thấy chuẩn bị sắp xếp, ta cởi hết chỉ còn lại có lý y, chân trần đi đến bên ôn tuyền, lấy tay thử độ ấm của nước, sau đó thở sâu, cẩn thận đi vào. Ô, loại cảm giác cả thân thể bị ấm áp bao lấy này, làm cho người ta thoải mái đến muốn khóc!

Đang lúc ta cảm động, mặt nước nổi lên một trận sóng, ta cả kinh, trên mặt nóng như lửa.

Phụ thân, phụ thân thể nhưng lửa thể tiến vào!

Được rồi! Ta biết là ta ngạc nhiên, người nào ngâm ôn tuyền còn mặc quần áo chứ? Bất quá, bất quá..... Ta then thùng không được sao! Trong lòng không khỏi có chút chờ mong, có chút khẩn trương, không biết phụ thân có thể hay không..... Cơ mà, trộm liếc phụ thân một cái, hắc, hắc hắc hắc thể nhưng đang nhắm mắt dưỡng thần! Thật sự là tức chết ta! Tú sắc khả nan [tạm hiểu là cực phẩm đi] như ta đặt trước mắt, hắc cư nhiên thờ ơ! Người nói này có quá đáng không!

Có chút hờn dỗi bĩu môi, ta cảm giận cõi lý y thấy một bên, truồn ra thành ôn tuyền, ta cũng không biết làm sao cho hết hờn dỗi. Yên tĩnh trong chốc lát, ta vểnh tai, nghe nửa ngày phía sau cũng không có chút động tĩnh, rốt cục nhìn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua. Phụ thân thể nhưng tựa tiểu phi tiểu nhìn ta! Trên mặt lập tức đỏ bừng, ta quay phắt đầu lại, nghĩ thâm, xong rồi xong rồi bị phát hiện rồi. Sau lưng quả nhiên truyền đến tiếng cười khẽ, cùng với âm thanh tim ta đập, tiếng sau mạnh hơn tiếng trước, đi vào tai ta.

“Nói cho phụ thân, Liên Nhi hiện tại nghĩ muốn cái gì?” Ngử điệu mê hoặc, thanh tuyến hấp dẫn, làm cho đại não của ta hỗn loạn.

“Phụ thân.....” Ta hai mắt mê ly, cảm giác cảnh vật bốn phía trở nên mơ hồ.

“Ân?”

“Ta nghĩ muốn phụ thân.” Nghiêng đầu, ta ngửa lên in lại nụ hôn trên khóe miệng người nam nhân ở phía sau.

Kế tiếp hết thấy thuận theo tự nhiên, chờ ta hoàn toàn thanh tỉnh cũng biết then thùng đã là chiều ngày hôm sau, toàn thân giống như tan ra rồi. Thật không biết ngày hôm qua sao lại điên cuồng như vậy..... Là

do ôn tuyền sao? Làm cho ta không khỏi hoài nghi ôn tuyền kia có phải có tác dụng thôi tình hay không nữa.

“Chi ——” cửa phòng bị mở ra, phụ thân thần thanh khí爽 đi vào.

“Liên Nhi, chúng ta chờ người tốt lắm lại đi, thế nào?”

“Ân.” Ta đáp ứng một tiếng, sau đó nhớ tới một người, “Phụ thân, Phượng Đại ca đâu?”

“Mới vừa đi không lâu.”

Ta không khỏi có chút kinh ngạc, bất quá ngẫm lại, người ta là tới chữa độc, buổi chiều thêm buổi tối ngày hôm qua hẳn là đủ rồi.

“Hảo hảo nghỉ ngơi.” Phụ thân nói xong cười nhẹ một tiếng, bổ sung: “Nếu còn muốn đi ngâm ôn tuyền thì ——”

“Ta không thêm!” Vừa nghe đến hai chữ “Ôn tuyền”, nhiệt khí ào lên trên mặt không dừng được.

“Hảo hảo hảo, không thêm không thêm.”

94. Chương 94: Phiên Ngoại 8 : Chuyện Đáp Ứng

Hôm nay là ngày đáng giá chúc mừng.

Vì cái gì? Bởi vì ta rốt cục biến thành người bình thường! Không bao giờ lo lắng được hiệu quả qua một ngày sẽ biến thành mèo! Bất quá vẫn có một chút bất mãn, hai hoa yêu kia quả nhiên không cho ta một chút chỗ trống, nói một năm chính là một năm, thời gian ăn giải được biến thành người cũng không tính vào, hại ta mất một năm rưỡi mới được giải thoát, thật sự là khiến kẻ khác khó chịu tới cực điểm! Bất quá..... Quên đi, trong lúc đó ta cũng được một ít lạc thú, hơn nữa hiện tại tâm tình tốt như vậy, phá hủy liên rất không đáng.

Nhưng mà, nóng.....

Ta nằm trên ghế lạnh, nửa chết nửa sống.

Trong phòng đốt huân hương phụ thân đặc chế, lũ muỗi ta hận nhất bởi vậy mà không quấy rối bên người, điều này làm cho ta thực vui mừng. Cơ mà, không có điều hòa không có quạt điện, chỉ dựa vào nhân lực [cây quạt] cùng lực lượng thiên nhiên [gió], thật vất vả a! Dù ta đã cố gắng rất nhiều. Tỷ như: đồ mặc trên người nè [này cũng là chính yếu]. Ta hiện tại mặc là một cái áo tơ tằm vốn dài tay, tay áo bị ta đổi thành ngắn, cổ áo cũng bị ta dùng kéo cắt một đường thành hình chữ V, hơn nữa còn mặc một đoạn khố. Ân —— rất mát mẻ! Ít nhất so với bình thường mát mẻ hơn. Ngay từ đầu mặc như vậy phụ thân nhíu mày nhìn ta thật lâu, nhưng ta luôn mãi cam đoan tuyệt đối tuyệt đối sẽ không cảm lạnh cùng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không bị người khác thấy, mới bắt đầu dĩ nhiên không so đo với ta. Cũng bởi vì dạng quần áo mát mẻ này, làm cho ta bị ăn không ít đậu hủ. Không có biện pháp, phải hiểu là có được có mất

Bỗng nhiên bên phải truyền đến một trận gió nhẹ, ta thoải mái mà muốn thở dài. Nâng mí mắt, phụ thân một tay quạt cây quạt, một tay bưng bát nước ô mai, khom người hôn lên môi ta. Ta cười mỉa mắt, thỏa mãn uống ngay ngụm nước ô mai.

“Liên Nhi.”

“Ân?” Nước ô mai phụ thân pha thật không tồi!

“Còn nhớ rõ một năm rưỡi trước, người bệnh Đường môn đưa tới không?” Thanh âm ôn hòa vũng vàng, không cao không thấp, cùng thanh tuyến dễ nghe của phụ thân, làm cho ta cả người đều sáng khoái.

“Ngô, Tiểu Đường? Nhớ rõ a! Hẳn làm sao?” Chẳng lẽ vì xuyên qua không thích ứng được nên gặp rắc rối?

“Ta cũng không phải muốn nói tới hắc.” Phụ thân tiếp tục mỉm cười, “Liên Nhi chẳng lẽ không nhớ rõ? Người chính là đáp ứng phụ thân rồi mà.”

“A?” Ta cầm bát, ngẩng đầu nhìn phụ thân. Hắc cau mày, bộ dáng thực buồn rầu.

“Liên Nhi, người cư nhiên quên.” Ta có chút hắc tuyến nhìn phụ thân làm ra bộ dáng vô cùng đau đớn, làm cho ta nghĩ đến lời của người Âu Châu, ngôn ngữ cơ thể thật khoa trương.

Ta quên cái gì? Còn có quan hệ với Tiểu Đường? Đại não tốc độ vận chuyển cao lên, đáng tiếc mấy ngày qua ta chính là thoải mái y phục đến đưa tay cơm đến há mồm, đầu có chút rỉ sắt, tìm tòi nửa ngày mà một chút kết quả cũng không có. Ta không khỏi khổ sở.

“Phụ thân người liền trực tiếp nói cho ta biết đi!” Loại chuyện phí cân não này thật sự làm cho ta rất là đau đầu.

“Liên Nhi của ta hình như biến ngược rồi.” Thấy mắt ta thoáng chớp tròn, phụ thân buồn cười cúi người hôn nhẹ chóp mũi của ta. “Là điều kiện chữa bệnh cho Tiểu Đường, Liên Nhi đáp ứng ta một chuyện nga!”

Hình như..... là có chuyện như vậy.

“Nghĩ ra?”

“Ách, cứ cho là vậy.”

“Mấy ngày nữa chính là lúc người phải thực hiện lời hứa đó.” Phụ thân vỗ vỗ vai ta, đi ra ngoài.

“Hả?”

Vì thế ta kế tiếp bắt đầu vây quanh phụ thân, nhìn xem có hành động gì không giống bình thường không. Thật đúng là đã nhìn ra, phụ thân không biết từ nơi nào tìm được hơn mười thanh ngọc. Đúng vậy, là “thanh”! Có nhỏ có to có dài có ngắn, mỗi thanh mượt mà sáng bóng. Nhưng đều có một đầu to hơn đầu kia. Đặt bọn nó trong nôi cát, cùng một ít thảo dược không biết tên sắc cùng nhau. Hiện tại lấy ra cũng có thể ngửi được được hương. Lấy phạm vi tri thức của ta, tạm thời không biết dùng để làm gì.

Cho đến sau giờ Ngọ mười ngày sau.....

Mới vừa ăn xong cơm trưa, ta có chút hỗn loạn dựa lên giường. Chiều trúc dưới thân lập tức bị ta làm nóng, trở mình nằm đến bên mát mẻ. Nho nhỏ thở dài một tiếng, chuẩn bị ngủ một chút.

“Liên Nhi.” Phụ thân không biết khi nào nghiêng người ngồi bên giường, khe khẽ hôn khóe môi của ta.

Lười mở mắt, ta cúi đầu “Ân” một tiếng.

Cảm giác bàn tay to của hắn từ vạt áo tiến vào, hết sức khiêu khích vuốt ve chung quanh, ta như thế nào cũng ngủ không được.

“Phụ thân người thế nào.....”

“Ngoan ”

Đại não bắt đầu hỗn loạn, về nghi vấn phụ thân vì sao đột nhiên có hứng bị ta quăng ra ngoài ngàn dặm. Tất cả lực chú ý của ta đều tập trung ở đôi tay tràn ngập ma lực của phụ thân, theo chúng dao động mà cả người run rẩy. Trước ngực, nhũ thủ, thắt lưng, bụng..... Bàn tay to đến đâu, thân thể của ta liền miễn cưỡng đến ấy. Cho đến thân thể bị hai ngón tay vói vào, ta mới giống như bị hoảng sợ hơi thanh tỉnh một chút—— làm nhiều như vậy, ta vẫn không có thói quen.

“Liên Nhi.....”

Ta trong lỗ mũi khẽ hừ một tiếng tỏ vẻ trả lời.

“Phải giữ lời hứa nha!”

Đại não mơ hồ thông thả chuyển động, không hiểu hết được ý tứ những lời này của phụ thân.

Hương khí Sơn chi hoa phiêu tán trong không khí, ản ản hòa cùng một tia dược hương. Ta không khỏi có chút khẩn trương nắm chặt sàng đan dưới thân. Sau đó cục huyết chợt lạnh, có thứ gì đó thông thả đẩy vào. Xúc cảm —— ta kinh ngạc trừng lớn hai mắt, không dám tin hô ra tiếng.

“Phụ thân phụ thân! A..... Đó là cái gì! Cái gì vậy!”

“Ta chính là vì tốt cho thân thể Liên Nhi mà! Ngoan, ước chừng một nén nhang là tốt rồi.”

Cái, cái gì?!

“Ta không muốn ta không muốn ta không muốn!!!”

“Liên Nhi, người sao có thể nói không giữ lời mà?” Thanh âm phụ thân nghe ra thực ủy khuất, giống như ta làm chuyện thiên địa không dung gì ấy.

“Ta đâu có?” Ta chịu được khác thường trong cơ thể, trừng mắt nhìn hắn.

“Đây chính là chuyện Liên Nhi đáp ứng ta, Liên Nhi hiện tại ‘ không muốn không muốn ’, không phải nói không giữ lời thì là gì?”

Ta nhất thời ghen lời, chỉ có thể làm trừng mắt nhìn nam nhân giả hoạt trước mắt. Thế nhưng, thế nhưng một năm rưỡi trước nghĩ tốt cái bấy cho ta rồi, không, có lẽ còn sớm hơn nữa!

Thấy ta dửng vẻ không cam lòng không tự nguyện, phụ thân càng thêm ôn nhu nhỏ nhẹ nói: “Ta đây cũng là suy nghĩ vì thân thể Liên Nhi thôi. Nam nhân trong chuyện phòng the vốn không phải là đối tượng thừa nhận [aka thụ], Liên Nhi hiện tại tuổi trẻ, không có ảnh hưởng lớn gì, chờ lúc già chỉ có người khổ thôi. Ngọc này sẽ hô hấp, tắm trong được, được tính sẽ toàn bộ thấm vào trong ngọc, sử dụng sẽ chậm rãi phát tán ra. Nói thêm, cũng không phải muốn người mỗi ngày ‘ ngậm ’, trên cơ bản năm ngày một lần là tốt rồi. Như thế nào? Còn có cái gì oán hận?”

Ta lại một lần nữa không có lời nào để nói. Biết phụ thân làm nhiều như vậy đều là vì ta thôi, nói không cảm động thì là thẹn thùng! Cơ mà cứ như vậy ngoan ngoãn “ngậm”, thật sự là có hơi nén không được, cách nói khác chính là mặt mũi không nhịn được. Vì thế ta một nhắm mắt lắc đầu, rõ ràng không có lời nào.

Phụ thân biết ta cam chịu, tâm tình vô cùng tốt cúi người hôn nhẹ hai má của ta.

“Liên Nhi ngoan của ta.”

95. Chương 95: Phiên Ngoại 9 : Mặc Liên Cùng 100 Câu Hỏi

Lâu: Aha ha ha ha! Rốt cục đến 100 câu hỏi ta chờ đợi nhất rồi nè. Người ta hảo kích động hảo kích động hảo kích động nha

Liên: [nhỏ giọng] Phụ thân, nữ nhân này có phải thần kinh có vấn đề hay không?

Mặc: [cũng nhỏ giọng] Chắc vậy quá. Nhưng mà Liên Nhi, bàn tán sau lưng người khác là không tốt đâu.

Liên: [nhún vai] Được rồi, nề nạng là tác giả.....

Lâu: [nghe được tất cả đối thoại mà nghiêng răng nghiêng lợi] Rồi, hoan nghênh hai vị đại giá quang lâm. Hiện tại bắt đầu đi!

1, Thỉnh cho biết tên của người.

Mặc: Trầm Mặc.

Liên: Ách..... Lúc đầu kêu “Vọng Nguyệt Sâm Liên”, tiếp theo cùng nương rời nhà trốn đi đổi tên “Nguyệt Sâm Liên”, sau đó từ lúc cùng phụ thân về sau gọi “Trầm Liên”, trên đường dùng qua tên “Sở Thu Linh”.

Lâu:.....

Liên: [ủy khuất] Shụ thân, sao ta có nhiều tên như vậy?

Lâu: cáp, ha ha [cười gượng], là sai lầm của ta. Hiện tại giải thích một chút, bởi vì nương của Liên Nhi dùng chính là thủ đoạn không bình thường, Trầm Mặc tương đương với ở rể [tuy rằng thực chất là không có], cho nên Liên Nhi đương nhiên liền theo họ Vọng Nguyệt. Sau đó Vọng Nguyệt Mộng rời nhà trốn đi, họ Vọng Nguyệt đương nhiên sẽ sửa lại, vì thế cắt mất chữ “Vọng”. Sau đó cùng phụ thân đại nhân đoàn tụ, đương nhiên sẽ theo họ cha, thấy “Trầm Sâm Liên” có chút không được tự nhiên, vì thế quẳng luôn chữ “Sâm”. Về sau Liên Nhi đều kêu Trầm Liên! Cứ như thế

2, Tuổi là?

Mặc: nhi lập chi niên [30 tuổi đấy ạ]

Liên: cứ cho là mười sáu đi.

Lâu: [nhỏ giọng] có cần nói như vậy không?

3, Giới tính là?

Mặc:..... [lạnh mặt]

Liên: [nhìn nhìn phụ thân]..... Nam.

Lâu: [hơi sợ hãi lui qua một bên]

4, Tính cách của người là?

Mặc:..... Liên Nhi, người xác định phải trả lời nó hả?

Liên: Phụ thân, nhẫn nại chút xíu đi. [quay đầu nhìn về phía Lâu] Ách, vừa nội hướng cũng ngoại hướng.

Lâu: [đỏ mặt hơi lạnh] Nguy hiểm.....

5, Tính cách của đối phương là?

Mặc: [xoa xoa tóc Liên Nhi] Đáng yêu.

Liên: Lãng khốc, ôn nhu..... [lí nhí] phúc hắc.

6, Hai người khi nào thì gặp nhau? Ở đâu?

Mặc: Lúc Liên Nhi sáu tuổi, trên núi.

Lâu: trên núi?

Liên: ừ, ngoài Tuyên thành.

7, Ấn tượng đầu tiên với đối phương là?

Mặc: Thật là một tiểu hài nhi đáng yêu phần điêu ngọc trái.

Liên: Lại là một mỹ nhân!

8, Thích đối phương thế nào?

Mặc: Thế nào cũng thích.

Liên: Ừ.

Lâu: Sao lại ngắn gọn như vậy?

9, Ghét đối phương thế nào?

Mặc: Nếu thật muốn nói, chính là không hiểu nên bảo hộ bản thân.

Liên: [đỏ mặt] Phụ thân!

Mặc: Ba! [tiếng hôn đấy ạ]

Liên: [mặt đỏ] Đôi khi phụ thân rất tàn nhẫn.....

Mặc: [ôm lấy Liên Nhi] Phụ thân sẽ sửa mà.

Lâu: [khóc] Bọn họ coi ta không tồn tại

10, Cảm thấy người cùng đối phương có hợp tính không?

Mặc: Hợp tính?

Liên: Hợp tính? Hả?

Lâu: ách..... Kỳ thật ta cũng không rõ lắm. Dù sao cứ thế đi!

11, Xưng hô đối phương thế nào?

Mặc: Liên Nhi.

Liên: Phụ thân.

12, Hy vọng đối phương gọi người thế nào?

Mặc: Như vậy là tốt rồi.

Liên: Giống như trên.

13, Nếu đem đối phương so với động vật thì là gì?

Mặc: Mèo

Liên: Có đôi khi giống hồ ly, có đôi khi giống sói.

Lâu: [cười đáng khinh] Hiểu nha hiểu nha.

14, nếu tặng quà cho đối phương thì sẽ tặng cái gì?

Mặc: Các món ăn vặt mỹ vị.

Liên: [mặt đỏ] Chính ta.

Mặc: [vừa lòng cười]

Lâu: A nha nha nha nha!

15, Hy vọng quà gì nè?

Mặc: Chỉ cần là Liên Nhi tặng là được.

Liên: Không có gì đặc biệt hy vọng hết.

16, Có gì bất mãn với đối phương không? Có thì là gì?

Mặc:.....

Liên: ta xem xem nga —— không phải giống câu 9 sao hả?

17, Người có tật xấu gì?

Mặc: Không có.

Lâu:.....

Liên: Tham ăn? Lười biếng?

Mặc: [hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Liên Nhi] Đây không phải là tật xấu.

Lâu: [bĩu môi]

18, Đối phương có tật xấu gì?

Mặc: Không có.

Liên: [nháy mắt]

Lâu:.....

19, Ghét đối phương làm cái gì?

Lâu: OK! OK! Tiếp theo.

20, Người làm gì đối phương sẽ tức giận? Tật xấu các loại.

Lâu:..... [quyết đoán gạch 1 phát]

21, Quan hệ của hai người đến trình độ nào?

Mặc: [nhếch khóe miệng] Người nói thử?

Liên: [lần thứ ba mặt đỏ]

Lâu: Ta biết rồi ta biết rồi!

22, Hai người lần đầu hẹn hò thế nào?

Mặc: Hẹn hò? Bọn ta trên cơ bản mỗi ngày đều cùng một chỗ.

Liên: Không cần thiết.

23, Lúc đó giữa hai người là không khí gì?

Lâu: [gạch]

24, Khi đó tiến triển tới mức nào?

Lâu: Thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi!!

25, Địa điểm thường xuyên hẹn hò là?

Mặc: Liên Nhi, chúng ta nên đi thôi!

Liên: [nhíu mi] đợi lát nữa đi! Ta hứa với người ta rồi

Lâu: [cúi đầu khom lưng] Đúng vậy đúng vậy!

26, Sinh nhật đối phương, chúc mừng thế nào?

Mặc: Cứ vui chơi thỏa thích.

Liên: Gần giống thế.

Lâu: Thực ngắn gọn.....

27, Bên nào thông báo?

Liên: [giơ tay]

28, Thích đối phương đến trình độ nào?

Mặc: Sinh tử tương hứa.

Liên: Phụ thân

Mặc: [hôn]

29, Như vậy, có yêu không?

Mặc: Vô nghĩa.

30, Đối phương làm gì sẽ không có biện pháp?

Mặc::Lúc làm nũng với ta.

Liên: Ôn nhu nhỏ nhẹ giải thích cho ta.

31, Hoài nghi đối phương đứng núi này trông núi nọ! Làm sao bây giờ?

Mặc: [áp suất thấp]

Liên: Sẽ không đâu sẽ không đâu!

32, Có cho phép đứng núi này trông núi nọ không?

Mặc: [ngoài cười nhưng trong không cười] Người đang châm ngòi ly gián hả?

Lâu: Ha hả, a, ngài đang nói gì thế, tiểu nhân nào dám.....

33, Khi hẹn hò đối phương muộn một giờ, làm sao bây giờ?

Mặc: Tìm.

Liên: Sốt ruột, chờ.

34, Thích nhất nơi nào trên thân thể đối phương?

Mặc: Toàn bộ.

Liên: [mặt đỏ] Môi.

35, Đối phương bộ dáng gì là đẹp nhất [***]?

Mặc: Tại sao ta phải nói cho người biết?

Liên: Phụ thân!

Mặc: Được rồi! [tưởng tượng] Toàn thân phần hồng muốn lại không muốn, khóe mắt mơ màng phấp phới nước, cái miệng nhỏ khê nhếch ——

Liên: Dừng dừng dừng dừng dừng!

Lâu: [nuốt nước miếng] Tiểu Liên người kể?

Liên: [cực lực muốn vùi bản thân vào đất] Khi phụ thân chuẩn bị, chuẩn bị hôn ta.

36, Khi nào hai người ở cùng một chỗ lại cảm thấy khẩn trương?

Liên: [tròng mắt] Chính là thời điểm kia a!

Lâu: [biết rõ cổ] Thời điểm nào a?

Mặc: [một phen ôm chầm Liên Nhi] Người nói thử?

Lâu: Ha ha, ha, ha, tiểu nhân hiểu được tiểu nhân hiểu được!

37, Có nói đối đối phương không? Am hiểu nói đối không?

Mặc: Không. Am hiểu.

Liên: [nghĩ nghĩ] Không. Không am hiểu.

Lâu: Đối lập rõ ràng đến mức nào a

38, Khi nào thì cảm thấy hạnh phúc nhất?

Mặc: Lúc ôm Liên Nhi.

Liên: Lúc được phụ thân ôm.

Lâu: Không phải là hiện tại sao?

39, Có cãi nhau không?

Mặc:.....

Liên: [cúi đầu] Có.

40, Sao lại cãi nhau?

Liên: Hả? Chính là, chính là ta đơn phương bức bội.

41, Sao lại hòa hảo?

Liên: Cứ thế mà hòa hảo thôi! Ta chủ động thừa nhận sai lầm.

Mặc: [càng ôm chặt Liên Nhi]

42, Cho dù chuyển sang kiếp khác có muốn trở thành người yêu không?

Mặc: Muốn.

Liên: Đương nhiên.

43, Cảm thấy được “Ta được yêu” là khi nào?

Liên: Khi phụ thân ôn nhu cười với ta, sau đó hôn ta ôm ta.

Mặc: Liên Nhi vẫn luôn yêu ta.

Lâu: Đại nhân a tiểu nhân hỏi chính là “Khi nào” [thanh âm càng ngày càng nhỏ]..... Câu kể.

44, Cảm thấy được “Chẳng lẽ không yêu ta sao.....” là lúc nào?

Liên: [nhỏ giọng] Lần phụ thân cùng Bạch Liên lên giường.

Mặc: [ôm chặt Liên Nhi] Ta khi đó còn chưa biết tình cảm của người đối với ta mà!

Lâu: Mặc đại nhân? Đến phiên ngài.

Mặc: Không có loại thời điểm này!

45, Phương pháp biểu hiện tình yêu của người là?

Mặc: [cong môi] Cưng chiều y.

Liên: [ngọt ngào cười] Được hẳn cưng chiều.

46, So đối phương với hoa thì là?

Mặc: Hoa mắc cỡ, có tính không? Liên Nhi rất thẹn thùng.

Liên: hoa? [trầm tư]

Lâu:?

Liên: [vẻ mặt đau khổ] Không biết.

Lâu: [liếc sắc mặt người nào đó] A không sao đâu không sao đâu!

47, Giữa hai người có giấu diếm chuyện gì không?

Mặc: Không có.

Liên: [chột dạ] Đương nhiên, người biết mà.

Lâu: [giơ tay làm ký hiệu ok]

48, Kết quả tình yêu của người là?

Mặc: Kết quả tình yêu?

Liên: [lí nhí] Phụ thân luyện đồng? Ta luyện phụ?

Lâu:.....

49, Quan hệ của hai người là chung quanh công nhận? Hay là bí mật?

Liên: Bọn ta không có đặc biệt thuyết minh. Trước mắt, hẳn chỉ có Tiểu Tịch biết?

50, Cho rằng tình yêu của hai người sẽ kéo dài vĩnh viễn sao?

Mặc: [nhìn Liên Nhi] Sẽ như thế.

Liên: [nhìn lại] Ân.

51, Người là công? Thụ?

Mặc:?

Liên: Chính là ở trên cùng ở dưới.

Mặc: Trên.

Liên: Dưới.

52, Quyết định thế nào?

Mặc: Đây còn phải quyết định?

Liên: Hình thế? Thân cao? Ách, tự nhiên mà vậy.

53, Đối với tình huống này thỏa mãn không?

Mặc: Ân.

Liên: A, giống như trên.

54, Lần đầu làm ở đâu?

Mặc: Trên giường.

Lâu:.....

Liên: Nhà ở Thương Đô.

55, Cảm tưởng khi đó là.....

Mặc: Rốt cục ăn được rồi.

Liên: Vừa mừng vừa lo.

56, Khi đó, đối phương là đáng vẽ gì?

Liên: Đáng vẽ hiện tại.

57, Sáng sau ngày động phòng. Sớm nhất nói cái gì?

Mặc: Đã quên.

Liên: Thật có lỗi, ta cũng đã quên, dù sao cũng là chuyện lâu như vậy rồi.

Lâu:..... [khụ, muốn biết có thể đi lật lại một chút, ở chapter 52.]

58, Một tuần làm mấy lần?

Mặc: Một tuần?

Liên: Chính là chỉ “Bảy ngày”.

Mặc: Ngô, trên cơ bản là hai ba ngày một lần.

59, Lý tưởng thì một tuần mấy lần?

Mặc: Ta đương nhiên muốn mỗi ngày đều làm, bất quá thân thể Liên Nhi không cho phép.

Liên: Như hiện tại là tốt rồi.

60, Là H như thế nào?

Mặc:..... Thật sự là được một tắc lại muốn tiến một thước!

Liên: [mặt đỏ] Triền miên?

61, Nơi mình có cảm giác nhất là chỗ nào?

Mặc: Không biết.

Liên: [dúm đầu vào lòng người nào đó]

62, Nơi đối phương có cảm giác nhất là?

Mặc: Xương quai xanh, bụng.

Liên: Không, không rõ lắm.

63, Tóm lại khi H đối phương thế nào?

Mặc: Ngây thơ lại yêu mị.

Liên: Gọi cảm.

Lâu: [chảy nước miếng]

64, Nói thẳng là thích H? Hay là ghét?

Mặc: Thích.

Liên: Giống như trên.

65, Tình hình chung nơi H là?

Mặc: Trong nhà, giường.

66, Nơi muốn thử là? [thời gian, địa điểm, trang phục]

Mặc: Giường là tốt rồi, nơi khác Liên Nhi sẽ không thoải mái.

67, Tắm rửa trước H? Hay là sau?

Liên: Trên cơ bản trước sau đều có.

68, Khi H hai người có ước định không?

Mặc:..... Hẳn là không có.

Liên: Lúc đó nói cái khác làm gì?

69, Có cùng ai ngoài đối phương H qua không?

Mặc: Có. Bằng không người cho Liên Nhi là từ đâu ra?

Liên:..... Có.

Mặc: [hôn] Hết thấy đều đã qua rồi.

Liên: Ân.

70, Có tán thành cách nói ‘ Nếu không chiếm được tâm cũng muốn được thân thể ’? Phản đối?

Mặc: Nếu ta thật yêu người kia, tán thành.

Liên: [sợ hãi] Phụ thân?

Mặc: Ta sẽ tìm cách khiến hẳn / nàng yêu ta.

Lâu: Mạnh mẽ! Tiểu Liên thế nào?

Liên: Đương nhiên là phản đối rồi! Như vậy, làm như vậy không tốt.

Lâu: Hảo hài tử

71, Đối phương bị hỗn đản cường! Làm sao bây giờ?

Mặc: Trả thù!

Liên: Có người sẽ cường phụ thân sao?

Lâu: Nếu có?

Liên: Ách..... Người nọ sẽ chết thật thảm đi?

72, Trước và sau khi H, người nào cảm thấy thẹn thùng?

Mặc: Đều không.

Liên: Phía trước.

73, “Chỉ có đêm nay, bởi vì rất tịch mịch.....”. Bạn tốt nói như vậy yêu cầu H, làm sao bây giờ?

Mặc: Ta sẽ kết loại bạn này hả?

Liên: Phụ thân sẽ dạy dỗ hẳn cho coi.

74, Cảm thấy kỹ thuật H của mình thế nào?

Mặc: Hảo.

Liên: Thế nào á? Ách..... Không được tốt lắm đi.

75, Kỹ thuật H của đối phương thế nào?

Mặc: Liên Nhi như vậy là tốt rồi.

Liên: Hảo

76, Khi H hy vọng đối phương nói gì?

Mặc: “Còn muốn”.

Liên: Không chọc ta là tốt rồi.

77, Khi H thích nhìn thấy dáng vẻ gì của đối phương?

Mặc: Hai mắt đắm lệ mông lung, cái miệng nhỏ khê nhếch không biết làm sao.

Liên: Còn nghiêm túc nhìn ta.

78, Cảm thấy ngoài người yêu, H với người khác tốt không?

Mặc: Không tốt!

Liên: Như trên!

79, Có hứng thú với SM không?

Mặc: Ân?

Liên: Không, không!

80, Đột nhiên đối phương không tìm kiếm, làm sao bây giờ?

Mặc: Dự y tìm kiếm.

Liên: Không có khả năng!

81, Đối cường nghị như thế nào?

Mặc: Hành vi cảm thú.

Liên: Ân!

Mặc: Bất quá, đôi khi là phi thường thủ đoạn của phi thường thời kì.

Liên:..... Được rồi, ta thừa nhận.

82, H khó giải quyết nhất chính là?

Mặc: Liên Nhi bỗng nhiên hôn mê hoặc bị người khác quấy rầy.

Liên: Không biết, trước mắt chưa gặp phải.

83, Đến nay nơi H mạo hiểm nhất là?

Mặc: Mạo hiểm? Ta nhớ rõ là trong một ngôi miếu đồ nát.

Liên: [mặt đỏ chu miệng] Phụ thân thì vui quá rồi! Thế nhưng, thế nhưng ở cái nơi đó ——

Mặc: Tại phụ thân lúc ấy hưng phấn quá mà.

84, Thụ có chủ động yêu cầu H không?
Mặc: Hình như..... Không có.
Liên: Người ta ngượng ngùng thôi!
85, Khi đó phản ứng của công là?
Lâu: [gạch] Câu kể.
86, Công có cường không?
Mặc: Không có. Ta sao có thể đối xử Liên Nhi như vậy?
Liên: Đúng vậy!
87, Khi đó thụ phản ứng là?
Lâu: Qua!
88, “Đối tượng H” lý tưởng là thế nào?
Mặc: Như Liên Nhi.
Liên: Như phụ thân.
89, Đối phương phù hợp lý tưởng không?
Lâu:..... Câu kể.
90, H có sử dụng đạo cụ không?
Mặc: Đạo cụ?
Liên: A, thuốc bôi có tính không?
91, “Lần đầu” của người là khi mấy tuổi?
Mặc: Không nhớ rõ.
Liên: Mười lăm.
92, Có phải đối phương hiện tại không?
Mặc: Lúc đó Liên Nhi còn chưa sinh ra.
Liên: Phải.
93, Thích nhất được KISS làm sao?
Mặc: [nhìn nhìn Liên Nhi] Môi.
Liên: Sao cũng thích, chỉ cần là phụ thân.....
Lâu: Nga nga nga nga nga
94, Thích nhất KISS làm sao?
Mặc: [nhìn chăm chăm Liên Nhi]
Liên: [cúi đầu]
Lâu: Ê? Nói chuyện nha!
95, H làm gì đối phương cao hứng nhất?
Mặc: Không đùa giỡn y.
Liên: Chủ động hôn hấn.
96, H, nghĩ muốn cái gì?

Mặc: Làm thế nào để y đạt được khoái cảm lớn nhất.

Liên: Mơ mơ màng màng, không biết.

97, Một đêm làm mấy lần?

Mặc: Một lần ba lượt.

98, H, là tự mình cởi quần áo? Hay là bị cởi?

Mặc: Tự mình.

Liên: Bị thoát.

99, H đối với người mà nói là?

Mặc: Nhu cầu của tình yêu cùng cuộc sống.

Liên: [nghĩ ngợi] Cứ cho là vậy.

100, Nói một câu với đối phương đi.

Mặc: Có thể đi được chưa?

Liên: A, ân.

96. Chương 96: Phiên Ngoại 10: Mười Năm Sau

Đầu hạ, Thương Đô.

Ta tê liệt ngã xuống trên ghế, thở ra. Rốt cục tiến được vị bà mối số 3 nhàn rồi không có việc gì làm kia.

Thật sự là không hiểu, ta đã hai mươi có năm [aka 25 tuổi], như thế nào còn có nhiều người như vậy muốn đem hoàng hoa đại khuê nữ nhà mình đẩy cho ta mà? Ta mặt dịch dung thật sự bình thường a! Người khác tuyệt đối sẽ không nhìn ra. Chẳng lẽ là mị lực của nhân cách? Hay là chức nghiệp thầy thuốc này phù hợp hình tượng tướng công lý tưởng? Hoặc là thấy ta không lo ăn không lo mặc lại không hút thuốc lá không uống rượu không bài bạc cũng không đi thanh lâu, là nam nhân tốt điển hình? Hoặc là, thấy ta trên chỉ có một phụ thân dưới không có huynh đệ tỷ muội gì cho nên cưới xong trước không cần lo mẹ chồng sau không cần lo kế thừa di sản? Như vậy tính ra, trừ bỏ tuổi hơi lớn một chút, ta thật sự là một thượng giai nhân tuyển mà bình thường dân chúng đang hoàng muốn cho con gái kén vợ kén chồng mà!

Cầm lấy ấm trà thanh hoa trên bàn, rót một chén nhỏ trà lạnh, còn chưa đưa đến bên miệng, liền bị kẻ khác đoạt đi. Người tới y phục trường bào màu xanh, cổ tay áo cùng vạt áo dùng chỉ bạc thêu hoa văn phức tạp. Tóc dài hỗn độn xoa chung quanh, vẻ mặt mỗi mét. Y uống hết một ly không đủ, lại ngại phiền, cứ thế bưng lên cả ấm trà đổ vào miệng.

“Được rồi được rồi! Người không được dạy vệ sinh à?” Ta hợp thời ngăn cản, nhìn y như thế, sẵn sóc châm trà cho y.

Y ngồi xuống bên cạnh ta, thở: “Nhưng mà mệt chết ta!”

Ta nghiêng ấm trà bắt đặc dĩ thở dài: “Người sao lại rời nhà trốn đến chỗ ta?”

Y nhún nhún vai, không nói chuyện.

“Tiểu Đường, không phải ta nói người, người trốn không đến ba ngày đã bị hấn bắt về? Còn trốn gì nữa.”

Y hừ một tiếng, nói: “Dù sao ta chính là không muốn đọc sách, nhưng lại phải chịu hấn áp bách!”

“Áp bách? Chịu hấn áp bách vô công người còn học tốt như vậy?”

“Vô công không giống thế.” Y hai mắt xuất sao, “Tuy rằng khổ thì khổ, bắt quá chơi vui nha!”

“Ồ, bay tới bay lui đích xác vui.”

“Trầm đại phu đâu?”

“Đi khám bệnh tại nhà.”

Y vừa nghe, hất đuôi lông mày, “Kia ——”

“ ‘Kia’ cái gì ‘kia’, chỉ là đi khám bệnh tại nhà, cũng không phải không trở lại. Đêm nay đừng nghĩ!”

Y nhú mày bĩu môi: “Người ta nghĩ muốn ngủ với người thôi ”

“Ngoan, đi ngủ ở khách *** đi.” Ta khước miệng cong lên một nụ cười mỉm xem như hiền lành, vỗ vỗ đầu y.

“Tiểu Liên!”

“Nếu không muốn ta nói cho hần biết, thì phải đi khách ***.” Bỗng nhiên một thanh âm không phải của hai bọn ta vang lên.

Phụ thân không biết khi nào đã đứng ở cửa, thấy bọn ta nhìn hần. Đi vào, chậm rãi buông hòm thuốc. Lại bước thong thả tới bên ta, lấy chén trà trước mặt ta, châm vào, uống sạch.

“Phụ thân.” Ta nhẹ gọi.

Tiểu Đường “Bá” một chút đứng lên, cung kính nói: “Trần tiên sinh.” Không biết vì sao hần từ thật lâu trước kia, vẫn còn có chút sợ hãi phụ thân. Chỉ thấy y sợ hãi liếc mắt một cái, liền cuống quýt nói: “Ta đi khách ***!” Sau đó nhanh như chớp không thấy bóng dáng.

Ta khước miệng run rẩy —— cũng không cần xài đi khinh công luôn đi?

“Phụ thân, Tiểu Đường sao sợ người như vậy?”

“Có không?” Hoàn toàn là ngữ khí có lệ.

“Không có sao?” Ta hỏi lại. Nhưng mà phụ thân tiến vào quỳ dọn lại được thảo, không để ý đến ta.

Ta không thú vị “Hừ” một tiếng, tính toán đi ra cửa xem tiến độ của tú nương [thợ thêu] thế nào rồi.

Qua vài ngày nữa chính là sinh nhật mười tuổi con gái của Tiểu Tịch, ta chuẩn bị tặng bé một bộ búp bê mười hai con giáp. Đương nhiên rồi, tất cả đều là ta tự mình thiết kế. Cho tới bây giờ không phát hiện ta hóa ra có tài như vậy! Bất quá nữ hồng ta không phải thực am hiểu, bình thường may vá ta cũng có thể, nhưng việc tỉ mỉ này lại không được. Huống hồ đây chính là quà sinh nhật cho tiểu nha đầu Linh Lung kia, một thân nhận hàng vạn hàng nghìn sủng ái, có thể nào qua loa xong việc? Cho nên ta chỉ có thể tiêu tiền đi tìm người may. Thương Đô tốt nhất là may ở hoàng cung, ta không dám tính tới. Bất quá ở phố phường, nữ hồng tốt nhất, ha hử, đương nhiên tại nơi nhà giàu hoặc là phố làng chơi. Nhà giàu, Mộc vương phủ cũng tính đi? Bất quá lễ vật này ta chính là muốn đưa đi Mộc vương phủ, làm sao không biết xấu hổ muốn người ta giúp ta làm? Phố làng chơi, hắc hắc, vị trí địa lý của ta tốt như vậy, bất lợi dùng một chút cũng không sao. Vì thế ta tìm được tú nương.

Nói đến Linh Lung, đại danh Vũ Văn Linh Lung, là con gái Tiểu Tịch sinh. Tiểu nha đầu lúc đầy tháng ta không tới, lại bỏ lỡ thôi nôi, rốt cục khi Tiểu Tịch phát điên, ta dời về Thương Đô, lúc đó tiểu nha đầu năm tuổi rưỡi, ngọt ngào gọi ta một tiếng “Liên thúc”. Ta thật thỏa mãn a!

Từ chỗ tú nương kia đi ra, đã gần giờ Dậu. Ta thỏa mãn thở dài một tiếng, tú nương không hổ là tú nương, hiện tại mười hai con giáp chỉ thiếu một rồng một heo cùng nửa con rắn, lấy tốc độ này, tuyệt đối là có thể kịp.

Đi bộ trên đường một vòng, muốn tìm xem có món ăn vặt mới mẻ gì không. “Mới mẻ” ta dùng không phải là “Mới mẻ” của “Mới ra lò”, mà là từ trái nghĩa của “Lỗi thời”, “Cổ xưa” ấy. Đáng tiếc không có, ăn mấy thứ kia hết hứng thú, ta chuẩn bị đi bộ về hiệu thuốc bắc.

Phía trước truyền đến tiếng đập gõ cùng vài tiếng hét to, tại thời gian thanh tĩnh hoa phố còn chưa khai trương có vẻ khiến người ta chú ý, vì thế ta liếc mắt một cái. Một tửu lâu or thanh lâu [nguyên bản là or luôn nhé, ta hem có chế đâu =.=] mới vừa trang hoàng xong đang treo biển hành nghề, gương mặt nhìn —— Đào Hoa Nguyên.

Gi? Đào Hoa Nguyên! Mắt ta lập tức tròn xoe.

Trùng tên, mạo danh hay là dời đến nhà mới hay khai trương chi nhánh? Bốn loại tình huống mặc kệ thế nào..... Cũng không liên quan đến ta. Ta cũng không tin, dù là những người cũ cũng có thể nhận ra bốn thiếu gia!

Vì thế ta tiếp tục quay về nhà của ta.

Tới hiệu thuốc bắc thấy có khách, ta cũng không nhìn kỹ, đã nghĩ tiến vào buồng trong nghỉ tạm một chút. Không nghĩ lại bị phụ thân gọi lại ——

“Liên Nhi, pha trà cho Bạch đại hiệp.”

Bạch đại hiệp?

Ta quay sang, thấy người nọ vừa rồi đưa lưng về phía ta tựa tiểu phi tiểu nhìn ta, nói: “Trầm công tử, biệt lại vô dạng.”

Ta cả kinh, liền kêu: “Chim công!”

Bạch Nhất thần tình hắc tuyến: “Người vẫn thế.”

“Aha cấp! Đã lâu không thấy, bên trong thỉnh.”

Kế tiếp liền thuận lý thành chương. Y cùng ta uống trà nói chuyện phiếm, tán gẫu chuyện năm đó ta cùng phụ thân không lời mà rời đi, tán gẫu chuyện y cùng Bạch Liên thiên tân vạn khổ đi Hồng Phượng quốc tìm người thân, tán gẫu phong thổ nhân tình Hồng Phượng không giống Thượng Thanh. Nói đến Bạch Liên, Bạch Nhất nói hẳn đã “gả” ra ngoài.

“Gả?” Lúc này đến phiên ta thần tình hắc tuyến.

Bạch Nhất đối diện có chút xấu hổ, “Àn, gả cho hộ quốc công chủ của Hồng Phượng.”

.....

Ta hoàn toàn không biết nên nói tiếp cái gì, chỉ cười gượng hai tiếng.

Sau đó đề tài bàn về ta.

“Trầm công tử chưa hôn phối?”

“Àn.” Ta cười cười, dùng mãi lý do không thay đổi, “Ta còn muốn tiêu dao thêm mấy ngày.”

“Kia..... Ta cùng người, được không?”

“A?” Ta sững sốt, ngẩng đầu nhìn Y. Y thế nhưng có chút đỏ mặt! Là ta nhìn lầm sao?

“Không, không có gì.” Y gãi gãi đầu, cười gượng.

Là ta cảm giác quá tốt sao? Ta như thế nào thấy y giống như..... thích ta?

Ma xui quỷ khiến, ta lại nói “Ta có người ta thích rồi”, mới ra miệng liền khiến bản thân hoảng sợ.

Y chần chờ nói: “Là Trầm tiên sinh?”

Ta cả kinh. Rõ ràng như vậy?

Y cười, trong mắt ta lại nhìn thấy có chút bi thương, “Mười năm trước thấy các người thân mật không quá giống phụ tử bình thường.”

Phải không?

“Hôm nay thấy người còn chưa cưới vợ, liền càng thêm khẳng định.”

Ta có chút xấu hổ. Nghĩ có nên về Vọng Thủy cư ở không.....

“Chỉ cần người hạnh phúc là tốt rồi.”

.....

Bạch Nhất ăn cơm chiều xong liền nho nhả lễ độ cáo từ. Nhìn thấy bóng dáng y biến mất trong bóng đêm, ta không khỏi có chút phiền muộn. Tình cảm, thật sự là thứ nói không rõ. Đầu tiên là Phượng Dữ, rồi tới y. Ta chưa bao giờ biết bản thân có mị lực lớn như vậy. Phụ người khác, cũng không thể để bản thân sống khá giả được. Cũng may Phượng Dữ đã cùng Tư Đồ, làm cho ta không đến mức quá áy náy. Hiện tại lại thêm y..... Thật sự là muốn làm ta hạnh phúc mà không tâm an sao? Còn có mẫu thân, nữ nhân cứng ta yêu ta kia. Tuy nói nàng gả cho tướng quân kia, phu thê ân ái. Nhưng sâu trong nội tâm, ta vẫn không ổn, vẫn cảm thấy thiếu gì đó.

Buổi tối đem chuyện này nói cho phụ thân nghe, đoán sẽ được chút an ủi. Ai ngờ phụ thân chỉ nói một câu “Liên Nhi của ta quá mức thiện lương”, liền đề lên mây mưa một phen, hại ta lời ai oán gì cũng quên sạch sẽ.

Ngày hôm sau.

“Câu cuối cùng Bạch Nhất trước khi đi nói với người là gì?”

“Ách, không nhớ rõ. Hình như là muốn ta hạnh phúc gì đó.”

“Hắn nói, ‘Chỉ cần người hạnh phúc là tốt rồi’”

“Người như thế nào biết?”

“Trùng hợp đi ngang qua.”

Phụ thân nhẹ che miệng ta lại, tiếp tục nói: “Phàm là thật sự yêu người, sẽ mong ước người hạnh phúc. Người chỉ cần hạnh phúc, cũng sẽ không thiếu họ họ, cũng là hoàn thành nguyện vọng của bọn họ.”

“.....”

“Huống hồ, bọn họ hiện tại đều thực hạnh phúc. Chỉ là Bạch Nhất, về sau nhất định cũng có thể tìm được hạnh phúc của chính hắn. Cho nên, người còn có gì mà áy náy chứ?”

Giống như..... có đạo lý.

“Chúng ta qua vài ngày nữa đi thăm Phượng Dữ nha.”

Phụ thân nhú mi.

“Phụ thân, ta cũng muốn thăm Tiểu Bạch.”

“Tùy người.”

“Ba! Phụ thân thật tốt!”

Hiện tại Phượng Dữ cùng Tư Đồ ở nơi ban đầu ta cùng mẫu thân ở, bọn họ lúc trước cùng một chỗ chọc song phương phụ mẫu phản đối không ít, khuyên nhủ nói lý rồi đoạn tuyệt quan hệ tìm cái chết gì gì cũng xài hết. Bất quá nước chảy đá mòn, hai người bỏ trốn, ở nhà ban đầu của ta cũng thật tự tại. Mà hai năm trước, song phương phụ mẫu cũng chấp nhận, ngóng trông bọn họ về nhà. Nhưng hai người vẫn là thường thường đến chỗ đó ở, trên cơ bản coi như nhà rồi. Cuộc sống gia đình tạm ổn không tồi!

Trần Viễn tướng quân trước kia Tiểu Tịch nhắc tới đối xử với nương tốt lắm, trải qua cố gắng không ngừng rốt cục ba năm trước đã động phương tâm của nương, kéo nương từ tình cảm giành cho phụ thân ra. Lại trải qua phản loạn thích khách một loạt sự kiện cùng tình yêu vững chắc giành cho nương, một năm rưỡi sau đó kết hôn. Hiện tại đã có cuộc sống gia đình hạnh phúc.

Tiểu Tịch thì không cần nhiều lời, vẫn thực hạnh phúc. Từ khi sinh tiểu Linh Lung lúc sau, là cả ngày vây quanh tiểu nha đầu. Nói là muốn dạy ra cô gái thiên tài gì đó. Tính tình bướng bỉnh cũng vì làm mẫu thân mà sửa lại không ít, Mộc Vương gia không biết vui mừng bao nhiêu nha!

Tiểu Đường từ khi hết bệnh về Đường môn, càng được yêu thương. Khi chân khỏe rồi, bắt đầu không an phận. Trong nhà tìm gia sư cho y, nghe nói là nhân vật văn võ song toàn tuần mỹ vô song. Chỉ là thực tà ác, thích vui đùa Tiểu Đường. Vì thế y từ khi có công phu, ba ngày đầu rời nhà trốn đi, không đến ba ngày đã bị bắt về. Sau lại cải tiến phương pháp, thời gian truy đuổi dần kéo dài. Ta thấy y thực mừng rỡ, thực ham thích loại trò chơi người truy ta trốn này. Tóm lại cũng là người hạnh phúc.

A nha! Tất cả mọi người thực hạnh phúc rồi! Cứ như vậy hạnh phúc mãi mãi về sau!

+ Toàn Văn Hoàn +

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-sac-lien-y>